

ครบรอบ ๑๕ ปี หนังสือพิมพ์ 'เราคิดอะไร'
สำนักพิมพ์คลื่นแดง

ดูอย่างนี้ล่ะ? การเมืองใหม่ มัย...!!!

วิมลไพฑูริย์

หมายเลขประจำหนังสือ
ISBN 978-974-235-109-0

- ชื่อหนังสือ : ถ้าอย่างนี้ล่ะ? การเมืองใหม่มี...!!!
- รูปเล่ม : ตำนานไท ชานี
ภาพปก : แสงศิลป์ เตือนหงาย
- จัดพิมพ์/จำหน่าย : สำนักพิมพ์คลื่นแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
email : farinkwan@gmail.com
- พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๒
จำนวนพิมพ์ : ๔,๐๐๐ เล่ม
ราคา : ๖๕ บาท
- พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
๖๔๔ นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม.๑๐๒๐ โทร. ๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑
- ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : นางสาว ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

คำนำ

ถ้าอย่างนี้ล่ะ? การเมืองใหม่มั้ย...!!!

“พรรคการเมือง” ที่ยิ่งใหญ่สุดยอดตลอดมา นับแต่เปลี่ยนแปลง การปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

และน่าจะทรงพลังอำนาจพอที่จะสยบพรรคการเมืองอื่นทั้งหมด ให้อยู่ในครรลองธรรม สร้างสรรค์จรโลงบ้านเมืองให้รุ่งเรืองสถาพร สมเจตนาารมณั้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย

แต่...การณ์กลับพลิกผันเกินคาด !!! “พรรค” ที่ยิ่งยงด้วยปริมาณ สมาชิก เครือข่ายสาขาครอบคลุมเขตพื้นที่ทั่วราชอาณาจักร ผูกขาด งานบริหารบริการทุกด้าน และรวบงบประมาณสนับสนุนกิจการพรรค ไว้ท่วมท้น กลับไม่อาจเป็นความหวังของชาติได้ เพราะด้วยคุณธรรม จริยธรรม มีอาจหาญยืนหยัดพิทักษ์ความชอบธรรม ขาดสำนึกกตัญญู กตเวทีต่อแผ่นดิน ทั้งละเลยประชาชนซึ่งเป็นฐานรากรองรับความ มั่นคงของพรรค

มิหนำซ้ำ ยังไร้ศักดิ์ศรีถึงกับตกอยู่ในอำนาจมาร สยบยอมให้ พรรคการเมืองอื่นชี้หน้า จูงใจให้ปลงใจร่วมมือก่ออุกฤษฏกรรม น้อฉล ปล้นแผ่นดิน !!!

น่าอัปยศอดสูยิ่ง ยามรำลึกถึงชีวิต เลือดเนื้อของปวงบรรพวีรชน

ที่พลีเพื่อชาติตลอดมานานแสนนาน

ถึงกระนั้น ก็ยังไม่สายเกินการ หากว่าบัดนี้บรรดาข้าราชการ
ในสังกัด “พรรค (การเมือง) ข้าราชการ” จักสำเหนียกสำนึกตนบังเกิด
หิริ โอตตัมปะ...ละอายชั่ว กลัวเกรงบาป พลิกผันชีวิตนักการเมือง
การปกครองแห่ง “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” หวนกลับ
มาสนองพระมหากรุณาธิคุณล้นเหลือด้วยชีวิต

“พรรค (การเมือง) ข้าราชการ” เพียงพรรคเดียวเท่านั้นที่
จะสยบ “พรรค (นัก) การเมือง” อื่นใดทั้งปวง ให้จำยอมศิโรราบ
มั่นในธรรม...ซื่อสัตย์ เสียสละ จงรักภักดี

ขณะเดียวกัน “พรรค (นัก) การเมือง” ทั้งปวงเหล่านั้นก็ยอม
ทรงไว้ซึ่งสิทธิอำนาจตรวจสอบพฤติกรรมของ “พรรค (การเมือง)
ข้าราชการ” ได้สุดกำลัง หากสมาชิกของฝ่ายใด ก่อกรรมทำชั่ว เป็น
พิษภัยต่อแผ่นดิน พึงกำจัดให้พ่นวงจร “การเมือง...งานเสียสละ อาสา
รับใช้ชาติ ประชาชน” โดยพลัน

บัดนั้นแล “นักการเมืองใหม่” จะก่อร่างสร้าง “พรรค (นัก)
การเมือง” ขนานแท้ ประสานภารกิจกับ “พรรค (การเมือง) ข้าราชการ”
รังสรรค์ “การเมืองใหม่... การเมืองอาริยะ” ให้หลุดพ้นจากวงจร
“การเมืองเก่า” การเมืองหายนะ...การเมืองพลาญเมือง ได้ทันตาเห็น

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๓๑ ครอบรอบปีที่ ๑๕ ขอมอบ “ถ้าอย่าง
นี้ล่ะ? การเมืองใหม่ มัย...!!!” ด้วยถินันทนนาการแต่มวลสมาชิกและ
ผู้มีอุปการคุณด้วยจิตคารวะ.

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร”

สารบัญ

การเมืองตามประสาโพธิวัชรีย์ ๕

การ “ลอกคราบ” เป็นการเมืองใหม่..... ๔๕

พ่อท่านคะ เราจะชนะใหม่คะ เมื่อไหร่เราจะชนะเสียที ?
 สงครามอาริยะนั้นเป็นฉันทใด ?
 พระออกมายู่กับการชุมนุมในครั้งนี้ ให้อุ่นวายทำไม ?
 การออกมาร่วมชุมนุม เพื่อต้องการเผยแพร่ลัทธิสันตือโสภ ไซ่หรือไม่ว ?
 ในสมัยพุทธกาลมีการเมืองหรือไม่ ?
 การเมืองใหม่ในทัศนะของ พ่อท่านสมณะโพธิวัชรีย์
 การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ
 ยุทธศาสตร์ ของ มหาตมะ กานธี เทียบกับพุทธศาสตร์ ของมวลมหาประชาชนไท
 หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้ว จะทำอะไรต่อไปครับ ?
 ความเป็นกลาง ที่สร้างความสาศาสกรรจันนั้นเป็นอย่างไร ?
 โกงแล้วได้อะไร ? ทำไมคนฉลาดโกงได้สำเร็จ จึงคือคน “โง่” ที่แท้จริง

วิถีธรรมในสังคมการเมืองไทย ๑๐๑

เหตุปัจจัยที่ทำให้คนเราอ่อนระลิกชาติได้
 เจ้ากรรมนายเวรของพุทธนั้นเป็นฉันทใด ?
 การเปลี่ยนแปลงของชีวิต ฤทธิ์ของกรรมเก่า และกรรมใหม่ อย่างไรจะแรงกว่ากัน ?
 ยุคพุทธันดรเกิดได้เมื่อไหร่ ?
 การขอให้พระรัตนตรัยบันดาล บันดาล ทำไมจึงเพี้ยน ?
 ทำไมลัทธิเชื่อ “กรรมเก่า” พุทธจึงไม่เอาด้วยทั้งหมด ?
 บาป-บุญ ล้างได้เหมือนล้างถ้วยล้างชามหรือไม่ ?
 ทำไม “พุทธ” จึงไม่ยอมปล่อยให้ความชั่วลอยนวล ?
 ศรัทธา ๔ ที่ทำให้อดีตดาราที่วิกล้ำทั้งโลกทยอยออกมา
 ทำไมผู้ที่เชื่อว่า พระอรหันต์ตายแล้วสูญ เป็นมิฉันทิฐิ ?

ใครคือเจ้าของลิขสิทธิ์ศาสนาพุทธ ? ที่บังคับให้ใครเข้าใครออกจากพุทธได้ ?
 นานาสังวาสเป็นอิสระเสรีภาพสุดพิเศษของพุทธ
 พระโศดามันที่พิสดารนี้ได้ในชาตินี้ สาธารณโลกที่เหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์
 มหัทศกรรย์ ๗ ประการ ที่ชุมชนมัญจวนฯ
 รักอย่างไร ที่ทำให้จิตใจเสื่อมต่ำ ?
 ผู้ทำร้ายและผู้ถูกทำร้าย ใครกันแน่ที่พ่ายแพ้โดยสังขธรรม
 นวัตกรรมทางสังคมที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย
 ความต่างระหว่างพลังประชาชนปลอมกับของจริง
 ทำงานการเมืองอย่างไร โดยไม่ต้องหาเงินหาทองให้ตัวเอง ?
 “งาน” การเมือง คืองานอะไรกันแน่ ?

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด๑๖๕

จุดสำคัญของการเปลี่ยนแปลง (Interest point)

- การเมืองเก่าคืออะไร?
- ความประพฤติ-เนื้อหาหลักของการเมืองเก่า มันเลวร้ายอย่างไร ?
- เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า การเมืองใหม่จะดีกว่าเก่า ?
- หัวใจสำคัญของการเมืองใหม่ เป็นอันใด ?

การเมืองใหม่เกิดไม่ได้ ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ

- “ข้าฯ ขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว” พิมพ์เขียวของเผด็จการ
 - ศาสนาเสื่อมเพราะชั่วช่างชิตช่างสงฆ์
 - การเมืองเสีย เพราะชั่ว ๆ ๆ ๆ ช่างนักการเมือง !
 - การเมืองเป็นเรื่องของ “สภานิติบัญญัติ” เท่านั้นหรือ ?
 - นัยลึกซึ้งของ “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”
 - ออกนอกกรอบโลกก็ยะไม่ได้ ไปไม่ถึงการเมืองใหม่ !
 - ความพิเศษและวิเศษของสมมติพุทธ อยู่ในที่สงบก็สงบได้ อยู่ในที่วุ่นวายก็สงบได้
 - อย่างเที่ยงแท้...ยั่งยืน...ไม่เปลี่ยนแปลง
 - อย่าปล่อยให้เชื่อชั่วลอยนวล
- มันจะหวนมาทำร้ายตัวเราและบ้านเมือง ให้หนักกว่าเก่า

หัวใจของประชาธิปไตย ๒ ประการ

- ชีวิตที่ง่าย “นิด” เดียว แต่เป็นมหาพลังเข็นโอบอุ้มโลกนี้ไว้

- การปลดแอกได้ มีอิสรเสรีภาพ
- มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?
- เอาความสูญเสียของข้าฯ คืนมา
- จะเป็นการเมืองใหม่ได้ เงินจะต้องไม่เป็นใหญ่
- ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน มรรคผลพิสูจน์ผู้ปฏิบัติธรรม

อาริยบุคคลคือผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัวน้อยลง ๆ แต่เห็นแก่ผู้อื่นมากขึ้น ๆ

- คุณสมบัติ ๕ ประการ สำหรับผู้อาสาเข้ามาทำงานการเมืองใหม่
- แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่า เราเป็นอาริยบุคคลระดับไหน ?
- พระโศดบัน คือ ผู้ที่ปิดอบาย ๔
- หลักประกันที่จะทำให้นักการเมืองไม่โกง
- คำตอบอยู่ที่...คน !
- หัวใจ ๒ ประการ ของคนที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ ต้องรู้แจ้งรู้จริง

๑๕๐ วันของการสร้าง “เนื้อหา” แห่งการเมืองใหม่

คำถามยอดฮิต เรามีสิทธิ์ชนะมั๊ย ?

- ชัยชนะครั้งนี้ จะมีรูปแบบต่างจากที่แล้วมาอย่างไร?
- แล้วจะจบอย่างไรให้สวยงาม ?
- จบกันอย่างไร ? ส่งท้ายเสียที

การเมืองอย่างนี้ยังไม่มีในโลก ๒๗๕

การเมืองใหม่เป็นโลกุตรระ
 การเมืองใหม่คือการเสียสละ
 การเมืองใหม่คือการสร้างสรรบุญ
 นโยบายการค้ำกับต่างประเทศในการเมืองใหม่
 การพัฒนาเศรษฐกิจในการเมืองใหม่
 สมรรถภาพของนักการเมืองใหม่
 สังคมอุดมสมบูรณ์ในการเมืองใหม่
 การเมืองใหม่คือทางรอดของมนุษยชาติ
 พัฒนาคนสู่การเมืองใหม่
 ประชาธิปไตยในการเมืองใหม่
 อุดมการณ์ของการเมืองใหม่

ขอแสดงความยินดี
ในโอกาสครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

การเมืองตามประสาโพธิรักษ์

เจริญธรรม วันนี้เอาตามาคิดว่าจะพูดถึงเรื่อง คนเบื่อการเมือง ทำไมคนเบื่อการเมือง เอาตามาได้อินนะ ได้อินกันมั๊ย ? บ่น ๆ กัน เบื่อจingleการเมืองเนี่ย การเมืองน่าเบื่อ ไม่ได้เรื่องได้ราว ต่าง ๆ นานา สารพัดที่เขาจะว่าไป เรามาพูดถึงเป็นยังไงคนถึงเบื่อการเมือง เรามาหาเหตุ ค่อย ๆ วิเคราะห์กันดูว่าเหตุอะไร คำว่า การเมืองนี้ คนจึงเบื่อทั้ง ๆ ที่คำว่าการเมืองนั้น มันขาดไปจากมนุษยชาติไม่ได้ ถ้าใครไม่มีความเป็น “การเมือง” ในใจเลย ผู้นั้นก็คือคนไร้ค่าต่อสังคม

เอาตามาเคยนิยามมาแล้วว่า คำว่าการเมืองหมายถึงอะไร คำว่าการเมืองหมายถึง งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง

นี่ไม่ได้เล่นการม เล่นคำอะไรหรอก โดยสัจจะมันเป็นอย่างนั้น งานการเมืองที่ว่านี้ เอาตามาเข้าใจโดยภูมิปัญญาของเอาตามาเองว่า มันมีมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ตั้งแต่คนอยู่เป็นกลุ่มหมู่ มีหัวหน้าเผ่า หัวหน้าเผ่าก็ดูแลคณะหมู่กลุ่ม ผู้ที่ทำงานบริหาร ทำงานจัดการให้หมู่กลุ่มอยู่เป็นสุข อยู่กันอย่างเหนียวแน่นเป็นปึกแผ่น มีความเป็นอยู่

ที่ดี ดำเนินชีวิตไปตลอดตาย นี่เป็นความหมายสามัญ ๆ ใคร ๆ ก็เข้าใจ เพราะฉะนั้น หน้าที่งานที่เรียกกันว่า การเมือง ก็คือ การทำงานให้แก่ หมู่กลุ่ม หรือการช่วยเหลือบ้านเมือง หรือการเสียสละช่วยประชาชน ให้เป็นอยู่สุขสบายเจริญดี

ดังนั้น หน้าที่ของหัวหน้าเผ่า ที่ดูแลคณะหมู่กลุ่ม ที่ทำงาน บริหารปกครอง ทำงานช่วยเหลือให้หมู่กลุ่มอยู่เป็นสุข อยู่กันอย่าง เหนียวแน่นเป็นปึกแผ่น มีความเป็นอยู่ที่ดี ดำเนินชีวิตไปตลอดตาย ด้วยความเสียสละ สร้างสรร ขยันเพียร คนผู้นี้คือนักการเมือง ไซ้ใหม่

เพราะฉะนั้น **คนที่ทำงานให้คนในสังคม ดูแลจัดการ ช่วยเหลือผู้คนให้อยู่เย็นเป็นสุข มีความเป็นอยู่ที่ดี สงบเรียบร้อยดี ด้วยความเสียสละ สร้างสรร ขยันเพียร** ไม่ว่าจะเป็นการบริหาร ในระบอบเผด็จการ หรือราชาธิปไตย ระบอบคอมมิวนิสต์ ระบอบ ประชาธิปไตย ถ้าผู้บริหารหรือผู้นั้นทำงานจัดการช่วยเหลือประชาชน ให้อยู่ดีเป็นสุข

ซึ่งไม่ว่าการงานนั้นจะอยู่ในระบอบไหน ถ้าอย่างนี้จะใช้งาน “การเมือง” หรือเปล่า ? ผู้ทำงานอย่างนี้จะชื่อว่า “นักการเมือง” ไหม ?

เอาตามเข้าใจคำว่าการเมือง หมายความว่าอย่างนี้นะ ตาม ประสาทตามา ที่ไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์อะไรมา เพราะฉะนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่ การเมือง เรียกเต็ม ๆ ว่า เป็นนักการเมือง นักบริหาร นักปกครอง ก็ย่อมหมายถึง **ผู้ทำงานเพื่อช่วยเหลือมวลประชาชน** นี่คือคำว่างาน การเมือง เพราะฉะนั้น ผู้ที่เข้าใจความหมายนี้ชัดเจนแล้ว เอาตามก็

เชื่อว่าผู้ปฏิบัตินั้น เมื่อเข้าใจว่า ทำงานเพื่อช่วยเหลือประชาชน ก็ต้องไม่ได้หมายความว่า เป็นงานเพื่อเรา เพื่อตัวเอง ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อหมู่เพื่อพวกเพื่อพรรคตัวเอง แต่เป็นงานเพื่อผู้อื่น เพื่อมวลประชาชน เพื่อสงเคราะห์ช่วยเหลือเมืองให้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น จึงเป็นงานเสียสละ เพื่อช่วยผู้อื่น **ไม่ใช่งานเพื่อตัวเอง ไม่ใช่งานหากินให้แก่ตน ไม่ใช่งานเลี้ยงชีพตน** แต่ทำงานเพื่อช่วยคนอื่นแท้ ๆ

ถ้ายังมีปัญญาและมีความเข้าใจถึงลักษณะของความเป็นมนุษยชาติแล้ว และเมื่อเราบริหารบ้านเมือง เป็นคนที่ทำงานให้แก่สังคม บ้านเมือง แก่ส่วนรวมจริง ๆ แล้วละก็ ประชาชนพลเมืองเขาก็จะเล็งดูไว้ เขาจะเคารพนับถือ ยกย่องเชิดชู กราบไหว้ เพราะทำหน้าที่ช่วยเหลือบ้านเมือง ช่วยเหลือมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น ย่อมได้รับการเคารพนับถือ ได้รับการช่วยเหลือ ได้รับการร่วมมือ เพื่อที่จะทำงานเพื่อมวลประชาชนนั้นแน่นอนเลย

เอาให้ชัดเลยว่า คำว่า **การเมือง คืองานเสียสละ** ใครก็แล้ว แต่ที่ทำงานชื่อว่า “การเมือง” ตั้งแต่คนเดียวที่ทำส่วนตัว กระทั่งถึงร่วมกันทำเป็นคณะ ซึ่งเป็น...งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง หรือเพื่อมวลประชาชน เพื่อคนในสังคมให้เป็นอย่างดีสันติเจริญอุดมสมบูรณ์ นั่นคืองานการเมือง นี่คือความหมายที่ถูกต้องแท้จริงชัด ๆ ตรง ๆ

แต่ที่นี้คนที่ปฏิบัติงานการเมืองทุกวันนี้ มันไม่ได้ทำงานเพื่อมวลประชาชน มันไม่ได้เสียสละ มันทำเพื่อตัวเอง ทำเพื่อหากินเลี้ยงชีพ ทำเพื่อล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขให้แก่ตัวเอง หรือที่

เรียกว่า **เพื่อเกียรติประวัติของตระกูล ครอบครัว** ที่จริงผลอย่างนั้น มันเป็นแค่ผลพลอยได้เท่านั้น มันจะตามมาเอง ถ้าปฏิบัติจริง ถ้าทำถูกต้องจริง ดีจริง ก็จะได้ จะได้ผลที่จะเป็นเกียรติประวัติแก่ตระกูล ครอบครัว จะได้เองโดยไม่ต้องไปต้องการ หรือคิดหวังหรอก แต่เมื่อเกิดต้องการก็เป็นค้นหา ก็เลยไปสร้างภาพ แล้วไปทำงานเพื่อประชาชนแบบหาเสียง แบบหวังอะไรต่ออะไรมาให้ตนเจริญกลายเป็นทำเพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว เพื่อเกียรติประวัติ เพื่อความเท่ เพื่อเกียรติยศ มันเลยเพี้ยนออกไป โดยเฉพาะเป็นฐานของการล่าลาภ ยศ สรรเสริญ เพื่อที่จะกอบโกยเงินทอง ข้าวของมาเลี้ยงตน เลี้ยงชีวิต เลี้ยงครอบครัว สะสมไว้ให้แก่ตระกูล ครอบครัว ทั้งลาภ ทั้งยศ ทั้ง สรรเสริญ เขาตั้งใจอย่างนั้นจริง ๆ เลย เจตนาอย่างนั้นจริง ๆ การทำงานเพื่อสังคม เพื่อประเทศชาติ เป็นเรื่องเคียง เป็นเรื่องรอง ทำเพื่อตัวเองเป็นเรื่องเอก อย่างนี้เป็นต้น เพราะอะไร เพราะกิเลส เพราะความไม่เข้าใจ เพราะ...

๑. เห็นแก่ตัว มีกิเลส โลก

๒. ไม่เข้าใจ ปัญญาไม่ฉลาดจริง มีความเข้าใจผิด นึกว่าการ ทำงานการเมืองนี้คือ **อาชีพหากินเลี้ยงชีพ เลี้ยงตน** เข้าใจอย่างนั้น จริง ๆ

อาตมาว่า **งานการเมืองไม่ใช่งานอาชีพเลี้ยงตน แต่เป็น งานของคนทุกคนที่ต้องมีส่วนมากบ้างน้อยบ้าง ที่จะต้องทำเพื่อ มวลประชาชนที่ตัวเองอยู่ร่วม สังคมประเทศชาติที่เราเองเป็น ประชาชนอยู่ร่วม เราจะต้องมีหน้าที่เพื่อมวลประชาชน ไม่มาก**

ก็น้อย น้อยก็ต้องทำ ยิ่งมากก็ยิ่งดี กล่าวคือ งานการเมืองเป็นงานช่วยสังคมที่เราอยู่ร่วมด้วย นั่นคือ เพื่อบ้านเพื่อเมือง ยิ่งได้ทำมาก ๆ ก็ยิ่งเป็นการเมืองแท้ หรือยิ่งเราสมัครอาสาจะไปทำงานเพื่อมนุษยชาติ นั่นคือจะไปทำงานการเมือง ตั้งแต่สมัครเป็นข้าราชการประจำต่าง ๆ นั่นคือ งานการเมืองแท้ ๆ เป็นงานการเมืองประจำเลยทีเดียว เป็นงานการเมืองตัวแท่ที่สุด เพราะข้าราชการ คือ ผู้สมัครเข้าไปทำงานให้แก่บ้านเมืองให้แก่ประชาชน จึงเป็นผู้รับใช้ประชาชนจริง ๆ กินเงินเดือนของประชาชนโดยตรง

เพราะฉะนั้น อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด ผู้เป็นข้าราชการขอรับหน้าที่จะไปทำงานกินเงินเดือนของประชาชนเอง ไม่ว่าจะตำแหน่งน้อยใหญ่ก็แล้วแต่เถอะ คุณรับไปแล้ว คุณก็ต้องทำให้มันตรงไว้จริง **ต้องเสียสละ** นี่เป็นเงื่อนไขหลัก ไม่ใช่เห็นแก่ได้แก่ตัว ทำมาหาเลี้ยงตน ไม่ใช่ ถ้าเข้าใจจริง ๆ แล้ว เราจะทำงานการเมือง หรือเป็นข้าราชการโดยชีวิตฝากไว้กับสังคม ทำงานนั้นแหละให้แก่สังคม สงเคราะห์สังคมจริง ๆ

คนที่ยังเข้าใจไม่ทะลุก็จะเห็นแย้งขึ้นมาทันทีว่า

ถ้าอย่างนั้น การเมือง ก็เหมือนกับ การสังคมสงเคราะห์ หรือ แ่่งงานการกุศลเท่านั้นเองนะสิ ?

การสังคมสงเคราะห์ งานการกุศลนี้แหละ ถูกต้อง ใช้อย่างนี้แหละคือ **การเมืองที่มีธรรมาธิปไตยเป็นหัวใจแท้ ๆ ของประชาธิปไตย**

เป็นประชาธิปไตยที่มี “ธรรมะ” คือ “หัวใจ” อย่างแท้จริง

ฟังแล้วหากยังไม่เข้าใจ ก็จะแย้งอีกแล้วว่า

ไม่ใช่ !!! การเมืองมันคนละเรื่องกับการสงเคราะห์ การเมืองไม่ใช่การกุศล

ความคิดเช่นนี้เอง ความเข้าใจอย่างนี้แหละ คือ ความคิดขบถ หรือความคิดที่เป็นโจรแท้ของการเมือง เป็นมิฉชาติลิตัวร้าย

เป็นการเข้าใจผิดจากนัยสำคัญของการเมือง ๑๘๐ องศาเลย

เพราะตามลัทธิจะ ตามความเป็นจริงสูงสุดนั้น การกุศลนี้แหละคือ “หัวใจแท้ของการเมือง” “การกุศล-การสังคมสงเคราะห์” ไม่ใช่แค่ส่วนย่อยเท่านั้น ไม่ใช่คนละเรื่องกับการเมือง แต่เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของการเมืองเลยทีเดียว

แต่เป็น “หัวใจสำคัญ” ของการเมืองแท้ ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่าเข้าใจเพี้ยนให้แหงนให้แวงให้แวงออกไปจาก “หัวใจ” การเมืองการเมืองเป็นอันขาด “หัวใจแท้ ๆ ของการเมือง” นั้น ต้องแม่นยำชัดคมลึกให้จริงว่า คือ การสังคมสงเคราะห์สังคม คือ งานเสียสละเพื่อประชาชน

คุณหญิงคุณนายของรัฐมนตรีทั้งหลาย ของท่านผู้ว่าทั้งปวง เป็นต้น ออกทำงานสังคมสงเคราะห์ทุกที นั่นแหละคือ ยอดหัวคะแนนที่ยิ่งทำยิ่งเพิ่มคะแนนเสียงให้แก่ผู้สามีได้อย่างเป็นจริงเป็นจังเลยแหละ จะไม่ขัดแย้ง ไม่มีกฎหมายบทใดห้ามเลย เพราะมันคือเนื้อแท้เดียวกัน

ขอให้มีการกรรม วชิกรรม โดยเฉพาะมโนกรรมต้องบริสุทธิ์ สะอาด ทำงานเพื่อผู้อื่น เพื่อมวลมนุษยชาติ อย่างไม่มีกิเลสจะหวังได้อะไรมาให้แก่ตน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ยศ สรรเสริญ สุขใด ๆ ในใจเลย ให้จริง ๆ เกิด จะเป็นอานิสงส์แท้ เป็นสัจธรรมสูง ที่วิเศษมหัศจรรย์

ถ้าผู้ใดช่วยเหลือสังคมจริงแท้ ชีวิตฝากไว้กับสังคมได้เลย ทำงานให้แก่ประชาชนอย่างบริสุทธิ์ ไม่ใช่ทำงานเพื่อกอบโกยมาให้แก่ตน เพื่อจะเลี้ยงตน แต่รับใช้สังคมจริง สังคมก็จะเลี้ยงเราไว้ตลอดกาล **ชีวิตเราเนื่องด้วยผู้อื่น** คือ ให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้ นี่เป็นหลักของศาสนา พุทธ สำหรับผู้ทำงานเพื่อสังคม ไม่เอามาให้แก่ตน ถ้าทำได้ตามที่ว่านี้ นั่นแหละ จะเป็นผู้ได้รับอานิสงส์ ได้รับการอุปถัมภ์ค้ำชูจากประชาชน อย่างแท้จริง

นี่คือนักการเมืองแท้ **รัฐบุรุษที่แท้**เลย รัฐบุรุษคือนักการเมืองที่ต้องยกย่อง เป็นคนทำเพื่อรัฐ เพื่อประชาชน เพื่อประเทศชาติที่แท้จริง

ไม่ทำเพื่อตนเอง ไม่เห็นแก่ครอบครัวแก่พรรคพวก ยิ่งเห็นแก่ประชาชนที่ตรงแท้บริสุทธิ์ นั่นแหละคือคนไม่เห็นแก่ตัว ชนิดหมดตัวหมดตน จึงเป็นธรรมะที่เป็น **“ธรรมาธิปไตย”** หัวใจของประชาธิปไตยแท้

ที่นี้ ที่คนเบื่อการเมืองทุกวันนี้ นั่นก็เพราะทำงานไม่เป็นการเมือง ทำงานผิดไปจากสาระความจริงของคำว่าการเมือง ดังที่อาตมาได้อธิบายไปแล้ว คือทำงานการเมืองเป็นงานเลี้ยงชีพ เป็นงานหากิน เพื่อจะหาลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ให้แก่ตน แก่ครอบครัว

แก่พรรคพวก ซึ่งการประพฤติอย่างนั้น ไม่ใช่งานการเมือง ฟังให้ตึะ
ลึก ๆ คนทั้งหลายเขารู้ว่า ผู้ทำงานการเมือง คือทำงานเพื่อประชาชน
เมื่อไปทำเป็นงานหากิน เขาก็รู้สึกมันไม่ใช่ พวกนี้มันทำงานเพื่อตัวเอง
เขาก็เบื่อนะสิ ก็เลยพาลไม่ชอบ “การเมือง”

นี่คือเหตุผลสำคัญว่า ทำไมคนจึงเบือการเมือง เพราะคนที่
ทำงานการเมืองนั่นเองเป็นตัวการ เพราะไป **ทำงานการเมืองที่ผิดไป**
จาก “การเมือง” กลายเป็น “การกู” **ไม่ใช่การเมือง** การกูนั้นคืองาน
เพื่อตัวกูของกู เพื่อครอบครัวของกู เพื่อพรรคพวกของกู ทำกัน
อย่างนั้นจริง ๆ ไซ้ไหม แม้ทุกวันนี้ ประชาธิปไตยทั่วโลกก็ยังมุ่งทำ
เพื่อประเทศของกูมีอำนาจ มีอาณาเขต เป็นมหาอำนาจเจ้าโลกอย่าง
มีนัยแฝงอยู่ลึก ๆ กันทั้งนั้น มันยังไม่ไซ้ประชาธิปไตยที่มีธรรมา-
ธิปไตย ไสสะอาดเป็นเนื้อแท้แก่นในอย่างเป็นทางการเป็นโลกอาริยะ หรือเป็น
โลกุตระ

ประเด็นมันจึงอยู่ที่ว่า ทำอย่างไรให้นักการเมืองจะไม่เห็นแก่
ตัวกู ไม่เห็นแก่ตัวนั้น จะทำให้มีมรรคผลจริงกันได้อย่างไร...????

ก็ต้องเรียนรู้ให้สัมมาทิฐิ และปฏิบัติให้บรรลุมรรคผล
จริง ๆ

เพราะฉะนั้น คนที่ไปทำงานการเมือง ต้องไม่เห็นแก่ตัว มาก
หรือน้อยก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น นักการเมืองต้องทำเพื่อประชาชน เพื่อ
มวลมนุษยชาติ เพราะงั้น **ที่ตรงเป้าที่สุดก็คือ ต้องล้างกิเลสที่เห็น**
แก่ตัวนี้ออกให้ได้จริง ๆ แล้วจะได้เป็นนักการเมืองที่จริง ทำการเมือง
ถูกต้องตามลัจจะ คนจะได้ไม่เบือการเมือง

คนเบื่อการเมือง เพราะนักการเมืองนอกจากจะทำงานเพื่อเห็นแก่ตัว ยังไม่พอ แถมยังทุจริตมันอีกแยะ ไอ้নীลิคนก็เลยยิ่งเบื่อยิ่งซัง ยิ่งไม่ชอบใจใหญ่เลย

ทำไมคนเราไปทำชั่วแบบนี้ และคนที่ไปทำงานการเมืองที่ได้ตำแหน่งหน้าที่นั้น มีอำนาจมากนะนักการเมืองนี้ เพราะฉะนั้น โอกาสมีช่องทางมี เหตุปัจจัยมันให้หมดเลย เงินอยู่ในมือ อำนาจอยู่ในมือ งานที่จะจัด เพื่อที่จะทำโครงการผันเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง อะไรก็แล้วแต่ มันมีโอกาส มีช่องทางทั้งนั้นเลย ก็เลยทำกัน เป็นงานที่รู้กัน เพราะฉะนั้น คนทำงานการเมืองก็ศึกษาตามคนก่อน ๆ ๆ ๆ ทำมาอย่างนี้ ก็เลยมีฐานะดี ร่ำรวย อยู่อย่างสุขสบาย คนอื่นจะตาย ประชาชนจะวอดวาย ไม่เกี่ยว ทำที่เป็นเห็นแก่ประชาชนเหมือนกัน แต่เสแสร้ง หลอกลวง ตั้งใจพยายามที่สุด ทำให้เนบเนียนสุดฝีมือ ให้คนเห็นเหมือนว่า เราเห็นแก่ประชาชนจริง ๆ เลย

ขอภัยที่อาตมาพูดอย่างนี้ มิใช่ตั้งหน้าตั้งตาเพื่อมาถล่มนักการเมือง คำว่าเรื่องการเมืองหรือนักการเมือง แต่อาตมากำลังพูดถึงความเป็นอยู่จริง ดำเนินอยู่จริง มีอยู่จริง ดำรงอยู่จริงที่กำลังเกิดอยู่ในสังคมมนุษยชาติ มิใช่เกิดแต่ในประเทศไทยเท่านั้นหรอก มันเป็นเรื่องของหมู่กลุ่ม ของเผ่า ของรัฐ ถ้าเล็ก ๆ เราเรียกว่าเผ่า มีกันมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มีวิวัฒนาการยาวนานมาตลอด เพราะคนเป็นสัตว์ที่เป็นหมู่กลุ่มสังคม จากกลุ่มเล็กแล้วก็ขยายตัวไปจนเป็นประเทศที่ใหญ่ จีน อินเดีย อเมริกา ก็ใหญ่ พื้นที่ใหญ่ ประชาชนพลเมืองก็มากขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วก็ดำเนินการบริหารปกครองกันไป สร้างระบบวิธีเพื่อ

ที่จะบริหาร กระทบให้มันดี ที่เอาตมาเน้น และพูดเสมอ บอกบ่อย ๆ ว่า **“การเมืองเป็นงานของคนทุกคน”** ที่จะต้องช่วยกันทำคนละไม้คนละมือเพื่อกลุ่มสังคมที่ตนอยู่ร่วมด้วย ไม่ละเว้นใครทั้งนั้นจะต้องหาโอกาสทำ **ต้องทำ** **ทำงานการเมือง คือ ทำงานช่วยสังคม เพื่อประชาชน** ไม่ว่าจะน้อยหรือมากต้องพยายามทำ นอกจากคนที่ต้องยกเว้นจริง ๆ เพราะตนเป็นคนคนหนึ่งในกลุ่มสังคมกลุ่มนั้น ปฏิเสธไม่ได้ไม่เช่นนั้นคนผู้นั้นก็เป็นคนเลวที่เห็นแก่ตัวจัด หรือโง่ แฝงอยู่ในสังคม

คนรังเกียจการเมืองไม่ได้ ทุกคนต้องเข้าใจว่า การเมืองเป็นงานเพื่อสังคมมนุษยชาติ ไม่ใช่งานเพื่อตัวเอง ไม่ใช่งานเห็นแก่ตัว คนที่ไม่เอางานการเมือง นั่นคือคนเห็นแก่ตัวจัดจริง ๆ ไม่ควรจะอยู่ในสังคมนั้น ไปอยู่คนเดียวนอกกลุ่มเถอะ ที่ไหนก็ได้ แผ่นดินแผ่นน้ำที่ไม่ใช่ถิ่นแดนที่เขา่วมกินร่วมใช้อาศัยชีวิตอยู่ในหมู่กลุ่มนั้น ถ้าจะเป็นแผ่นดินที่ตนเองอาศัยอยู่ร่วมด้วย เราก็ต้องช่วยกัน คนละไม้คนละมือ แม้เราไม่เก่งเราก็ช่วย ได้น้อยเราก็ทำ เพราะฉะนั้น งานใดที่จะพึงช่วยสังคมได้ ด้วยทางอ้อม ทางตรงก็แล้วแต่ มีน้ำใจช่วยก็ต้องทำ ไม่ต้องมีคนรู้เห็น ไม่ต้องประกาศ ไม่ต้องบอกใครก็ได้ ก็เป็น **“งานการเมือง”** ที่จะต้องทำ

เพราะงั้น ในคำว่า **ไม่เห็นแก่ตัว เสียสละ** มันคือ**ธรรมะ** คือคุณธรรมของคนอย่างแท้จริง แต่จริง ๆ นั้น คนส่วนใหญ่ทั่วไปก็รู้ก็เข้าใจอยู่แล้วละว่า **งานการเมืองเป็นงานเสียสละ งานเพื่อประชาชน** เป็นงานต้องมี **“ธรรมะ”** แท้ ๆ ต้องให้ **“ธรรมะ”** มีอยู่ในคน ให้ **“ธรรมะ”** มีอำนาจในคนที่ทำงานการเมือง ยิ่งมากยิ่งขึ้น

การเมืองแท้ การเมืองที่ดีจึงชื่อว่า “ธรรมาธิปไตย” ใน “ประชาธิปไตย”
จึงจะเป็น “การเมือง” เป็นงานเสียสละ ไม่เห็นแก่ตัว แต่ตนเองก็เล็ด
มาก ก็เลยมาทำงานเสียสละเพื่อประชาชนไม่จริง จึงมีเล่ห์ มีวิธีการ
เสแสร้ง หลอกลวงคนให้เข้าใจผิดว่า ฉันทำงานเพื่อประชาชน แต่แท้จริง
นั้น ไม่ใช่ ไม่ได้ทำเพื่อประชาชนจริง มีวิธีพลิกแพลง หลอกลวง
ซับซ้อน หลากหลายนานาประการ ที่ทำแล้วจะเกิดผลมาบำเรอตน
มาเป็นผลได้ให้แก่ตนเองร่ำรวย กอบโกยสะสม

เพราะฉะนั้น อาตมาจึงเห็นว่า นักการเมืองทุกวันนี้ ที่ให้
เปิดเผยทรัพย์สินของตนกันซี้ ก็มีเงินเป็นถุงเป็นถังกันทั้งนั้น
เมื่อไหร่หนอ นักการเมืองถ้าเปิดเผยทรัพย์สินซี้ เปิดออกมาเป็นคน
ไม่มีเงิน แต่ทำงานการเมืองเก่ง มีฝีมือ อย่างเสียสละให้แก่สังคม
ประเทศชาติเลย ไม่เอาสัญญานการเมืองล่าลาภยศเงินทอง ไม่เอางาน
การเมืองเป็นอาชีพหาเงินหายศมาให้ตน แต่ทำงานนั้น ๆ ให้แก่
สังคมประเทศชาติ คุณจะกราบเคารพคนชนิดนี้มั๊ย ? ไปถามเด็ก ป.๑
ก็ได้ คนชนิดนี้ที่ทำงานจริงตามที่กล่าวมานี้ มีคุณสมบัติทำงานเสียสละ
ให้แก่ประชาชนแท้ ๆ จริง ๆ ไม่ใช่ทำเพื่อจะได้ลาภยศสรรเสริญ
มาให้แก่ตนจริง ๆ นี่หนะ คุณจะกราบเคารพมั๊ย ถ้าทำงานแล้วไม่ได้
เงินมาหรรอก ไม่ได้เออยากได้เงินจริง ๆ มีแต่ช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติ
ทำงานอย่างขมิ้มมัน ขยันเพียรทำจริง ๆ อยู่ในชีวิต งานการเมืองคือ
งานอย่างนี้ต่างหาก

ที่อาตมาพูดนี้ อาตมาว่าเป็นสัจจะ ฟังดี ๆ เถอะ เพราะฉะนั้น
จึงมีความจำเป็นนะ ที่จะต้องคัดเลือกนักการเมือง ผู้ที่จะไปบริหาร

ประเทศ ปกครองประเทศ ต้องคัดเลือกเอาคนที่มีความรู้ ที่ไม่เห็นแก่ตัว เอาคนที่มีความรู้ที่น้อย หรือไม่มีก็เลยเลยนั้นแหละ อันนี้เป็นประเด็นหลักเลยนะ อาตมาว่าเป็นประเด็นหลัก ยิ่งกว่าความสามารถ ยิ่งกว่าความรู้ที่จะไปจัดสรรทำงานให้แก่สังคม ทุกวันนี้ความรู้ทั่วไปเขาเชื่ออยู่แต่แค่ที่ว่า คนที่มีฝีมือความสามารถ ฉลาดทางเศรษฐศาสตร์ เพื่อไปทำงานจัดสรรอะไรต่าง ๆ ให้คน สังคมประเทศได้ คุณธรรมจะมีน้อยหน่อยก็ไม่เป็นไร

ถ้าคนที่มีความรู้เห็นแก่ตัว มีส่วนกิเลสยังเห็นแก่ตัวอยู่ จะเก่งอย่างที่ว่านี่นะ แล้วก็ทำงานจัดสรรแบ่งแจกให้คนอื่นแท้ ๆ แต่ตนเองก็ต้องได้แบ่งส่วนเอาจากการจัดสรรแบ่งแจกนั้น หรือยังทำงานนั้นเจตนาเพื่อให้ได้ลาภมาให้ตนเยอะ ๆ ได้ยศสูง ๆ ได้สรรเสริญเลื่องลือ เพราะตัวเองมีความรู้เพื่อจะได้โอกาสที่เป็นโลกธรรมอยู่นะ ตนเองก็ต้องมีส่วนทำเพื่อโอกาสอยู่แน่เพราะโอกาสมันมีมากกว่า ก็ต้องใช้โอกาสนั้น หรือของที่จะได้ก็เห็นของนั้น ๆ มากมายกายกองยั่วกิเลสต่อหน้าหลัง ๆ ก็ต้องอดใจยากที่จะแบ่งเอาให้ได้ตามที่กิเลส มันมีอยู่แน่ ๆ

แต่ก็จะเสแสร้งทำตนทำตัวยังกะคนไม่มีความรู้ให้ได้ เพื่อหลอกคนอื่นว่าเราทำงานเท่านั้น โดยเอาอะไรมาแจกแก่คนนั้นคนนี่ให้เห็นดี ๆ ง่าย ๆ ที่ชอบทำกัน เรียกว่าประชานิยมจี้หมาอะไรนี่แหละ แต่มีเล่ห์ซบซ้อนหาทางโกงกินโดยพยายามไม่ให้คนรู้ทัน นี่แหละวิธีทำของนักเสแสร้งคนเก่ง เสร็จแล้วตัวเองก็ โอ้โฮ...กวาด กอบโกยเอามาอย่างไม่น่าเชื่อเลยว่า จะเอาไปได้มากได้มายกันขนาดนั้น เพราะไม่เคยมีใครทำได้ขนาดนั้นเลย เจ้าประคุณเฮ้ย จู้ ๆ... เก่ง ขอภัยขอพุด

อย่างชัดเลย ๆ ว่า *แก๊งฉิบหาย* จริง ๆ เลย แก่งทำให้ฉิบหายแก่ตน คือตนก็แล้ว นั่นคือตนฉิบหาย ได้บาปมากตามที่โกงแม้จะได้เงินมากมาย กายกอง และอีกคือประชาชนคนอื่นถูกโกงเอาไป นั่นผู้ฉิบหายแน่ ๆ นี่แหละ *แก๊งฉิบหาย* จริง ๆ ต้องชมอย่างนั้นจริง ๆ ขออภัย อย่าหาว่าอาตมาพูดหยาบพูดคายอะไรเลย พูดไม่เพราะไม้อะไรเลยนะ คือมันต้องให้คำพูดที่มันเหมาะสมกับความ เป็นจริงเลย ว่า มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะ โอ้โฮ คนคนนี่แก๊งฉิบหายเลยนะ แก่งในเรื่องทำความฉิบหาย อาตมาก็อายุปานนี้ เกิดมาในชีวิต ก็เพิ่งเห็นคนนี่แหละ แก่งยอดจริง ๆ แล้วไม่หยุดหย่อนเลยนะ จนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่หยุดหย่อนจู้ ๆ ๆ ๆ โอ้โฮ ! ฉลาดซ่อนเชิง ให้คนตามืดตาบอดไม่เข้าใจในรายละเอียดที่ซ่อนซ่อนไว้ได้ แม้ขณะนี้ยังมีผู้หลงใหลนับถือบูชากันอยู่อีกมากมาย

นี่มันชัดเจนยิ่งกว่าอะไรดีว่า โอ้คนคนนี่เอามาบริหารบ้านเมืองได้อย่างไร ขนาดนี้ นี่ เพียงเวลาไม่กี่ปี เขากอบโกยไปได้มากมายจนหลายแสนล้าน ไม่น่าเชื่อ แต่คนที่ยังมมงายก็ยังหลงว่า เขาทำเพื่อประชาชน ทำแก่งทำอะไรต่ออะไร เสร็จแล้วตัวเองก็หาวิธีซบซ้อน คอร์รัปชันนั่นแหละ คุณดึงเอามาให้ตนเอง โดยคนอื่นรู้ไม่ทัน แก่งยอดแก่งฉิบหายจริง ๆ แก่งจริง ๆ เป็นคอร์รัปชันที่แก่งมาก แก่งจนคนหลงเชื่อ ส่วนคนที่เห็นอยู่ว่าโกงกิน แต่เขาเห็นการโกงกินเป็นเรื่องไม่ใช่ความเลวตามจริตนิสัยของตนเอง ก็จึงไม่ถือสา ก็เขาเลือดเดียวกัน เขาก็เชื่อกันสนิทสนม

คุณจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจ เชื่อหรือไม่เชื่อ นี่ก็มันมีหลักฐาน

อยู่โด่ง ๆ ก็ได้ไปแล้วไง เอาไปเป็นกอบเป็นกองขนาดนี้ ในเวลาเพียงเท่านั้นยังเอาไปได้เท่านั้น ถ้าปล่อยให้อยู่ไปอีก ๒๐ ปี ประเทศไทยหมดสิ้น ! ไม่เหลือหรอก ประเทศไทยหมด ไม่เหลือจริง ๆ ถ้า ๒๐ ปีแค่นี้ก็ที่ยังปาเข้าไปตั้งหลายแสนล้าน ถ้านานไปอีก ไม่เหลือจริง ๆ ฝีมือจริง ๆ ฝีมือเก่งฉิบหาย เก่งอย่างฉิบหายนี้ ขออภัยนะอาตมาว่าไม่ได้พูดหยาบ แต่อาตมาใช้ศัพท์ที่เหมาะสมกับสัจจะความจริง อาตมาว่าไม่ได้หยาบอะไร ถ้าสื่อไปแล้วมันขัด อาตมาเลี้ยงไม่ได้ อาตมาไม่ตัดจริตที่จะไม่แตะต้อง ใครเห็นว่าเป็นคำหยาบ จะเป็นผู้ดีต้องไม่พูดคำที่ถือกันว่าหยาบเลย ใครจะว่าอาตมา เป็นผู้ดีหรือผู้ไม่ดี ก็ไม่เป็นไร เพราะฉะนั้น อาตมาเห็นอย่างนี้ ขอสื่อด้วยคำอย่างนี้เถอะ

จะแก้ปัญหาประเทศไทยอย่างไร แก้ปัญหาโดยการฟื้นฟูพระพุทธรเจ้า ฟื้นฟูศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่สอนให้คนศึกษา ประพฤติ แล้วกลายเป็นคนลดกิเลส เห็นแก่ตัวลดลง ๆ ๆ ๆ เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์

เอ้า...ที่นี้เข้าเรื่องของศาสนาหรือธรรมะ คนเข้าใจธรรมะ พระพุทธรเจ้าผิด ผิดอย่างไร ผิดคือไปเข้าใจว่า ปฏิบัติธรรมของพระพุทธรเจ้าแล้ว ถ้าบรรลุดูธรรมเป็นอาริยะ เป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์แล้ว จะเป็นคน **มักน้อย สันโดษ** จะเป็นคน **ไม่เอา** **ธุระกับสังคม ไม่ช่วยสังคม** แต่ก่อนนี้ผู้บริหารบ้านเมืองคนหนึ่ง ได้กล่าวว่าย่าเอาธรรมะขึ้นสันโดษมาสอนประชาชน มักน้อยสันโดษเป็นเรื่องของพระเท่านั้น ถ้าเอา **สันโดษ** มาสอนประชาชน คนจะ **มักน้อยสันโดษ** ไม่ขยัน ไม่สร้างสรรค์ ประเทศชาติอยู่ไม่ได้ นี่คือ **ความเข้าใจในศาสนา**

พุทธของผู้บริหารบ้านเมืองผู้นั้น ท่านเสียไปแล้วละ เป็นผู้บริหารที่มีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับกันทั่วประเทศ ถ้าเอ่ยชื่อขึ้นมา ก็จะรู้จักกันทั่ว กล่าวอย่างนี้จริง ๆ เลย ที่ตีความคำว่า “สันโดษ” ของศาสนาพุทธ แบบนี้

เอาตามว่าแบบนี้เป็นการทำลายศาสนาพุทธ เพราะพุดผิดจากความจริงของศาสนาพระพุทธเจ้า เนื้อธรรมแท้ของพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นดังกล่าวเลย ตรงข้ามกันเลย ต้องเอาความมกน้อย-สันโดษของพระพุทธเจ้ามาสอนประชาชนให้ถูกต้องถูกแท้ถูกถ้วน (สัมมา) ต่างหาก แล้วประชาชนจะอยู่เย็นเป็นสุข จะขยันหมั่นเพียร สร้างสรร เสียสละ เพราะเข้าใจคำว่า สันโดษนั่นคือ พอ ใจพอไม่เอาเพิ่มอีก จริง...มีน้อย ๆ อยู่ว่า ไม่เอาอีก พอสำหรับตน แต่ไม่ได้หมายความว่า พอ คือไม่ทำงานอีกแล้ว ขี้เกียจ ไม่ขวนขวาย ไม่เข้าใจโลก ไม่สร้างสรรค์ ไม่ช่วยเหลือสังคม ไม่ใช่ คนสันโดษนั้นเป็นคนมีคุณธรรมสูง เป็น อริยบุคคล เป็นคนมีปัญญา รู้ดีรู้ชั่ว รู้ควรไม่ควร อย่างถูกต้องสัจธรรม ด้วย ย้ำอีกว่าศาสนาพุทธนั้น เป็นศาสนาที่ทำให้คนลดกิเลส ลดความเห็นแก่ตัว แต่ใจมีคุณธรรม มีปัญญาแท้ เห็นการช่วยคนอื่นเป็นสิ่งที่ควรทำ เห็นแก่คนอื่นเป็นเรื่องควรขวนขวาย เป็นความประเสริฐของมนุษย์ ไม่ได้โง่

ที่เข้าใจผิดอีกประเด็นหนึ่งก็คือคำว่า โสดาบัน สกิทาคามี อนาคต นั้นหมายความว่า เป็นได้เฉพาะนักบวชเท่านั้น

ประเด็นนี้สำคัญมาก คือ คนที่ปฏิบัติธรรมกับพระพุทธเจ้า แล้วกิเลสลดลง เป็นระดับโสดาบัน ก็คือฆราวาสนี่แหละเป็นส่วนใหญ่

พุทธบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา นักบวชก็เป็นโสดาบัน สกิทาคามีได้ แต่ฆราวาสนี่แหละจะเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคตามีจำนวนมากกว่า นักบวช เป็นโสดาบันจะกิเลสน้อยลงจริง ๆ ในระดับหนึ่ง ระดับต้น แล้วเขาก็จะทำงานให้มนุษย์ชาติ เห็นแก่ตัวน้อยลงจริง ๆ สะสมน้อยลง เบียดเบียนน้อยลง เอาเปรียบน้อยลง กิเลสโลภ โกรธ หลง น้อยลง มันก็อยู่เย็นเป็นสุขแล้วมนุษย์นะ แม้ไม่ได้ไปบริหาร มันก็เป็นประชากรที่มีประโยชน์ มีคุณภาพที่ดีแล้วในสังคม ยิ่งไปช่วยกันบริหาร ก็จะเป็นผู้ทำงานเพื่อประชาชนได้จริงกว่าคนที่ไม่ลดกิเลสเลย ไม่มีคุณธรรมเลย เป็นปลุกันเต็มตัวที่ไม่เคยรู้เรื่องกิเลสและยังจะกิเลสโตขึ้น เพราะยิ่งได้เป็นผู้บริหารยิ่งมีโอกาส มีช่องทาง มีอะไรต่ออะไรที่ทำให้ กิเลสตาโต กิเลสก็ยิ่งทำชั่วได้มากขึ้นสะดวกขึ้น ยิ่งกิเลสบานตะโก้ไปเรื่อย ๆ ใช้อย่างนั้นสิ ว่างใจไม่ได้เลย ไม่มีหลักประกันอะไรสักอย่าง น่ากลัวมากเลย นี่คือสังคมที่ไปไม่รอด

แต่เพราะเข้าใจความเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคตามี อรหันต์ผิด ๆ ไปจากเนื้อแท้ของคำสอนพระพุทธเจ้ากัน พุทธศาสนาเลยไม่มีประโยชน์แก่สังคมอย่างที่เห็น ๆ กันในสังคมพุทธแท้ ๆ ทุกวันนี้

ยิ่งคนมีคุณธรรมเป็นสกิทาคามีขึ้นไป เป็นอนาคตามี อนาคตามี เป็นอรหันต์ ที่เป็นฆราวาสก็ยิ่งดี ยิ่งเป็นประโยชน์มาก แต่มันยากกว่า ไปบวชเท่านั้น มันไม่บริสุทธิ์จุดสังขจัตตามทีพระพุทธเจ้าตรัส แต่ฆราวาสก็เป็นอาริยะได้ ฆราวาสก็เป็นอรหันต์จริง ๆ ได้ เพราะงั้นที่เข้าใจศาสนาพุทธผิด เชื่อผิดว่าความเป็นอาริยบุคคลนั้นคือ ผู้ที่หนีไปบวช ไปแต่งเครื่องแบบ แล้วไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานการเมือง กฎหมาย

ห้ามด้วยว่า เป็นนักบวชแล้วอย่ามายุ่งเกี่ยวกับสังคมกับการเมือง ไม่ต้องมาบริหาร ไม่ต้องมาช่วยประเทศชาติ ในลักษณะที่จะเป็นการเมือง มันเป็นการเข้าใจผิด กีดกันไว้เลย บ้านเมืองก็เลยไปกันใหญ่ อาตมาจะพูดอย่างไร จะคิดจะช่วย จะทำอย่างไร ให้แก่สังคมบ้านเมือง ที่มีความเข้าใจผิด หรือมีมิชฌาภิกขุอยู่ดังนี้

ความเข้าใจผิดมันเกิดแล้ว ขณะนี้มันเกิดขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นจะแก้ปัญหามันเกิดแล้ว อาตมาว่ามันไปไม่ได้หรอก แก้ให้ตายก็ไปไม่ได้ ขอยืนยันเลย เพราะว่าประเด็นหลัก มันไม่ได้อยู่ที่คนไม่มีความรู้ คนมีความรู้ คนมีความขยันได้ แต่ยิ่งรู้ยิ่งขยัน ยิ่งมีกิเลสมาก ๆ ๆ ๆ มันก็เป็นแบบนั้น คนก็เลยต้องเปื้อนการเมือง เพราะคนไปทำงานการเมืองก็แอบแฝงว่า จะไปช่วยประชาชน แต่เขาไม่ได้ช่วยประชาชน **เขาวางประชาชนเพื่อที่จะทำอาชีพเลี้ยงครอบครัว สร้างฐานะครอบครัว ให้ครอบครัวมีลาภยศยิ่ง ๆ ขึ้นไปจริง ๆ เลย** ไม่ทำงานการเมืองอย่างที่อาตมากล่าวมาแล้ว ไม่ใช่เลย กลายเป็นทำงานการเมืองคืองานหาเงินเลี้ยงชีพ

ที่จริงนั้น อาตมาเคยได้บอกได้พูดไปแล้วว่า **งานการเมืองนั้น ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาจนถึงบัดนี้ เนื้อแท้ตามสัจจะจะต้องเหมือนเดิม**

เช่น ตั้งแต่โบราณ มีเผ่า หัวหน้าเผ่าทำงานการเมือง บริหารปกครองหมู่คณะประชากรของตัวเอง แบบเผด็จการเลยก็ได้ เอาแต่ใจตัวเองก็ได้ แต่ถ้าเขาทำงานกับประชาชนนี้ ทำงานเสียสละสร้างสรรค์แท้ เพื่อให้แก่ประชาชนเป็นอยู่สุขได้จริง ๆ ต่อให้หัวหน้าเผ่าคนนั้น

ทำงานเผด็จการ ทำงานราชาธิปไตย ที่ไม่ฟังเสียงใครเลย แต่เขาเสียสละ
สร้างสรรค์เกื้อกูล ด้วยความรู้ความสามารถ ทำให้มวลประชากรที่ดูแล
อยู่นั้น อยู่เย็นเป็นสุข นี่แหละ**งานการเมือง** เพราะฉะนั้น การเมือง
จะเป็นระบอบเผด็จการ ระบอบราชาธิปไตยหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์
หรือระบอบคอมมิวนิสต์ ระบอบสังคมนิยม หรือจะมาพัฒนาเป็นถึงขั้น
ระบอบประชาธิปไตยก็ตาม ความหมายคำว่า**การเมือง** เหมือนกันหมด
ตรงกันหมด ส่วนคำว่าระบอบก็คือวิธีทำกันอยู่เท่านั้นเอง ระบอบคือ
แบบแผน หรือรูปแบบที่ทำกันอยู่ในหมู่มุมนั้น ๆ หมู่นี้กลุ่มนี้ปกครอง
แบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ หมู่นี้ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ หมู่นี้
บริหารด้วยประชาธิปไตย มันเป็นระบอบ มันเป็นวิธีการ เป็นรูปแบบวิธี
ที่กำหนดและทำกัน แต่เนื้อแท้คำว่า “การเมือง” นั้น หนึ่งเดียวตรง
กันหมด คำว่า**การเมือง**เป็นคำกลาง ๆ ความหมายเหมือนกันหมด
ถ้าผู้สร้างสรรค์เสียสละ ทำให้เกิดแก่ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข อยู่กัน
อย่างเรียบร้อย เป็นสุชาติ อุดมสมบูรณ์ดี นั่นคือเป้าหมายหลัก แม้ชื่อ
ระบอบจะว่าอย่างไร ถ้าทำยังงี้คือ**งานการเมือง**ที่แท้จริงทั้งสิ้น

**สรุป การเมือง คือ งานเพื่อประชาชน ไม่ใช่งานอาชีพ
เพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก แต่คืองานเพื่อบ้าน
เพื่อเมือง เพื่อมวลมนุษยชาติ ไม่ว่าจะอยู่ในระบอบใด ๆ การเมือง
คือสิ่งเดียวกัน**

เพราะงั้นปัญหาหรือว่าสิ่งที่มันขัดข้องขัดขวางมาก เป็นเหตุ
ปัจจัยที่ทำให้สังคมประเทศชาติพัฒนาให้อยู่เย็นเป็นสุขดังที่กล่าวไม่ได้
ก็เพราะเกิดจากนักการเมืองแท้ ๆ ยังเข้าใจคำว่า “การเมือง” ไม่ถูกต้อง

และความเข้าใจของพลเมืองก็ผิดด้วย โดยเฉพาะความเข้าใจของนักการเมือง หรือนักบริหารปกครองประเทศนั่นเองโดยตรง ที่เข้าใจผิด แล้วก็ปฏิบัติตนเองผิด เพราะฉะนั้นประเทศจึงเป็นไปไม่ได้ แก้ปัญหาให้ตายก็เหมือนลิงแก้แห ยิ่งยุ่งเข้าไปตลอดกาลนาน รู้จักลิงแก้แหไหม หวานแหว่ลุมถึงดู ให้มันแก้สิ ยิ่งแก้ยิ่งพันตัวมันตายเลย แหมมันพันมัดเอาตัวตายเลยจริง ๆ นะ

เพราะฉะนั้น ถ้าเพื่อว่าไม่รู้เหตุที่เป็นเหตุสำคัญ เป็นเหตุที่แท้จริงดังที่อาตมากล่าวมานะ ขอยืนยันเลยว่า แก้ให้ตายอย่างไร ๆ ก็ไม่สำเร็จ แก้อย่างไรก็ไม่เรียบร้อย เพราะปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ระบอบ มันไม่ได้อยู่ที่วิธีการ มันไม่ได้อยู่ที่กฎหมายหรือรัฐธรรมนูญ นั่นเป็นเหตุรอง หรือปลายเหตุด้วยซ้ำ ไม่ได้อยู่ที่วัตถุด้วย **เหตุมันอยู่ที่ “คน” และหัวใจของต้นเหตุแท้ ๆ คือ “จิตวิญญาณของคน” คนมีกิเลสมากจริง ๆ ในทุกวันนี้ ต้องทำให้คนมีกิเลสน้อยลง ๆ ๆ ๆ ที่สุด กิเลสไม่มีเลย** นี่คือประเด็นหลัก คือต้นเหตุสำคัญ เพราะฉะนั้นประชาชนเองก็ตาม ล้วนมีกิเลสกันทั้งนั้น ตัวนักการเมืองนั้นแหละ ยิ่งมีกิเลสหนาตั้นหามาก ตัวเหตุแท้เชี่ยวชาญะ ยิ่งไปทำหน้าที่บริหารไปทำหน้าที่จัดการปกครอง นักปกครองที่มีกิเลสมาก นี่แหละที่เลวร้ายไปไม่รอดแน่ ๆ ขอยืนยันเลย วนลงสู่ก้นเหวแห่งความเสื่อมจริง ๆ

อาตมาไม่รู้แน่ อาตมาเองก็มีภูมิธรรม มีปัญญาความรู้เท่าที่อาตมามีนี้แหละ อาตมาก็หวังดีต่อประเทศชาติ และอาตมาก็มั่นใจว่าอาตมาทำงานการเมือง ใครจะว่าอาตมาเป็นพวกขบถนักบวช เป็นนักบวชนักธรรมะขบถก็ว่าไปเถอะ อาตมาฟังเข้าใจ ใครจะว่ายังไงก็ว่า

อาดมาไม่คิดใจอะไรหรอก อาตมาเข้าใจ ไม่คิดใจ ไม่ได้ว่ากัน อาตมาก็เห็นใจก็เข้าใจเขาที่เขาคิดว่าอาดมาเป็นอย่างนั้น เขาไม่ผิดหรอก เป็นแต่ว่าเขาเข้าใจศาสนาผิดไปคนละทางกับอาดมา เขาเข้าใจอย่างนั้นจริง ๆ ว่า นักบวชนั้นไม่เกี่ยวกับการเมือง นักบวชอย่ามายุ่งกับการเมือง เขาเข้าใจอย่างนั้นจริง ๆ อาตมาไม่มีปัญหาแต่เห็นแย้งคนละทางว่าอย่างนั้นมันผิดสังขรณ์ มันผิดสิ่งที่ควรจะเป็น ถ้าเป็นนักธรรมะก็กิเลส น้อย จนถึงกิเลสไม่มีได้จริง เป็นคนไม่เห็นแก่ตัวอย่างแท้จริง แต่เข้าใจบ้านเมือง มีความรู้โลกรู้สังคม มีโลกวิทู มีความเข้าใจในสังคมดี เพราะไม่มีจณาทิกฐิหลงผิดไปปฏิบัติธรรมแบบลัทธินี้เข้าป่าเขาถ้าจนไม่รู้เรื่องของสังคม จึงทำงานเพื่อประชาชนอย่างรู้จักสังคมตามธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่อาดมาให้นิยามว่า นั่นคืองานการเมือง ก็มาทำ ทำงานการเมือง ทำงานกับสังคม มาทำหน้าที่ตามธรรม อาตมาว่าไม่ได้ผิดอะไรเลย ผู้มีธรรมเขาจริงใจแล้วเขาก็ทำงานเพื่อประชาชนเพื่อมวลมนุษยชาติที่แท้จริง ให้อยู่เย็นเป็นสุข บริหารกัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ ทั้งด้านรัฐกิจ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์ ใด ๆ ก็ตาม เขาก็ช่วยจัดแจงช่วยจัดการ มันไม่ใช่เรื่องเสียหาย ไม่ใช่เรื่องผิดอะไรเลย

แต่คนที่ยืนยันว่า ยังไง ๆ ...นักบวชก็ต้องไม่เกี่ยวกับการเมือง นักบวชเกี่ยวกับการเมืองไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร คนเข้าใจต่างกันไปได้ มันเป็นปกติธรรมดา คนเข้าใจไปคนละอย่าง เชื่อกันไปคนละอย่าง ไม่ใช่เรื่องแปลก จะเชื่อตาม ๆ กันมา จะเชื่อตนเอง อะไรก็แล้วแต่เถอะ อาตมาจริงใจ แล้วก็...อาดมาว่าอาดมาไม่ได้คิดผิด และก็ไม่ได้

ได้กระทำสิ่งนี้เป็นเรื่องเหลวไหลเลวร้ายอะไรกับมนุษยชาติ กับสังคม เราทำงาน ไม่ได้มาโลกโมโทสัน ไม่ได้มาใช้ช่องทางนี้เพื่อที่จะสร้างลาภ สร้างเกียรติ สร้างยศ สร้างสรรเสริญให้แก่ตัวเอง ไม่ใช่เลย กลับถูกด่าด้วยซ้ำ เพราะคนส่วนมากเขาเชื่อตาม ที่เขายึดนั้นจริง ๆ เราไปทำยังงี้ เขาก็บอกว่าไม่ใช่หน้าที่ ไม่ใช่กิจ มาทำอะไรไม่เข้าท่า เข้าทาง เขาก็แย้งก็ด่า ไม่ได้เกียรติยศอะไรหรอก เรารู้อยู่แล้ว คนส่วนใหญ่เขาก็ว่าเรามาทำผิดหน้าที่มาทำผิดกิจสงฆ์แล้วมันจะได้รับการ ชมเชยกยกย่องที่ไหนกัน เขาด่าก็ใช่ของเขา อาตมาไม่ใช่จนกระทั่งไม่รู้ว่า ทำยังงี้แล้วมันไม่ได้ความชมเชยหรือก ถ้าอยากให้เขาชมเชย ก็อย่าทำลืออย่างที่มีมันแย้งกับความเชื่อของเขา ก็ทำตามที่คนเขาเชื่อ คนเขาชอบ เขาก็ยกย่องเรา หรือทำตามที่คนส่วนใหญ่เขาชอบ เราก็ได้เป็นที่ยอมรับเท่านั้นเอง จะมาทำขัดแย้งเขาอยู่ทำไมกัน

ดังนั้น อาตมาเข้าใจอย่างนี้ คนส่วนมากเข้าใจอย่างนั้น อาตมาพอรู้ไม่ใช่ว่าโง่เง่าจนกระทั่งไม่รู้ว่า ทำยังงี้คนชอบ ก็ทำอย่างที คนชอบสิ อาตมาอยู่ในทางบันฑิตธุรกิจมาก่อนนะ โชว์ผลงานให้คนชอบ หาชื่อเสียงความนิยมจากสังคม ทำยังงี้แหละ ดัดจริตยังงี้แหละ คนชอบ ทำอย่างนั้นมันเข้ากับกิเลสเขา เขายกย่องชมเชย อาตมาพอมีปฏิภาณ จิตวิทย์อย่างนี้อยู่ มีความรู้อย่างนี้อยู่ และก็ทำมาแล้วด้วย เพราะแต่ก่อนนี้อาตมาเป็นคาราทำงานอยู่หน้าจอโทรทัศน์ ทำงานสร้าง ค่านิยม เพื่อให้คนมายอมรับนับถือนิยมชมชอบ ต้องทำลือลือทำทาง แอ็คคอร์ดีให้คนชอบ อาตมาเข้าใจ ทำได้และรู้วิธีทำดี เป็นอาชีพเลี้ยงตน มาก่อนตั้งแต่เป็นฆราวาส

แต่มาบัดนี้ อาตมาเข้าใจอีกอย่างหนึ่งแล้วว่า ไอ้อย่างนั้น มันดัดจริต มันเสแสร้ง มันหลอกลวง อาตมารู้ชัดแล้วว่ามันไม่ใช่อาการที่น่ากระทำ มันแค่ให้เขามาหลงชื่นชอบ มายกยอปอปั้น มันเป็น อามิส เป็นโลกธรรม อาตมาเข้าใจดี และอาตมาว่ามันเป็นเรื่องไม่น่า กระทำด้วย มันยังหลงโลกธรรม แต่อาตมาไม่ได้ทำเพื่อโลกธรรม อาตมาทำตรงตามสัจจะ เพราะฉะนั้น คนจะด่าจะว่า จะเข้าใจกันไป อย่างไร อาตมาก็เข้าใจ อะไรที่เขาท้วงติง อะไรที่มันมากเกินไป มันไป ไม่ออก ไปไม่ได้ทั้ง ๆ ที่มันถูก ก็รอไว้ก่อน อันนี้ถูก อยู่ไปได้ อาตมาก็ทำต่อไป เขาจะด่าจะว่าจะติเตียนอะไรอยู่ ก็ไม่มีปัญหา เรา ไม่ได้ต้องการคำติเตียนหรอก ไม่ใช่คนที่ เป็นมาโซคิสต์อะไรหรอก อาตมาพยายามใช้การประมาณตามสัปปริสธรรม ๗ ถ้าเราทำแล้วใช้ วิจารณ์ญาณของเราแล้วว่า ยังดีพอดี ยังงี้ใช้ได้อาตมาก็ทำ แล้วก็คิดว่ายังงี้เรามีประโยชน์แก่สังคมมนุษยชาติ อาตมาก็จะทำประโยชน์เพื่อ สังคมมนุษยชาติอย่างนี้แหละ ก็ค่อยดำเนินไป ก็ค่อยทำไป

เพราะงั้น ก็ขอเจาะลง ย้าลงไปตรงที่ว่า ทำอย่างไรเมืองไทย เป็นเมืองพุทธแท้ ๆ มีประชาชนเป็นพุทธศาสนิกชนถึง ๕๕ % นี้ จะหันมาศึกษาธรรมะกันอย่างแท้จริง โดยเฉพาะนักปกครอง นักบริหาร นักการเมือง จะทำอย่างไรจะได้รู้ชัดรู้เจนกันว่า **การเมืองคืองาน เพื่อประชาชน ไม่ใช่งานอาชีพเพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อ พรรคพวก**

อาตมาเคยอธิบายมาแล้วว่า **นักการเมืองตัวหลักคือ ข้าราชการประจำ** ข้าราชการประจำคือคนที่กินเงินเดือนของประชาชน

รับใช้ประชาชน เป็นคนที่ทำงานให้แก่ประชาชน ช่วยงานตั้งแต่ระดับง่ายระดับต้น ไปจนกระทั่งถึงระดับบริหาร จนเรียกกันว่า พ่อเมือง เดียวนี้ พ่อเมืองก็มีชื่อว่าผู้ว่าราชการ เป็นต้น อธิบดี อะไรก็แล้วแต่ ที่เรียกกันรู้กัน แม้ชื่ออื่น ๆ ตามระดับชั้น อยู่ในบ้าน ในเมืองแต่ละถิ่น แต่ละแคว้น ก็ว่ากันไป ต่างก็รับหน้าที่ชั้นสูงชั้นรองลงไป เพื่อที่จะทำงานเพื่อประชาชน โดยมีรายได้ตั้งให้เป็นอัตราเงินทอง เพื่อเลี้ยงชีวิตไป ซึ่งก็คือเงินของประชาชน เงินของบ้านเมือง เลี้ยงคุณไว้ให้คุณทำงานให้แก่พลเมืองนะ นี่แหละคือ “งานการเมือง” ตัวแท้ การเมืองประจำค้วย เพราะว่า**เป็นข้าราชการประจำ**

ส่วน **ข้าราชการการเมือง** ก็เป็นนักการเมืองอีกชนิดหนึ่ง ที่เป็นวิธีการทำงานให้แก่สังคม และที่ให้มีข้าราชการการเมืองไปมีอำนาจเหนือข้าราชการประจำนี้ เพราะข้าราชการการเมืองต้องเข้าไปตรวจสอบข้าราชการประจำ ข้าราชการประจำหรือนักการเมืองประจำ อาจจะทำงานขาดตกบกพร่องอย่างไร อาจจะหมกเม็ด ทำอะไรผิดทำอะไรยังไม่ดีพอ ดีอะไร-ไม่ดีอะไร ก็ให้ข้าราชการการเมือง ที่ประชาชนตั้งขึ้นไปเป็นคราว ๆ ตามระบบวิธี เพื่อเข้าไปชันชะเนาะ อยู่เสมอ ก็ไปตรวจสอบไปจัดการ จะโยกย้ายแต่งตั้งก็ปรับ ให้มันดีไม่ดีเอาออก ไล่ออกเลยก็ไล่ อะไรที่ทำได้อยู่ทำไปให้ดี ไม่ดีปรับให้เหมาะสมเพื่อที่จะได้ทำงานให้แก่ประชาชนได้ดี และเข้าไปวางรากฐานเพิ่มเติมหรือแก้ไขให้ดีขึ้น ทำให้ดูในช่วงระยะที่เข้าไปทำงาน เพื่อข้าราชการประจำจะได้นำไปทำต่อไป นั่นคือ**ข้าราชการการเมือง** เป็นคราว ๆ จึงมีอำนาจเหนือกว่าข้าราชการประจำ ให้ไปจัดการได้ ไป จัดแจงปรับปรุง

ให้ข้าราชการประจำนั้นทำอะไรต่ออะไรได้เป็นประโยชน์ต่อไป เพราะนั้น
ข้าราชการการเมือง ก็มีวาระอยู่เป็นช่วง ๆ เสร็จแล้วก็เปลี่ยน ถ้า
ข้าราชการการเมืองคนใดทำได้ดี ประชาชนก็เลือกเข้าไปอีก ก็ไปตั้ง
หลักเกณฑ์ไว้เองว่า ได้อยู่เท่านี้ยุค ๒ ยุค ๒ สมัยแล้วต้องเปลี่ยน
สมัยที่ ๓ ไม่ได้ ต้องวางเว้นก็ว่าไป เป็นวิธีการ หรือก็สมัยประชาชน
ก็เลือกคนที่ดีเท่านี้ก็ได้ ก็แล้วแต่จะกำหนด แต่ให้เป็นยุค ๆ ไป
เปลี่ยนแปลงเพื่อเอาตัวบุคคลที่ดีเหมาะสม ยั่งยืน เป็นต้น

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีหน้าที่โดยกำหนดในประเทศ เป็นข้าราชการ
ประจำ หรือข้าราชการการเมืองนี้แหละ คือ **นักการเมืองตัวจริง** แล้ว
จะต้องทำงานเพื่อประชาชนแท้ ๆ **ไม่ใช่ทำงานหาเงิน** แต่ต้องทำงาน
ให้ประชาชน ข้าราชการคือผู้รับเงินราษฎรเลี้ยงตนไว้ แม้แต่ปลด
เกษียณแล้วก็ยังมีบำนาญ เพราะเงินของประชาชนแท้ ๆ จ่ายประจำ
ให้แก่ข้าราชการตลอด ข้าราชการจึงเป็นลูกจ้างของประชาชนโดยตรง
ทั้งข้าราชการประจำ-ทั้งข้าราชการการเมือง เงินเดือนเงินค่าให้
ประจำแล้ว ข้าราชการตั้งกันเอาเอง ขึ้นเงินเดือนเอาเองด้วย ดังนั้น
ก็ต้องทำงานให้แก่ประชาชน เพราะอาสาสมัครเอง ไม่ใช่ใครบังคับ
ให้เป็น ตนเองอาสาสมัครเข้าไปทำงานช่วยสังคมประเทศชาติด้วย
ตนเอง จึงต้องอยู่ในหน้าที่รับใช้ประชาชน ต้องเป็นคนมีคุณธรรม
มักน้อยสันโดษ **เพราะทำงานเพื่อประชาชน ก็ต้องเป็นงานการเมือง**
ไม่ใช่งานอาชีพเพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก แต่
เป็นงานที่ต้องเสียสละเพื่อคนอื่น ข้าราชการต้องไม่ร่ำรวย ถ้าคุณจะ
ร่ำรวยคุณก็ออกมาเป็นประชาชน เอกชน เป็นราษฎรเต็มขั้น ออกมา

ทำงานส่วนตัวหาเงินเองใช้เอง ไม่ใช่ภาษีของประชาชน

**แต่ถ้าทำงานใช้เงินประชาชน ก็ต้องเป็นงานการเมือง
ไม่ใช่งานอาชีพเพื่อเลี้ยงตน เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคพวก ต้อง
เสียสละ**

ผู้เป็นราษฎรไม่ได้เอาตัวไปอาสาขอกินเงินเดือนที่เป็นภาษี
ประชาชน ไม่ได้ไปเซ็นสัญญาสัญญารับใช้ประชาชน ไม่ได้รับเอาเงิน
ที่มาจากภาษีของประชาชนเป็นเงินเดือนมาเลี้ยงตนไว้ ไม่ได้ไปเอา
รายได้เงินทองส่วนกลางของประชาชนมากินมาใช้ แต่ทำงานส่วนตัว
ปากกัดตีนถีบของตนเอง เพื่อที่จะมีรายได้เข้ามาให้แก่ตัวเอง หากิน
หาใช้เลี้ยงชีพตนเองแท้ ๆ กระนั้นก็ยังต้องทำงาน “การเมือง” ด้วย
คือ ต้องทำงานสังคมสงเคราะห์ หรือทำงานเพื่อสังคม เพื่อประชาชน
ประเทศชาติด้วย แต่ถ้าสมัครเป็นข้าราชการหน้าที่คุณก็ต้องรับใช้
ประชาชน กินเงินเดือนจากภาษีของประชาชน คุณสมัครเองนะ
ดังนั้น ข้าราชการจึงคือนักการเมืองแท้ ๆ ผู้รับใช้ประชาชน ทราบที่
เป็นข้าราชการอยู่ ยิ่งเป็นข้าราชการบำนาญยิ่งต้องมีกตัญญูกตเวที
ต่อประชาชนยิ่งขึ้นอีกซ้ำ ถ้ายังมีเรี่ยวแรงสามารถทำได้ ในครั้ง
ในคราวที่ควรก็ควรทำอย่างยิ่ง

แต่ทุกวันนี้เข้าใจผิดเพี้ยนกันมาไกลแล้ว จนกระทั่งกลายเป็น
ว่า ข้าราชการประจำก็ข้าราชการประจำ **ฉันไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉัน
เป็นตำรวจก็เป็นตำรวจอาชีพ **ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉันเป็นทหารก็ทหาร
อาชีพ **ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ** ฉันเป็นครู (โรงเรียนรัฐ) ก็เป็นครูอาชีพ
ไม่ใช่ข้าราชการเมืองนะ รังเกียจการเมืองกันไปหมด ซึ่งเข้าใจผิดกัน

ทั้งหมด คำว่าการเมืองเป็นเสียด เป็นที่น่ารังเกียจไปหมด ทั้ง ๆ ที่คำว่า **การเมือง** นั้น เป็นคำที่น่ายกย่อง น่าเชิดชู น่ากราบไหว้ คำว่า**การเมือง** ใครทำงาน**การเมือง** คืองานเสียสละ คืองานเพื่อมวลมนุษยชาติ เป็นงานมีเกียรติที่สุด แต่แล้วงานการเมือง งานที่มีเกียรติที่สุด กลายเป็นงานที่คนรังเกียจที่สุด เวิร์จจริง ๆ นี่ก็เอวรานูเอว เป็นเวิร์จจริง ๆ ของประเทศชาติประชาชน

การเมือง คือการเสียสละของคน งานเสียสละเพื่อประชาชน เป็นเกียรติยศแท้ ๆ ไม้ไปสิ่งน่ารังเกียจ อย่าเห็นการเมืองเป็นเสียด

แต่เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้ ความเข้าใจผิดเป็นนัยแฝงอย่างที่ว่านี้ ไม้ได้เข้าใจอยู่เพียงแต่แค่ในประเทศไทยนะ มันมีนัยแฝงดังว่านี้ทั่วโลกเลย มันเข้าใจผิดกันอย่างนี้ทั่วโลก นี่มนุษยชาติเกิดอะไรกันจั้น มนุษยชาติหลงผิดกันไปได้อย่างไร แหม...เราพูดไปยังกะตัวเองนี่ รู้ดีคนเดียว เก่งอยู่คนเดียว ขออภัย อย่าเพิ่งอาเจียน อาตมาพูดไปแล้ว ก็รู้สึกตัวว่า แหม...พูดยังกับตัวเองรู้มาก รู้เก่งรู้ดี รู้เยี่ยมอยู่คนเดียวแท้ ๆ เลย เทียวได้ไปดูถูกดูแคลนคนทั้งโลกแน่ะ ดูแคลนคนเขาไปทั่วโลก ขออภัยด้วยความรู้สึกจริง ๆ

ตอนนี่ต้องขออภัยด้วยความรู้สึกจริง ๆ ว่า พูดไปแล้วก็รู้สึกว่ามันไปปรามาสคนอื่นเขา ดูถูกดูแคลนคนอื่นเขา มันก็เลยไม่ดี ก็ต้องขออภัยกันจริง ๆ แต่อาตมาว่าอาตมาพูดไม่ผิดหรอก มันเป็นสัจจะที่พูดไปนั้นมันเป็นสัจจะ มันเป็นอย่างจั้น มันเกิดอยู่ในสังคมมนุษย์โลก เพราะอะไร เพราะมนุษย์โลกไม้ได้เข้าใจในเรื่องการรู้จักเลส เรียนกิเลสลดกิเลสกันจริง มันไม้มีตรงนี้นะ มันก็เลยประพอดิกันแบบนั้น แล้ว

มันก็เป็นความจริงกันทั้งโลกแบบนี้

เพราะฉะนั้น หันมาพูดเน้นเข้าไปในตัวความรู้ของศาสนาพุทธ อีกทีหนึ่งว่า ศาสนาพุทธนั้นสอนให้คน**ลดกิเลสได้จริง ๆ** และผู้ที่ลดกิเลส ได้นั้นก็คือคน ทั้งฆราวาสและนักบวช และที่ฆราวาสนั้นแหละ จะเป็นพระอาริยะจำนวนมากอยู่ในสังคม ตั้งแต่โศดาบัน สกิทากามี อนาคามี อรหันต์ เพราะฉะนั้น ประชาชนก็จะเป็นประชาชนที่เป็นอาริยะ เป็นคนที่กิเลสลดน้อยลง เป็นโศดาบันกันมาก บริหารก็ง่ายขึ้น หรือจะขึ้นไปเป็นผู้บริหารเองมีกิเลสน้อย ก็จะไปบริหารได้ดี นักบวชนั้นนะไม่ต้องไปแต่งตั้งท่านหรือก นักบวชนั้นท่านมีหน้าที่จะทำงานเพื่อประชาชน รับผิดชอบต่อประชาชน มีชีวิต**เนื่องด้วยผู้อื่น** (อาศัยผู้อื่นเลี้ยงไว้) ซึ่งเหมือนนักการเมืองอาศัยเงินของผู้อื่นเลี้ยงไว้) อยู่แล้ว ของพุทธนี่นะ ท่านเป็นคนที่มี “ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น” (ปฏิบัติพทธา เม ชีวิกา) นี่คือทำงานให้แก่คนในสังคม แล้วให้คนในสังคมเลี้ยงดูไว้ เรียกว่า **ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น** เป็นคนไม่ต้องมีข้าวมีน้ำ ไม่ต้องมีเงินทอง ทำงานให้ผู้อื่น แล้วผู้อื่นเลี้ยงดูไว้ ไม่สะสมทรัพย์สินเงินทองข้าวของ แม้แต่บิณฑบาตมา กินอิ่มแล้ว ถ้าเหลือก็ให้คว่ำบาตร อย่าเก็บรักษาสะสม ไม่ให้สะสมอาหารค้างคืนเลย นี่คือธรรมะของพระพุทธเจ้า คือกฎระเบียบ ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

แต่เดี๋ยวนี้มันเพี้ยนหมดแล้ว พระภิกษุบิณฑบาตก็ประกาศขอข้าวสารอาหารแห้ง ให้พระเอาไปสะสมไว้กินไว้อยู่ มันเลอะเทอะไปหมดเลยศาสนาพุทธ สะสมกันอะไรต่ออะไรไปหมด มันไม่ได้เข้าหลักเข้าเกณฑ์ของพระพุทธเจ้าเลย น่าเกลียด แล้วมันจะมี

ประสิทธิภาพประสิทธิผลอะไร ศาสนาจึงไม่มีประสิทธิภาพประสิทธิผล ต่อสังคมมนุษยชาติเลย เพราะไอ้แก่นี่ ๆ แก่นี่ อาตมาว่านี่มันไม่ใช่ เรื่องลึกซึ้งของธรรมะพระพุทธเจ้านะ ที่พูดนี้ ไม่ได้เข้าไปถึงเนื้อธรรม อาริยธรรมอะไร เป็นแต่เพียงกฎหลักวินัยระเบียบเท่านั้นเอง แคเป่ลือก ๆ กระพี้ ๆ เรื่องกฎระเบียบวินัยเท่านั้น ยังไม่เข้าถึงขั้นปรมัตถ์อะไรเลย ก็ยังปฏิบัติตามกฎระเบียบพวกนี้ไม่ได้แล้วมันก็มีแต่เจ้งกับเจ้งเท่านั้นละ พุทธศาสนาไปไหนไม่รอดหรอก ไม่รอดจริง ๆ

พูดไปยังนี้ นักดูแลศาสนาเขาร้อน มันกระทบเขา มันก็ไป เสียไปแทงเขา เขาก็ไม่ชอบหน้าอาตมา ไม่ชอบแล้วก็จะจัดการ จะกำจัดอาตมาด้วย แล้วก็หาเรื่องหาราวอะไรไปต่าง ๆ หาได้ก็หาเอา หาเรื่องผูกเรื่อง จะว่ายังงี้ก็ว่ากันไป ไม่ใช่ทำทายหรอก เขาทำอยู่ที่ เอมามาพูดบ้างเท่านั้นเอง ไม่ได้อยากให้ทำหอกมันบาป ขอยืนยันว่า เขาทำนะมันบาป แต่คนที่ทำนะ จะเข้าใจว่าบาปคืออะไรหรือไม่ก็ไม่รู้ ละ อาตมาก็พูดสังขธรรม ไม่ใช่ไปใส่ความนะ มันเป็นจริง เพราะงั้น ถ้าเข้าใจถูกต้องว่า ศาสนาพุทธนั้นสอนให้คนเรียนรู้แล้วเอาไปประพฤติ แล้วคนจะลดกิเลส เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ได้จริง ๆ

ถ้าโลกหรือสังคมกลุ่มใด มีคนชนิดอาริยะนี้อยู่แน่นแหละ สังคม จะเจริญ จะเป็นอยู่สุข จะสบาย ย้ำอีกทีหนึ่งว่า**คุณธรรมอาริยธรรม** ของพระพุทธเจ้า มันไม่ได้อยู่ที่นักบวชเท่านั้น มันอยู่ที่ฆราวาส ด้วย โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ ก็คือคนทุกคน ฆราวาส ก็เป็นได้ และจะเป็นได้จำนวนมากด้วย ต้องได้เป็นจำนวนมาก แล้ว สังคมจะเป็นอยู่สุข ไม่ใช่ว่าผู้บรรลุนั้น จะได้อาริยธรรม ต้อง

สงวนลิขสิทธิ์อยู่แต่ผู้มาบวชนั่นนะ ผู้ไม่มาบวช บรรลุไม่ได้ ไม่ใช่เลย อันนี้แหละเป็นประเด็นที่เข้าใจผิดกันมาก

ในยุคพระพุทธเจ้า นั้น โอ้อโฮ...พระอาริยะเยอะ โสดาบัน สกิทากามี เยอะ ฆราวาสนะที่เป็นอาริยะ ในผู้ที่มาบวชนั้นก็ส่วนหนึ่งเอาละก็เฉลี่ยแล้ว ในปริมาณของนักบวชในยุคพระพุทธเจ้า นักบวชจริง ๆ นี้ มีอรหันต์ หรือมีอาริยะสูง ๆ เยอะแน่นอน เฉลี่ยในค่ารวมมันก็ถูกละ แต่ถ้าเอาปริมาณ แบ่งส่วนนักบวชก็ไปคิดเปอร์เซ็นต์ของนักบวช ฆราวาส ก็ไปคิดเปอร์เซ็นต์ของฆราวาส จำนวนปริมาณฆราวาสมีอาริยะบุคคลมากกว่าจำนวนนักบวชที่มี คิดว่าคงเข้าใจนะ ที่เอามาจัดแบ่งวิธีเปรียบเทียบกับสถิติ ไข่ใหม่ ฆราวาสมีจำนวนแสนจำนวนล้าน ก็จะมีอาริยะอยู่เป็นแสนเหมือนกัน พระหรือนักบวชในจำนวนประเทศนี้ หรือกลุ่มแคว้นนี้ มีประชาชนอยู่ล้าน แน่นอนก็ต้องมีฆราวาสอยู่ประมาณ ๕ แสน นักบวชจะเหลือ อยู่สักแสนหนึ่ง เอาต่อให้แสนหนึ่ง นักบวชนี้เป็นอาริยะหมดเลย แต่ฆราวาส ๕ แสนนี้มีอาริยะมากกว่า ๒ แสน ๓ แสน ๔ แสน นักบวชอาจจะมีความเป็นอาริยะในแสนก็ตามแต่ ก็ยังน้อยกว่า ยังจิ่งเป็นต้น แต่ไม่แน่หรือ อาริยะบุคคลอยู่ในความเป็นฆราวาสก็อาจจะมึ้น้อยในบางยุคบางกาลก็ได้ แต่มาเป็นนักบวชนั้น มันไม่ได้มีส่วนมากกว่าฆราวาสแน่นอน ไม่ว่ายุคไหน แม้แต่ในประเทศสรีเบต หรือประเทศทางโน้นนะ เขาจะเป็นนักบวชกันเยอะ นิยมกันมากมายก็ตาม แม้นักบวชจะมีมากจริง แต่ก็ไม่ได้มากกว่าฆราวาสอยู่ดี เพราะจันประเด็นนี้อาตมาต้องพูดขึ้น แล้วจะต้องพูดย้ำพูดให้ฟังกันชัด ๆ

เมื่อเข้าใจผิดกันว่า อาริยบุคคลนั้นเป็นเรื่องของนักบวช อาริยบุคคลนั้นเราอย่าไปยุ่ง มรวาสเราก็ว่าของเราไป นั่นล่ะมัน ถึงไปไม่รอดใจ มรวาสทั้งธรรม มรวาสไม่ศึกษาธรรมะ ไม่เอาธรรมะ ไม่เอาความเจริญทางนี้เลย ไม่เอาเรื่องลตทิลเลสเลย มีแต่ทำมาหากิน เพื่อที่จะแย่งลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เพิ่มกิเลสไม่มีพัก เพื่อที่จะตั้งหน้าตั้งตาเสริมกิเลส แย่งกันไป โลกไม่มียั้งกันไป “ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขมาบำเรอใจ กิเลส ได้อาหารก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น ไม่ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข กิเลสก็ยิ่ง กระสันเพิ่ม กิเลสอ้วนอีกหนาขึ้นไปอีก” ปุณฺณกิลเลสอ้วน กิลเลสหนา ไม่หยุด จึงชื่อปุณฺณ ปุณฺณ แปลว่า อ้วน, หนา, โท, ใหญ่, มาก ปุณฺณคือผู้กิเลสหนาขึ้นอ้วนขึ้นดังกล่าวนี้ จริง ๆ แล้วชีวิตคนไม่คิด ลตทิลเลส มันจึงเป็นเรื่องเลวร้าย ทุกข์ร้อนกันอยู่ทุกวันนี้

นี่คือสัจจะ ฟังดี ๆ นี่คือสัจจะที่มันเป็นจริง ที่มันเกิดจริง ทำอย่างไรเราจะเข้าใจสัจจะอันนี้อย่างถูกต้อง แล้วก็ช่วยกันมาแก้ไข อันนี้กัน ถ้าอาตมาอายุยืนเกินร้อยปีจริง ๆ อาตมาจะพูดซ้ำซากอย่าง นี้ไปอีกจนกว่าจะร้อยกว่าปี และอาตมาเชื่อมั่นว่าถ้าอาตมา อยู่เกินร้อย แล้วอาตมาพูดซ้ำซากตรงนี้ คนก็คงจะพอเห็นได้ คนจะเข้าใจได้ตาม ที่อาตมายืนยันบ้าง ทำยังไงจะช่วยอาตมาอายุเกินร้อย ร้อยห้าสิบเอ็ด ดังที่อาตมาตั้งใจได้ ช่วยอาตมาหน่อยแล้วกัน อยากให้อาตมาอยู่ถึงใหม่ อายุยืน ๆ ยาว ๆ เออ...หลายคนในนี้ อยากทั้งนั้น แต่คนเขาแข่ง ให้ตายก็มีอยู่ พยายามที่จะให้อาตมาตายวันตายพรุ่ง มีอยู่นะ เขา พยายามอยู่ก็มี มีจริง ๆ เอ้า...ก็ไม่ใช่ไร นั่นมันเป็นเรื่องธรรมะ

มันเป็นเรื่องสัจธรรม มันเป็นเรื่องจริง คนที่เขาไม่ชอบหน้า เขาไม่ต้องการ เขาก็จะต้องการให้อาตมาสูญหายตายจากไปจากโลกนี้เสีย มาขัดมาขวางอะไรเขาอยู่ เขาก็ไม่ชอบหน้า มันเป็นเรื่องธรรมดา อาตมาไม่ได้ประหลาดใจอะไรหรอก มันเป็นเรื่องสามัญ ไปบังคับเขาไม่ได้ เขาก็เข้าใจยังงั้น เชื้ออย่างงั้นจริง ๆ มันก็ความจริงใจ อาตมาเห็นใจเขาซะเห็นใจจริง ๆ อาตมาไม่ได้เกลียดได้ชังหรอก

เพราะว่าคนเราจะชังเรานี้ละ ถ้าว่ากันโดยตรงแล้ว โดยสัจจะแล้ว คนเราชังคน กับคนเราชอบคนนี่ อะไรมันดีกว่ากัน คนชอบคน คนชังคน อะไรมันดีกว่ากัน คิดดูก็รู้

เขาก็ไม่อยากจะชังหรอก ฉันทเดียวกันไซ้ไหม สามัญเขาก็ไม่อยากจะชังเรา แต่เพราะเขาเองไปยึดไปติด ไปมีจิตทิฐิ ไปกำหนดผิด แล้วปัญญาเขามีเท่านั้นจริง ๆ เขาจึงต้องชังเรา ซึ่งก็น่าเห็นใจ ใครก็ทั้งนั้นแหละ ไม่อยากจะชังคนนั้นคนนี่อะไรหรอก จริงไหม ถ้าให้เลือกชอบกับชัง คนก็ต้องเลือกชอบมากกว่า เรื่องอะไรจะไปเลือกชัง ถ้าคนไปชอบชัง ฟังแล้วงง คนไป “ชอบชัง” อาตมาจะพูดชอบความชัง คนที่จะไปชอบ “ความชังคน” ถ้าคนส่วนใหญ่ โอ้โฮ...ชอบชังคนมากกว่าชอบความชอบคน อาตมาว่าตายเลยนะ โลกสังคมนมนุษยชาติตาย ๆ ๆ ๆ คนก็เลยแห่ไปสร้างอารมณ์ชังกัน เพราะว่าชอบความชังนะ ก็สร้างอารมณ์ชังกันเต็มสังคม สังคมมีแต่ชังกันเป็นส่วนมาก สังคมนี้อยู่กันไม่รอดแน่ ๆ

เพราะฉะนั้น ๑.โดยสามัญ คนไม่ได้ชอบความชัง คนไม่ได้ต้องการที่จะเป็นคนไปชังใคร เราไปชังใคร ๆ ไม่ได้ชอบอันนี้หรอก

แต่เพราะเขาเข้าใจผิด หรือเขาเข้าใจไม่ได้ นั่นเป็นเหตุ เขาจึงขังเรา

๒. เขาขังเราเพราะเราไม่ดีจริง ๆ อันนี้ก็ต้องยกให้ เราไม่ดีจริง ๆ อาตมาก็พิสูจน์ตัวเองอยู่เหมือนกัน เอ...เราไม่ดีจริง ๆ หรือเราทำงานอยู่ทุกวันนี้ เรามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ เราทำอย่างไม่ดีจริง ๆ หรือที่เขาต้องขังเรา เราไปทำให้เขาขาดผลประโยชน์ ขาดอำนาจ ขาดยศเกียรติ ขาดอะไร ชิงแย่งลาภ แย่งยศ แย่งสรรเสริญ แย่งสุขเขา หรือเปล่า เราไปแย่งอะไรมาจากเขา จึงเป็นเหตุให้เขาขัง เรามีแต่สละออกไม่ว่า ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เขากลับได้จากที่เราสละออกไปด้วยซ้ำต่างหาก

เอาละ อาตมาได้บรรยายคนเดียว วันนี้ก็คิดว่าเป็นเนื้อหาสาระที่ดีเหมือนกันนะ ที่พูด ๆ ไปแล้ว นี่ชมตัวเองว่าตัวเองพูดดี รู้สึกว่าพูดเนื้อหาสาระที่ดีเหมือนกันนะ ได้เข้าใจในความเป็นจริงที่สังคมเป็นอยู่ แล้วก็เจาะประเด็นเข้าไปว่า **ควรจะแก้ประเด็นกันตรงไหน?** อาตมาว่าก็ชัดเจนพอสมควร เราจะทำอย่างไร มาช่วยกันหน่อย ที่จะช่วยกันอย่างน้อยก็คือ **ตัวเราเองทุกคน มาลดกิเลสกัน ให้เป็นอริยะ เป็นโสดาข สกิทาข อนาคาข อรหัตต์ ให้ได้จริง ๆ**

อาตมาไม่รู้ว่าจะคนที่อยู่ข้างนอกที่บ้าน ที่ฟังธรรมะอาตมาอยู่ขณะนี้ จะเชื่อหรือไม่ว่าธรรมะของพระพุทธเจ้า นั้น ทำให้ลดกิเลสได้จริง จะเชื่อหรือไม่อาตมาไม่รู้ แต่อาตมาถามพวกเราหน่อยว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ ทำให้ลดกิเลสได้จริงไหม ทั้ง ๆ ที่มีจำนวนไม่มากนักหรอก คนไม่มากเท่าไร ในที่นี้ขณะนี้ ก็ตอบคำถามนี้ได้ว่า เชื่อว่าธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น ทำให้คนลดกิเลสได้จริง แล้ว

ได้ปฏิบัติลดบ้างหรือยัง (ได้บ้างแล้ว) นั่นแน่...อวดตัวอวดคนอีกแนะนำ
ว่าลดกิเลสได้บ้างแล้ว โอ้โฮ...ท่านถือว่า อวดอุตริมนุสสรธรรมนะ
ปรับอาบัติเลยนะ ถ้าเป็นพระเป็นเจ้านี่มาอวดที่ไม่บรรลุนิรามิถะจริง แต่
ยังงี้ไม่ปรับอาบัติหรือ ก็นี่เป็นการถามอยู่ในปัจจุเวกขณะข้อที่ ๑๐
ปัจจุเวกขณะข้อที่ ๑๐ ถ้าเพื่อนสหธรรมิกถามเราว่า ธรรมะระดับสูง
ชั้นอารยะใด มีไหมที่เราบรรลุบ้างแล้ว หากมีคนถาม เราก็ตอบได้โดย
ไม่เก้อยาก ไม่เก้อ ไม่ยาก ไม่มั่งกุนี่คือหลักฐานยืนยันชัดเจนว่า
คุณวิเศษเรามีมั่งไหม มีหรือไม่ที่เราจะพูดจะบอกแก่ผู้อื่นได้ โดยไม่เก้อ
ไม่เจินที่เราปฏิบัติธรรมแล้วมีมรรคมีผลกับเขาอยู่นะ ในเวลาเพื่อนผู้
ปฏิบัติธรรมร่วมกันถาม ในกาละภายหลังนี้ เมื่อใดเขาถาม กาละ
ภายหลังแปลว่า พอผ่านกาลเวลาได้ปฏิบัติไปแล้ว เมื่อเพื่อนสหธรรมิก
มาถามแล้วจะไม่เก้อไม่เจินแล้ว มันหมายความว่า อริยธรรมบอกได้
หรือไม่ได้ เมื่อหลักฐานชัดเจนอย่างนี้ ไม่อาบัติอะไรหรือ เว้นแต่ว่า
ผู้นั้นไม่มีธรรมที่บรรลุ ก็โกหกไม่ได้ ถ้าขึ้นโกหกว่ามี ปาราชิกเลย
ถ้าบรรลุจริงแต่บอกอย่างมีกิเลสอยากอวด หรือบอกอย่างมีอกุศลจิต
ก็อาบัติปาจิตตีย์ ก็ปลงอาบัติเสีย

ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น ตอบได้ พูดได้ บอกได้ มีหลักฐาน
อื่น ๆ อีก เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๘ ข้อ ๓๕๘ โลหิจจสูตร ก็
ยืนยันว่า ผู้บรรลุนิรามิถะบอกผู้อื่นได้ แต่มีนัยสำคัญ เข้าใจผิดกันไปเอง
เอาละ..วันนี้หมดเวลาแล้ว สำหรับวันนี้พอกันแค่นี้แล้วกัน.

**จบบทแรก ว่าด้วยการเมืองตามประชาธิปไตยของหนังสือเล่มนี้ ที่มีชื่อว่า...

ถ้าอย่างนี้ล่ะ? การเมืองใหม่มี...!!!

ซึ่งได้มาจากการเทศน์ของ “พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์” ทางโทรทัศน์ช่อง “เพื่อมนุษยชาติ” รายการ “สงครามสังคม-ธรรมะการเมือง” และได้เรียบเรียงเป็นบทที่ ๑

บทที่ ๒ เรื่อง “การลอกคราบ เป็นการเมืองใหม่” ก็เรียบเรียงจากการเทศน์ในรายการ “สงครามสังคม - ธรรมะการเมือง” เช่นกัน ทว่าต่างกรรมต่างวาระ และได้พิมพ์เป็นหนังสือเผยแพร่ก่อนการเทศน์บทที่ ๑ แล้ว แต่ได้นำมารวบรวมไว้เป็นบทที่ ๒ เพื่อเสริมเนื้อหาของ “การเมืองใหม่” ตามทัศนคติของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์.

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

บริษัท ดินน้ำฟ้า จำกัด

๓๐/๒๕๔ หมู่ ๕ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
โทร. ๐๘-๓๕๕๖-๖๖๕๑, ๐-๒๓๓๕-๒๕๕๘

จำหน่าย

สินค้าชุมชนชาวอโศก

เพื่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม

น้ำยาทำความสะอาด

น้ำยาดับกลิ่นชีวภาพ

และรับบริการบำบัดน้ำเสีย

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๓๕ ปี น.ส.พ. เชาคิดอะไร

วิบูลย์ ปัฐยาวัต (นบ.น.บ.ท.)
ที่ปรึกษากฎหมายและบัญชี

สำนักงานกฎหมาย วิบูลย์ปัฐยาวัต บัญชีและธุรกิจ

๕๕/๑๐๕ ซอยเพชรเกษม ๕๔
แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กทม.๑๐๑๖๐
โทร. ๐-๒๘๐๖-๐๖๔๐-๒, ๐๘-๑๕๒๑-๒๕๗๔

การ “ลอกคราบ” เป็นการเมืองใหม่

● พ่อท่านคะ เราจะชนะไหมคะ เมื่อไหร่เราจะชนะเสียที ?

ขณะที่เรากำลังต่อสู้กันอยู่ที่ข้างทำเนียบนั้น เป็นการต่อสู้เพื่อที่จะให้รัฐบาลเลิกชะงืด หยุดชะงืด รัฐบาลนี้ไม่ควรจะอยู่ นี่เป็นประเด็นเพื่อที่จะให้ชนะหรือแพ้ หรือซ่อนลงไปอีกนิดหนึ่งก็คือว่า รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลอนิธิของทักษิณ เพราะฉะนั้น ต้องการให้ระบอบทักษิณนี้หยุดไปเลย แล้วถามว่าจะชนะไหมคะ ? เมื่อไหร่จะชนะเสียที ? ถามเป็น ๒ ประเด็น

จะชนะไหมคะ เราชนะอยู่ตามลำดับ นี้ก็ประท้วงกันมาเดือนกว่าแล้ว โอ้โฮ มันไวเหลือเกิน ลบสถิติเก่าทำไว้ ๓๔ วัน เมื่อไหร่จะชนะเสียที แหม...ไม่รู้ว่ามันจะเมื่อไหร่ อาตมาไม่มีคำตอบ อาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่เราอย่าไปคิดว่าตรงที่ชนะนั้นคือ สภาพที่ต้องเลิกสงคราม อาตมาได้บรรยายแล้วว่าชีวิตมันคือสงคราม เป็นสงครามของสังคม หรือสงครามของชีวิตก็ตาม ในสงครามชีวิต เราก็ต้องสู้

กับกิเลสของเราให้หมด トラบโดที่คุณยังไม่เป็นอรหันต์ คุณไม่ได้หมด สงครามหรือ ส่วนสงครามสังคมนั้น เป็นสงครามที่มันต้องเกิดอยู่ ไม่รู้หยุด ไม่มีจบ สงครามของสังคมนี้อยู่นิรันดร การดิ้นรนที่แย่งชิง คือสงคราม ซึ่งมีอยู่มานานตั้งแต่เดรัจฉานมันเข้าสู่กัน มันแย่งชิงกัน หม่าแกงกัน ดูเดือดเลือดพล่าน แล้วก็ตายกันไปข้างหนึ่ง นั่นเดรัจฉานทำ แม้แต่คนเถื่อนสมัยโบราณก็ทำอย่างนั้น จนคนได้สำนึก ได้เรียนรู้ มีปัญญาชาญฉลาดขึ้นมาว่ามันเลวร้ายอย่างเดรัจฉานอย่าไป ทำเลย ก็ลดลงมาเรื่อย ๆ แต่ก็ยังทำอยู่นั่นแหละ แต่ก็มีฉลาด ที่จะลดลง ๆ ๆ ๆ แม้กระทั่งทุกวันนี้ก็เข้าใจว่าการที่จะมา หม่ามาแกง ทำร้ายทำลายกัน มันเลวไม่ดีหรอก

ใครจะชนะ ใครจะแพ้ นั่น ควรอยู่ที่ความถูก ความผิด ความดี ความชั่ว ทุกวันนี้คนเข้าใจแล้ว ก็เลยมาใช้การพิสูจน์กันว่า ใครดีแล้วให้คนดีชนะ ใครถูกก็ให้คนถูกชนะ แล้วถูก-ผิด ดี-ชั่ว คืออะไร ? เรียนรู้สัจจะให้ลึกซึ่งตรงนี้ เสร็จแล้วต้องให้คนถูกชนะ ให้คนดีชนะ ก็เลยลดการที่จะมาจะแกงกัน เอาเหตุผลเอาความรู้ เอาความจริงมาว่ากัน ใครถูกใครผิด ใครดีใครชั่ว ดีต้องชนะ ถูกต้องชนะ ชั่วแพ้ ผิดแพ้ไป ก็ใช้กันด้วยเหตุผล การรบราฆ่าแกงกันก็ลดลง ๆ ๆ ๆ

สุดท้ายสังคมที่จะมีสงครามนั้น มันมีสงครามแรงที่สุดแค่ ปากหอก สงครามผู้ดีนั้นเป็นสงครามที่ปากหอก ภาษาบาลีคำว่า ปากหอกนี่คือ मुखัตติ मुखะแปลว่า ปาก สัตติ หรือศาสตราณีแปลว่า อาวุธ คือ หอก ดาบ ทีนี้โบราณจารย์ท่าน ก็เลยสร้างคำไทยขึ้นมาว่า “ปากหอก” ในสังคมนุษยชาติจะต้องมีสงครามอยู่ตลอด สำหรับตน

เท่านั้นที่จะทำให้หมดสงครามสนิทได้ คือเราเองเป็นอรหันต์แล้วหมดกิเลสแล้ว เราไม่ต้องรบรากับกิเลสอีก หยุด จบกิจ ไม่ต้องทำสงครามกับอะไรอีกเลย แม้แต่กับกิเลสที่เหลือเศษในตน พระอรหันต์นั้น แม้ที่สุดเขาจะฆ่าเรา เราก็ต้องยอมให้เขาฆ่า โดยไม่ติดใจ ไม่ถือสา เช่นพระโมคคัลลานะ เป็นต้น

เพราะฉะนั้น สังคมคนที่สูงสุด ในยุคพระพุทธเจ้าอยู่ทั้งพระองค์ กวบคุมดูแลสงฆ์ ให้อยู่ในธรรมวินัย มีระเบียบมีกฎเกณฑ์มากมาย ในขณะสงฆ์ยังมีสงครามปากหอกเลย ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าอยู่ทั้งองค์ก็ยังสามารถทำได้ขนาดนี้ เพราะฉะนั้น มันเป็นสังคมสงครามตลอดกาลนาน ผู้ดีที่สุด เก่งที่สุด ก็ยังเหลือแต่ปากหอก จะหยาบจะทจริตขนาดไหนเท่านั้นเอง

เอาทีนี้มาเข้าประเด็นที่คุณถามมาว่า จะชนะเมื่อไหร่ ? อาตมาก็ตอบได้ว่า ไม่รู้ แต่ว่าเราชนะอยู่เรื่อย ๆ นี้ ตั้งแต่รัฐธรรมนูญจักรภพยอมลาออก ส.ส.ฝ่ายรัฐบาลยอมถอนญัตติที่จะแก้รัฐธรรมนูญ รัฐบาลยอมให้เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ ทั้ง ๆ ที่ได้ปฏิเสธมาก่อน การปกป้องดินแดนเขาพระวิหารเอาไว้ ซึ่งเผยให้เห็นถึงอันตรายของระบอบทักษิณหรือทุนสามานย์ ที่ล้างผลาญสมบัติของชาติได้ทุกอย่าง ซึ่งมันต้องใช้เวลาในการตีแผ่เอาเชื้อมะเร็งร้ายออกมา ถ้าไม่มีประชาชนมาชุมนุมกัน ปัญหาต่าง ๆ ก็จะไม่ได้รับการแก้ไข ทั้ง ส.ส. ทั้งสภาที่แก้ปัญหอะไรไม่ได้ แม้แต่ ครม. รัฐบาล ก็หมดสภาพสิ้นความชอบธรรมไปเรื่อย ๆ เมื่อศาลปกครองให้ระงับข้อตกลงกับเขมรเอาไว้ก่อน และยังมีเรื่องที่กำลังเข้ารูปเข้ารอย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมอีกหลายอย่าง

ที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของมวลมหาประชาชนที่ออกมาชุมนุมร่วมกัน
อาตมาคิดว่าเราชนะอยู่เรื่อย ๆ คนอื่นจะให้คะแนนหรือไม่
อย่างไรก็แล้วแต่ เพราะฉะนั้น เราก็ล้มล้างสิ่งที่ไม่ดีกันไปเรื่อย ๆ
ทั้งในสังคมทั้งในตัวเราเองด้วย นั่นคือการทำสงคราม ถ้าชนะได้ก็คือ
สามารถทำในสิ่งที่ไม่ดีให้มันหยุดได้เรื่อย ๆ นั่นคือความชนะไปเรื่อย ๆ
จนกว่าจะเป็นการชนะอย่างเด็ดขาด ตอนนั้นก็สะสมแต้มเก็บคะแนน
ชนะไปเรื่อย ๆ ไปจนกว่ามันขาดของมันเอง โดยไม่ต้องเด็ด ดังนั้น
ต้องสู้กันด้วยยุทธศาสตร์ “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ใจความจริงออกมา
ให้มาก ๆ หมด ๆ” นั่นคือการชนะอย่างเด็ดขาด ที่มันขาดได้โดย
ไม่ต้องเด็ด

๑) สงครามอาริยะนั้นเป็นฉันทันใจ ?

ขณะนี้เรากำลังทำสงครามสังคม แต่เป็นสงครามสังคมอัน
สวยงามที่สุดเลย สวยงามจริง ๆ เป็นสงครามที่เกิดในสังคมไทยที่
สวยงามมาก เป็นวิวัฒนาการพัฒนาขึ้นมาได้อีกขั้นหนึ่ง สังคมนั้นต้องมี
สงครามอยู่เป็นธรรมชาติธรรมดา สงครามคืออะไร สงครามคือการ
ต่อสู้กัน สังคมนีมันจะเกิดสงครามอยู่ตลอดเวลา การต่อสู้แบบโลกีย์
คือการต่อสู้แบบแย่งชิงลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข แย่งกาม แย่ง
อำนาจ โดยจะทำให้ตนเองหรือตัวกูของกูนี้เป็นใหญ่ ให้มีอำนาจ
ยิ่งใหญ่ เหมือนอย่างคนโบราณ อย่างเจงกิสข่าน อย่างฮิตเลอร์ หรือ
ใครต่อใครที่ใช้อำนาจมาแต่โบราณดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ลึกซึ้ง
อะไรเลย และเขาทำกันได้สำเร็จมานาน แม้ทุกวันนี้ก็ยังใช้ เช่น อเมริกา

ที่ใช้อำนาจไปบุกรุกอิรักโดยเอากองทัพเอาอาวุธไปทำลายเขา นี่ถ้าเผื่อว่าไม่ระมัดระวังกันจริง ๆ หรือว่าไม่ฉลาดพอ นั่นคือการจุดชนวนเพื่อที่จะให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๓ ได้ นั่นคือวิธีบู๊ ซึ่งอาตมาเห็นว่าเป็นวิธีที่ล่ำสมัยมาก เป็นสงครามชั้นต่ำ คนชั้นต่ำจะใช้อาวุธ คนชั้นต่ำก็จะใช้เรี่ยวแรงกัดกันต่อยกันเตะกัน และก็จะใช้อาวุธ นั่นเป็นคนชั้นต่ำ คนที่สูงขึ้นมา เป็นสงครามที่สู้กันด้วยปัญญา สงครามสู้ด้วยความรู้ ด้วยความจริง ความถูกต้อง ด้วยความสุจริต ใครสุจริตกว่ากัน ชนะ ใครทุจริต แพ้ ตีชนะ ถูกชนะ ชั่วแพ้ ผิดแพ้ ชั่วมากผิด-ช้วน้อยกว่ากันแม่น้อยหนึ่งแพ้ นี่คือคนชั้นสูง นี่คือคนเจริญ

ในสังคมอย่างอินเดีย วัฒนธรรมของชาวอินเดียนี้ เวลาทะเลาะวิวาทกัน จะทำสงครามด้วยปากเถียงกันต่อให้อะอะมะเทิงขนาดไหน แต่จะไม่ลงมือลงไม้หรือก ไม่เตะไม่ถีบ ไม่ทำร้ายอะไรกัน ใครไปอินเดียจะเห็น เป็นสงครามของคนเจริญ เสร็จแล้วเดี๋ยวก็เลิก สงครามคนเจริญไม่ลงมือลงไม้ ไม่รุนแรง ไม่เจ็บเนื้อเจ็บตัว อย่างเก่งก็มีแต่ปาก ค่ำทอกัน ภาษาในวิชาการเขาเรียกว่า ปากหอก

ปากเป็นสื่อในการพูดจา ปากเป็นสื่อในการบอกความคิด บอกสาระ บอกเรื่องราว สื่อกันให้รู้ ได้ดีที่สุด กรรมกริยาก็สื่อได้ แต่ยากกว่า ถ้าสื่อกันด้วยภาษาคำพูด สื่อได้ชัดกว่า คนทั้งโลกจึงมีภาษากันเยอะแยะ แต่ละชาติ แต่ละประเทศก็มีภาษาของตน ภาษาจะเป็นสื่อที่ชัดเจน ภาษาจะเป็นสื่อที่บอกแจ้งความรู้ บอกแจ้งความจริง บอกแจ้งความต้องการให้ใ้รู้กัน

สงครามของคนผู้ดีอย่างเลวร้ายที่สุด คือ สงครามแก่ภาษา

ลงไม้ลงมือทำร้ายกันนั้น ไม่มีแล้ว คราวนี้ คณะประชาชนคนไทยที่กำลังรวมกันนี้ ผนีกกันเพื่อจะทำสงคราม สงครามต่อสู้กันเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง ล้มล้างเอาอำนาจเดิมนั้นลงไป แต่ต่อสู้กันด้วยสื่อสารออกมาทางภาษา อย่างเมื่อวานนี้ ตอนเช้าเวลา ๘ โมงครึ่ง รายการนายก ฯ ออกมาพูดนะ พอพูดเสร็จทางแกนนำพันธมิตรก็เอามาพูดหักล้างต่อ ชกกันด้วยภาษา ใครผิดใครถูกตรงไหน ใครจริงใครเท็จ โอ้โฮ...เป็นสงครามคนเจริญ มันก็สู้กันด้วยความจริง ล้มล้างกันด้วยความเท็จ ความเท็จต้องแพ้ ความจริงต้องชนะ มาสู้กันอย่างนี้แหละ ตอนนี้อย่างที่เท็จ ฝ่ายที่ทำไม่ถูกต้อง ก็กำลังทำกันด้วยกลวิธีทุจริตต่าง ๆ หนักเข้าเขาก็จะโกหก เขาก็จะหลอกลวง เขาก็จะเท็จยิ่งขึ้น ๆ ๆ สักวันหนึ่งแพ้ชัด ๆ

เพราะฉะนั้น ในเวทีนี้เป็นเวทีที่จะใช้สงครามแค่ภาษาเข้าต่อสู้กันอย่างนี้แหละ พวกเราจึงต้องมาเป็นพลังมวลชนให้มาก ๆ คนขึ้นเวทีถ้ามีมวลมาก มีผู้ดูเยอะ คนขึ้นเวทีนี้มันก็กลัวกลัว มีกำลังใจ มีไฟเกินร้อย แต่ถ้ามองออกไปแล้ว ไม่มีใครเลย ไม่มีใครสนใจเลย คนแสดงบนเวทีก็จะแสดงไม่ค่อยออก นี่เป็นสังขรณ์ พูดไปแล้ว พวกเราก็คงจะเข้าใจดี เพราะฉะนั้น มารวมกันให้มาก ๆ จริง ๆ แล้ว ในวิถีสันติสุขสังคมสมัยใหม่ พลังของมวลชนนี้แหละจะเป็นพลังของอธิปไตย คืออำนาจของมวลชน เป็นการแสดงถึงมติ เป็นการแสดงถึงความจริงว่า ความเห็นความร่วมมือของมวลชนจะชนะ ฯลฯ

สงครามที่สู้กันด้วยความจริงเช่นนี้ เป็นสงครามอาริยะ และการต่อสู้กันอย่างนี้เป็น การต่อสู้ของอาริชน แพ้ชนะกันด้วยความจริง

เพราะฉะนั้น มันจะมีอารมณ์ มีความแค้น ความโกรธเคืองขึ้นมา
ทุกคนจะต้องสังวรระวัง ระวัง อย่าให้อารมณ์ร้อน อารมณ์เดือดเกิด
เพราะงั้นผู้ใดที่ปฏิบัติอย่างนี้ก็คือคนเจริญ สู้กันอย่างสันติ เราห้ามคน
ไม่รู้ไม่ได้หรอก เราจะไปบังคับให้คนไม่รู้ แล้วบังคับให้เขารู้ เราทำไม่ได้
ในสังคม คนรู้มันก็ต้องมี คนไม่รู้มันก็ต้องมี รู้ผิดก็ได้รับรู้ถูกก็ได้ มันเป็น
ธรรมชาติ มันเป็นเรื่องจริง

คนนานาสารพัดเป็นแสนเป็นล้านมันก็ต้องมีความรู้ที่แตกต่างกัน
กัน รู้ผิดก็มีรู้ถูกก็มี เป็นธรรมดา เมื่อคนมีความเห็นต่างกัน ย่อมเกิด
ขัดแย้งกันก็นั่นแหละคือสงคราม ในโลกเกิดมาไม่มีสงครามมันไม่ได้
หรอก ในโลกที่ไหนดระดับไหนเมื่อไหร่ก็แล้วแต่มันต้องมีความเห็นต่าง
แต่เราอยู่ร่วมกันได้เป็นเอกภาพ อย่างพวกเรามาอยู่ร่วมกันที่นี่ มี
ความเห็นที่ตรงกันในจุดหนึ่ง แต่ก็มีความเห็นย่อยที่ต่างกันบ้าง แน่นนอน

เอาละเรื่องใหญ่เราเห็นตรงกัน เรื่องย่อยเราเห็นแตกต่างกัน
เป็นธรรมดา แต่เราก็รวมกันเป็นปึกแผ่นได้ ถ้ากิจใหญ่ใจความมัน
ตรงกันแล้ว เรียกว่าทฤษฎีสามัญญตา มีความเห็นหรือว่ามีอุดมคติ มี
จุดมุ่งหมายตรงกันแล้วเป็นหลักใหญ่ ส่วนหลักย่อยก็ค่อย ๆ ปรับกัน
ไป แล้วอยู่กันอย่างกลมกลืน อย่างนี้แหละเราเรียกว่าเป็นเอกภาพ เป็น
สังคมกลุ่ม โดยทุกคนต้องเคารพความเห็นของแต่ละคน ความเห็น
ใหญ่ ความเห็นรอง ความเห็นปลีกย่อย ก็ว่ากันไปตามลำดับ

เพราะงั้นคำว่า สังคมสงครามของสังคมผู้ดี สังคมอาริยะ
ชั้นสูงนั้น จะมีสงครามที่มีความขัดแย้งกันพอเหมาะ แม้ความสามัคคี
ก็ยังต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ ไม่มีความสามัคคีใดที่เห็นเหมือน

กันหมด...ไม่มี **ความขัดแย้งทำให้เกิดความฉลาด ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ทำให้เกิดทั้งการพัฒนาหรือความเสื่อมก็ได้ ความขัดแย้งทำให้เกิดความเสื่อมก็ได้ ถ้าขัดแย้งแล้วสิ่งที่ขณะนั้นเป็นความผิด เป็นความเลว ใ้มันเสื่อมแล้ว แต่ถ้าเพื่อว่าสิ่งที่ดีสิ่ง ที่ถูกต้องชนะ ขัดแย้งกันแล้วสิ่งที่ดีขณะนั้นเจริญ**

เมื่อขัดแย้งแล้วก็ต้องเลือกสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อได้สิ่งที่ถูกต้อง ก็จะฉลาดเพิ่มขึ้นหรือเจริญเพิ่มขึ้นตลอดเวลา สังคมไทยเราตอนนี้ กำลังเจริญขึ้น ตอนนี้เอาตมาว่า ความเข้าใจสังคมประชาธิปไตยก็ดี หรือว่าการเรียนรู้การเมืองก็ดี ประชาชนได้เรียนรู้เยอะ เพราะว่าสื่อสาร ช่วยได้มาก ทั้งเอเอสทีวีก็ดี ทั้งเอฟเอ็มทีวีหรือว่าโทรทัศน์เพื่อ-มวลชนมนุษยชาติก็ดี ถ่ายทอดการต่อสู้ของประชาชนตลอดเวลา ตั้งแต่ เกิดเหตุการณ์ ๒๕ พ.ค. '๕๑ มาจนกระทั่งขณะนี้ ก็ถ่ายทอดสื่อออกไป ให้แก่ประชาชนตลอดเวลา งานเก่าที่ทำอยู่ประจำก็เลิกหมดมาทำงานนี้ เพื่อช่วยสื่อสารในวาระสำคัญของประเทศ มันเป็นเรื่องใหญ่ของ ประเทศนะ สื่อสารทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ คุณจะมาหาकिनของกูอย่างเดียวยิ่งจะขึ้นม้าลงข้างก็ข้างหัวเอ็ง นั่นคือสื่อสารมอมชนไม่ใช่มวลชน

เพราะงั้น ในขณะนี้สังคมที่เกิดสงคราม ถึงขั้นที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงกลุ่มคนปกครองก็ว่ากันไป ขณะที่มาทำนี่เป็นคณะประชาชน นี่แหละคือประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นทุกคนที่มานี้ก็ขอ คารวะว่า พวกเรานี่เป็นนักประชาธิปไตยที่แท้จริง กำลังเรียนรู้อย่างที่ บอกว่าเป็นมหาวิทยาลัย กำลังแสดงออกกำลังมาปฏิบัติ มาเรียนรู้นั้นละถูกต้องแล้ว มาเรียนจริง ๆ มาปฏิบัติจริง มาเรียนอย่างปฏิบัติ

ไม่ใช่เรียนแต่เพียงรู้ อ่าน หรือฟัง แต่รู้ด้วยปฏิบัติด้วยฝึกฝนด้วย ได้กระทำเป็นประวัติศาสตร์ เป็นเรื่องที่จะบันทึกลงไปในสังคมประเทศไทย จะเป็นหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงสังคมประชาธิปไตย

เพราะฉะนั้น ในประชาธิปไตยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมา ไม่ว่าจะเป็น ๑๔ ตุลา '๖๖ หรือ ๖ ตุลา '๖๕ และ ๑๗ พฤษภาคม '๖๕ มาเรื่อย ๆ ก็ตาม เป็นประวัติศาสตร์การเปลี่ยนแปลง ที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บ ล้มตาย เกิดความรุนแรงทั้งสิ้น มาครั้งนี้ พ.ศ.นี้ มันยึดเอื้อมานาน การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีการพัฒนามาตั้งแต่ปี '๔๘, '๔๙, '๕๐, '๕๑ ค่อย ๆ เคลื่อนเหมือนมันชนะไปทีหนึ่งมันก็ไม่ชนะ ตั้งแต่ '๔๘ เปลี่ยนแปลงไปทีหนึ่งมันยังไม่ชนะ มันยังเรื้อรัง มันยังไม่จบสิ้น มันยังเหลือเชื่อ เพราะฉะนั้นต้องมายึดยาวอีก จนกระทั่งมาถึง '๕๑ ก็คือ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงกันอีก

แต่การเปลี่ยนแปลงในช่วงนี้ต่างกับ พ.ศ.'๖๖, พ.ศ.'๖๕ หรือ พ.ศ.'๖๕ มีการเปลี่ยนแปลงที่ต่างกัน ก่อนโน้นรุนแรง ยังไม่เจริญเท่าปัจจุบัน แต่มันก็พัฒนาขึ้นมาตามลำดับ มาถึงวันนี้สงครามสังคมมีการเปลี่ยนแปลงที่พัฒนาขึ้นมาเยอะ เพราะฉะนั้น การต่อสู้ หรือสงครามสังคมในขณะนี้ ถ้าการเปลี่ยนแปลงอันนี้ชนะอย่างสงบ ชนะอย่างสันติ อหิงสา ชนะอย่างไม่มี ความรุนแรงเกิดขึ้น ขอมแพ้กันด้วยสัจจะ ด้วยความผิดความถูก ด้วยความจริงด้วยความเท็จ ถ้าชนะกันได้ครั้งนี้ มันยิ่งใหญ่ที่สุดเลย ต้องประคองความชนะหรือต้องประคองการต่อสู้คราวนี้ให้ดีนะ

มากขึ้นเป็นมวลชนให้มาก ๆ อดทนหน่อย คนที่อดทนเป็น
หลักมีอยู่แล้ว พวกกองทัพธรรมนี้ ยิ่งไง ๆ ก็เอาเถอะ ตายกันตรงนี้
เลย นั่นคือตายอย่างต่อสู้แบบสันตินะ ไม่ใช่ไปตายอย่างสงครามหิงสา
หิงสานี้แปลว่า รุนแรง อหิงสาแปลว่า ไม่รุนแรง ตายอย่างไม่รุนแรง
อย่างสงบ ตายเพราะอะไรก็แล้วแต่เถอะเนีย โอ้โฮ! มาทำกับข้าวเลี้ยง
พวกเราตาย จะปัดเซ็ดกวาดถูหรือว่าเป็น รมภ.คูแลความสงบ ใครมี
หน้าที่อะไรก็ทำเถอะ แม้แต่จะมาเป็นช่างภาพ ช่างเสียง ช่างเครื่อง
ช่างอะไรก็แล้วแต่ หมดเรียวแรงตาย เอานะ อาตมาว่าจะหาสมุดปก
ทองคำมาไว้จดรายชื่อนี้วีรชน ถือเป็นวีรชน ตายเพราะต่อสู้อย่างสงบ
ต่อสู้อย่างไม่รุนแรง ตายเพราะหมดแรง ไม่ได้ตายเพราะถูกทำร้าย
อะไรกัน

เฮ้า ! ลองดู มันจะยึดเหยี่ยวนานไปเท่าไรก็ยังไม่รู้เลย
มันเหน้อยนะไม่ใช่ไม่เหน้อย มันลำบากไม่ใช่มันสบายที่ไหน กลางวัน
นี่ร้อนจะตาย แต่ก็ต้องทำงาน มันเป็นเรื่องการต่อสู้สมัยใหม่ โลก
ทั้งโลกจะเดินทางมาสู่การต่อสู้แบบอหิงสา แบบสงครามอาริยะ อย่าง
นี้แหละ นี่แหละ “สงครามสันติภาพ” ที่จริงตามที่คอลสตอยเขียน
และต้องการให้เกิดในสังคม

สู้กันด้วยปากหอกนั้น อย่างเก่ง เอามาแฉกัน เอามาพูดกัน
นี่ละคือสงครามอย่างสูงสุดแล้วของมนุษยชาติ ไข่ปากเป็นอาวุธ เพื่อ
ที่จะมาเปิดเผย มาแฉความจริง มายืนยันมาล้มล้างกัน ด้วยหลักฐาน
ความจริงทุกอย่าง นี่สูงสุดแล้วสังคมสงครามขนาดนี้แหละ สูงสุดมัน
ได้ขนาดนี้ และต่ำสุดมันก็ได้ขนาดนี้ เป็นแต่เพียงว่าอย่าหยาบ มันผิด

เป็นมิจฉาวจา หรือสื่อเสียดคือ พุดแล้วคำพุดยุแหยให้คนสองข้าง
ทะเลาะกันตีกัน อย่างนี้เรียกว่าสื่อเสียด ทำให้เกิดความรุนแรง แม่หยาบ
ก็ไม่เอา ทำให้โกรธได้เหมือนกัน แม่แต่เพื่อเจ้อ คือพุดไม่เข้าท่า พุด
ไม่มีเหตุไม่มีผลไม่มีสาระ อันนี้คือคำเพื่อเจ้อ โดยเฉพาะอย่าปดมดเท็จ
นั่นแน่นอนอยู่แล้ว นี่คือมิจฉาวจาสี่ ผู้ดีจะละเว้นเสีย เพราะฉะนั้น
คนที่เจริญที่สุด อย่างดีที่สุดจะใช้ปากหอก ตรงที่สุดถูกต้องที่สุด ไม่ปด
ไม่สื่อเสียด ไม่หยาบ มีสาระไม่เพื่อเจ้อ นี่คืออาวุธชั้นหนึ่ง ใช้อาวุธ
ชั้นสูงสู้กัน

เพราะงั้น ในสภาเวลาเขาอภิปราย และประชุมกัน เขาใช้พุด
ทั้งนั้น มีฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล ก็ว่ากันไปสู้กันไป ใช้ภาษาเป็นอาวุธ
ก็สู้กันไป อย่างนี้เป็นสุดยอดแห่งความเจริญ ไม่มีอะไรที่จะต่ำกว่านี้
สูงกว่านี้อีกแล้ว เพราะงั้น ถ้าเชื่อว่าสามารถที่จะใช้ภาษาไม่ให้เป็น
มิจฉาวจาสี่ได้ หนึ่งไม่ปด สองไม่สื่อเสียด สามไม่หยาบ สี่ไม่เพื่อเจ้อ
ไม่เป็นมิจฉาวจาสี่ นั่นแหละเป็นการใช้มุขสันตติ การใช้ปากหอกหรือปาก
เป็นอาวุธที่เยี่ยมยอด มันต้องสู้กันด้วยแค่นี้ นี่คือสงครามอารยะ ถือ
ว่ารบกันแค่ปาก ในสภาไทยที่ยังไปเตะยังไปถีบกันอยู่นี้มันไม่เข้าท่า
หยาบมากแล้ว สู้กันด้วยภาษาก็พอ และภาษาที่ดี มันอาจจะแรงบ้าง
พุดแรง ๆ พุดดัง ๆ ก็ได้ แต่จิตใจผู้ดีนั้น จิตใจจะไม่รุนแรง จิตใจจะ
ไม่ทำร้ายทำลายกันเหมือนคนอินเดีย เลียงกันเอาเป็นเอาตายเลย
เหมือนจะฆ่าจะแกงกัน เสร็จแล้วประเดี๋ยวเลิกรา รบกันก็แค่ปากหอก
นี่คือสังคมผู้ดี สังคมที่รบกันแล้วก็เอาอาวุธไปทำลายกัน ใช้นั่นเก่าแล้ว
โบราณแล้ว สมัยนี้เขาไม่ใช้ สมัยนี้เขาใช้สื่อสาร โทรทัศน์ เขาใช้

อินเตอร์เน็ต เขาใช้แค่สื่อภาษาให้รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกอะไรดีไม่ดีอะไรควรไม่ควร

เพราะฉะนั้นสงครามครั้งนี้ถ้าถ่ายทอดไปทั่วโลก ถ้าสงครามครั้งนี้ไม่เกิดความรุนแรง จะประกาศศักดาของประเทศไทยออกไป ถ้าสงบจบลงด้วยฝ่ายธรรมะ ฝ่ายถูกต้องชนะ แล้วไม่มีเลือดตกยางออก ไม่รุนแรง อย่างดีก็ว่ากันไปว่ากันมา ถ้าทำได้มันจะระบือไกล มีค่ายิ่งกว่าการลงทุนจัดงานโอลิมปิกเป็นไหน ๆ ลงทุนเรื่องนี้เจริญกว่ากันเยอะ

๑ พระออกมายุ่งกับการชุมนุมในครั้งนี้ ให้ขุนวายทำไม ?

“...นี่ขอบอกถึงสาเหตุที่คณะชาวโศก พวกกันออกมาชุมนุม ตั้งแต่อาตมาเป็นนักบวช คนก็ว่าพระมายุ่งเกี่ยวอะไรกับการชุมนุม มายุ่งเกี่ยวอะไรกับเขา เขาจะทะเลาะกัน? จริง ๆ แล้วพระนี่แหละตัวดีที่จะต้องห้ามการทะเลาะกัน เพราะพระหรือเรียกในภาษาบาลีว่าสมณะ สมณะแปลว่า ผู้สงบ เพราะฉะนั้นถ้าพาเชื่อเข้าใจว่า เป็นสมณะคือผู้สงบ ก็คือเป็นนักนั่งสงบ ไปอยู่ที่ไหน ๆ ก็ไปเอาแต่นั่งสงบก็ไม่วู้ไม่ซี้กะใคร ใครจะเป็นจะตายอย่างไร ใครจะขึ้นม้าลงช้างอะไรก็ว่ากันไป ฉันเป็นสมณะ ฉันสงบแล้วฉันไม่วู้เรื่อง ถ้าสมณะไม่วู้เรื่องไม่วู้ราวอะไรกับเขาเลย อย่างนี้ก็เป็นสมณะไม่วู้เรื่อง ไม่เอาถ่าน สงบเฉย เหมือนช้าง ม้า วัว ควาย ที่ก้มหน้าก้มตา กินหญ้า กินฟาง ไปตามประสา โดยไม่สนใจว่าสังคมเขาจะเป็นยังไง อยู่กับเขากินข้าวเขาด้วยฉันจะ

เขาใส่บาตรให้กิน เขาหาของดี ๆ มาให้กินด้วยซ้ำ แต่เมื่อถึงคราว เขาจะตีกันตาย ฉันไม่เกี่ยว ฉันผู้สงบแล้ว ฉันไม่ยุ่ง นี่คือความเข้าใจผิดของสังคมมนุษยชาติ ผู้สงบแล้วต้องมาช่วยให้เขาเกิดสงบ ไม่ใช่ผู้สงบก็คือผู้อยู่เฉย ๆ ใครจะเป็นจะตายยังงมงายต้อง...“เฉย” ! อันนี้ใช้ไม่ได้

แต่ถ้ารู้อยู่แล้วว่าอะไรผิดอะไรถูก หาทางมาช่วยกัน เหมือนเป็นผู้พิพากษา ผู้เป็นกลางแล้วก็ควรจะมาช่วยให้เกิดความสงบ เพราะฉันบอกว่าสมณะมาทำไม? ก็มาช่วยให้เกิดความสงบ ฟังตรงนี้ให้ชัด ๆ สมณะมาที่นี้ไม่ได้มาช่วยตีรันฟันแทงอะไรเลย อาตมาขอบอกอย่างเปิดเผยเลยว่า อาตมาเห็นด้วยในฝ่ายพันธมิตรฯ เห็นด้วยกับฝ่ายประชาชนนี้อยู่ในฝ่ายถูกต้อง อีกฝ่ายหนึ่งผิด อาตมาเห็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะฉะนั้น อาตมาเข้าข้างฝ่ายประชาชน เมื่อเข้าข้างฝ่ายนี้แล้ว ก็ไม่ได้มาร่วมตีรันฟันแทงให้เกิดความรุนแรง ไม่ใช่หน้าที่ของสมณะ

หน้าที่หลักของพระคือมาทำให้เกิดความสงบ เราเคยได้มาทำให้เกิดความสงบ ก่อน ๑๙ กันยา '๔๘ อาตมาก็ได้พากันมาช่วยเกิดความสงบแล้ว เท่าที่เราจะสามารถให้เกิดความสงบได้อย่างไร อาตมาเป็นศิลปิน อาตมาเรียนมาทางศิลปะ อาตมารู้ว่า ถ้าเราจะใช้แสง เราจะใช้สีเราจะใช้เส้นอย่างไรให้มันเกิดความรุนแรง ใช้เส้นอย่างไรให้มันเกิดความสงบ ใช้สีอย่างไรให้มันรุนแรง ใช้แสงอย่างไรให้มันรุนแรง ใช้สีอย่างไรให้มันเรียบร้อยสงบ อาตมาเข้าใจ อาตมาจะมาช่วยทำองค์ประกอบศิลป์

เพราะฉะนั้น อาตมาทำหน้าที่จะ-ก็ตะ-วาทีตะช่วยภาพให้เกิด
เส้นแสงสีสัน อะไรก็ตามแต่เพื่อให้มันเกิดผลสงบลงได้ พยายามทำ
ทุกวิถีทาง ไม่ใช่จะมาก่อให้เกิดความรุนแรง แม้งานนี้อาตมาต้องเสีย
ริงวัดนะ ผู้คนที่เขาเข้าใจไม่ได้เขาก็ว่าเอา... ก็ไม่เป็นไร แต่อาตมาได้
มาช่วยทำให้เกิดลดความร้อน ลดความรุนแรง ให้เกิดขึ้น ให้เกิดสงบ
ให้เกิดเรียบร้อยลงไปได้ นั่นคืองานที่อาตมาทำ ซึ่งได้ประกาศมาตั้งแต่
ต้นแล้ว ตั้งแต่โน้นออกไปสนามหลวงครั้งแรก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕
ก็ได้ประกาศชัดเจนว่า อาตมานี้มาทำหน้าที่ พยายามรักษาให้เกิดความ
สงบเรียบร้อย ให้เย็น ไม่ใช่ให้มันร้อน เขาร้อนกัน เราก็ไปช่วย ๆ ๆ ๆ
นี่เป็นหน้าที่ ไม่ใช่จะมาช่วยรบมาช่วยตี มาช่วยให้เกิดความทะเลาะ
วิวาทหรือทำให้เกิดการรุนแรงเพิ่มขึ้น ไม่ใช่อย่างสุดขูดเลย แต่ถูก
เข้าใจผิดไปหมด

ชาวโศกทั้งหมดนี้ ทั้งฆราวาสและสมณะขอยืนยันว่าเป็น
พวกนักธรรมะ เป็นผู้ทำความสงบ ไม่ได้มาแย่งลาภ ไม่ได้มาแย่งยศ
ขอยืนยันไม่ได้มาแย่งลาภไม่ได้มาแย่งยศ ไม่ได้มาแย่งสรรเสริญ
ถูกด่าด้วย ได้สรรเสริญขึ้นมาอะไร ถูกด่าด้วย ไม่ได้มาแย่งอะไร
ไม่ได้มาเอาความสุขอะไร ทุกข์จะตายลำบากลำบากจะแยะ ยืนยันว่า
ไม่ได้มาแย่งลาภแย่งยศ จะได้ยศชั้น ถึงขนาดโจมตีว่า*โพธิรักษ์นี่*
อยากจะไปเป็นสังฆราช *อยากจะให้เขายอมรับอย่างนั้นอย่างนี้*
อาตมาว่ามาทำงานนี้ไม่ได้ต้องการที่จะต้องได้การยอมรับอะไรพวกนี้
เลย...ไม่มี มาทำงานเพราะต้องการให้เกิดความสงบ เพราะนี่มันเกิด
เหตุการณ์วิกฤติแล้ว ท่านนายกฯประกาศจะจัดการขั้นแตกหักแล้ว

อาดมาก็เลยต้องพานักบวชออกมากันในเช้าวันนั้น เพื่อจะมาช่วยให้สงบด้วยวิธีใด ๆ ได้ เอ้า ! ก็มาช่วยกัน มันมีรายละเอียดเยอะแยะ พูดไม่หมดหรอก

อาดมาทำเต็มที่ พาคณะชาวโศกมารวมทำด้วย ทำเสร็จแล้วก็กลับ เหมือนอย่างคราวที่แล้วในปี’๔๕ คราวนี้ก็เหมือนกัน ชาวโศกก็มาช่วยเต็มที่ เพราะนั่นประชาชนที่มานี้ก็ต้องขอการะจริง ๆ มาเถิด มารวมกัน ต้องการพลังมวลประชาชนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จะได้พิสูจน์กันจริง ๆ เลยว่า ใครเป็นพลังประชาชนกันแท้จริง เขาเอาชื่อไปตั้งเรียกพรรคพลังประชาชน แต่เสร็จแล้วเขาไปรวมพลังประชาชนด้วยวิธีการฉ้อฉล ด้วยวิธีการสลับซับซ้อน จี้โกงทุจริตอย่างโน้นอย่างนี้ จนกระทั่งมีคดีอยู่ในโรงในศาล นานาสารพัด แบบนี้มันไม่สุจริต มันเป็นพลังประชาชนที่ยังไม่จริง

เพราะฉะนั้น พลังประชาชนจริงอยู่ที่นี้ พลังประชาชนจริงมาที่นี้ มาแสดงออกให้ชัด เพราะพวกที่มานี้ไม่ได้รับจ้างมาใช้ไหม ? ไม่ได้ไปรับเงินรับทองใครมาที่นี้ หรือประชาชนมาที่นี้เดียวจะได้เป็นรัฐมนตรีกัน ไม่ได้เอายศมาจ้าง ไม่ได้ทั้งเอาเงินมาให้ ไม่ได้มาเอาอะไรกันเลย แต่มาด้วยน้ำจิตน้ำใจ มาด้วยวิญญาณ มาด้วยปัญญา เพราะฉะนั้น อันนี้คือการแจ้งความจริง ยืนยันความจริงของพลังประชาชน พลังมวลชนที่แท้จริง จงมา มากันให้มาก ๆ จนกว่าจะชนะ เหน็ดเหนื่อยหน่อยก็พยายามกัน ชาวโศกชาวกองทัพธรรมจะเป็นหลัก ยืน ตรึงพื้นที่ไว้ คราวก่อนนี้จัดดูพื้นถนนมาที่หนึ่งแล้วปี พ.ศ.’๔๕ ก็ย่านนี้ย่านเดิม พองานเสร็จแล้วก็ถูเช็ดจัดพื้นถนนให้เรียบร้อย ก่อน

กลับบ้าน คราวนี้ก็จะขยับขึ้นยันจะเลิกเป็นคณะสุดท้าย อย่างเดียวกัน...”

◎ การออกมาร่วมชุมนุม

เพื่อต้องการเผยแพร่ลัทธิสันตอโศก ไร่หรือไม่ ?

การจะพิจารณาอะไรเป็นสิ่งที่แปลกปลอม (ลัทธิ) หรือของจริง (ศาสนา) ก็คงต้องมาพิจารณากันก่อนว่า พุทธศาสนานั้น มีทิศทางและเป้าหมายเป็นอย่างไร ? ซึ่งดูได้จากหลักฐานในพระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๑ ข้อที่ ๒๕ พระพุทธเจ้าทรงได้ระบุเป้าหมายของการประพฤติพรหมจรรย์เอาไว้ว่า “พรหมจรรย์นี้เราประพฤติ มิใช่เพื่อหลอกหลวงใครให้มานับถือ หรือเพื่อเรียกคนให้มาเป็นบริวาร หรือเพื่อลากสักการะ และเสียดสรเสรีญะยินยอม เพื่อจะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป หรือเพื่อให้มหาชนเข้าใจว่าเราเป็นผู้วิเศษก็หามิได้ แต่ที่แท้พรหมจรรย์นี้เราประพฤติเพื่อสำรวม เพื่อสังวร เพื่อละหนาย เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สันนิท เพื่อจิตจะหมดกิเลสสันนิท ตายอย่างไม่พินเรียกว่าไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง เจโตวิมุตติ)”

จากเหตุการณ์ชุมนุมของประชาชนในครั้งนี้ ถ้าสมณะชาวอโศกประสงค์จะได้รับความเคารพนับถือ จริง ๆ แล้วพวกเราไม่ต้องทำอะไร อยู่เฉย ๆ ใช้สติกินว่าเป็นกลาง แล้วพักอยู่วัดอย่างสบาย ๆ ก็ไม่ต้องมาเสียรังวัดอะไร แกรมยังจะได้ความเคารพนับถือจากทุกภาคส่วนในสังคมอีกด้วย เราก็รู้ดีว่าการออกมาร่วมชุมนุมกับประชาชนจะต้องถูกเล่นงานทั้งอำนาจมืดและสว่าง เช่น ไปข่มขู่ชาวบ้าน ให้เลิกใส่บาตร ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ความเข้าใจผิดของคนส่วนใหญ่ในสาย

พุทธแบบเถรวาท ที่เข้าใจว่าพระจะต้องอยู่สงบ ๆ แบบฤๅษี จะแยกศาสนาและการเมืองออกจากกันโดยสิ้นเชิง จึงมีคำถามที่บอกถึงความข้องใจตามมามากมายว่า พระเข้ามาอยู่อะไรกับเขาด้วย...? ซึ่งจะต้องเจอก่อนอิฐมากกว่าดอกไม้ เจอคำตักเตือนินินทาว่าร้ายมากกว่าเสียงสรรเสริญ เย็นยอ ผลกระทบด้านลบเหล่านี้สามัญชนทั่วไปก็พอประมาณได้

แต่ในภาวะที่บ้านเมืองกำลังวิกฤติ เดือดร้อน แส่นสาหัส อย่างนี้ เราจะคิดแต่ความสุขสบายของตนเอง แต่ปล่อยให้บ้านเมือง หายนะ ไม่กล้าเปลี่ยนแปลงเนื้อเปลี่ยนแปลง เพราะกลัวว่าคนจะไม่เคารพนับถือ (รักตัวกู้อย่างเห็นแก่ตัวมากกว่าความเห็นแก่ผู้อื่นและสังคม) ซึ่งอุดมการณ์ของพุทธนั้น ย่อมเป็นไปเพื่อ “ประโยชน์และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ)” ดังนั้น การอยู่สบาย ๆ คอยรับลากสักการะอยู่ในวัดกับการออกมาร่วมทุกข์ยากกับพี่น้องประชาชน อะไรน่าจะเป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแก่มหาชนเป็นอันมาก ตามหลักการของพุทธศาสนา หรืออะไรน่าจะเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่ตนและความสุขเฉพาะตน ซึ่งเป็นลัทธิเข้ามาแอบแฝงปลอมปนอยู่ในศาสนา ผู้มีวิจรรณญาณย่อมตัดสินกันได้

จาก จ.เลย...อยากให้พ่อท่านอธิบาย

๑ ในสมัยพุทธกาลมีการเมืองหรือไม่ ?

เพราะดิฉันฟังการอภิปรายไม่ไว้วางใจ ส.ส.ในสภา นายกฯ สมัคร ถามย้อนกลับ ส.ส.ที่อภิปรายว่า ในสมัยพระพุทธเจ้าณะ มีการเมืองหรือยัง ?

อาตมาเชื่อว่า นายก ๆ ไม่รู้หรือว่าการเมืองคืออะไร ? เพราะฉะนั้น นายก ๆ จะต้องตอบว่าในสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีการเมืองนี้ หมายความว่านายก ๆ ได้ย้อนถามโดยมุ่งหมายว่าสมัยพระพุทธเจ้าไม่มีการเมือง ขอยืนยันว่าการเมืองคืออะไรนั้นนะ นายก ๆ ยังไม่รู้หรือกร ถ้ารู้ไม่ทำอย่างนี้ ไม่เป็นคนอย่างนี้ **สรุปง่าย ๆ ก่อน การเมืองคืออะไร ?**

การเมืองคือการทำให้มวลประชาชน เพื่อบ้านเพื่อเมือง นั่นคือ การเมืองไม่ใช่เพื่อพรรคของกู ไม่ใช่เพื่อหมู่ฝูงของกู ไม่ใช่เพื่อครอบครัวของกู **ไม่ใช่เพื่อตัวกู** นั่นยิ่งสุดแยะเลย **การทำงานเพื่อตัวเราตัวกู** ไม่ใช่การเมืองเด็ดขาด ฟังนิยามตรงนี้ให้ชัด เอาตรงนี้ก่อนเลย

การเมืองคือการทำให้ผู้อื่น เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อประโยชน์ของคนอื่นเขา นี่คือการเมืองที่พระพุทธเจ้าพาทำ พระพุทธเจ้านี้สุดยอดของการทำเพื่อคนอื่น ท่านหมดตัวหมดตนหมดกิเลสเพื่อตัวเพื่อตน ทำเพื่อผู้อื่นทั้งนั้น พระโพธิสัตว์รู้เรื่องนี้ดี ถึงได้ตั้งใจที่จะมาทำงานรื้อขนสัตว์ คือมาช่วยคนอื่นให้หลุดพ้น ช่วยสัตว์อื่นให้พ้นทุกข์ ไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลย นั่นคือ **งานการเมือง** ทำเพื่อผู้อื่น ทำเพื่อปลดปล่อยความเห็นแก่ตัว เพื่อความเท่าเทียมกันในการเป็นคน ความมีสิทธิเสรีภาพ นี่คือ งานการเมือง พระพุทธเจ้าทำแล้ว

ประเด็นที่สอง **การเมืองที่ชื่อว่าประชาธิปไตยคืออะไร ?** ประชาธิปไตย คือ การเมืองที่ให้อิสระเสรีภาพแก่ประชาชน และเพื่อ

ประชาชน โดยประชาชน เพราะฉะนั้น จะต้องเอาความเห็นของประชาชนเป็นหลัก จึงเรียกว่าอธิปไตยหรืออำนาจเป็นใหญ่เป็นของประชาชน ให้ประชาชนเป็นใหญ่ พระพุทธเจ้าทำแล้ว ปลดแอกในยุคทาสคนยังไม่มีอิสระเสรี ท่านปลดความเป็นทาสให้เป็นไท อาตมาเคยยืนยันหลักฐาน จากพระไตรปิฎกมาแล้ว พระพุทธเจ้าทรงปลดคนที่ เป็นทาสเมื่อมาอยู่ในธรรมวินัย หรือในธรรมนุญของท่าน ก็จะได้อิสระเสรีภาพ ปลดเปลื้องจากความเป็นทาส แม้แต่คนมีวรรณะกษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ สุทร จัณฑาล เมื่อมาอยู่ในศาสนาของท่านในธรรมนุญของท่าน ก็จะถูกปลดปล่อยจากชั้นวรรณะ ทุกคนจะมีสิทธิเท่าเทียมกันอยู่ในสังคมของท่าน เป็นอิสระเสรีภาพ หนึ่งคนหนึ่งเสียงอยู่ในที่ประชุม ไม่ว่าจะจัณฑาล ไม่ว่าจะกษัตริย์ มีสิทธิ์เท่าเทียมกัน นี่คือการประชาธิปไตย นี่คือการเมืองชั้นยอด

พระพุทธเจ้าสามารถทำในขณะที่สังคมเป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นสังคมทาสแท้ ๆ ท่านตั้งรัฐอิสระได้ อย่างอิสระเสรี ไปที่รัฐไหน ไปที่แคว้นไหน ๆ ๆ พระเจ้าแผ่นดินแต่ละแคว้นแต่ละรัฐยอมให้ท่านมีรัฐอิสระ ท่านประกาศธรรมนุญของท่าน ใครมาอยู่ในธรรมนุญของท่าน พระเจ้าแผ่นดินแต่ละรัฐยอมหมด สุดยอด นี่คือการเมืองใหม่? เพราะฉะนั้น คนที่ไม่รู้คำว่าการเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ก็จะไม่รู้ว่ายุคพระพุทธเจ้านั้น พระพุทธเจ้าได้ทำประชาธิปไตยอย่างยิ่งแล้ว ทรงปลดปล่อยให้อิสระเสรีภาพ เห็นแก่ประชาชนอย่างสุดยอด พระพุทธเจ้านี้แหละยอดนักการเมือง

ศึกษากันดี ๆ มันมีนัยสำคัญ แม้คำตรัส เช่น “ในที่ประชุม

ใครไม่มีสัตบุรุษ ที่ประชุมนั้นไม่เชื่อว่าสภา ขนเหล่าใดไม่พูดเป็นธรรม
ขนเหล่านั้นไม่เชื่อว่าสัตบุรุษ” นี่ก็เป็นหัวใจสำคัญที่ลึกซึ้งของ
ประชาธิปไตย

“อภิธานิยธรรม ๗ ...หมั่นประชุมกันเนื่องนิตย์ ...พร้อม
เพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเลิกประชุม พร้อมเพรียงกันทำกิจ
ที่พึงทำ ...ไม่บัญญัติสิ่งที่มีได้บัญญัติไว้ ไม่ล้มล้างสิ่งที่มีบัญญัติไว้
ถือปฏิบัติมั่นตามวัชชีธรรม (หลักการ) ตามที่วางไว้เดิม ... ฯลฯ”
อันเป็นวิธีของสภา ใช้องค์ประชุมเป็นวิธีการระดมมันสมองร่วมกัน
ใช้นิติบัญญัติเป็นหลัก นี่ก็เป็นการเมืองประชาธิปไตยชัด ๆ

“อภิศกสมณะ ๗” ก็คือ หลักนิติศาสตร์อันสำคัญที่เป็น
ประชาธิปไตยยิ่งยวด ไม่ว่าจะเป็นสัมมุขาวินัย ยิ่งเป็นสติวินัยยิ่ง
สุดยวด ไม่ว่าจะเป็นมุพหวินัย ที่ไม่เอาผิดกับคนบ้า ไม่ว่าการตัดสินใจตามจำเลย
สารภาพ ปฏิญญาตมณะ หรือแม้แต่หลักการตัดสินกันด้วยคะแนนเสียง
ข้างมาก คือ เภยกุยลิกา ก็เป็นประชาธิปไตยอย่างยิ่งมัย ตัสสปาปิย-
ลิกาก็ดี ติมวัตถการวินัยก็ดี ล้วนเป็นวิธีการนิติศาสตร์อันเป็น
ประชาธิปไตย ที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างมาแต่ยุคโน้นแท้ ๆ

ยิ่งเรื่อง “นานาสังวาส” นี้ยิ่งเป็นการให้อิสระเสรีขั้นสูงสุด
สำหรับสิทธิมนุษยชนที่เดียวเป็นบัญญัติหลักการอันยิ่งใหญ่ที่เปิดทางให้
มนุษย์แยกกันปฏิบัติด้วยทางออกสุดท้ายเมื่อต่างเกิดความเห็นอันสุดวิสัย
ในสิทธิแห่งความคิดความเชื่อของคน ซึ่งแสดงถึงพระปัญญาธิคุณใน
เรื่องของประชาธิปไตยที่สูงส่งลึกล้ำยิ่งยวดที่สุด นี่คือการเมืองของ
พระพุทธเจ้า เป็นแบบวิธีของสังคมของบ้านของเมือง ที่พระองค์บัญญัติ

ไว้ให้แก่มวลมนุษย

แม้แต่หลักสำคัญ “พหุชนหิตายะ...เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ - พหุชนสุขายะ...เพื่อความสุขของมวลมนุษยชาติ โลกานุกัมปายะ...เพื่อช่วยเหลือแก่อุกลโลก” ก็ยังยืนยันสุดยอดแห่งเนื้อแท้ของศาสนาพุทธ ว่าเป็นประชาธิปไตยอย่างสุคติพิเศษ

◎ การเมืองใหม่

ในทัศนะของ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์**

ตอนนี้มีคำว่า “การเมืองใหม่” เกิดขึ้น การเมืองอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นการเมืองอย่างเก่า การเมืองอย่างโบราณ การเมืองที่เคยย่ำอยู่ในน้ำเน่าเนิ่นนานตั้งแต่ ๗๖ ปีแล้ว เป็นการเมืองที่ยังล้าลากล่ายศ ล้าสรรเสริญ อยู่ใต้อำนาจของโลกธรรม อยู่ใต้อำนาจลาภ ยศสรรเสริญ โลกียสุขอยู่อย่างนั้น เป็นการเมืองอยู่ในวังวนของโลกีย์ในโลกยังไม่มีประชาธิปไตยที่ลึกซึ้งละเอียดเหมือนที่พระพุทธเจ้าท่านทำ มีแต่ประชาธิปไตยเปลือก ๆ ประชาธิปไตยเพียงแค่วัตถุธรรม ประชาธิปไตยแบบโลก ๆ โลกียะ เป็นการเมืองอยู่ในวังวนของโลกีย์ **ไม่เป็นประชาธิปไตยแบบโลกุตระ หรือประชาธิปไตยแบบอารยชนที่หันไปจากโลกีย์ หรือไม่ตกเป็นทาสของโลกีย์**

เดี๋ยวนี้ประชาธิปไตยของโลก ที่มีอยู่ในประเทศนั้นประเทศนี้ ก็ตาม อาตมากล้าพูดได้เลยว่ายังไม่เป็นประชาธิปไตยได้เท่าเทียมกับของพระพุทธองค์

อาตมานิยามการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยเอาไว้ว่า

“งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยเท่านั้น เป็นงานที่ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัว ไม่ใช่เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรคของตน ไม่ใช่การเมืองที่แสวงหาประโยชน์เพื่อตัวเอง เพื่อพรรคพวกของตนเองแคบ ๆ แต่ทำเพื่อประชาชนทั้งหมด ประชาธิปไตยต้องทำเพื่อประชาชนทั้งหลาย” เพราะฉะนั้นในเนื้อแท้ ของการทำงานการเมือง ถ้าไปอาสาสมัคร หรือไม่อาสาสมัครก็ตาม ถ้าคุณจะทำงานการเมืองเมื่อใด นั่นคือ ต้องทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัว เพื่อพรรคเพื่อพวกของตน ต้องเพื่อมวลประชาชน เพราะฉะนั้น ใครจะเอางานการเมืองมาเป็นงานอาชีพเพื่อเลี้ยงตัวเองไม่ได้ งานการเมืองไม่ใช่งานอาชีพทำเพื่อเลี้ยงตัวเอง หรือเลี้ยงพรรคพวก นี่เป็นนัยสำคัญที่จะต้องเข้าใจประเด็นนี้ให้ได้

แล้วการเมืองประชาธิปไตยของพระพุทธเจ้านั้นเป็นการเมืองชนิดไหนล่ะ ? อาตมาถ้อยยืนยันว่าเป็นการเมืองที่ไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ไม่ได้ทำให้เกิดจิตวิญญูณ เพื่อมาเห็นแก่ตัวเอง เห็นแก่พรรคพวก เห็นแก่หมู่ฝูง เห็นแก่ครอบครัว แคบ ๆ แต่ต้องเห็นแก่มวลประชาชน เห็นแก่มวลมนุษยชาติ ตามที่ท่านประกาศแล้วว่า “พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” นี่คือนโยบายของประชาธิปไตยเนื้อแท้ และทรงแนะนำลูกศิษย์ลูกหาท่าน เช่น พระอรหันต์และสงฆ์ทั้งหมด พระพุทธเจ้าท่านก็ส่งให้ไปประกาศศาสนาของท่าน ประกาศแนวคิด แนวประพฤติปฏิบัติแบบของท่านนี้แหละ ท่านประกาศจุดมุ่งหมายเลยว่า “เพื่อมวลมนุษยชาติ” (พหูชนหิตายะ พหูชนสุขายะ) ให้ไปช่วยเกื้อกูลคนอื่น ๆ เขา (โลกานุกัมปายะ) ไม่ได้ไปเอาเปรียบเอารัด ไม่ได้

ไปแสดงอำนาจเบ่งข่ม ที่จะต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา มีแต่เสียสละ โดยมุ่งมั่นให้คนเรียนรู้ อบรมปฏิบัติฝึกฝนเกิด “ภาวะเพื่อมวลมนุษยชาติอย่างเป็นจริง” มันคงยั่งยืน เป็นมรรคผลแท้ ๆ ด้วย

การเมืองชนิดนี้เป็นการเมืองชนิดเยี่ยมยอด อาตมาพยายามที่จะให้ประชาชน ซึ่งคนไทยนี้เป็นชาวพุทธ ๕๕ % พยายามพากเพียรจะให้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า เมื่อปฏิบัติแล้ว จะได้มรรคได้ผล และจะเป็นชาวประชาธิปไตย ในแบบของพระพุทธเจ้า เป็นการเมืองชนิดของพระพุทธเจ้า การเมืองชนิดนี้แหละที่อาตมาจะพูดวันนี้ เรียกว่า การเมืองใหม่ ตามภูมิของอาตมาที่ไม่ได้จบรัฐศาสตร์หรอก

การเมืองของพระพุทธเจ้านั้นเป็นการเมือง ไม่ใช่แค่มารยา ไม่ใช่แค่กดข่ม ไม่ใช่แค่มารยาทสังคม หรือเพื่อสร้างภาพให้ดูดีดูงาม แค่มารยาทข้างนอก แต่ของพระพุทธเจ้านั้นเป็นความจริงจากข้างใน ไม่ใช่มารยาท ไม่ใช่มารยา แต่เป็นความเป็นจริงทั้งนอกทั้งใน เป็นความเป็นจริงออกมาจากจิตใจ ความเป็นจริงตรงนั้นคืออะไร ? คือการได้ทำงานรับใช้ปวงชนจริง ๆ เพื่อประโยชน์และความสุขของมนุษยชาติจริง ๆ (พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลโลกจริง ๆ (โลกานุกัมปายะ) ด้วยการทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ให้มีกิเลสแฝงในใจ เป็นอุดมคติและอุดมการณ์สุดยอด สู่ภาวะโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี จนเป็นพระอรหันต์จะไม่มียกคิดอะไรเลย เป็นพระอรหันต์จะมีแต่ทำประโยชน์เพื่อประชาชน ๑๐๐% ไม่มีต้องการอะไรแลกเปลี่ยนคืนมา อาตมาขอยืนยันว่าเป็นประชาธิปไตย ที่ไม่เหมือนที่ใด ๆ ในโลก จึงเรียกว่าการเมืองใหม่ จะเรียกว่า นวัตกรรมเลขก็ได้

เป็น innovation แท้ ๆ การเมืองแบบนี้จะเป็นคนละเรื่องกัน แต่จริง ๆ แล้ว อาตมาถือว่า ทางรัฐศาสตร์ที่เขาศึกษากันอยู่นี้ อุดมคติทางการเมือง ประชาธิปไตยที่เขาศึกษา อาตมาถือว่า เขาคงจะมีแนวคิดอย่างนี้แหละ ก็คงจะไม่ต่างกันกับที่พระพุทธเจ้าได้สร้างสังคม ที่เป็นสังคมแบบประชาธิปไตยของพระองค์ อาตมาก็ว่าคงไม่ต่างกัน ที่สำคัญของท่านมีธรรมาธิปไตยแท้ และเป็นโลกุตรสำเร็จจริง

อาตมาเชื่อว่าการเมืองใหม่ ถ้าได้คนที่มีคุณสมบัติ เป็นไปได้ตามที่อาตมาประมวลมา ๑๐ ข้อ จะมากหรือน้อย จะเข้มข้นหรือว่าไม่เข้มข้นนัก ดีไม่ดึนก็ก็ตาม แต่เป็นลักษณะนี้แหละ อาตมาว่านี่จะเป็นการเมืองใหม่ เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ

๑ การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล ต้องเป็นคุณงามความดี เป็นความเฉลียวฉลาด (กุศล) เพื่อมวลมนุษยชาติ

๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ มีอิสรเสรีภาพที่นำไปสู่คุณภาพคุณธรรมเพื่อให้อำนาจความเป็นใหญ่เป็นของประชาชน ไม่ใช่อำนาจใหญ่เป็นของตัวเอง

๓. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตย ให้แก่ประชาชน ประชาชนก็ต้องชวนขวยศึกษาความเป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่ว่านักการเมืองครอบงำทางความคิดประชาชน แล้วก็ทำให้ประชาชนมงงหรือว่าโง่ไปเรื่อย ๆ แล้วก็จะได้ประชานิยม เอาประชาชนเป็นบริวาร

๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้ฟังตนเองได้แล้ว มีความรู้ความสามารถเลี้ยงตนเองได้แล้ว

๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มักน้อยสันโดษ ต้องเป็นคนจนรู้จักพอ ไม่สะสม ซึ่งเราได้บทเรียนราคาแพง จากคนรวยแล้วไม่โง่มาแล้ว

๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน โดยพ้นมิชฌาชีพทั้ง ๕ คือ ๑. โกง (กุหนา) ๒. พุดหลอกหลวง (สปรนา) ๓. ตลบตะแลง (เนมิตกตา) ๔. ขอมมอบคนในทางผิด (นิปเปลิกตา) และ ๕. เอาตากแลกตาก (ลาเกนะลาภัง นิชคิงสนตา) เช่นหนูไปไก่อมาจะพ้นจากมิชฌาชีพข้อที่ ๕ ได้ ก็ต้องทำงานฟรีโดยไม่มีรายได้ เงินเดือนตอบแทน

๗. นักการเมืองต้องทำงานอาสาเสียสละ อาสาหมายความว่าเราเข้าไปเสนอตัว ขอทำงานนั้นโดยไม่ได้ทำงานเพื่อที่จะเรียกร้อยเอาอะไรตอบแทน จึงจะเป็นการอาสาเสียสละ

๘. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ คือไม่มีความลำเอียงในใจ ไม่อคติลำเอียงเข้าข้างตัวเอง ไม่อคติเข้าข้างหมู่ฝูงตัวเอง ไม่อคติเข้าข้างครอบครัวตัวเองแคบ ๆ ไม่อคติเข้าข้างพรรคพวกตัวเอง

๙. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม

๑๐. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งหมด เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเองพ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน

แล้วการเมืองใหม่นี้ จะมีคนไปทำหรือ ? จะมีคนชนิดนี้ไปทำหรือ ? นี่เป็นประเด็นที่จะสงสัยกัน มันไม่ใช่ว่าจะไม่มีหรอก แต่มันยังไม่เคยมี อาตมาพูดตรง ๆ อย่างนี้มันไม่เคยมีนะ มันมีแต่ มารยา ประเทศอื่น ๆ ใด ๆ ที่เป็นประชาธิปไตยนี้ได้เพียงแค่มารยา เสแสร้ง สร้างภาพ โหม้ว่าทำเพื่อประชาชน เพื่ออะไรต่ออะไร ที่แท้ มันก็ไม่ได้พ้นไปจากโลกีย์ มันยังเพื่อตัวเพื่อตน เพื่อหมู่มากกู่อยู่ ทั้งนั้นแหละ เป็นแบบทุนนิยม และก็เป็นที่พรรคเป็นพวกเพื่อพรรค ของตน แล้วก็ใช้อำนาจเพื่อพรรคพวกเพื่อตัวกู่ของกู่อยู่ มันยังไม่ใช่ ประชาธิปไตยที่งดงาม ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยที่บริบูรณ์ ถ้าประชาธิปไตยตามคุณสมบัติของพระพุทธเจ้าอันนี้เกิด เป็นไปอย่างหมดตัวหมดตน เพื่อมวลมนุษยชาติที่แท้จริง นี่เป็นการเมืองใหม่

อาตมาขอสรุปตรงนี้เป็นนิยามชัด ๆ ว่าการเมืองใหม่จะเป็นแบบนี้ ซึ่งจะไม่มีไม่เหมือนที่มันเคยมีมาในโลกหรือมีอยู่ในโลก และจะเกิดได้ไหม เกิดได้ไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้ ๕๐%, ๘๐%, ๙๐%, ๖๐% ก็เอา ก็ดีกว่าการเมืองอย่างที่มีมันเป็นอยู่นี้ มันยังมีตัวมีตนเพื่อ ตัวกู่ของกู่อะไรอยู่เต็มที อย่างน้อยก็ให้มันมีมารยาทสังคมบ้างว่า มันไม่ใช่เพื่อตัวตน แม้จะเป็นแค่มารยาท หมายความว่ากิเลสมันยังมี แต่เขาต้องมีมารยาทสังคมข้างนอก อย่างประธานาธิบดีของบางประเทศ เขาผิวดินหน่อยเขาลาออก ไม่ใช่เขาไม่มีกิเลส เขาก็มีกิเลส แต่เขาใช้มารยาทไข่ม้อย นั่นแหละ อาศัยอันนั้นก่อน แต่ถ้าเป็นคนจริง ไม่มี กิเลสจริง ไม่มีตัวตนจริง แล้วมันจะวิเศษมั๊ย ไซ้ใหม่ ? เพราะฉะนั้น เราก็คงสร้างคนไปด้วยให้หมดกิเลสไปตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า เชื่อ

ใหม่ล่ะว่าทฤษฎีของพระพุทธเจ้าล้างกิเลสได้จริง เชื่อใหม่ละ เอ้าเชื่อกี่...
พัฒนาขึ้นไปสิ ก็ปีก็เอา ที่สำคัญปฏิบัติธรรมต้องจริง

การเมืองใหม่ ก็คือการเมืองที่จะต้องมึศีลธรรม **เป็นตัวหลัก**
การเมืองใหม่นี้ เป็นการเมืองที่มีศีลธรรมเป็นตัวหลัก เป็นคนมี
ศีลมีธรรมเป็นตัวหลัก และจะทำยังไงจึงจะให้เป็นอย่างนั้นได้ ก็ให้
คนปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรมให้ได้จริง ๆ สิ ต้องมาส่งเสริมอันนี้ ต้องมา
พากเพียรอันนี้จริง ๆ ถ้าปฏิบัติธรรมะของพระพุทธเจ้าถูกต้อง เป็น
สัมมาทิฐิเลย ปฏิบัติไปแล้วจิตวิญญาณถูกล้างหรือกำจัดกิเลส
ออกไปจากจิตใจจริง ๆ ในทฤษฎีต่าง ๆ ในหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของ
พระพุทธเจ้านั้น นอกจากจะล้างกิเลสตัวเองแล้ว ยังสร้างสมรรถนะ
สร้างโลกวิทู เรียนรู้โลก ไม่ได้หนีโลก เรียนรู้ว่าโลก สังขารโลก
เป็นยังไง โลกเขาปรุงแต่งยังไง เขามองคักประกอบยังไง เขามีการ
ยึดถือยังไง เขาเป็นไปยังไง เรียกว่าโลกวิทู สามารถรู้เท่าทันโลก รู้แจ้ง
โลก โลกเขาเป็นยังไงรู้แจ้งเข้าใจเขา แต่เราไม่ได้หลงไหลได้ปลื้ม หรือว่า
ไม่ได้หลงวนเวียนวนวายอะไรไปกับเขา มีแต่จะเข้าไปช่วยเขา แก้ไข
มุมนั้นประเด็นนี้ เรื่องนั้นเรื่องนี้ อะไรปลดปล่อย ทำให้เบาบาง ทำให้
เรียบบ่อย ทำให้เป็นอยู่สุข ช่วยโลกเขา (โลกานุกัมปา) ช่วยเหลือ
เพื่อพ่าย ที่จะทำการเมืองอย่างที่อาตมากล่าวสืบข้อนี้ แม้ยังไม่ได้บรรลุ
ธรรมขั้นสูง คนบรรลุธรรมนี้บรรลุจริง ๆ นะ แต่ศาสนาพุทธทุกวันนี้
สอนเพี้ยนไปจนกระทั่งคนไม่เข้าใจ และคนก็ไม่เชื่อ เลยเข้าใจผิดว่า
คนที่บรรลุธรรมคือคนประหลาด ๆ คือคนที่วิเศษโดยไม่เกี่ยวกับสังคม
โลก ขอยืนยันว่าคนบรรลุธรรมตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และ

อรหันต์ก็ตาม ไม่ใช่คนที่มืออะไรก็กลับวิเศษมหัศจรรย์ เป็นแบบที่คุณเชื่อคุณคิดฝันเอาไว้ ตามที่ได้เข้าใจเพี้ยนมาเรื่อย ๆ นานแล้ว อาริยะ โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ หลักเกณฑ์ตรวจสอบมีหมด เป็นคนลดละอย่างนั้นอย่างนี้ได้ขึ้นนั้นขึ้นนี้ อย่างนั้นอย่างนี้ อาตมาคงจะไม่ลงลึกในหลักธรรมที่อาริยะแต่ละรูปท่านเป็นแต่ละฐานะ ง่าย ๆ อาริยะบุคคลคือผู้ที่ลดกิเลสตนเอง จนกระทั่งไม่เห็นแก่ตัว เป็นโสดาบันไม่เห็นแก่ตัวได้ส่วนหนึ่ง สกิทาคามี ก็สูงขึ้น อนาคามีก็ยังไม่เห็นแก่ตัวมากขึ้น อรหันต์ก็ไม่เห็นแก่ตัวเลย แต่เห็นแก่ผู้อื่น เป็นผู้มีคุณค่าต่อโลก โลกานุกัมปา หรือพหูชนหิตายะ เป็นคนทำประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง นี่เป็นลัทธิของพุทธ นี่เป็นศาสนาพุทธ เพราะฉะนั้น ผู้เจริญไปตามลำดับจริงนี้ จะเป็นคนที่ทำงาน จะเป็นคนช่วยโลก ช่วยมวลมนุษยชาติอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้น จึงมาทำงานบริหารรับใช้ประชาชนหรือปกครองบ้านเมืองที่ดีที่สุดแต่คนเข้าใจผิดมาก เขาได้ธรรมะออกจากการเมือง ไล่พวกนักปฏิบัติธรรม ไปอยู่ป่าอยู่เขาอยู่ถ้ำ อยู่มาเกี่ยวข้องกับการเมือง การเมืองจะบู๊บู๊ฆ่าเลวลงไป ชั่วลงไป ทำบาปทำชั่วอะไรกันยังงี้ก็ทำไปเถอะ บู๊บู๊ฆ่าไปเลย การเมืองจึงเหลวแหลก

ขอยืนยันอีกว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะของมนุษยชาติ เป็นธรรมะของสังคม ไม่ได้เป็นธรรมะที่บรรลุแล้วก็ทิ้งคุณค่าคนไปเปล่า ๆ เสียคนโดยไม่เกิดประโยชน์อะไรต่อมวลมนุษย์ ได้แต่ไปนั่งหลับหูหลับตา ไปนั่งเดียว ๆ ดาย ๆ อยู่ในป่าเขาถ้ำ ไม่เกี่ยวข้องไม่ข้องกับอะไร แล้วเขาก็นิยมนับถือเป็นพระผู้บรรลुธรรม ถือว่า

เป็นพระกรรมฐาน เป็นพระปฏิบัติ เสร็จแล้วก็นั่งนิ่ง เอาแต่หลับตา โครมากี่หลับตา ไม่ค่อยพูดค่อยจา โอ้...ท่านสงบ ท่านไม่ติดอะไรเลย มันมีเหมือนกันแบบถาฐิณะ มันมีจริง ๆ มันเป็นไปได้ แต่มันไม่ใช่แบบ พุทธ ไม่ใช่ของพุทธ ของพุทธนี่จะต้องมี...

๑. โลกวิทู รู้จักโลก รู้เท่าทันโลก รู้จักสังคม เข้าใจประชาชน

๒. โลกุตระ มีจิตที่เหนือโลก มีจิตที่อยู่เหนือสังคม เหนือ อิทธิพลของโลก แล้วก็หลุดพ้นโลกก็จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม

๓. โลกานุกัมปา มีชีวิตที่ช่วยเกื้อกูลอนุเคราะห์โลก เอ็นดู ต่อสัตว์โลก มีประโยชน์ช่วยเกื้อกูลต่อมวลมนุษยชาติ มีความกรุณา ช่วยให้เขาพ้นจากทุกข์อาภิวาสตามจริง เป็นคนทำงานให้แก่มนุษย์ เป็น ผู้รับใช้สังคมอย่างแท้จริง นำเสียดายที่อธิบายกันไว้ผิด ๆ และก็ทำให้ เข้าใจศาสนาพุทธผิดไปเลย ศาสนาพุทธจึงไม่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ เท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่พุทธมีคุณลักษณะสำคัญ ๕ ประการ ที่จะทำให้คน เป็นประชาธิปไตยได้สมบูรณ์ที่สุด

คุณลักษณะ ๕ ประการ คือ

๑. อิศรเสรีภาพมาที่หนึ่ง คนบรรลुरुธรรมคือผู้มีอิสรเสรีภาพ ถึงขั้นไม่เป็นทาส แม้แต่ตัวเอง พ้นความเป็นทาสแม้แต่จิตที่เหลือของ ตนเอง เพราะฉะนั้นถ้าจะว่าจริง ๆ แล้ว หากกล่าวโดยโวหาร คนที่เป็น ประชาธิปไตยที่เต็มที่สุด หรือคนที่เป็นอิสระที่สุด นั่นก็คือคน เป็น **ทาสของประชาชน** หรือ **ทาสรับใช้ประชาชน** ผู้ที่พ้นจากความ เป็นทาสของตัวเอง จึงมีอิสรเสรีภาพสูงสุด จึงสามารถเป็นทาส ประชาชนแท้จริง นั่นคือ รับใช้ประชาชนด้วยภูมิปัญญาที่ดีที่สุด

ไม่รับใช้ชนิดเลวร้าย ทุจริต จี๋โกง คนที่ไม่เข้าท่า เราไม่เป็นที่สรรเสริญ
คนเหล่านั้น เรารับใช้ประชาชนส่วนใหญ่ ประชาชนที่ดี ๆ นี่เป็น
อิสรเสรีภาพของเราที่จะเลือกทำ ยิ่งเราทำโดยไม่ได้ต้องการสิ่ง
แลกเปลี่ยน ไม่ได้รับจ้าง ไม่ได้ต้องการอะไรตอบแทน เป็นอิสระของ
เรา เราจะทำให้ใครก็ได้ นี่ ก็เราไม่ได้การันตี ไม่ได้มีสัญญาสัญญาอะไร
กับใครว่าถ้าเราจะทำอะไรสิ่งนั้นสิ่งนี้ตอบแทนอย่างโน้นอย่างนี้ไม่มี
ทำให้ฟรี เพราะฉะนั้น จะเลือกทำกับใครก็ได้ที่สมควร มีอิสรเสรีภาพ

๒. ภราดรภาพ ทำให้เกิดการเลี้ยวคู่กัน ไม่ให้เกิดการเป็นศัตรู
กัน ให้เกิดความเป็นพี่เป็นน้องกัน พี่งาอาศัยกัน รักกัน เคารพกัน
สงเคราะห์กัน ไม่วิวาทกัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ทั้งนั้นเลย

๓. สันติภาพ สงบเรียบร้อยราบรื่นง่ายงาม อาตมาออกแบบ
คำความให้สันติภาพไว้เป็นชุดเลยว่า สงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย งาม

๔. สมรรถภาพ มีฝีมือ มีความสามารถ มีความขยันหมั่นเพียร
สร้างสรรค์อยู่ไม่ถอยมือถอยเท้า ไม่เอาเปรียบเอาไรด์ หนึ่งงานหนักสมัครงาน
สบาย อะไรอย่างนี้ไม่เอา เป็นคนที่ไม่กลัวงานหนัก เป็นคนอดทน
หนักเอาเบาสู้อื้อ เบานั่นมันสู้อยู่แล้ว หนักก็เอานะ จึงเป็นคนมี
สมรรถภาพ

๕. บุรณภาพ เป็นคนที่ดูแลแก้ไขพัฒนา เต็มสิ่งพร้อมให้เต็ม
อยู่ตลอดเวลา เป็นคนที่ทำให้มันสมบูรณ์ครบครันอยู่เสมอ (integrate)
จนเรียกว่าบุรณภาพ (Integrity) อะไรที่ยังบกพร่องก็ต้องทำให้มัน
ดีขึ้น ๆ จนสมบูรณ์ให้ได้ (integrate) เพราะเข้าใจหลักสัจจะของ
อนิจจัง “ความไม่เที่ยง” ได้ละเอียดสมบูรณ์ดี แม้เราไม่ทำชั่วบาปแล้ว

อย่าง “เที่ยง” ไม่ทำบาปทั้งปวงอีกแล้ว แต่เราก็ต้องทำความดีทำบุญ ให้ “ไม่เที่ยง” ด้วย นั่นคือ ทำบุญหรือความดีอีก ๆ ๆ ๆ ไม่ใช่ได้อยู่ “เท่าเดิม” (เที่ยง) แต่ให้เจริญยิ่ง ๆ อยู่เสมอ ไม่สันโดษในกุศลนั่นเอง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พระองค์ก็เป็นผู้ไม่สันโดษในกุศล จึงจะชื่อว่า บุรณภาพ (Integrity) สูงสุดเป็นอันติมะ

นี่เป็นคุณลักษณะ ๕ ประการ ที่จะต้องเป็นไปได้ และเป็น ประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ

มีการถกเถียงกันอยู่ว่า การเมืองใหม่นั้นนะ ไหนลองออกแบบ มาดูซิ นี่พูดกันอย่างภาษาสมัยใหม่กันเลยนะ...อาตมาว่าอย่าไปออกแบบมันเลย มันออกแบบการเมืองใหม่นี้ไม่ได้หรอก คุณไม่ใช่พระเจ้า คุณจะมาออกแบบให้มันไม่ได้ มันไม่ได้ แบบมันจะเกิดตามธรรมชาติเอง ขอให้คุณรู้จักอุดมคติก็แล้วกัน แล้วรู้จักการฆ่าต้นตอของเหตุที่มันพา ไปเสื่อม พาไม่เจริญนะ คือ รู้จักกิเลส ตัณหา อุปาทาน ให้ได้ ถ้าฆ่า กิเลส ตัณหา อุปาทานได้ คุณจะคือนักการเมืองที่ดี การเมืองจะดี มันอยู่ที่ “คน” ต้องดี

เพราะศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้เป็นคนอยู่ป่า เขา ถ้า แต่สอน ให้คนรู้จักสังคัมได้ดี มีโลกวิทู เรียนรู้สังคัม สังคัมเป็นอย่างไร มีการ ปฏิบัติอะไร ประพฤติอะไร มีวิธีการที่จะทำอะไร ยังไงกับสังคัม ปฏิบัติ อะไร กิจอะไร การอะไร รู้ ฉะนั้นความรู้อันนั้นที่ปราศจากความลำเอียง ปราศจากความเห็นแก่ตัว เป็นงานที่เราจะทำอย่างไม่อคติ อย่างไม่เห็น แก่ตัว แต่เห็นแก่สังคัมมวลมนุษยชาติจริง นั่นแหละงานการเมือง ที่ บริสุทธิ์สะอาด งานการเมืองที่มันค่อย ๆ มีรูปมีแบบ ยกตัวอย่างเช่น

การชุมนุม ทุกวันนี้เอาตมาเห็นว่า การชุมนุมประท้วง คณะพันธมิตร ฯ ที่เป็นตัวหลักไม่ใช่คณะของคนใดคนหนึ่ง แม้ตั้ง ๕ คนขึ้นมาเป็นแกนนำ ก็ไม่ใช่ของ ๕ คน ไม่ใช่ความคิดของ ๕ คน เป็นความคิดของคนไม่รู้กี่คนต่อกี่คน ถ้าจะพูดไปแล้ว ประชาชนมาเป็นหมื่น เป็นแสน ช่วยคนละไม้ละมือ จะมากจะน้อยอะไรก็แล้วแต่ **ช่วยกันออกแบบ** ได้กระทำมาเรื่อย ๆ มันค่อย ๆ สั่งสมมานานแล้ว จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ชุมนุมกัน ถ้าใครมองออก การชุมนุมปี ๔๘ ก็ได้รูปแบบมาขนาดหนึ่ง ใครเป็นคนออกแบบไม่มี มันค่อย ๆ เกิด ประชาชนร่วมกันออกแบบ

เออ...อันนั้นผิดพลาด รีบเปลี่ยนแปลง เออ...อันนี้ดี ...เอาผิด ๆ ถูก ๆ จนมาถึงการชุมนุมครั้งนี้ แบบที่มันเป็นแล้วในปัจจุบันนี้ ไม่มีใครออกแบบ แต่มันวิวัฒนาการมาเรื่อย เอาเฉพาะคำว่ารูปแบบการชุมนุมประท้วง โอ้โฮ...เป็นคณะกรรมการชุมนุมประท้วงที่น่าจะเป็นรูปแบบให้สังคมโลก เอาตมาว่ามันยังไม่มีประเทศไหนนะ เอาตมาอาจจะพูดไปตามประสาเอาตมาไม่ค่อยมีความรู้ เป็นคนไม่กว้างนะ...เอาตมาก็พูดเหมือนคนหลงตนอยู่ในมุมมืด หรือใครจะว่าอะไรก็แล้วแต่ นี่ก็คือความจริงใจของเอาตมา มันอาจจะมึอะไรที่ดีกว่านี้ เจริญกว่านี้ สวยกว่านี้ อะไรที่ว่าไปเถอะ...เอาตมาเห็นอันนี้สวย ทำได้ ดีอะไรปานฉนั้น ประกอบด้วยศิลปศาสตร์ (composite) ครบพร้อมทั้งแก่นทั้งเนื้อทั้งเปลือกเลย การเป็นอยู่ การรักษาความสงบ การกิน การใช้ การพักอาศัย การศึกษา วิธีให้ความรู้ การเอาหลักฐานความจริงมาว่ากัน การเงิน การต่อต้านประท้วง กดดัน อะไรต่ออะไรต่าง ๆ

นานา ทั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ทั้งสื่อสาร เป็นองค์ประกอบศิลปศาสตร์ (composition) ของการชุมนุมประท้วงที่วิเศษจริง ๆ

อันนี้ก็จะ เป็นโมเดลของวิธีการชุมนุมประท้วงรัฐบาล ประท้วง รัฐบาลนั้นไม่ใช่เล็ก ๆ นะ แต่ว่ามันเป็นหลักของประชาธิปไตย มัน ไม่เป็นขบถ มันถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ มันไม่นอกรัฐธรรมนูญ มันเป็น หลักกรรมของประชาธิปไตยที่แท้ ประท้วงล้มล้างรัฐบาลได้ ถ้าล้ม นอกรัฐธรรมนูญก็เป็นอีกรูปหนึ่ง เอาปืนเอารถถังออกมา อันนั้นมันปฏิวัติ ด้วยกำลังอาวุธแล้ว แต่ปฏิวัติด้วยพลังประชาชน ปฏิวัติด้วยความสงบ ปฏิวัติด้วยสัจจะความจริง แพ้-ชนะกันด้วยการจ้านต่อความผิด ความถูก

ฉะนั้น ตอนนั้นล้มล้างกันด้วยความจริง ยืนยันถูกผิด เพราะ ไม่ได้โค่นฆ่ากันด้วยกำลัง เอามีด ปืน มาเข่นฆ่ากันให้ตายอย่างการ สู้รบ แต่นี้เป็นเรื่องของผู้ดี เป็นสงครามสังคมที่สูงส่ง อย่างดีแค่ ปากหอก สู้กันด้วยการพูด บรรยายยืนยัน แฉหลักฐาน สาขายาย ๆ แต่ละคน ๆ พูดกันไป อ่างอิงกันไป ยาวนานเท่าไรก็สงบเรียบร้อย นี่ก็คือตัวอย่างของสังคมเจริญ สังคมอารยะ ของมนุษย์ในโลก เมือง ไทยเกิดแล้วอันนี้

๑ ยุทธศาสตร์ ของ มหาตมะ คานธี

เทียบกับยุทธศาสตร์ ของมวลมหาประชาชนไท

ตอนทำนี้เอาตมาจะขออ่านหลักกรรมหรือว่าหลักของคานธี ให้ฟังนิดหนึ่ง คานธีเขาว่าอย่างนี้ เขาบอกว่า

๑. เริ่มต้นที่ใจก่อน (ตรงเป๊ะกับของพระพุทธเจ้าเลย มโนบุพพังคมา ชัมมา เริ่มต้นที่ใจก่อน : พุทฺเศริม) อย่างน้อยที่สุดจิตใจจะต้องปราศจากความเคียดแค้นและความอาฆาตใด ๆ (ก่อนอื่นเลย ต้องไม่มีเคียดแค้น ต้องไม่มีอาฆาตใด ๆ นี่ท่านหมายถึงความอหิงสา ความไม่เบียดเบียนใจต้องไม่เคียดแค้น ไม่ไปโกรธ ไม่ไปอาฆาตใคร ๆ : พุทฺเศริม) และสมบูรณ์กว่านี้ก็คือโมโหโลกด้วย (นี่ของพุทธ ๑๐๐% ไม่เคียดแค้นและไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ : พุทฺเศริม)

๒. ต้องมีอภัย คือความไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด (ฟังให้ตื่นผู้บรรลुरुธรรมหรือผู้ที่มีจิตวิญญานที่สูงส่งเป็นจิตประเสริฐเป็นจิตอารยะ ต้องเป็นคนไม่กลัว เป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด แม้กานธีก็เป็นเช่นนั้น พวกเราก็เป็นเช่นนั้น กลัวทำไมล่ะ เราทำสิ่งที่ดีเราทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ได้ทำสิ่งที่เห็นแก่ตัว กลัวทำไม คนที่ทำสิ่งที่เห็นแก่ตัวสิควรกลัว เขาถึงกลัวจนหดหัวอยู่ตอนนี้แล้ว ก็เล่นหลบไปหลบมาหลังจาก ออกมาประจันกันซี ไม่กล้าประจันหรอก แต่ถึง ประจันกันก็ไม่ทะเลาะ ไม่รบไม่ฆ่าแกงกัน : พุทฺเศริม)

๓. ไม่หลบหนีหนีหน้าจากการต่อสู้กับความชั่วร้าย (เพราะฉะนั้นเมื่อมีความชั่วร้ายเราจะต้องออกมาประจัน มีความไม่ดี มีความไม่ถูกต้อง เราต้องออกมาประจัน ไม่ใช่เห็นความไม่ดีความไม่ถูกต้องเกิดขึ้นอยู่โครม ๆ ๆ ฉันทเฉยฉันทไม่เอาหรอกฉันทหลบ ปล่อยให้ความชั่วร้ายมันมาแสดงบทบาท ให้มันมาออกฤทธิ์ออกเดช ออกมากินบ้านกินเมือง ออกมางาบ ๆ ๆ บ้านเมืองหมดเลยก็เสร็จความชั่วร้ายสิ เราจะต้องออกมาประจันกับความชั่วร้าย : พุทฺเศริม) จะต่อสู้ด้วยวิถีทางของจิตใจหรือศีลธรรม มาต่อสู้ด้วยศีลธรรม

๔. กระทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความรักความเมตตา ไม่

เบียดเบียนหรือทำลายชีวิตใด ๆ และพยายามช่วยชีวิตทุกชนิดที่สามารถจะช่วยได้ กล่าวโดยย่อก็คือ จะต้องพยายามละเว้นจากหিংสกรรม (คือความเบียดเบียน : พุทธเสริม) การกระทำที่เบียดเบียนทุกชนิด อีกทั้งจะต้องพยายามควบคุมตนเองและเจริญเมตตาธรรมอยู่เป็นนิจศีล

๕. พร้อมที่จะแก้ไขตนเองเสมอและเมื่อใดที่พบว่าตนเป็นฝ่ายผิด เมื่อนั้นเราจะต้องยอมรับความผิดนั้น พร้อมกับจัดการแก้ไขทันที (อย่าไปหลบเลี่ยงความผิดแม้เป็นของตนเองต้องพยายามรู้ความจริงให้ได้ แล้วรีบแก้ไข ถ้าคนคิดได้เห็นได้อย่างนี้ในตัวเอง จะทำให้ดีแต่ถ่ายเดียว : พุทธเสริม)

๖. ไม่ยอมให้มีการชู้ตริตหรือเอาเปรียบเอารัดกันแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบใด ๆ ก็ตาม (เอา นีก็ง่าย ๆ ชัด ๆ แต่ทำยาก เท่านั้นเอง : พุทธเสริม)

๗. มีความพยายามเพื่อดีที่สุดสำหรับคนทั้งหมด มีอุดมการณ์ถึงขั้นยินดีที่จะตาย เพื่อคนอื่นจะได้มีชีวิตอยู่ (สุดยอดไหม? : พุทธเสริม)

๘. มีการต่อสู้แบบดื้อแพ่ง (หรืออาริยะขัดจีนี่แหละ แต่คนซีเรียกว่า “สัตยาเคราะห์” มีการต่อสู้แบบดื้อแพ่ง : พุทธเสริม) โดยมีความจริงใจ เต็มไปด้วยคารวจิต มีระเบียบวินัย ไม่ทำทนาย, ยืนหยัดอยู่ในหลักการ ไม่เอาแต่ใจตนเองและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องไม่มีอาฆาตมาดร้าย เป็นแรงกระตุ้น (อย่าให้มีนะความอาฆาตมาดร้าย อย่าเอามาเป็นแรงกระตุ้น ทำด้วยความเมตตาด้วยความเกื้อกูล ด้วยความหวังดี

ทั้งนั้น : พุดเสริม)

๕. ต้องกล้าพูดความจริง ไม่ว่าความจริงนั้นจะระคายหู แม้จะไม่เป็นที่พอใจใครในขณะนั้นสักเพียงไรก็ตาม (ต้องกล้าพูดความจริง : พุดเสริม)

๑๐. ถือว่าการให้อภัยเป็นคุณธรรมที่สูงกว่าการใช้กำลังและการแก้แค้น เพราะทั้งการใช้กำลังและการแก้แค้นนั้นเกิดจากความอ่อนแอ (คนที่แก้แค้นเขาไม่ให้อภัยนั้นคือคนอ่อนแอทั้งนั้นแหละ และความกลัว ก็เกิดมาจากความอ่อนแอ : พุดเสริม) คนที่ไม่กลัวยอมไม่โกรธ ไม่เกลียด และไม่ปองร้ายผู้ใด

๑๑. มีอาวุธ “สันติ” ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง (มีสันติเป็นอาวุธนะ ฟังให้ดีนะ มีอาวุธสันติที่มีประสิทธิภาพยิ่ง : พุดเสริม) นั่นก็คืออาวุธแห่งสัตยาเคราะห์ (นี่ของคานธีเขา หรืออาริยะขัดขืนนั่นเอง ถ้าเราใช้ของเราขณะนี้กำลังใช้อยู่ก็คืออาริยะขัดขืน (civil disobedience) เราใช้อันนี้เป็นอาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง มีอาตมพละ มีกำลังในตนเอง คือกำลังทางวิญญาณหรือกำลังใจ มีกำลังใจให้ ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ โดยไม่สร้างความทุกข์ยากให้แก่ผู้อื่น ยอมรับความทุกข์ยากซะเอง หรืออาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง : พุดเสริม) หรืออาวุธแห่งการไม่ใช้ความรุนแรง

๑๒. มีอาตมพละ คือการใช้กำลังทางวิญญาณ หรือกำลังใจ ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ ยอมรับความทุกข์ยากได้ด้วยความเต็มใจ โดยไม่สร้างความทุกข์ยากให้แก่ผู้อื่น

๑๓. เน้นคุณค่าของสัจจะ ภราดรภาพ สามัคคีธรรมและความเป็นธรรม

๑๔. อารักขาจิตวิญญูณ อารักขาเกียรติ

๑๕. รักและเมตตาแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเรา

๑๖. ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง (แหม จะย่ำเรื่องเคียดแค้นเรื่องแก้แค้นเหลือเกินนะท่านคานธี ไม่ทิ้งร่องรอยแห่งความเคียดแค้นไว้เบื้องหลัง : พุดเสริม) แต่จะทำให้ศัตรูกลายเป็นมิตรได้ในที่สุด

๑๗. ต่อต้านอารยธรรมที่นิยมวัตถุ

๑๘. มีเอกราชและเสรีภาพโดยไม่ใช้กำลัง (มีอิสระ มีเอกราช มีเสรีภาพ โดยไม่ใช้กำลัง : พุดเสริม) มีศรัทธา มีเมตตากรุณา รักมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ยอมรับอหิงสาเป็นกฎประจำชีวิต มีอหิงสาซึมซาบอยู่ในตัวทุกขุมขน

ขอให้ทุกคนได้รับสวัสดิภาพอันดีงาม ได้รับชัยชนะอันสุดยอดกันถ้วนทั่วทุกคนเทอญ

จากนครศรีธรรมราช ผมขอถามว่า

๑) หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้ว จะทำอย่างไรต่อไปครับ?

แหม..เหมือนร้อยเอกกองแลถามทหารลาวว่า หมู่เฮยยี้ดได้แล้ว สิเฮ็ดจ้งได้ต่อละบัดนี้!? อย่างที่คุณการุณ ไสงาม เล่าแล้วเล่าอีกถามว่า...หากรัฐบาลนี้ออกไปแล้วจะทำอย่างไรต่อไปครับ ประเทศไทยควรจะจัดรัฐบาล หรือบริหารบ้านเมืองกันอย่างไรละครับ ที่สำคัญคือจะต้องพ้นจากวังวน ไม่ต้องไปขับไล่คนทุจริตอีกหรือครับ ?

อาตมาว่าความรู้สึกง ๆ อันนี้ หรือว่าความยังไม่เข้าใจประเด็น

อย่างนี้ยังมีอยู่เยอะ ต้องใจเย็น ๆ งานการเมืองหรืองานบริหารนี้จะต้องมีคณะบริหารดำเนินการไป โดยเอาตามอำเภอใจเราไม่ได้ เราอยากจะได้คนดี ๆ มา แล้วจะตั้งคนดีขึ้นมาปั๊บปั๊บ ๆ มันไม่ได้ดังใจเราหรอก และแม้จะมีคนดี ได้คนดีขึ้นไปบริหารไปลุยทำงานเลย ก็ไม่ใช่ง่าย ๆ เพราะมันยังมีคนไม่ดียึดบัลลังก์ฝังรากอยู่ มันเป็นธรรมชาติธรรมชาติ ทำให้คนดีขึ้นไปไม่ได้ง่าย เพราะฉะนั้น ในการต่อสู้ขณะนี้มันเป็นการพัฒนาระบบประชาธิปไตยของการเมืองไทย อาตมาเห็นว่าดีขึ้นอยู่เรื่อย ๆ ถามว่าถ้าเผื่อว่ารัฐบาลนี้ออกไปจะอย่างไรต่อไป รัฐบาลนี้ออกไปแล้ว ก็ทำไปตามรัฐธรรมนูญที่บัญญัติเอาไว้ เพราะรัฐธรรมนูญเป็นกติกาในการบริหารประเทศ กำหนดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

เพราะฉะนั้นในประเทศไทย ปกครองกันด้วยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ก็จะดำเนินไปอย่างนี้ที่นี้ถ้าล้มรัฐบาลนี้ได้แล้ว อิทธิพลของอำนาจเก่าของคุณทักษิณ ไม่ได้มีอิทธิพลอะไร ก็ขออภัยต้องพาดพิงกล่าวชื่อกล่าวนาม คุณทักษิณ ก็ยอมขึ้นศาล แล้วศาลจะว่าอย่างไรก็ว่ากันไป ก็จะมีคณะใดคณะหนึ่งขึ้นมาบริหารประเทศ ไปตามครรลองของรัฐธรรมนูญ จะเป็นใครก็เถอะ อาตมามั่นใจอย่างยิ่งว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ นักการเมืองจะเข็ดจะกลัว และจะรู้ว่าคนไทยรู้ทันแล้ว ขึ้นไปทำอย่างเดิมอีก ก็จะไม่โดนอีก ตั้งแต่อาตมามีอายุขนาดนี้ จากประวัติศาสตร์เท่าที่ได้รู้มา อาตมายังไม่เห็นคณะไหนที่บริหารบ้านเมือง “ฉลาดเลว” ได้ลึกลับซับซ้อนเท่าคณะที่ผ่านไปแล้ว เพราะฉะนั้น แม้คณะไหนมาอีก อาตมาว่าไม่เก่งเท่าหรอก คือไม่ร้ายไม่เลวเท่าคณะที่ผ่านไปแล้วนี้

แม้ขณะนี้ยังเหลืออยู่บ้างก็ตาม ยังคงความเลวร้ายอยู่พอสมควร แต่ก็ทำให้เกิดการศึกษาเป็นการเรียนรู้ถึงความเลวของมนุษย์ อาตมาไม่เชื่อว่ามนุษย์ไม่ยอมพัฒนา อาตมาเชื่อว่ามนุษย์นั้นต้องการพัฒนา เพราะฉะนั้น คนที่จะไปบริหารบ้านเมืองจะไปทำอะไรกันอีก ตัวอย่างคราวนี้ อาตมาว่าสาหัสแล้ว คงจะไม่เลวร้ายกว่านี้ได้ง่าย ๆ อีก เพราะฉะนั้นถึงอย่างไรก็ตาม คณะที่จะบริหารจากนี้ไป คณะไหนก็น่าจะดีขึ้น ส่วนใครจะขึ้นมาก็แล้วแต่รัฐธรรมนูญ ขอบอกนะ...**สำหรับ ชาวโศก ชาวกองทัพธรรม ใครอย่าแหลมไปเอาตำแหน่ง ยศ-ศักดิ์ ฐานะ ต่อจากนี้เป็นอันขาดนะ คนจะไม่เบื่อง่าย ๆ หรือว่าคุณไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ทำเพื่อผลตอบแทนตนเอง มันยังเลวนะ** ฉะนั้น ชาวกองทัพธรรมไม่ได้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อที่จะได้อะไรตอบแทน เป้าประเด็นของกองทัพธรรมก็คือไปทำให้เกิดความสงบ นี่เป้าประเด็นที่คนเข้าใจไม่ง่าย แม้แต่สมณะหรือนักบวชออกมาก็เพื่อต้องการให้เย็นให้สงบ จะมีฤทธิ์มีแรงมีความสามารถเท่าไรที่จะทำให้เกิดความสงบ ไม่ให้มันรุนแรงได้เท่าไร อันนั้นเรารับผิดชอบ ส่วนอื่นนั้นเขาก็ทำตามความสามารถที่แต่ละคนถนัด คนละไม้คนละมือก็ช่วยกัน ถ้าผ่านเหตุการณ์นี้ ผ่านการชุมนุมคราวนี้ไปได้ แม้จะถือว่าแพ้อาตมาก็เชื่อมันว่า มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้การศึกษาชั้นหนึ่ง อะไรดีอะไรไม่ดี คนฉลาดจะรู้เลยว่า การชุมนุมประท้วงนี้สงบ เป็นประเด็นสำคัญ นี่มันสงบมาได้นาน ขึ้นหมกกันเยอะอยู่นะ โอ้..มันทำให้เกิดความเรียบร้อย ไม่เกิดความรุนแรง ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเตรียมจะสลายมีอบ จะแตกหัก เป็นระยะ ๆ ที่จริงบอกแล้วนี่ไม่ใช่มีอบ (mob) เราไม่ใช่

กลุ่มชุมนุมที่จะไปรวนใครเหมือน นปก. นปก. นั้นลืมนับ ไอ้นี้ไม่ใช่
มือ แต่เป็นการชุมนุมประท้วงเพื่อที่จะสร้างสรรทำให้เกิดความเจริญ
ทำให้เกิดความสงบ ความดีงาม เรียกอันนี้ม็อบ (mob) ไม่ได้ เพราะ
ไม่ใช่ประท้วงเพื่อให้เกิดการทำเลว ๆ ร้าย ๆ ทำเรื่องไม่เข้าท่าอะไร
แต่เป็นการชุมนุมที่เรียกว่า “โพรเทสต์” (protest) เป็นการชุมนุมประท้วง
อย่างสร้างสรรค์ เป็นขบวนการแสดงความเห็นทางการเมือง “ดิมอน-
สเตรท” (demonstrate) อันหนึ่งที่จะให้เกิดความสงบ ให้สำนึก ให้
เกิดคุณธรรม ให้เกิดหิริ เกิดโอตตปปะ ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์คราวนี้จะมี
การสลายม็อบ หวาดหวิด ๆ จะเกิดรุนแรง แต่ก็ไม่ได้เกิดขึ้นได้ ก็เพราะ
หิริโอตตปปะของผู้ที่มีอำนาจที่จะทำ แต่เขาไม่ทำ เพราะเขามีหิริ
โอตตปปะ เขารู้ดี รู้ชั่ว รู้ผิด รู้ถูก รู้อะไรควรไม่ควร รู้ชนะรู้แพ้ อยู่ลึก ๆ
สิ่งเป็นธรรมก็ผ่านไป ๆ ที่สงบเรียบร้อยก็เกิดขึ้น ก็เป็นการชนะ
ของธรรม ทั้ง ๆ ที่จวนเจียน ๆ หวาดหวิด ๆ จะเกิดความรุนแรง แต่
มันก็ผ่านไป ไม่เกิดความรุนแรงได้ นั่นคือธรรมะชนะ อาตมาเอา
ประเด็นตรงนี้ ชนะตรงไม่เกิดความรุนแรง โอ้โฮ สวย ๆ ๆ นี่ก็สวย
อีกครั้งหนึ่ง วันนี้ไม่เกิดความรุนแรง โอ้..สวยอีก

เอาสรุปว่ารัฐบาลนี้ออกไปแล้วจะอย่างไรต่อไป ก็เป็นไป
ตามครรลองของรัฐธรรมนุญ วิถีแห่งการเมืองของประเทศ มันก็จะมี
คณะขึ้นมาบริหาร ขึ้นมาทำงานกัน ซึ่งเชื่อได้ว่า

๑. คงไม่มีใครคิดอยากจะทำเลวร้ายกว่านี้ คงเข็ด

๒. ถึงอยากจะทำ ฝีมือทำไม่ถึงได้ง่าย ๆ หรือก อาตมาว่า
คนที่เลวได้ขนาดปานที่เกิดมาแล้วนั้น มันก็ทำได้ยากเหมือนกัน

๓. เมื่อคนทั้งหลายส่วนใหญ่ต่างมีสำนึกดีเกิดขึ้น ทุกคนก็น่าจะปรารถนาให้ประเทศหรือสังคมเป็นไปดี ตัวเราก็น่าจะทำดี เขาก็จะพากันทำสิ่งที่ดี ก็จะทำกันทำดีก้าวหน้าขึ้น วิวัฒนาการเกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

๔. ภูมิคุ้มกันทั้งนัยแห่งการเชิดชว่ ทั้งนัยแห่งการปรารถนาดี มันก็ควรจะเกิดความดีที่มากขึ้น ๆ แล้วเราก็ทำสำเร็จเป็นตัวอย่างที่น่าชื่นชม นี่แพร่ออกไปทั่วโลกเลย ทั่วโลกจะเป็นพยาน โลกเป็นโลกาภิวัตน์แล้ว ก็จะเป็นพลังที่จะถ่วงดึงให้ดีขึ้น ๆ ไป ซึ่งเป็นภูมิคุ้มกันชนิดหนึ่งด้วย ถ้าไม่ดีขยหน้าโลกเขานะ อะไรต่ออะไรพวกนี้มันเป็นเรื่องของวิญญูณมนุษยชาติในโลก

เอาตามเห็นว่ามันเป็นวิวัฒนาการของสังคมประเทศชาติ เป็นจุดเปลี่ยนทางด้านการเมืองของไทยแม้จะซุ่มนุมนประทุ้งเป็นเดือนแล้วก็ไม่เกิดเลือดสัักหยด เกิดกองทัพประชาชนที่ต่อสู้ทางประชาธิปไตย อันมีความมดงาม สังคมเกิดการเรียนรู้ เกิดวิวัฒนาการ มีพฤติกรรมแบบใหม่เกิดขึ้นในสังคม เป็นสังคมใหม่ที่หันมาอุดหนุนจนเจอเกื้อกูลกัน เป็นห่วงเป็นใยซึ่งกันและกัน แม้แต่ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนถูกคนดี ก็รู้สึกว่เข้าใจมากขึ้น แล้วก็กล้าเลือกข้างแสดงตัวกันขึ้นมา มันก็เกิดการก้าวหน้า เป็นวิวัฒนาการที่ดี

เพราะฉะนั้น มันจะเป็นอย่างไรต่อไป นี่ตอบไม่ได้ ตอบได้แต่ว่า มันจะเกิดวิวัฒนาการทางปัญญาและความดีงามของสังคมประชาชนที่ได้ศึกษาจากเหตุการณ์จริง และเกิดการพัฒนาประชาธิปไตยขึ้นไปตามลำดับ

**“อารยประชาธิปไตย” ที่ประกอบไปด้วยธรรมาธิปไตย ได้
ก้าวเข้าไปสู่โลกตรัสจะก้าวหนึ่งแล้ว**

**๑. ความเป็นกลาง ที่สร้างความสำเร็จ
นั้นเป็นอย่างไร ?**

คนเราเข้าใจเรื่องความเป็นกลางนี้ผิดพลาดมามาก ความเป็นกลางของพระพุทธเจ้านั้น มันมีความ “เป็นกลาง” อยู่สองชนิดใหญ่ ๆ

๑. จิตเป็นกลาง หมายความว่า **จิตไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย** ไม่ลำเอียงเพราะชอบ (ฉันทาคติ) ไม่ลำเอียงเพราะชัง (โทสาคติ) ไม่ลำเอียงเพราะหลง (โมหาคติ) และไม่ลำเอียงเพราะกลัว (ภยาคติ) ไม่ลำเอียงไปข้างไหนเลย นั่นคือจิตเป็นกลางของคนที่เป็นกลาง นั่นคือ กลางอย่างที ๑

๒. ความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี ความเป็นกลางต้องประกอบด้วยปัญญา คนที่เป็นกลางต้องเป็นคนที่มีปัญญา เช่น ผู้พิพากษา เช่นกรรมการตัดสินฟุตบอล กรรมการที่ตัดสินจะต้องทำใจ **ไม่ให้มีอคติ** กรรมการทุกคน ผู้พิพากษาทุกคน ต้องทำใจไม่ให้มีอคติ ทั้ง ๔ แม้จะมีกิเลสก็ต้องพยายาม **ไม่ลำเอียง...เพราะรัก - เพราะชัง - เพราะหลงเลอะ ๆ เทอะ ๆ - และเพราะกลัว ต่าง ๆ นานา** ก็ต้องพยายามทำปัญญาให้ชัดเจน ทำปัญญาให้มากที่สุดเท่าที่เราเอาจ เราก็ต้องทำให้มันสูงสุดเท่าที่เราจะมีภูมิปัญญา คนเราก็มักมีภูมิปัญญาเท่าที่เราเอาจ หรือเอาจเท่าที่เรามีปัญญานั้นแหละ

ประเด็นที่เข้าใจผิดสำคัญที่สุดก็คือ ประเด็นเข้าใจว่า ความ

เป็นกลางคืออยู่เฉย ๆ คือไม่เข้าข้างใคร เป็นแม่จ๊กแล้ว ลูกมันทะเลาะกันก็ไม่กล้าเข้าข้างใคร รู้เหมือนกันว่าใครผิดใครถูก ไม่กล้าตัดสินโมเม ๆ ไปแล้วก็พะอืดพะอมต่อไปอีก ทำอะไรต่อไปก็ไม่ได้ เป็นผู้พิพากษาที่ตัดสินไม่ได้ เป็นกรรมการในสนามฟุตบอล เห็นไอ้เน้มันผิดนะนักฟุตบอลคนเน้มันทำผิด มันเตะก้านคอเขาควรีให้ใบแดงแล้วกรรมการไม่กล้าให้ เดี่ยวไม่เป็นกลาง ฉลาด รู้ผิดถูกแต่ไม่กล้าลงโทษ ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าบอกว่าเป็นใครผิดใครถูก กลัวไม่เป็นกลาง เพราะเชื่อมาผิด ๆ ว่า คนเป็นกลางต้องอยู่เฉย ๆ ยกคนถูก ว่าคนผิด ไม่ได้เลย แสดงออกบอกใครก็ไม่ได้

ยังเป็นคนที่ได้รับความยอมรับของสังคม หรือเป็นคนที่มีความอำนาจ เช่นผู้ที่บริหารประเทศ หรือผู้เป็นที่นับถือในประเทศ เป็นผู้ที่มีศักดิ์มีศรี มีตำแหน่งยศชั้น เป็นคนเด่นคนดังคนดีในสังคม เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากคนส่วนใหญ่ของสังคม ยิ่งต้องชี้หน้า ยิ่งต้องบอกเลยว่าอันนี้ผิดอย่าทำ ต้องเข้าข้างคนถูก ต้องไม่เข้าข้างคนผิด ต้องดำเนินต้องหยุดสิ่งที่ผิด ต้องดำเนินส่งเสริมสิ่งที่ถูก นี่คือความเป็นกลางของคนเป็นกลาง พระพุทธเจ้าตรัสว่า “นิคคัณเห นิคคหารหัง ปักคัณเห ปักคหารหัง” ต้องข่มคนผิด ต้องตำหนิหรือประณามคนผิด แล้วต้องยกเชิดชูคนถูก ต้องเข้าข้างคนถูก นี่คือความเป็นกลางตามภูมิของพระพุทธเจ้า

แต่ทุกวันนี้ ความเป็นกลางก็คือ อยู่เฉย ๆ ใครจะถูกจะผิดก็บอกใครไม่ได้ ใครถูกฉันก็เฉยใครผิดฉันก็เฉย บ้านเมืองถึงได้อิมคริมเดือดร้อน ตัดสินอะไรก็ไม่ได้ คนรู้ก็ไม่บอกอะไร คนมีอำนาจก็อยู่

เฉย ๆ ปล่อยให้มันอึมครึม ๆ ขยับเขยื้อนกันไม่ได้อยู่อย่างนั้น นี่คือความเข้าใจไม่ได้ถึงสัจธรรม ทำให้ทั้งผู้ใหญ่ ผู้รู้ และผู้ไม่รู้ มีดมนไปด้วยกันหมด

ธรรมดา ถ้าผู้ที่ยังได้ความเคารพนับถือ ได้การยอมรับของสังคม เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายนั้นย่อมมีน้ำหนักแน่นอนเลย และคนที่มีภูมิปัญญา หรือว่าผู้ที่มีฐานะทางสังคมก็ย่อมเป็นคนมีภูมิปัญญา เป็นคนที่รู้จักดี รู้จักชั่ว เป็นผู้รู้จักผิด-รู้จักถูก รู้สิ่งควร-สิ่งไม่ควร ก็ต้องให้น้ำหนักทางคนดีเข้าข้างคนดี ส่งเสริมคนที่ควรส่งเสริม สนับสนุนคนที่ควรสนับสนุน อุปถัมภ์กำชูคนที่ควรอุปถัมภ์กำชูอย่างแท้จริง มีปัญญาอย่างนี้โลกจะอยู่รอดเจริญได้ สงบร่มเย็นดี แต่ที่ไม่กล้าประกาศตัวออกมา เพราะ...

๑.กลัว (ภยากติ) ๒.โง่ (โมหาคติ-ไม่รู้ผิดไม่รู้ถูก) ๓. เพราะเข้าใจผิด (มิจนาคติ) ตาม ๆ กันมาว่า ความเป็นกลางนั้นคืออยู่กลาง ๆ คนถูกก็อย่าไปเข้าข้าง คนผิดก็อย่าไปเข้าข้าง ถ้าไปเข้าข้างไปไหนมันไม่กลาง ลู้ล้อยตัวอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ถ้าเข้าข้างใดก็กลัวตนจะเสีย นี่คือผู้มีอัตตามานะ

ขณะนี้เหตุการณ์บ้านเมืองสังคมประเทศไทย ทุกคนก็คงจะเห็นชัดอยู่แล้วว่า มันแยกฝ่ายกันอย่างชัดเจนแล้ว และฝ่ายไหนผิดแน่ ฝ่ายไหนถูกแน่ ก็เห็นได้ตามภูมิปัญญาของแต่ละคน ไซ้ใหม่ ? ต่างคนก็ต่างเลือก ขณะนี้นะ มันกำลังอยู่ในระหว่างต้องการพิสูจน์ความจริง ออกมาเลยว่า ฝ่ายไหนล่ะถูกแน่ ฝ่ายไหนล่ะผิดแน่ นี่คือความคับข้องใจของผู้คนขณะนี้ ผู้ที่ไม่มีปัญญารู้ว่าฝ่ายไหนผิดฝ่ายไหนถูกนั้นย่อม

แสดงออกเข้าข้างไหนไม่ได้ แต่ก็อยากรู้ หรือที่สุดเมื่อ ไม่แพ้ชนะกัน ตามธรรมเนียมที่พิสูจนันั้นเป็นธรรมชาติ ก็ต้องอาศัยตุลาการ ถ้าผู้พิพากษาไม่ตัดสินหรือกรรมการบอกคนนั้นผิดคนนี้ถูกไม่ได้ เพราะ ฉนั้นเป็นกลาง สังคมก็ไปไม่รอด ดำเนินการอะไรต่อไปก็ไม่ได้ ไม่เจริญ และทุกขั้ระทมกันต่อไป

เพราะฉะนั้นความจำเป็นขณะนี้กำลังอยู่ในรอยต่อระหว่าง ที่จะต้องพิสูจนันว่า อะไรผิด-อะไรถูก ช่วยตัดสินเถิด ผู้รู้ผู้มีอำนาจทาง สังคม ผู้มีคุณค่ามีภูมิปัญญาทางสังคม ผู้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยกันด้วย ช่วยยี่นน้ำหนักับฝ่ายที่ถูกที่ควร อาตมาเคารพในภูมิ ปัญญาของคน มันเห็นแจ้ง ๆ ชัด ๆ อยู่แล้วว่าอะไรถูกอะไรผิด แต่ ตอนนี้อยู่ฝ่ายผิดดันทุรัง หน้าแข็ง เกินที่จะพูด จนไม่รู้ว่ามีจะเอาอย่างไร กันอีก

เพราะฉะนั้น ขอร้องเถอะ ช่วยตัดสินเถอะ เรื่องความเป็น กลางนี้ เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ ขอให้ทำความเข้าใจศึกษาให้ ดี ๆ เปลี่ยนทัศนคติของผู้ยึดถือว่าความเป็นกลางคืออยู่เฉย ๆ นี้ เสียทีเถอะ

๑ โกงแล้วได้อะไร ?

ทำไมคนฉลาดโกงได้สำเร็จ

จึงคือคน “โง่” ที่แท้จริง

คนเราเกิดมาเพื่อศึกษา ถ้าใครไม่ได้สำนึกอย่างนี้ เกิดมา แล้วก็ปล่อยชีวิต หรือว่าทำให้ชีวิตของเรา เป็นไปตามอำนาจของกิเลส

คือแสวงหาความสุขไปตามประสา แสวงหาความพอใจไปเขาก็จะยึด จะติด จะทำอยู่อย่างนั้นไปตลอดกาลนาน แล้วชีวิตก็ค่อย ๆ โด่งขึ้น เจริญ ขึ้น แล้วก็เสื่อมไป ตายไป ก็เท่านั้นเอง ชีวิตหนึ่งที่ไม่ได้ ศึกษา ชีวิตหนึ่งก็เหมือนเดรัจฉาน เกิดมากิน ๆ จู้ ๆ เยี้ยว ๆ แล้วก็สับพันธุ ต่อเผ่าต่อพันธุ์เอาไว้ไปตามประสา แล้วก็แก่ ก็เสื่อม ก็ตาย หมุนเวียน อยู่อย่างนั้น ไร้ประโยชน์

พระพุทธเจ้าท่านตรัสถึงความจริงอย่างหนึ่งว่า สัตว์โลกนี้เป็นไปตามกรรม คือเป็นไปตามความประพฤติ เป็นไปตามการกระทำ ของตนเอง การกระทำมี ๓ อย่าง มีกายกรรม กระทำทางกาย มี อิริยาบถไปในทางกาย แล้วก็ทางวาจา แล้วก็ทางใจ คนเรามีกรรม ๓ อย่างนี้แหละ กระทำแล้วก็บันทึกไว้ในจิตวิญญาณ นี้สำหรับศาสนาพุทธ และกรรมที่บันทึกนั้นแหละ “เป็นทรัพย์” เป็นของตนเองเลย เป็นของแท้ เราทำกรรมดี ดินนั้นก็บันทึกเป็นของเรา เราทำกรรมชั่ว ชั่วนั้นก็บันทึกเป็นของเรา อันนี้เป็น “ทรัพย์ของเรา” แท้ ๆ เป็นของจริง ของเราเลยติดตัวเราไปทุกชาติ ๆ ๆ ๆ ให้ผลแก่ตน พาทุกข์พาตกต่ำ พาสุขพาเจริญ ก็ตามกรรม

ในศาสนาพุทธคือ “กรรม” เป็นใหญ่ แล้วกรรมนี้แหละพาเราเกิด พาเราหมุนเวียนไปชาติแล้วชาติเล่า-ชาติแล้วชาติเล่า ๆ ๆ ๆ **กรรมจะพาเราเกิด (กัมมโยนิ)** ศาสนาหลายศาสนาเชื่อว่า **“พระเจ้า”** **บันดาลให้เกิด** ให้เป็นอย่างนั้นให้เป็นอย่างนี้ หลายศาสนานับถือเช่นนี้ แต่ศาสนาพุทธนั้น มี**กรรมบันดาล** มีกรรมเป็นตัวกำหนดให้เกิดให้เป็นให้ไป จะเลวจะดี จะตกต่ำได้ทุกข์ได้ยาก หรือว่าจะได้เจริญ ร่ำรวย

ฉลาด โง่ เราทำของเราเองทั้งสิ้น นั่นคือ **กรรมเป็นของของตน** (กัมมัสสกตา) ตนเป็นผู้ทำเอาเอง เราจะดีจะชั่ว เราจะได้ดีตกยาก มันจะปรับตัวเปลี่ยนแปลงไปแต่ละชาติ ๆ ๆ ชาตินี้ดูเหมือนเราฉลาด แต่ความฉลาดนั้น ถ้าเป็นความฉลาดโกง เป็นความฉลาดเลว เป็นความฉลาดในการทำทุจริต แล้วก็ปฏิบัติประพฤติดัน ใช้ความฉลาด เอาเปรียบ เอาไรต์ ฉลาดที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยม ใช้ความซับซ้อน ใช้ความลบลวงพราง อะไรก็แล้วแต่ เสร็จแล้วเราก็ได้ลาภ ได้ยศ ได้อำนาจ เราก็หลงไปว่า เราได้ แต่จริง ๆ แล้ว เรา “ไม่ได้” เราได้ “วิบากกรรม”.. เราไม่ได้ **ลาภยศ** ลาภยศไม่ใช่ทรัพย์แท้

แต่เราได้ “วิบากกรรม” ติดอัฐภาพเราไปทุกชาติ ๆ ต่างหาก ที่เป็น “ของเรา” เป็น “ทรัพย์แท้” ของเรา เราไม่ได้ลาภยศอะไร พวกนั้นติดตัวเราไปจริง ๆ แท้ ๆ เลย มันทั้งอยู่ในโลกแค่เราตายจากเท่านั้น แต่ที่มันไปกับเรา มันเป็นทรัพย์ที่ให้ผลร้ายผลดีแก่เรา ไปอีกนานเท่านานนั้น คือ “กรรม” คือ “วิบาก” นั้นต่างหาก ที่เป็น “ของเรา” เป็น “ทรัพย์แท้ ๆ ของเรา”

ฟังความนี้ ฟังตรงนี้ชัดๆ

คนที่ทำเลว ทำชั่ว ทำสิ่งที่เป็นอกุศล หรือทำทุจริตนี้ เขาทำแล้ว เขานึกว่าเขาได้ แต่ความจริงเขาไม่ได้ อาตมายกตัวอย่างบ่อยที่สุดเลย เช่น เขาโกง โกงนี้..ชั่ว เป็นบาป..ทุจริต เขาโกงได้เก่งนะ โกงด้วยความฉลาด โกงด้วยความลึกซึ้งซับซ้อน ไม่มีใครจับได้ ไม่มีใครรู้ทัน แต่เขา “โกง” นะ โกงได้มาแสนล้าน **โกงนั่นคือกรรม คือการกระทำของเขา** เขาฉลาด ไม่มีใครจับได้เลย โกงได้มาเป็นแสน ๆ ล้าน

หอบไว้เลย หอบไว้จนตาย เมื่อตายจากเส้นล่านั้นไป เขาไม่ได้เส้นล่านั้นไปเลย พอตายไปแล้ว เส้นล่านั้นไม่ได้ตามไปด้วย เส้นล่านี้ก็กองอยู่ในโลกนี้แหละ แต่เขาได้ “กรรมที่เขาโกง” **กรรมคือการกระทำ** ใคร “ทำ” ก็นั่นแหละ “ทรัพย์ของตนแท้ ๆ” กรรมโกงคือบาป กรรมโกงคือชั่ว เมื่อโกงก็เป็น “ทรัพย์ชั่ว” ติดตามตัวเขาไป เส้นล่านี่ไม่ใช่ทรัพย์ เส้นล่านี่ไม่ใช่ของเขา กรรมที่เป็นบาปหนักตั้งเส้นล่านี่ต่างหากที่เขาได้แท้ ๆ โกงบาทหนึ่งก็บาปแค่บาทหนึ่ง นี่โกงตั้งเส้นล่านี่ก็บาปหนักนรกนานอีกตามเส้นล่านั้นแหละ เขาตายไปก็ตามกรรมที่โกง ทุจริตที่เขาทำ ก็ยังเป็นทรัพย์ของเขานั้นคือทรัพย์แท้ ๆ ที่เกิดจากกรรมแท้ ๆ ที่เขาทำสำเร็จด้วยความฉลาด ด้วยความเก่ง ด้วยความวิเศษยังไง ก็แล้วแต่ แต่เป็นกรรมชั่วเป็นกรรมทุจริต กรรมบาปเขาได้บาปอันนั้นเป็นทรัพย์ติดตัวไปจริงกว่าลาภยศสรรเสริญสุข ฟังให้ชัด ๆ

คนฉลาดโกง คนฉลาดทุจริต นี้แหละเรียกว่า “คนโง่ที่แท้จริง !” คือคนมี “อวิชา” แท้ แต่เขานึกว่าเขาฉลาดเก่ง ฉลาดที่จะโกงได้จับซ่อนนับเส้นล่านี่ แต่เขาไม่รู้ว่า ชีวิตนี้มันจะต้องวนเวียน มันจะต้องตายเกิด - เกิดตาย รั่ววิบากเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปแต่ละชาติ จากชาติแต่ละชาติ ๆ ชาตินี้มาโกงได้ ชาติต่อไป นรกก็กินหัว ต้องทุกข์ทรมาน เปลี่ยนแปลงไปสู่ความตกต่ำ เสื่อมทราม ต้องใช้หนี้บาป คนที่เกิดมาฉลาดโกงกิน มาทำอะไรเลย ๆ ร้าย ๆ แต่ละชาติ เสร็จแล้วตายจากชาตินั้นนี้ ท่านใช้ภาษาว่าตกนรก ใช้ภาษาพระว่าไปใช้กรรมไปใช้หนี้กรรมหนี้บาป ที่เป็นนรก เขาก็จะไปวนเวียนอยู่อีกหลาย ๆ ๆ

ชาติมาก ก็คือต้องเป็นคนนี้แหละบางชาติก็ต้องรับกรรม ทุกข์ยาก แส่นเจ็ญในความเป็นทุกข์ทรมานกรรมต่าง ๆ นี่คือนรกแท้ ๆ ตามสภาพที่ได้ร่างเกิดมาเป็นคน ร้อยชาติพันชาติ ถ้าโง่งมาก ถ้าทำกรรมชั่วมาก โกงบาทหนึ่งก็บาปบาทหนึ่ง โกงร้อยบาทก็บาปมากกว่าบาทหนึ่ง โกงพันหนึ่งก็บาปมากกว่าโกงร้อยบาทไซ้ มัย โกงแสนหนึ่งก็บาปมากกว่าโกงร้อยหนึ่ง-พันหนึ่ง โกงเป็นล้าน โกงเป็นร้อยล้าน โกงเป็นแสนล้าน บาปมันจะขนาดไหนละ ลองคิดดูซิ

ยังเป็นนักบริหารนักปกครอง อยู่ในฐานะอันสูงแล้วก็ยังโง่งยังหยาบ ชั่ว ยังทุจริตอยู่นั้นนะ ยิ่งเป็นมิจฉาชีพยิ่งกว่านักเลงหัวไม้ที่ตีหัวหมาดำแม่แจ็ก มันเร็วกว่าตำรามกว่า นำรังเกียจกว่า มากมายเลย และโดยสังขรณ์นี้บาปก็บาปกว่า ได้หนีบาปเพราะโกงที่หนึ่งเป็นหลาย ๆ ล้าน ไอ้ตีหัวหมาดำแม่แจ็ก มันก็เก็บเบี้ยบายรายทางไป ได้พันได้หมื่น มันก็จะได้เท่าไรกัน ถึงอย่างไร ๆ มันก็ไม่ได้เหมือนไอ้พวกที่โกงระดับกินเมือง โกงเมืองหροก ไม่ว่าจะยุคไหน ๆ ยิ่งยุคนี้ไอ้โฮ... โกงกันมหาศาลเป็นแสน ๆ ล้าน พวกนี้คือพวกมิจฉาชีพที่เลวชั่ว และชั่วซ้อน การหลอกลวงชั่วซ้อน เพราะอาศัยฐานเหมือนเราเป็นคนดี หลอกลวงตลอดเวลา ทำทำที่ลีลาปกปิดซ่อนเร้น ลับ ลวง พราง ไม่ให้คนอื่นรู้ว่าตนเองทุจริตขนาดไหนนั่นเป็นบาปซ้อนบาปนะ ตนเองทุจริตแล้ว ก็หลอกลวงเขาด้วยทำที่ลีลาคำพูดให้คนอื่นเข้าใจผิดว่า เราเป็นผู้ดี เราเป็นคนซื่อสัตย์ สูงส่งมีคุณค่าประโยชน์อะไรก็ตามใจ แต่แท้ที่จริงแล้วนี่ ชั่วซ้อนซ้อนแฝง เดินเรื่อง เดินบทบาททำมาหากินอย่างเลวร้าย เป็นมิจฉาชีพแท้ทั้งโกงทั้งหลอกลวง อย่าง

นี่แหละคือ **บาปซ้อนบาป** เลวร้ายที่สุดยิ่งกว่าไอ้โจรถือดาบ ถือปืน ไปปล้นร้านทอง ไปปล้นธนาคารอะไรต่าง ๆ นานา เพราะได้บาปยิ่งกว่าพวกปล้นธนาคาร เพราะจับซ้อนหลอกหลวงเขาอีกหลายชั้น ไอ้โจรปล้นมันปล้นซื้อ ๆ มันก็บาปชั้นเดียว มันไม่ได้โกหก ไม่ได้เลวร้าย สองชั้น สามชั้น สี่ชั้น บาปซ้อนบาป โดยกรรม โดยพฤติกรรม โดยความคิด โดยแนวคิด โดยวิธีการ ที่กระทำจับซ้อน มันบาปซ้อนบาป บาปยกกำลัง ยิ่งมีความจับซ้อนมากมาย ยิ่งบาปยกกำลังยิ่ง ๆ ขึ้น พวกบริหาร เข้าไปอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ที่สำคัญนี้แหละตัวดีละแม้ข้าราชการก็ตาม ข้าราชการระดับสูงก็ตามเป็นอย่างนี้ด้วย ข้าราชการระดับสูง ยิ่งกินกันซ้อนมีพราง มีหลอกหลวง ทำให้คนอื่นเขาหลงผิดว่าตัวเองดีจังเลย ชื่อสัตย์สุจริตอย่างโน้นอย่างนี้ แต่ที่จริงตัวเอง ต้องหลอกเขา ต้องใช้กลเม็ดเล่ห์เชิงต่าง ๆ เพื่อที่จะอำพรางปกปิดไม่ให้เห็นรอยริ้วของความชั่ว ของความคิดทุจริตของตน ยิ่งกะตบตบนี้หนักดีหนาสุจริตเต็มที คุณพูดโกหกหนึ่งครั้ง หรือคุณทำชั่วทำผิดหนึ่งครั้ง เสร็จแล้วคุณก็ไม่เปิดเผย คุณไม่แก้กลับ ก็เท่ากับคุณเองปกปิด เหมือนกับโกหกเขาอยู่ตลอดเวลาทางความตริกนึกคิด ถ้ามีใคร เขาถามก็บอกว่าไม่ ไม่ได้ทำผิด ไม่ได้ทำชั่ว อันนี้คุณก็โกหก นี่ก็โกหกทางวาจาแน่นอน ถ้าเขาไม่ถามคุณก็แสดงท่าทีลีลา เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เรื่องนี้เปิดเผยอยู่ตลอดเวลา กลบเกลื่อน มีวิธีการหรือมีท่าทีลีลา มีอะไรก็แล้วแต่ มันเป็นกรรมกิริยาที่ซ่อนอยู่ในตัวเอง เพราะฉะนั้นบาปมันจึงเท่ากับคุณกระทำการปกปิดความชั่วอยู่ตลอดเวลาไม่ใช่ทำชั่วครั้งนี้แล้วบาปเท่านั้นจบ ไม่เลยนะ มันจะออกดอกออกผลไปอีกเยอะแยะเลย คน

ทำชั่วทำผิดนี้ ไม่ใช่ทำชั่วทำผิดแล้วได้บาปเท่าที่ทำแล้วจบ แต่ความชั่วความผิดนั้นยังต้องออกดอกออกผลซ้ำซ้อนเพิ่มขึ้น ถ้าเป็นคนสามัญก็ไม่มีใครจับผิดมาก ถ้าเป็นคนชั้นสูงอยู่ชั้นบนจะมีคนคอยจับผิดมาก ไข่ม้อย คุณก็จะต้องพยายามที่จะเสแสร้งจะต้องปกปิด จะต้องทำท่าทีลีลาหลบเกลื่อนให้มันมิดชิด คุณยิ่ง “ทำ” เพื่อหลบเกลื่อนความผิดเพื่อพรางความผิด นั่นคือกรรมทั้งสิ้น **กรรมทุจริต-อกุศล** คือการมดเท็จต่อผู้อื่นด้วยกรรมกิริยาซ้อน ๆ ๆ เพราะฉะนั้น คนทำกรรมชั่วที่มาก อยู่ในฐานะที่จะต้องยิ่งแสดงบทบาทปกปิดกรรมชั่วตัวเองอีกเยอะ ยิ่งคุณทำได้ ก็ยิ่งคือกรรมทุจริตอกุศลเพิ่มซ้ำ ๆ ๆ ๆ หลอกเขาสนิทเท่าไรก็ตาม คุณใช้ชั้นเชิงใช้วิธีการต่าง ๆ นานา นั่นล้วนแล้วแต่คือ **อกุศลกรรม** คือกิริยาที่มันเป็นบาปเป็นหนี่ ซ้ำซ้อนจากต้นตอที่คุณทำชั่วหนึ่งอย่าง แล้วคุณก็ต้องปกปิด อำพรางไปนานเท่านั้น แล้วคุณก็ทำกิริยาปกปิดไปอีกเท่าไร ทำกิริยาในกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรม ซับซ้อน ยิ่งหลายเรื่องก็ยิ่งเยอะ ซับซ้อนเข้าไปอีก มีสิบ ๆ คดีต้องหาทางปกปิดซ่อนเร้นแล้วก็หาวิธีที่จะไปทำชั่วปกปิดซ้อน ๆ ซ้ำ ๆ ไปจ้างคนโน้น ไปให้คนนี้ช่วยไปอย่างโน้น อย่างนี้เพื่อที่จะช่วยทำทุจริตซ้อน ๆ ๆ ๆ กิดคูซิมันบาปก็ชั้น ๆ ๆ ๆ ละ โอ๊ย... อาตมาแค่พูด ยังเหนื่อยเลย

นี่เป็นสัจจะ เป็นความจริง ผู้กระทำ...กระทำเองทั้งสิ้น เขาทำเองกรรมเป็นของตน (กัมมัตสกะ) ตนต้องเป็นทายาทของกรรมที่ตนทำ (กัมมทายาท) ตนต้องเป็นผู้รับมรดกกรรมที่ตนทำ ไม่รับไม่ได้ ทิ้งไม่ได้ แบ่งให้ใครก็ไม่ได้ ไม่หกไม่ตกไม่หล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด

มรดกกรรมที่ตนทำไม่ไช่มรดกเงิน ไม่ไช่มรดกอำนาจ ไม่ไช่มรดกอะไร
ที่มันหลงไหลอยู่ในโลก โลกที่มันหลอก ๆ นี้ เป็นโลกมายา โลกนี้
คือชีวิตมายา ถ้าไม่ศึกษาสังขธรรมแล้ว จะไม่เข้าใจถึงสังขธรรม จะ
หลงไปกับมายา มายาคือลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข สุขที่เราได้ เป็น
โลกีย์ ก็คือ มายา คือความหลอก ภาษาบาลีว่า “อลิเกะ” “สุขัลลิกะ”
แปลว่า สุขหลอก ๆ **สุขัลลิกะ เป็นสุขมายา มันไม่จริงเลยจริง ๆ**
แต่มันก็ยากที่คนเราจะรู้ความจริง จนเห็นสังขธรรมว่า นี่คือ ความหลอก
ไม่จริง ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ และมันไม่มีตัวตน แต่คนไปหลงว่า
“ความสุข” เป็นตัวตน ความสุขเป็นความจริง ได้เงินมากที่สุด ได้ลาภ
มากที่สุด ได้ยศมากที่สุด ได้เสพกามที่สุด ได้กินของอร่อยที่สุด ได้
อะไร ๆ ก็สุขอย่างนี้เป็นต้น นั่นแหละเป็นมายา เป็นความไม่จริง

รสสุขนั้นอย่างหนึ่ง รสของการกระทบสัมผัสทางตา เห็นรูป
เป็นสีแดง แดงมันก็แดงจริงๆ นี่อีกอย่างหนึ่ง แต่คนที่**ชอบแดงก็สุข**
คนที่ไม่ชอบสีแดงก็ทุกข์ ไม่ชอบก็อึดอัด รำคาญ หงุดหงิด
ผลักไล่ไม่เอา ก็ทุกข์นานาอารมณ์ สุข-ทุกข์เกิดจากจิตที่ติดสมมุติ
นั้น ๆ เข้าไปจริงทั้งสิ้น

อาตมาเป็นคนอีสาน เคยกินพริกอร่อย แต่ก่อนนี้ ตั้งแต่ยังไม่
ได้ปฏิบัติธรรม ยังไม่ได้เรียนรู้ กินพริกอร่อย เดียวนี้ความอร่อย
มันไม่มี มันหายไป รสเผ็ดกับรสอร่อยมันคนละอย่าง พริกอาตมาแตะ
เข้าก็มีรสเผ็ด เดียวนี้กินพริกก็มีแต่รสเผ็ด ไม่มีรสอร่อยแล้ว รสอร่อย
มันหายไปจากจิตแล้ว แต่ก่อนนี้กินพริกถ้าเผ็ดอย่างนี้มีอร่อย...แซบ
เกิดอยู่ในจิตจริง เดียวนี้กินพริก ไม่มีอร่อย มีแต่รสเผ็ด...แสบร้อน

รสร่อยหายไป แต่ความเผ็ด มันมีจริง ความรู้สึกอร่อยและสุขที่เคย
มีนั้นหายไป หหมดไป นี่คือการสงบแท้ เพราะ “**รสอร่อยมันเป็น
มายา**” มันเป็นความไม่จริง

นี่คือ ความลดทุกข์ ลดสุข ลดสิ่งที่โลกเขาหลอก ลดโลกีย์
แท้

นี่คือ นิพพานในแต่ละเหตุปัจจัย เป็นโลกุตระในศาสนาพุทธ
“อวิชชา” ที่แปลว่า โง่ คือ โง่เพราะถูกโลกีย์มันหลอกเช่นนี้
เอง ไม่ใช่ “โง่” เพราะไม่รู้วิธีการโง่ ไม่รู้การทำงาน ไม่รู้ว่าเศรษฐศาสตร์
คืออะไร ไม่รู้ว่าโลกเขาสร้างอันนี้ได้อย่างไร เป็นต้น

คนที่ยิ่งฉลาดโง่ นั้นแหละคือ คนยิ่ง “โง่” ที่เป็น “อวิชชา”
เพราะหลงโลกีย์ฉลาดโลกีย์ แต่โง่ไม่รู้มายาโลกีย์ ไม่มีภูมิ
โลกุตระ

สังคมโลก “อารยะ” หรือ “โลกุตระ” (supra mundane) ที่
จะเกิดจะมีขึ้นในสังคมไทยต่อไปนี้ ไม่ใช่แค่โลก “อารยะ” (civilize)
ตามที่โลกีย์เขาเป็นเขาเจริญกันเท่านั้น แต่จะเจริญชนิดที่ไม่เป็น
“ทาสโลกีย์” ดังตัวอย่างที่กล่าวมานิดเดียวนี้ ต่อไปและต่อ ๆ ไป

จะเป็น “สังคมใหม่” ที่มีเศรษฐกิจแบบใหม่ การเมือง
แบบใหม่ มีความเป็นอยู่สุขที่ไม่ถูกหลอกด้วยมายาหนักหนาสาหัส
ยิ่ง ๆ ขึ้นเพราะ “อวิชชา” ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

แสดงอรุณแห่งโลกุตระธรรม

วันนี้เริ่มฉายรังสีปรากฏแล้วในแผ่นดินไทย.

**จบบทที่ ๒ ที่ว่าด้วยการลोकศราม เป็นการเมืองใหม่ ของหนังสือเล่มนี้ ที่มีชื่อเล่มว่า...

ถ้าอย่างนี้ล่ะ..? การเมืองใหม่มีัย ???

ซึ่งได้มาจากการเทศน์ของ “พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์” ทางโทรทัศน์ช่อง “เพื่อมนุษยชาติ” รายการ “สงครามสังคม - ธรรมะการเมือง” และได้เรียบเรียงเป็นบทที่ ๒

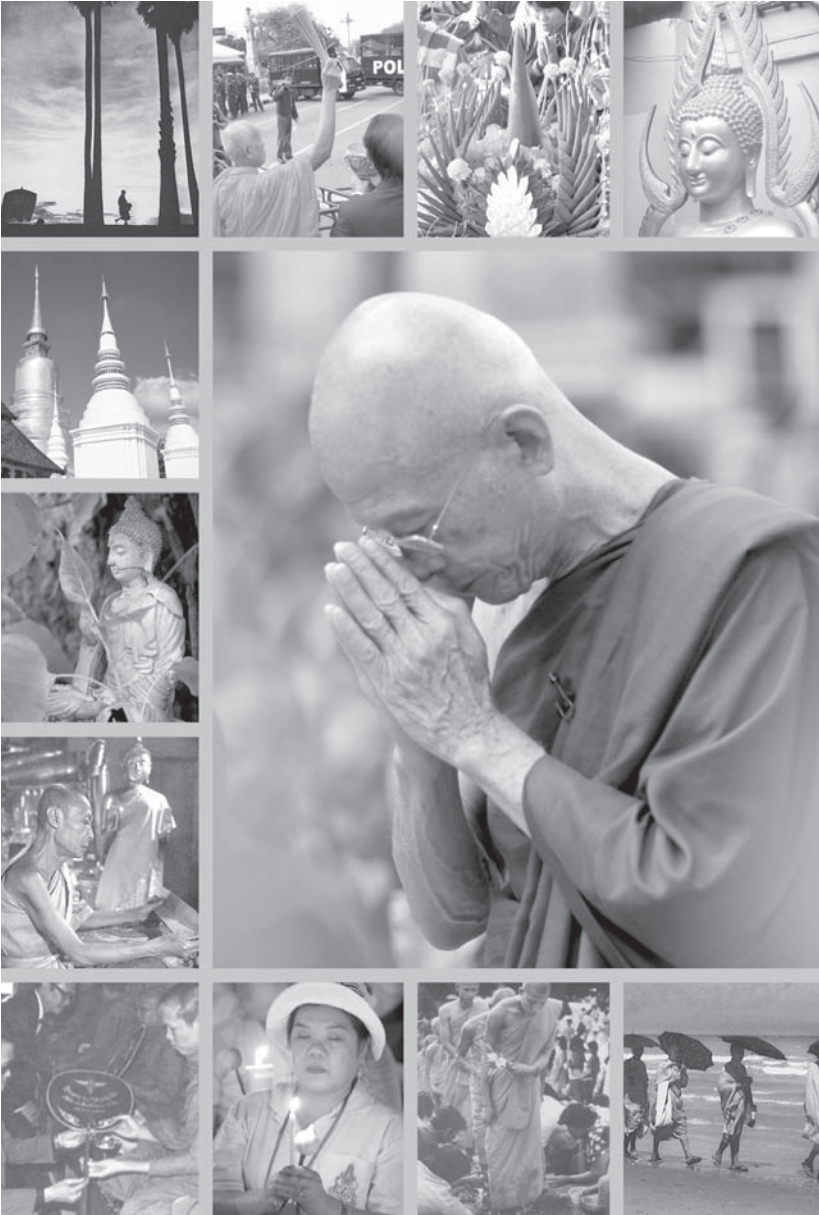
บทที่ ๓ เรื่อง “วิถีธรรมในสังคมการเมืองใหม่” เรียบเรียงจากการเทศน์ในรายการ “สงครามสังคม - ธรรมะการเมือง” ทว่าต่างกรรมต่างวาระ และได้พิมพ์เป็นหนังสือเผยแพร่แล้วเช่นกัน ก็นำมารวบรวมไว้เป็นบทที่ ๓ เพื่อเสริมเนื้อหาของ “การเมืองใหม่” ตามอุดมคติของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์.

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

ครอบครัว
รัตนวิมล

พงษ์ภูมิ พงษ์พร
แพรพร แพรดน

100 ตัวอย่างนี้ล่ะ?
การเมืองใหม่ มีย...!!!

วิถีธรรมในสังคมการเมืองใหม่

สิ่งสุดท้ายของพระพุทธเจ้าที่ท่านได้ตรัสรู้แล้ว ท่านจึงประกาศความจริงอันนี้ออกมา ก็คือ **คนจะต่างกันอย่างคนดี บางคนชั่ว บางคนร้าย บางคนยากจน บางคนโง่ บางคนฉลาด บางคนกตัญญู บางคนก็สวยงาม แตกต่างกันไปหลากหลาย...** เกิดจากอะไร ??? เมื่อท่านได้ตรัสรู้แล้ว จึงได้มาประกาศอันนี้

และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากเลย เมื่อพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ จึงได้ประกาศความจริงว่า **คนเราไม่ได้มีชีวิตชาติเดียว ไม่ใช่ว่าชาตินี้ตายแล้วก็สูญ ไม่มีชาติต่อไป และก็ไม่มีความต่อเนื่องของคนคนนั้นต่อไป** พระพุทธเจ้านั้นท่านตรัสรู้แล้วก็ได้ทราบความจริง จึงเอาความจริงนั้นมาประกาศเปิดเผย ยืนยันว่า**คนเราไม่ได้เกิดชาติเดียว ต่างเกิดมานับชาติไม่ถ้วน** แต่ละคน ๆ นี้ ไม่ว่าจะนั่งกันอยู่ที่นี้หรืออยู่ที่บ้านอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ในโลกที่เป็น “คน” อย่าว่าแต่คนเลยแม้แต่สัตว์เดรัจฉานต่างก็พากันเวียนว่ายตายเกิด บางชาติของคนเวียนไปเกิดเป็นเดรัจฉานเป็นหมู หมา กา ไก่ เป็นวัว เป็นควาย เป็นช้าง เป็นม้า อะไรต่าง ๆ

นานาได้ อันนี้เป็นการตรัสรู้สังขารหรือตรัสรู้ความจริง ซึ่งเป็นความรู้ความจริงขั้นญาณพิเศษ ไม่ใช่สามัญ

พระพุทธเจ้าได้บรรลุธรรมที่รู้แจ้งเห็นจริง มี **“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”** คือมีญาณที่สามารถระลึกชาติ เรียกว่า สามารถย้อนความจำ หรือสามารถย้อนสิ่งที่มันสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ อยู่ในอาตมัน หรืออยู่ในอัตตา คนเรามีอัตตาคือจิตวิญญาณเป็นของตน จิตวิญญาณเป็นอัตตาของแต่ละคน ๆ “อัตตา” ถ้าแปลเป็นไทยก็คือ ตัวตน ตัวเรา

ตัวเรามีอะไรเป็นสมบัติของเรา ? มีจิตวิญญาณ ที่เป็นพลังงานชนิดหนึ่ง และจิตวิญญาณนั้นไม่มีรูปร่าง แต่ว่าเป็นลักษณะหนึ่งของไคร้ของมัน เมื่อได้จุติ เมื่อได้รวมตัวเป็นอัตภาพขึ้นมาแล้ว เป็นจิตเป็นวิญญาณดวงหนึ่ง เป็นอัตภาพหนึ่ง หรือเป็นคนคนหนึ่ง บางทีก็เวียนวนมาเป็นสัตว์โลก เป็นสัตว์เดรัจฉานไม่ใช่คนก็ได้ อย่างที่อาตมากล่าวมาแล้ว ก็ขอไขความตรงนี้ก่อนว่า ความจริงที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้แล้ว เป็นความจริงข้อหนึ่งประเด็นหนึ่งคือ *เราไม่ได้เกิดมาชาติเดียว แต่ละคนไม่ได้เกิดมาชาติเดียว* เกิดมานับชาติไม่ถ้วน ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย แล้วเกิดแล้วตาย หมุนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร เรียกว่า ความวน

วัฏสงสารในมหาเอกภพนี้ วนเวียนไป ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย นับชาติไม่ถ้วน° บางชาติเกิดไปเป็นคนดีคนฉลาด บางชาติเกิดไปเป็นคนโง่ เกิดไปเป็นคนขี้เหร่ บางชาติเกิดไปเป็นคนสวยงาม บางชาติเกิดไปเป็นคนร่ำรวย บางชาติเกิดไปเป็นคนจน บางชาติเกิดไป

เป็นคนตกทุกข์ได้ยากทรมานมากมาย บางคนเกิดมาแต่ละชาติเป็น
สุขสบายมีอยู่มีกิน มีคนรองรับมีคนช่วยเหลือ มีอะไรต่าง ๆ นานา
แตกต่างกันไปสารพัดสารเพมากมาย

สิ่งที่ท่านตรัสรู้เหล่านั้น เกิดจาก **“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”**

จากพระไตรปิฎก ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๖ ข้อที่ ๔๔๗-๔๔๙

พระผู้มีพระภาคได้ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย สงสารนี้กำหนดที่สุด เบื้องต้น
เบื้องปลายไม่ได้ เมื่อเหล่าสัตว์ผู้ยังมีอวิชชาเป็นที่ก้ำกั้น มีตัณหาเป็นเครื่องประกอบไว้
ท่องเที่ยวไปมาอยู่ ที่สุดเบื้องต้นย่อมไม่ปรากฏ พวกเธอจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไหน
โลหิตที่หลังไหลออกของพวกเธอผู้ท่องเที่ยวไปมาซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนานนี้ กับน้ำใน
มหาสมุทรทั้ง ๔ สิ่งไหนจะมากกว่ากัน ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ
ข้าพระองค์ทั้งหลายย่อมทราบธรรมตามที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงแล้วว่า โลหิตที่
หลังไหลออกของพวกข้าพระองค์ผู้ท่องเที่ยวไปมา ซึ่งถูกตัดศีรษะโดยกาลนานนี้แหละมาก
กว่า ส่วนน้ำใน**มหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย ดังนี้ ฯ

[๔๔๘] พ. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ถูกละ ๑ พวกเธอทราบธรรมที่เราแสดงแล้ว
อย่างนี้ ถูกแล้ว โลหิตที่หลังไหลออกของพวกเธอ ผู้ท่องเที่ยวไปมาซึ่งถูกตัดศีรษะ
โดยกาลนานนี้ นี้แหละมากกว่า ส่วนน้ำใน**มหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลาย
เกิดเป็นโค ซึ่งถูกตัดศีรษะตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ส่วนน้ำ
ใน**มหาสมุทรทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นกระบือ ซึ่งถูกตัดศีรษะ
ตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า...เมื่อเธอทั้งหลายเกิดเป็นแกะ...
เกิดเป็นแพะ...เกิดเป็นเนื้อ...เกิดเป็นสุกร...เกิดเป็นไก่...เมื่อพวกเธอถูกจับตัดศีรษะโดยข้อหา
ว่า เป็นโจรฆ่าชาวบ้านตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า ...ถูกจับ
ตัดศีรษะโดยข้อหาว่าเป็นโจรคิดปล้น...ถูกจับตัดศีรษะ โดยข้อหาว่าเป็นโจรประพฤติผิดใน
ภรรยาของผู้อื่น ตลอดกาลนาน โลหิตที่หลังไหลออกนั้นแหละมากกว่า น้ำใน**มหาสมุทร
ทั้ง ๔** ไม่มากกว่าเลย ข้อนั้นเพราะเหตุไร

เพราะว่าสงสารนี้กำหนดที่สุดเบื้องต้นเบื้องปลายไม่ได้ ... พอเพื่อจะหลุดพ้น
ดังนี้ ฯ

[๔๔๙] พระผู้มีพระภาคได้ตรัสดังนี้แล้ว ภิกษุเหล่านั้นต่างพอใจชื่นชม
ภาษิตของพระผู้มีพระภาค เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสไวยากรณ์ภาษิตนี้อยู่ จิตของภิกษุ
ชาวเมืองปาวาประมาณ ๓๐ รูป พ้นจากอภัสสะเพราะไม่ถือมั่น ฯ

ซึ่งเป็นภาษาวิชาการ แปลว่า **ญาณที่ระลึกชาติได้** การระลึกสิ่งที่เกิดกับเราผ่านมาแล้วเก่า ๆ ของตนแต่ละคน ๆ ที่ผ่านกาลเวลา มา ชาติแล้ว ชาติเล่าร้อยปี สองร้อยปี ห้าร้อยปี พันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี ทั้งในโลกใบนี้ก็ตาม ในโลกใบอื่นอีกก็ตาม ถ้าพูดไปแล้วมันจะกว้างไกลก็ขอกำหนดเขตตีกรอบไว้พูดแต่เฉพาะในโลกใบนี้ มีส่วนที่พอจะพูดกันได้ หลายอย่างเกินที่ประวัติศาสตร์จะบันทึกได้ หรือไม่มีประวัติศาสตร์บันทึกให้เราได้รับรู้

พระพุทธเจ้าท่านสามารถย้อนกาล ระลึกย้อนเข้าไปรู้ความจริงในความจำเก่าก่อนของพระองค์ ซึ่งไม่ใช่นิยาย ไม่ได้เป็นเรื่องเพื่อฝันย้อนเข้าไปถึงความจริงเท่าที่ท่านได้เกิดได้ผ่านมา ที่ท่านเคยเป็นเคยอยู่ เคยเกิดแต่ละชาติ ๆ ของท่าน อย่างวันวิสาขบูชา ในวันเพ็ญเดือนหก ที่พระพุทธเจ้าท่านนั่งบำเพ็ญอยู่ที่ใต้ต้นโพธิ์ ถ้าใครศึกษาประวัติ พระพุทธเจ้ามาบ้าง ก็คงจะได้อ่านได้รู้ พระพุทธเจ้าท่านนั่งอยู่ที่ใต้ต้นโพธิ์ แล้วก็ทรงบำเพ็ญจนจิตเป็นเอกกัคตาแล้วก็ย้อนระลึกชาติ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้วก็ย้อนระลึกชาติไป ย้อนไปสิบชาติ ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ หลายแสนชาติ เป็นล้าน ๆ ชาติ จนกระทั่งนับชาติไม่ถ้วน^๑ เป็นกับบ้างไม่เป็นกับบ้าง เรียกว่า สังวัฏฏกัป (ระยะกาลที่นับเป็นกับ) วิวัฏฏกัป (ระยะกาลที่ไม่นับเป็นกับ หรือนับเป็นกับไม่ได้)

๑๐ เหตุปัจจัยที่ทำให้คนเราย้อนระลึกชาติได้

พระพุทธเจ้าท่านย้อนระลึกไปแต่ละชาติ ๆ ท่านเกิดเป็นอะไร บ้าง แล้วแต่ละชาติที่เกิดนั้นได้พบอะไร พบใคร มีเรื่องราวอะไร ใน

โลกยุคนั้นมีอะไร เป็นอย่างไร แม้แต่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง เกิดเป็นคนในชาติปางต่าง ๆ เกิดดี เกิดชั่ว เกิดตกต่ำ เกิดได้ดี เกิดฉลาด เกิดโง่ เกิดอะไรต่าง ๆ อย่างที่กล่าวไปบ้างแล้วนั้น ท่านก็ตรวจความจริงจากที่ท่านเคยผ่านเคยพบจากสัญญาเก่า หรือจากความจำเก่า หรือจากฮาร์ดดิสก์ที่ท่านบันทึกไว้คือคนแต่ละคนนี่ ในจิตวิญญาณเป็นฮาร์ดดิสก์บันทึกไว้ทั้งนั้นแหละ

คุณทั้งหลายที่นั่งอยู่ขณะนี้ มีจิตวิญญาณบันทึกความจำเรียกว่า **“สัญญา”** บันทึกไว้ทุกคนเหมือนกับฮาร์ดดิสก์ของคอมพิวเตอร์บันทึกไว้ในนั้นทั้งนั้นแหละ ทวาร ๖ ของคุณรับรู้ คุณจะตั้งใจจำหรือไม่ตั้งใจจำก็ตาม มันบันทึกไว้ทั้งสิ้นเลย เฉพาะแก่สามัญสำนึกคุณจะนึกไม่ออกหรือกว่า คุณเคยเกิดเคยผ่านเคยเป็นอะไรมา คุณนึกไม่ออกหรือ แต่ในตัวอติภาพ ในตัวจิตวิญญาณของเรา มันมีสัญญา มันมีฐานความจำที่บันทึกอะไรต่าง ๆ ของเราที่ผ่านมา มันบันทึกไว้หมดไม่ตกหล่นเลย แต่คุณไม่มีความสามารถย้อนระลึกเข้าไปรู้ความจริงนี้ได้ (ไม่มีบุพเพนิวาสานุสติญาณ ดังกล่าวแล้ว จึงยังไม่สามารถระลึกได้)

ถ้าคุณมีความสามารถได้ฝึกฝนแล้วก็สามารถระลึกย้อนกาลระลึกไปรู้ความจริงที่ตนเองได้ผ่านสิ่งต่าง ๆ มา แต่สิ่งที่เราไม่เคยผ่านมา เรื่อย่อนกาลไปอย่างไรก็ไม่พบหรือคะ เพราะแต่ละชาติเราไม่ได้ผ่านพบ เราไม่เกิดเราก็ไม่ได้ผ่านพบ เราก็ไม่รู้ เราไม่เคยไปเป็นไปผ่านมา เราก็ไม่มีความจำ เราไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ไปสัมผัส สัญญาก็ไม่ได้บันทึก เราก็ไม่สามารถที่จะระลึกมารู้ได้ มันก็ไม่มีอะไรจะมาให้ระลึก อยากรู้ก็ระลึกไม่ออก แต่ถ้าเราได้สัมผัสได้ผ่านมา มันจะจดบันทึกเป็นความจำ

ไว้หมด แม้เราไม่ตั้งใจจำ แม้ว่าขณะนี้เรายังระลึกไม่ได้แต่มันก็มีอยู่ในจิตวิญญาณ

เพราะฉะนั้น ถ้าเรามาฝึกฝนจิต ฝึกฝนทางธรรม ฝึกฝนแล้ว ก็หัดระลึกชาติ ฝึกย้อนระลึกกาล หรือจะไม่ฝึกก็ตาม ถ้าคุณปฏิบัติธรรมจนมีคุณสมบัติบรรลุธรรมไปได้สูงในระดับหนึ่ง คุณจะมีความรู้ความสามารถนั้นย้อนระลึกชาติได้เอง ระลึกได้ว่าเราเกิดมาเท่านั้น เท่านั้นที่เป็นไปตามบารมี เป็นไปตามความจริงที่เราได้ตามความสามารถนั้น ๆ ของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ซึ่งมีรายละเอียดอีกเยอะ ที่ซับซ้อนมาก คำนวณเป็นสูตรสำเร็จไม่ได้ง่าย ๆ พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า “อจินไตย” แปลว่า มันคิดไม่ออก มันขบคิดอย่างไรก็ไม่ได้ มันสุดวิสัยที่จะขบคิดเอา ไม่มีสูตรสำหรับจะไขคำตอบได้ อจินไตย แปลว่า เกินกว่าคิด เกินกว่าจะเฉลยคำตอบได้ แต่ความจริงมันมีจริง

เพราะฉะนั้น ถ้าใครสามารถบำเพ็ญประพตปฏิบัติได้ ไปจนกระทั่งถึงเหตุปัจจัยมีครบพร้อม มันก็จะทำให้เราระลึกได้รู้ได้ ขอภัยที่อาตมาจะบอกว่า แม้แต่อาตมาก็สามารถทำได้ระลึกได้บ้าง ไม่นักนักรอก ยังไกลพระพุทธเจ้าอีกนักกว่านัก พระพุทธเจ้าท่านระลึกได้มากมายจริง ๆ อาตมานี้ระลึกได้ไม่มากนักเท่าที่บำเพ็ญมามีบารมีเท่านี้ มีความสามารถเท่านี้ ก็จึงเห็นจริงเชื่อจริงว่าเป็นจริงที่พูดไปนี้ไม่ได้อวดอุตริมนุสธรรมอะไร แต่พูดไปบอกไปเพื่อยืนยันความจริงเท่านั้นว่า สามารถเกิดได้เป็นได้ในมนุษย์ มนุษย์ที่รู้จักเห็นกันนี้แหละ พวกคุณก็รู้จักอาตมา อาตมาก็เห็นพวกคุณ คุณก็เห็นอาตมา ก็เล่าสู่กันฟัง เปิดเผยสู่กันฟัง ไม่ได้มีจิตลามกอยากจะ

อดโอ้ความเก่งความสามารถอะไร แต่ต้องการเปิดเผยความจริงสู่ฟัง
อ้างอิงหลักฐานความจริง นี่คือการแสดงออกของ “เอหิปัสสิโก” คือ
บอกความจริงออกไปแล้ว มันท้าทายให้มาพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้
ที่ทุกคนจะรู้ได้ด้วยตนเองเป็น “ปัจเจกตั้ง” เมื่อใครได้มาพิสูจน์ด้วย
ตนเอง แล้วตนจะรู้ได้ด้วยตนเองว่า ความจริงนี้เป็นไปได้จริง ไม่ใช่
สิ่งเพื่อฝัน ไม่ใช่สิ่งที่เอามาหลอกลวงกัน ถ้าผู้ใดปฏิบัติธรรมอย่าง
ถูกต้อง ปฏิบัติธรรมอย่างมี “สัมมาทิฐิ” จะเกิดความรู้ยิ่งในสิ่งที่บรรลุ
จริง เหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านทรงบรรลุตรัสรู้มาแล้ว

อย่างที่อาตมากล่าวแต่ต้นแล้วว่า เราเป็น “คน” เหมือน
พระพุทธเจ้า เราจะปฏิบัติธรรม ให้มีคุณธรรมคุณสมบัติ มีความสามารถ
ความเจริญ มีความวิเศษ เหมือนอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านเป็นท่านมิได้
โดยไม่สงวนลิขสิทธิ์ ทุกคนเป็นได้เหมือนท่านเป็น เพราะเป็นคน
เหมือนกัน ที่อาตมาย้ำตรงนี้ย้ำว่าเป็นคนเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
เมื่อท่านดีได้ ท่านสามารถบริสุทธิ์ศีล ๕ ได้ เราก็ย่อมบริสุทธิ์ศีล ๕
ได้ คนสามารถมีศีล ๕ ซึ่งเป็นศีลพื้นฐาน เป็นศีลเบื้องต้นต่ำที่สุดแล้ว
ของคนในศาสนาพุทธ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดชู้เขาเมียใคร
ไม่พูดปด ไม่ดื่มเหล้า ศีลทั้ง ๕ ข้อนี้ เป็นบาปสมาจาร คือเป็นสิ่งที่
ไม่ดี ถ้าเราประพฤติอย่างนั้น มันก็เป็นความประพฤติที่ไม่ดี เมื่อ
สิ่งสมการประพฤติไม่ดีนั้นลงไปในตัวเรา มันก็จะกลายเป็นสมบัติ
ของเรา ที่จะนำพาเราเกิด นำพาเราเป็นไปในชาติต่อ ๆ ไป สิ่งที่เรา
ประพฤติหรือกรรมที่เรากระทำนั้นแหละเป็นสมบัติที่จริง ฆ่าสัตว์เป็น
กรรม ลักทรัพย์หรือว่าขี้โกงเขา ทูจริตเขา เป็นกรรม กรรมชั่วทั้งนั้น

แหละ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ผิดฝ่าเขาเมียใคร พุดปด เป็นกรรมชั่ว ทั้งสิ้น กินเหล้าก็เป็นกรรมชั่ว เหมือนกันเท่ากับฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ หรือทั้ง ๕ กรรมนั้นแหละ นอกจากศีลเบื้องต้น ๕ ข้อ แล้ว ก็ยังมี ศีล ๘ ศีล ๑๐ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล โอวาทปาติโมกข์ศีลมีอยู่อีก เยอะแยะ ที่จะต้องงดเว้นออกมา แต่เราต้องปฏิบัติศีล ๕ ให้ได้ก่อน แล้วค่อยเพิ่มเป็นศีล ๘ ศีล ๑๐ จริง ๆ แล้วพุทธศาสนิกชนต้องเรียนรู้ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล เพราะเป็น “ศีลธรรมนุญ” ต้นแบบของ ศาสนาพุทธที่เป็น “อเทวนิยม” ซึ่งจะต้องเลิกละลด เว้นขาด คือ ไม่ประพฤติก่อนอย่างเป็นพุทธจารีตกันมาก่อน และศีลธรรมนุญทั้ง ๓ หมวดนี้มีนัยสำคัญตามลำดับต้น-กลาง-ปลาย เป็นขั้นตอนซ้อนอยู่ใน จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนทุกคน เบื้องต้น เอาแค่ ศีล ๕ ข้อนี้มาพิสูจน์ เมื่อเริ่มต้นปฏิบัติก็เอา ๕ ข้อนี้ ให้ครบ ภาย วาจา ใจ เราต้องพยายามปฏิบัติประพฤติดิจริง เพื่อปรับปรุงตนเอง จะได้สะสมทรัพย์ ใสจิตวิญญาณ สะสมบุญบารมี สั่งสมอำนาจจิตให้แก่ ตนเอง ซึ่งอำนาจนี้เป็นของตนเอง จะไม่มีใครบันดาลอำนาจนี้ให้แก่ เราได้ ศาสนาพุทธไม่ได้คิดว่ามีพระเจ้าใช้อำนาจ บันดาลบันดาลให้เรา เก่ง ให้เราดี ให้เราประเสริฐ ให้เราร่ำรวย ให้เราจน ไม่ได้มีอำนาจ เหล่านั้นบันดาล ศาสนาพุทธไม่ได้คิดอย่างนั้น ไม่ได้เชื่ออย่างนั้น

๑๐ เจ้ากรรมนายเวรของพุทธนั้นเป็นฉันใด?

พระพุทธเจ้านั้นตรัสรู้ที่ ตัวเราเอง เป็นผู้บันดาลตัวเราเอง

มีกรรมมีวิบากของเราเองบันดลบันดาลเรา ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรหรือพระเจ้าที่ใด ๆ มาบันดาลเลย ถ้าพุทธศาสนิกชนไปเชื่อว่าเรามีเจ้ากรรมนายเวรมีพระเจ้าบันดลบันดาล ให้เราเป็นเช่นนั้นเช่นนี้ ถือว่าถูกครึ่งหนึ่ง ผิดครึ่งหนึ่ง ที่ว่าถูกคืออะไร ถูกคือสิ่งที่คุณเข้าใจว่ามีเจ้ากรรมดลบันดาล นั่นก็ใช่ ! แต่ถ้าคุณไปเข้าใจว่าเจ้ากรรม คือใครก็ไม่รู้ ที่มีอำนาจนอกตัวเรา ไม่ใช่เรา แล้วบันดาลให้เราเป็นไปหรือควบคุมชีวิตของเรา คอยบันดาลให้เป็นเช่นนั้น ให้เป็นเช่นนั้นแล้วเข้าใจว่านั่นแหละคือ “เจ้ากรรม” ของเรา ถ้าคิดเช่นนั้น ผิดนะ เพราะศาสนาพุทธนั้นไม่มีเจ้ากรรมนายเวรนอกตัวเรา

พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เรานี้แหละเป็นเจ้ากรรมนายเวรของเราเอง เรามี “กรรมเป็นของของตน” เป็น “กัมมัสสกะ” ตนทำกรรมอะไรไว้ กรรมนั้นจะเป็นผลเป็นวิบากเป็นทรัพย์ เป็นอำนาจที่จะพาเราเป็นไป เรียกว่า “กัมมโยนิ” กรรมนี้จะพาเราเกิด กัมมโยนิ แปลว่ากรรมพาเราเกิด เราจะเกิดดีเกิดชั่ว เกิดรวยเกิดจน เกิดสุขเกิดทุกข์ร้อน เกิดฉลาดเกิดโง่ อย่างที่กล่าวแล้ว กรรมวิบากของเราเองทั้งสิ้นบันดาลให้เป็นไป เพราะฉะนั้นคำว่า “กรรม” หรือเจ้ากรรมนั้น เรานี้แหละ ! เป็นเจ้ากรรมของเราเอง ไม่มีกรรมของคนอื่นมาบันดาลเรา หรือเอากรรมของใครก็ไม่รู้ มีกรรมของคนนี้ทำนองคั่นแล้วมาบันดลบันดาลเรา ไม่ใช่...ไม่มี ! ของเราเองเท่านั้นบันดาลตัวเราเอง !

ถ้าเราทำกรรมดี สังสมกรรมดีมาก ๆ พลั้งหรืออำนาจกรรมดีก็บันดาลให้ได้ดี เกิดดี บรรลุสิ่งที่ดี มีสิ่งที่ดีมาแต่เกิดด้วย มาตั้งแต่มี

ขึ้นของเราเลย อย่างนี้เป็นต้น มีกรรมเป็นของของเรา เรียกว่า “กัมมัสสกะ” และเราต้องรับมรดกกรรมของเราด้วยเรียกว่า กัมมทายาท ต้องรับมรดกกรรมที่เป็นวิบากของเราเอง ไม่รับก็ไม่ได้ด้วยเราทำกรรมชั่ว แล้วเราบอกไม่เอา อันนี้เราไม่เอา โยนทิ้งหรือเอาไปแบ่ง ๆ ให้ใคร ๆ ชะไม่ได้ เราต้องรับกรรมของเราทุกชิ้นทุกอันไม่มี ขาดหกดกหล่น ไม่มีระเหย ไม่มีระเหิด ไม่มีสูญหายไปไหนต้องรับกรรมของเรา เป็นมรดกของเรา เราต้องเป็นทายาทรับมรดกกรรมที่เราทำมาทั้งหมด และกรรมของเราที่ทำชั่วทำดีนี้จะสังเคราะห์กันเอง จะบวกลบคูณหารกันอย่างไรที่เราคิดไม่ออกนะ เรียกว่า อจินไตย เรานึกไม่ได้หรือคิดไม่ออก จะบวกลบคูณหารกันอย่างลึกซึ้ง ซับซ้อน ทำลายน้ำหนักร ฆ่าฤทธิ์กันเอง บาปบุญ ชั่วดี สวยงาม โง่ฉลาด อะไรก็แล้วแต่ มันบวกลบคูณหารกันเองเลย อย่างซับซ้อนลึกซึ้ง ละเอียดลออเกินกว่าคนจะไปจัดการเกินกว่าคนจะเรียนรู้เอามาเป็นสูตรสำเร็จ แต่รู้ได้สำหรับผู้มีภูมิธรรมบารมีถึงขั้น นั่นคือดีชั่วนั้นจะลบล้างกันเองในตัวของตัวเองอย่างลึกซึ้ง ซับซ้อนมาก

เพราะฉะนั้น “กรรมวิบาก” พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่าเป็น อจินไตย ที่เราไม่สามารถจะไปล่วงรู้การบวกลบคูณหารกันของกรรมทั้งหลายได้ กรรมทั้งหลายจะสังเคราะห์กันอย่างไร ?? ถึงได้รวมเป็นฤทธิ์แรง และก็ได้กรรมเป็นชุด ๆ แต่ละชุด ๆ ที่ได้ นำพาเรา มาเกิดอย่างคนเรา มาเกิดแต่ละคน ๆ มาเกิดด้วยกรรมของเราเองนะ เรียกว่า กัมมโยนิ กรรมของเราที่พา มาเกิดชุดหนึ่ง เป็นกรรมชุดหนึ่ง ไม่ใช่กรรมทั้งหมดของเรา นะ คุณยังมีกรรมชั่วยังมีกรรมดีอยู่อีกเยอะที่

สั่งสมมาไม่รู้กี่ชาติ นับชาติไม่ถ้วน และกรรมในชาติเหล่านั้นบางกรรม
ยังตามไม่ทัน กรรมที่ตามไม่ทันเช่นกรรมชั่วนี้ ยังตามไม่ทันเหมือนหมา
ไล่เนื้อ ถ้าหมาไล่เนื้อตามไล่เราทัน มันจะกัดขย้ำเราเอง ความชั่วนี้
จะทำร้ายเราเอง ความชั่วจะพาเราทุกข์ร้อน ตกต่ำ พาเราทรมาทรมกรรม
ต่าง ๆ นานา

เหมือนคนที่เกิดมาในโลกนี้ เราจะเห็นได้ในบางคน ต้องทุกข์
ทรมานโดยไม่น่าจะอย่างนั้นเลย ต้องรับทุกข์ทรมานแสนสาหัส เป็น
คนพิการบ้าง หรือไม่พิการแต่...โอ้โฮ วิบากกรรมทุกข์ทรมาน
อย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งไม่น่าจะเป็นก็ต้องเป็น ต้องได้รับวิบากซ้ำเติม
อย่างนั้นซ้ำเติมอย่างนี้ มากมายสาหัสเลย อย่างที่เราเคยรู้ประวัติ
ต่าง ๆ ราวกับนิยายต่าง ๆ แต่เป็นของจริงแท้ ๆ ที่เกิดในชีวิตคน ใน
สังคมมนุษย์นี้มากมายนับชาติไม่ถ้วน มันเป็นของตนเองทำเองทั้งสิ้น
เลย ที่เราจะเวียนว่ายตายเกิดเป็นอย่างนั้นก็ได้เลวร้ายกว่านั้น ทุกข์ร้อน
กว่านั้น หยาบหนักหนาสาหัสตกต่ำกว่านั้นก็ได้ดี สูงประเสริฐ สบายก็ได้

◎ การเปลี่ยนแปลงของชีวิต ฤทธิ์ของกรรมเก่า และกรรมใหม่ อย่างไหนจะแรงกว่ากัน?

เราจะสามารถมีชีวิตในชีวิตหนึ่ง ๆ นี้ มีชีวิตอยู่ได้ด้วย ๒
อย่าง อย่างที่ ๑. ก็อยู่ได้ด้วยกรรมบันดาล กรรมอดีตมีฤทธิ์แรง
พาเราเป็น พาเราไป นี่ส่วนกรรมเก่า กรรมอดีตพาเราเป็นพาเราไป
ให้เป็นเช่นนั้น มีอำนาจบันดาลชีวิตให้เราเป็นไป ตามวิบากเป็นอำนาจ
ที่เราได้ทำไว้แล้ว แต่...ก็ไม่ได้หมายความว่า ต้องตายตัว **พรหมลิขิต**

อย่างไรก็ต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็นตามกรรมเก่า
ที่ทำไว้แล้วนี่อย่างเที่ยงแท้แน่นอน เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังที่ชาวลัทธิน
นอกพุทธ ที่ชื่อว่า *บุพเพกตเหตุวาทะ* เขายึดถือกัน ของพุทธนั้น...*กรรม*
เก่ามีฤทธิ์ กรรมใหม่มีผล ซึ่งมีนัยที่ต่างกันอยู่อย่างสำคัญ

๒. *กรรมใหม่* *กรรมใหม่*นี้จะมีฤทธิ์มีแรงไปบวกลบคุณหารกับ
*กรรมเก่า*หรือ*กรรมอดีต* จึงสามารถลด สามารถเพิ่ม ทำให้สถานะ
เราดีขึ้น ทำให้สถานะเราทรุดลง ทำให้เราทุกข์เพิ่ม ทำให้เราทุกข์
ลดลง ทำให้เราสบายยิ่งขึ้น ทำให้เราสบายน้อยลง ซึ่งก็คือ *กรรมใหม่*
ที่ทำชั่ว หรือทำดี ทำกุศล หรือทำอกุศล นั้นแหละจะเป็นตัวแปรที่
สำคัญ ที่จะสามารถเปลี่ยนให้เราดีขึ้น หรือแย่ลงได้ *กรรมปัจจุบัน*ที่
เป็น*กรรมใหม่* นี้แหละเป็นตัวสำคัญยิ่ง ที่สามารถทำให้เราเปลี่ยนแปลง
ไปได้ด้วยตัวเราเองแท้ ๆ ไม่ใช่พระเจ้าหรือเทพเจ้าหรืออำนาจศักดิ์สิทธิ์
ใดอื่นเปลี่ยนแปลง หรือสั่งการบังคับลงบาด มาทำให้เราดีขึ้น หรือ
ให้เราแย่ลงเป็นอันขาด เราเองแท้ ๆ ทำกรรมเองแท้ ๆ ที่จะเปลี่ยนแปลง
ตัวเราให้ดีขึ้นหรือแย่ลง แม้แต่ “กรรมเก่า” ที่เคยมีฤทธิ์มีแรงมาแต่อดีต
ให้เราเป็นเราเกิด เราก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยกรรมใหม่หรือกรรม
ปัจจุบันของเราเอง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ความจริงนี้ แล้วเอามาประกาศสอนให้
รู้ว่า ศาสนาพุทธนี้เชื่อกรรม ไม่ได้เชื่อเทพเจ้าหรือพระเจ้าหรือสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ เป็นผู้บันดาลสั่งอย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งคนไม่ค่อยรู้จักเทพเจ้า
หรือพระเจ้าว่าเป็นรูปร่างยังงัย อยู่ที่ไหน มีตัวตน มีลักษณะอย่างไร เป็น
กลุ่มอำนาจจริง ๆ อย่งไรนั้น ไม่ค่อยรู้แจ้งรู้จริงเท่าไร ก็เลยเชื่อว่ามิ

พลังอะไรอันหนึ่ง บันดาลแต่ละคน ๆ อยู่ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วจริง และรู้แจ้งในอำนาจบันดาลเหมือนกัน **แต่อำนาจบันดาลนั้นไม่ใช่ผู้ใดมาบันดาลเรา** ไม่ใช่เทพเจ้าหรือพระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ขอภัยนะที่อาตมาบรรยายไปนี้ เป็นความรู้ของศาสนาพุทธ เพราะงั้นก็อาจจะไม่เหมือนกันกับหลายศาสนา ก็ต้องขอภัยอย่างมาก ไม่มีใจที่จะไปลบหลู่เบ่งข่มอันนั้นอันนี้ ต้องขอภัยอย่างยิ่งจริง ๆ ขอเปิดเผยความจริงใจอันนี้ไว้ก่อน อาตมาขอพูดถึงสังขรณ์ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นว่า พระพุทธเจ้าเป็นเช่นนี้ ท่านระลึกชาติได้ ท่านรู้ว่าท่านเกิดมาที่ชาติ ๆ ผ่านศาสนาต่าง ๆ ทั้งศาสนาอย่างเทวนิยม ศาสนาที่มีพระเจ้า มีเทพเจ้า มีอยู่เยอะ มีอยู่ประจำโลกประจำเอกภพ ซึ่งท่านเคยศึกษามาแล้ว มีอยู่ตลอดกาลนานไม่มีสูญสิ้น ไม่มีเวลาว่าง โลกไม่มีเวลาว่างจากศาสนาที่มีพระเจ้า หรือโลกไม่เคยว่างจากศาสนาเทวนิยม

แต่ศาสนาที่เป็นอเทวนิยมอย่างศาสนาพุทธนั้น โลกมีช่วงว่าง มีวาระที่ว่างจากศาสนาพุทธ คือในโลกยุคนั้น โลกไม่มีศาสนาพุทธ ไม่มีผู้มีความรู้ในศาสนาพุทธ เป็นโลกที่ว่างจากศาสนาพุทธนั้น มีในมหากัณฐกาล

ในโลกใบหนึ่งหมุนเวียนเกิดมานานนับไม่รู้กี่ล้าน ๆ ปีแล้ว มีชีวะ มีมนุษย์ มีสัตว์โลกเกิดหมุนเวียนอยู่ที่นี่ มีนักวิทยาศาสตร์พยายามประมาณว่า โลกใบนี้ เกิดมาหลายล้าน ๆ ปีแล้ว เขาก็ว่ากันไป ประมาณกันถูกมั่งผิดมั่ง ก็ว่าไปเถอะนะ

พระพุทธเจ้าเองท่านตรัสเลยว่าท่านไม่รู้ โลกนี้เกิดตั้งแต่เมื่อใดท่านไม่รู้จุดเริ่มต้น ท่านตรัสบอกตรง ๆ เลยว่า ท่านไม่มีความรู้

เรื่องนั้น ส่วนสิ่งที่ท่านรู้อันเป็นประโยชน์สังขตธรรมต่อมวลมนุษยชาติ พระองค์ก็เอามาประกาศแก่โลก สั่งสอนมนุษยชนในโลก

๑๐ ยุคพุทธันดรเกิดได้เมื่อไหร่ ?

พระพุทธเจ้าท่านระลึกชาติไปหยั่งรู้อะไรต่ออะไรในยุคกาลที่ผ่านมา ตามที่ท่านได้เกิดได้พบผ่านมาหมดทั้งยุคที่มีศาสนาพุทธ และแม้แต่ยุคที่ไม่มีศาสนาพุทธ ยุคที่ไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติ และยุคที่ไม่มีความเป็นศาสนาพุทธเหลืออยู่เลย เรียกยุคนั้นว่า “**พุทธันดร**” เป็นศัพท์วิชาการทางศาสนาพุทธ หมายถึง ช่วงเวลาที่โลกว่างพระพุทธศาสนา คือ ช่วงเวลาที่ศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งสูญสิ้นแล้ว และพระพุทธเจ้าพระองค์ใหม่ยังไม่อุบัติ หมายความว่า ยุคนั้นหรือในกาละช่วงเวลานั้น ศาสนาพุทธไม่มีเหลือรูปรอยหรือซากความเป็นพุทธ อยู่ในโลก ไม่มีใครรู้จักศาสนาพุทธ มีแต่ศาสนาอื่น ๆ ช่วงระยะเวลาที่ไม่มีศาสนาพุทธนี้จะยาวจะสั้นต่างกันไป พันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี แล้วแต่เหตุปัจจัยของมวลมนุษย ช่วงที่โลกไม่มีศาสนาพุทธ คนไม่รู้จักศาสนาพุทธ หรือเนื้อหาอันเป็น “โลกุตระ” เป็น “อเทวนิยม” ไม่มีแล้วในคนยุคนั้น ๆ ศาสนาพุทธไม่ได้เกิดไม่ได้มีในยุคนั้นแล้ว มีแต่ศาสนาอื่น ที่เป็นศาสนา “เทวนิยม” เกือบทั้งนั้น กาลเวลาอย่างนี้ หรือยุคอย่างนี้เรียก “**พุทธันดร**”

ยุคที่เป็นพุทธันดร คือยุคที่คนในยุคนั้นยังเป็นคนดี มีคุณธรรมกันทั้งนั้น ซึ่งไม่จำเป็นที่ศาสนาพุทธจะต้องเกิดมาช่วยโลก และอีกยุคหนึ่งคือ ยุคที่คนในยุคนั้นคุณธรรมเสื่อมกันมากแล้ว คนต่าง

ก็เลวร้ายกันจนศาสนาพุทธช่วยไม่ได้ เพราะคนในยุคนั้นไม่สามารถเรียนรู้โลกุตรธรรมกันได้แล้ว แม้แต่กุศลโลกีย์แก่นั้นคนยุคนั้นก็ยังมิกันได้ยาก ขนาดปัจจุบันนี้เพิ่งจะ พ.ศ. ๒๕๕๑ ชาวพุทธเองแท้ ๆ จะสนใจหรือจะฝึกฝนเรียนรู้แสวงหาเอาโลกุตรธรรมให้ได้ก็ยังหายากยิ่งแล้ว ทั้ง ๆ ที่ “โลกุตรธรรม” นั้นมีคุณค่าสูงส่งยิ่งกว่าเพชรกว่าทองคำว่าลาภยศสรรเสริญอยู่โด่ง ๆ

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่มีประจำโลกอยู่ตลอดทุกยุคทุกสมัยทุกกาละ แต่เป็นศาสนาที่จะเกิดขึ้นมาเป็นช่วง ๆ คราว ๆ แล้วก็จะหมดความเป็นศาสนาพุทธไปไม่เหลือเนื้อหา ไม่เหลือรูปรอยเศษซากของศาสนาพุทธเลย กาละที่ไม่มีศาสนาพุทธ จะไม่มีเป็นช่วง ๆ แล้วก็มีศาสนาพุทธเป็นช่วง ๆ ระยะเวลาหลายพันปีบ้าง ระยะเวลาหมื่นปีบ้าง ระยะเวลาแสนปีบ้าง ไม่ตายตัว ซึ่งมีสลับสับวนกันไปมาอยู่ในกาละของโลก เพราะศาสนาพุทธเป็น “อเทวนิยม” และเป็น “โลกุตระ” มี “นิพพาน” ที่มีความเป็น “อนัตตา” เป็นเนื้อหาสูงสุด **ไม่ใช่ศาสนาที่เป็น “เทวนิยม” ที่เชื่อถือในความเป็น “อัตตา” หรือ “อาตมัน” ที่มีอยู่ “นิรันดร”** ซึ่งได้แก่ศาสนาต่าง ๆ เกือบทั้งโลก มีอยู่ประจำโลกมนุษย์ ดังนั้น ในโลกนี้จึงมีระยะเวลาที่ว่างจากศาสนาพุทธอันเป็น “อเทวนิยม” เป็นช่วง ๆ แต่ศาสนาที่เป็น “เทวนิยม” หรือศาสนาที่นับถือพระเจ้านั้น มีอยู่ในโลกทุกยุคทุกเวลาตลอดกาลนาน

แม้ในยุคที่ศาสนาพุทธเกิดอย่างขณะนี้ ศาสนาที่พระพุทธเจ้าสมณะโคดมตรัสรู้แล้วก็ประกาศแสดงธรรมจกกับปวัตตนสูตร เป็นพระธรรมบทแรก ในวันเพ็ญเดือน ๘ ย้อน ๒๕๕๑ บวกอีก ๔๕ ปี

ขอแสดงความยินดี ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

ป่าจินดา โพธิ์นิมิตร

116 ตัวอย่างนี้ล่ะ?
การเมืองใหม่ มีย...!!!

ศาสนาพุทธเกิดและยาวนานมา ๒๕๖ ปีแล้ว ในช่วงขณะนี้ เป็นศาสนาพุทธ แต่ก่อนพระพุทธเจ้าจะประกาศธรรม ก่อน ๒๕๖ ปี นั้นนะ ศาสนาพุทธยังไม่เกิด พอพระพุทธเจ้าประกาศศาสนาพุทธในวันเพ็ญเดือน ๘ เทศน์ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรแก่ปัญจวัคคีย์บทสำคัญก็เกิดพระธรรมขึ้นมา แล้วอัญญาโกณฑัญญะก็บรรลุธรรม ที่ไทยเรานับถือกันเป็น “วันอาสาฬหบูชา” ซึ่งนับเอาความสำคัญ ๓ ประการนี้เอง คือ ๑. มีพระพุทธเจ้าอุบัติแล้ว ๒. พระพุทธเจ้าเทศน์เป็นคำสอนก็เกิดพระธรรม ๓. อัญญาโกณฑัญญะบรรลุธรรมขึ้นมาประกาศตัวเป็นพระสาวก บวชเป็นพระสงฆ์องค์แรก จึงเป็นวันที่มีครบ “พระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์” ในวันเพ็ญเดือน ๘ พระไตรรัตน์เกิดขึ้นตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงวันนี้ ผู้รู้เมืองไทยจึงจัดเป็นวันสำคัญทางศาสนาพุทธวันหนึ่ง เรียกว่า “วันอาสาฬหบูชา” ซึ่ง อาสาฬหะ หมายถึงเดือน ๘ ทางจันทรคติ หรือช่วงระหว่างเดือนมิถุนายน-กรกฎาคม

มีโบราณจารย์ผู้รู้ท่านประมาณไว้ว่า ศาสนาพุทธของพระสมณะโคตมพระองค์นี้จะมียืนยาวไป ๕,๐๐๐ ปี ตอนนี้ก็ยืนยาวมาได้ ๒๕๖ ปีแล้ว แล้วก็ดำเนินไป จากนี้ไปยังเหลืออีกเท่าไร? บวกลบกันดู ถึง ๕,๐๐๐ ปี จะหมดศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธจะไม่เหลือแล้ว เมื่อเลย ๕,๐๐๐ ปีไปในช่วงต้น คนจะรู้แต่ภาษาเรียกชื่อว่า “พุทธ” แต่เนื้อหาไม่มีแล้ว ต่อมาก็รู้ศาสนาพุทธกันแค่ศึกษาตามประวัติศาสตร์ที่กล่าวถึงกันไปเป็นช่วงกลาง แล้วค่อยมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาพุทธขึ้นใหม่ หรือในบางพุทธันดร ช่วงปลาย

สุดท้ายจะไม่รู้จักศาสนาพุทธเลย เพราะแม้แต่ประวัติศาสตร์ก็ไม่มีคำว่า “ศาสนาพุทธ” ให้ศึกษา จนกว่าพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาพุทธขึ้นมาใหม่โลกจึงจะรู้จักศาสนาพุทธ

ที่ว่าไม่มีศาสนาพุทธนั้น บางยุคยังมีชื่อศาสนาพุทธอยู่ แต่ไม่มีความเป็น “โลกุตระ” และความเป็น “อเทวนิยม” ที่เป็นเนื้อหาแท้ ๆ ของศาสนาพุทธ สารสัจจะของพุทธทั้ง ๒ นี้ได้หมดไปจากโลก จากสังคัมมมนุษย์กันแล้ว จะเหลือก็แต่ศาสนาเป็น “เทวนิยม” ไปหมด ไม่เหลือศาสนาพุทธที่เป็น “อเทวนิยม” อยู่ในโลกแล้ว เกินห้าพันปีไปแล้วนี่เป็นอันหมดความเป็น พุทธศาสนา โดยเฉพาะสารสัจจะที่เป็นเนื้อหา “โลกุตระ” และ “อเทวนิยม”

๑ การขอให้พระรัตนตรัยบันดาล

ทำไมจึงเพี้ยน ?

เหมือนอย่างยุคนี้ขณะนี้ ศาสนาพุทธผ่านมาถึง ๒๕๘๖ ปีแล้ว ชาวพุทธเองนี้แหละยังรู้จักศาสนาพุทธผิด ๆ เพี้ยน ๆ กลายเป็นพุทธแบบเทวนิยมกัน...อาตมาว่ากว่าก่อนกว่าครึ่งเกือบจะทั้งหมดแล้วมังในเมืองไทยเรานี้แหละ ที่มีประชากร ๖๓-๖๔ ล้านคนนี่ นับถือศาสนาพุทธกว่า ๘๕ % เสร็จแล้วก็เข้าใจหรือนับถือศาสนาพุทธอย่างที่มีสิ่งบันดาลบันดาล มีสิ่งลึกลับ มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แม้แต่เป็นพระแท้ ๆ ยังอวยพรว่า “ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาลฯ ขอให้พระรัตนตรัยบันดาลบันดาลฯ” อันนี้ผิดซัด ๆ ไม่ใช่ของพุทธเลย เป็นเรื่องนอกกริต เป็นความยึดถือแบบอิสสรนิมมานเหตุวาทะ ซึ่งเป็นของลัทธิอื่นศาสนา

แบบอื่น ที่ไม่ใช่พุทธ เป็นความนับถือที่ผิดเพี้ยนไปจากพุทธ เรียกว่า ความนับถือนั้นมันเพี้ยนออกไปนอกกรีตของพระพุทธเจ้าเป็นอิสสร-นิมมานเหตุวาทะ *อิสสระ หรืออิสวร* แปลว่าพระเจ้า, เทพเจ้า ผู้มีอำนาจ มีฤทธิ์เดช *นิมมาน* ก็คือ เนมิต หรือการทำ, การสร้าง ผู้เชื่อว่า พระเจ้า เนมิต พระเจ้าเป็นเหตุ เหตุเกิดจากการเนมิตของพระเจ้า ไม่ใช่กรรม เป็นเหตุ ไม่ได้นับถือกรรมเป็นเหตุ หรือ “กรรม” เป็นผู้พาเกิดพาเป็น ตามแบบพุทธ แต่นับถือพระเจ้าเป็นเหตุเป็นที่มา นับถือว่ามีสิ่งสิ่งหนึ่ง บันดาลให้เกิด ไม่ใช่กรรมนำเกิด จึงไม่ใช่ศาสนาพุทธ เพราะเป็นการ นับถือในแบบที่เพี้ยนผิดออกไปจากศาสนาพุทธ

พุทธศาสนิกทุกวันนี้เพี้ยนไปหลงนับถือเทพเจ้า เทวดาบันดาล สิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาล อะไรบันดาลก็แล้วแต่ ทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นไม่รู้ตัวตน หรืออก แต่นึกว่าเป็นอะไรที่มีพลังพิเศษแล้วก็บันดาล ไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบากที่ตนทำแล้วก็บันดาลตนให้เป็นที่ไป เพี้ยนไปเชื่อผิด ๆ ทุกวันนี้ผู้เชื่อกันเช่นที่ว่านี้มีเท่าไรจะเอาตมาว่า มากกว่าครึ่งของชาวพุทธ เกือบจะหมดเลยละมัง แม้แต่พระเรียนจบเปรียญ ๘ จบด็อกเตอร์ทาง พุทธศาสตร์ขนาดไหนมา ได้บวชได้เรียนมา ๓๐ ปี ๔๐ ปี ก็ยังเข้าใจ ผิดเป็นอิสสรนิมมานเหตุวาทะ ยังไปเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้บันดาลบันดาล ให้เราเป็นไปอยู่ ไปเชื่อผิด ๆ อย่างนั้นเยอะ เพี้ยนไปปานนั้นจริง ๆ แค่พุทธศาสนาผ่านไป ๒๕๕๖ ปี

เพราะฉะนั้น ศาสนาพุทธจึงไม่ใช่ต้น ๆ ต้องเข้าใจให้ดี ๆ และ ก็สามารถที่จะรู้แจ้งเห็นจริงได้ไม่่ง่ายนัก จึงเป็นศาสนาเกิดเป็นยุค ๆ มิได้อยู่ชั่วระยะหนึ่งแล้วก็หมดไปในโลก ต่างจากศาสนาที่มีพระเจ้า

ที่เชื่อว่าสิ่งบันดาล ซึ่งมีมาตั้งแต่มนุษย์ดึกดำบรรพ์ ที่ยังไม่มีความรู้
อะไรก็เชื่อผี เชื่อพลังลึกลับ มีพิธีสวดมนต์อวยพรทำพิธีการอย่างโน้น
อย่างนี้ แม้แต่ที่สุดมามนุษย์ผู้ชายญู มาสัตว์ผู้ชายญู มีมาเก่าแก่สารพัด
สารเพ อยู่ในวัฏสงสารนี้ วนเวียนแล้ววนเวียนอีกอยู่ในกาละ นับ
ไม่ถ้วนหรอก

เพราะฉะนั้นก็สรุปตรงนี้ว่า ศาสนาพุทธนั้น จะต้องเข้าใจให้
ถูกต้อง เมื่อเป็นพุทธศาสนิกชนแล้วต้องศึกษา อย่าให้เป็นมิจฉาทิฎฐิ
อย่าออกนอกกริต อย่าเข้าใจผิด เพราะเข้าใจผิด จึงไม่สามารถปฏิบัติ
ฝึกฝน เรียนรู้ตนให้เป็นอาริยชน หรือให้เป็นคนมีกรรมอันบรรลุลุธรรม
ซึ่งกรรมต่าง ๆ นั้นเป็นสมบัติของเรา เมื่อเราทำกรรมอันเป็นอาริยะ
ให้แก่ตนเอง ก็จะเป็นทรัพย์บันดาลบันดาลเราเอง พาเราเป็นพาเราเกิด
นั่นแหละคือพระเจ้าสำหรับเรา พระเจ้าที่บันดาลบันดาลเรานั้นคือ “กรรม”
ที่เราสั่งสมไว้

ในสัมมาทิฎฐิ ๑๐ ชาวพุทธต้องเชื่อใน **“สุกตทุกกฏานัง
กัมมานัง ผลัง วิปาโก”** คือ เราจะทำดี ทำกุศล หรือทำชั่ว ทำอกุศล
อันนั้นแหละเป็นผลกรรมเป็นวิบากที่เป็นทรัพย์ ที่เป็นสมบัติของเรา
ไม่มีใครแย่งไปได้ หรือจะแบ่งใครก็ไม่ได้ ทั้งไม่เอาก็ไม่ได้อีก เพราะ
“กัมมททายาโท” (กัมมททายาท) เราต้องเป็นทายาทรับมรดกกรรมที่เรา
ทำ เป็นผลเป็นวิบากของเรา ทำดีก็ต้องเอา ทำชั่วก็ต้องเอา ไม่เอาไม่ได้
ปฏิเสธไม่ได้ ผลกรรมที่เราทำต้องรับไว้เป็นของเราทั้งหมด ผลกรรม
จะส่งให้เราเป็นให้เราก่อ ถ้าดีก็ส่งผลดี ถ้าชั่วก็ส่งผลทุกข์ ตกต่ำ เลวร้าย
ตามที่อาตมาอธิบายค้างไว้ว่า คนเรา เกิดมาจากกรรมเก่า กรรมเก่าทำให้

เราเกิดเราเป็นดอกฟ้า หรือหมาวัด ก็มาจาก **“กัมมโยนิ”** หรือกรรม เป็นกำเนิด

ส่วนการสังสมเป็นเผ่าพันธุ์ คือ **“กัมมพันธ์ุ”** เป็นพันธุ์สัตว์ นรก พันธุ์ชั่ว พันธุ์เลว เป็นพันธุ์ทุกข์ร้อน ก็จะมีพาเราเกิดมาทุกข์ร้อน ถ้าเราเป็นพันธุ์ของเทวดา เป็นพันธุ์ที่ดี ก็จะมีพาเราเกิดดี เกิดสุข เกิดฉลาด เกิดเป็นคนดี อันนี้เราทำเองทั้งสิ้นเลย จึงเรียกว่ากรรมเป็นของเราเอง แล้วบันดาลบันดาลเราเอง ไม่มีอะไรมาบันดาลบันดาลให้เรา

● ทำไมลัทธิเชื่อ **“กรรมเก่า”**

พุทธจึงไม่เอาด้วยทั้งหมด ?

เพราะฉะนั้นบางลัทธิ ที่เรียกว่า **“บุพเพกตเหตุวาทะ”** ซึ่งก็ไม่ตรงกับพุทธทีเดียว แต่มีส่วนเป็นพุทธอยู่บ้าง บุพเพกตะ แปลว่า กรรมที่ทำแล้ว เป็นเหตุให้เราเป็นเราไป เรียกว่ากรรมเก่าบันดาลเรา ให้เราเป็นให้เราเกิด ก็เป็นส่วนจากกรรมเก่าด้วย ศาสนาพุทธรับส่วนนี้ แต่ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นว่า...เที่ยงแท้เป็นพรหมลิขิตชัดเจนตายตัว ต้องเป็นไปตามพระเจ้าสั่ง หรือพระเจ้านันดาลเท่านั้น

แต่ศาสนาพุทธนั้น เราสามารถทำ **“กรรม”** ของเราเองขึ้นมาเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ ทำให้สิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดีนี้เปลี่ยนแปลงได้ โดยกรรมปัจจุบัน เราทำกรรมปัจจุบันนี้แหละเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะล้มล้าง เปลี่ยนแปลง หรือไปแก้ไขอำนาจของความเป็นพระเจ้า หรืออำนาจของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่จะบันดาลให้เราแปรเปลี่ยนไปสู่ที่ดี หรือไปสู่ที่ต่ำได้

กรรมปัจจุบัน ที่เราสามารถทำ “กรรม” ของเราเอง ขึ้นมา เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างได้ ซึ่งกรรมของเราเนี่ย มันต่างจาก “บุพเพกตเหตุวาตะ” ของศาสนาที่เชื่อแต่ว่ามีพรหมลิขิต มีฟ้าลิขิต มีพระเจ้าบันดาล พระเจ้าสั่งไว้แล้ว จะต้องเป็นไปตามคำสั่งของพระเจ้า เป็นไปตามสิ่งที่ฟ้าลิขิตไว้เท่านั้น เป็นอื่นไม่ได้ ถ้าใครคิดยึดมั่นถือมั่นอย่างนี้ ก็ต้องฝากชีวิตไว้กับหมอดู ต่อให้หมอดูดูได้ถูก ดูได้แม่นยำด้วย ก็ไม่สามารถดูได้ว่าคนนี้มีกรรมอย่างนี้ มีวิบากอย่างนี้ จะต้องเป็นอย่างนี้ ไม่มีผิด แล้วสรุปว่า จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ หมอดูนั้นไม่ใช่พุทธหมอดูนั้นผิด เป็นลัทธิบุพเพกตเหตุวาตะ

แต่มีส่วนใหม่ ? ก็มีส่วนบ้าง ฟังตรงนี้ชัด ๆ มันอาจจะยาก เพราะส่วนกรรมอดีตก็เป็นส่วนมีผล พาให้เราเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ กรรมบันดาลเราเกิด (กัมมโยนิ) กรรมที่สั่งสมจนเป็นเชื้อดีเชื้อร้าย (กัมมพันธุ) และเราก็ได้ฟังกรรมอันนี้แหละของเราเอง (กัมมปฏิสรโณ) เราทำดีก็ได้สิ่งดี เราทำชั่วก็ได้สิ่งชั่วของเราเอง ไม่ใช่ฟังอำนาจใจมา บันดลบันดาล

และทุกอย่างนั้นไม่เที่ยง ไม่ได้คงที่ ไม่มีอะไรเหมือนเดิม ตายตัว ไม่ใช่ว่ามีกรรมอดีตมาอย่างนั้นแล้วก็ต้องเป็นตรงตามสิ่งนั้นเลย พระเจ้าสั่งมาแล้วเกิดมาแล้วต้องเป็นอย่างนี้ต้องไปอย่างนี้ ต้องทุกข์ ต้องยากจน ต้องรวย ต้องโง่ ต้องไม่ดี เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ใช่... สำหรับศาสนาพุทธไม่เที่ยงแท้ตายตัวอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ถ้าเราเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเราไม่ได้ นั่น...ผิดหลักศาสนาพุทธ ! พุทธนั้นอนิจจังไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงได้โดย “กรรมปัจจุบัน” โดย “กรรม”

ที่เรากระทำทุกวัน

เพราะฉะนั้น ใครเป็นพุทธศาสนิกชนจะต้องพยายามทีเดียว
สำรวจกรรมทั้งหลาย โดยเฉพาะ **“กรรมชั่ว” อย่าทำเสียเลย** เพราะ
เป็นสมบัติของเรา บันดาลบันดาลเรา มีฤทธิ์มีแรงให้แก่เราจริง ๆ
ถ้าทำแต่ดี แล้วกรรมดีจะบันดาลเรา ส่งผลให้แก่เราได้ฟังได้อาศัย
โดยกรรมนี้ ทำเมื่อใดมันก็ลงไปเมื่อนั้น เป็นทรัพย์ลงไปเมื่อนั้น ไม่
ขาดหตกกล่น แล้วก็เข้าไปสังเคราะห์เปลี่ยนแปลงตัวเรา อาจจะไม่
บันดาลให้เราเกิดดีเป็นดีในปัจจุบันชาตินี้ ทันตาเห็น

หรือบางทีกรรมชั่ว อย่างผู้ที่ทำกรรมชั่วให้เราเห็น ๆ รู้ ๆ อยู่
เดี๋ยวนี้ ทำกรรมเห็นชัด ๆ เลยกว่า เป็นกรรมทุจริต เป็นกรรมอกุศล
จี้โกง แล้วทำไมนะ ? ไม่บันดาลบันดาลให้เขาได้ตกต่ำ ทุกข์ทรมาน
ไม่ทำให้เขาติดคุก คุณก็แข่งคุณก็ดำเขาอยู่ที่นี่ อยากจะให้เขามีอัน
เป็นไป อย่าไปแข่งเลย ! กรรมจะจัดสรรเอง กรรมเป็นอำนาจที่สุจริต
ที่สุด ชื่อตรงที่สุด แม้เขายังไม่ได้รับผลสนองในปัจจุบันนี้ มันก็ต้อง
สนองในอนาคตข้างหน้าแน่ ๆ คุณไม่ต้องไปแข่งไปดำเขาให้เสียจิตใจ
เราหรอก ถ้าเราไปโกรธแค้นเขา ก็เท่ากับเราไปร่วมลงนรกกับเขาด้วย
ทำจิตใจเราให้สะอาด ๆ สบาย ๆ ไม่ต้องไปอยากให้คนนั้นคนนี้ตกต่ำ
ไม่ต้องไปแข่ง เขามีชั่วจะได้รับผลชั่วของเขาเอง อย่าไปใช้กฎแห่ง
“กฎ” จะสู้เขาไม่ได้ ใจมันจะทุกข์ร้อน ทำให้สูญเสียทั้ง IQ. (ความ
ฉลาดทางปัญญา) และ EQ. (ความฉลาดทางอารมณ์) อย่างผู้นำบางประเทศ
EQ. ต่ำมาก ๆ ดังนั้น ชาวพุทธต้องเชื่อในกฎแห่ง “กรรม” ทำใจ
ของเราให้สบาย ไม่โกรธไม่แค้น มีอภัย อหิงสา อโหสิ การชนะใจ

ของเราได้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เป็นชัยชนะที่ประเสริฐกว่าชนะสิ่งอื่นใด

อาตมาพูดค้างเมื่อกี้ไว้ว่า คนเราเกิดมาด้วย*กรรมเก่า* *บันดาล* นั้นอันหนึ่ง กรรมใหม่ที่เรากะทำใหม่นี้อีกอันหนึ่ง ไปสังเคราะห์กันไปทำให้เกิดให้เป็นอีกอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นกรรมใหม่นี้ยังน้อยนะ กรรมเก่านี้เยอะมาก แต่อย่าท้อ คุณจะต้องทำ ถ้าคุณไม่ทำ ไม่มีใครทำให้คุณเพราะนี่เป็นอัตรภาพ...หรืออาตมมันของคุณแล้ว

◎ บาบบุญ ล้างได้เหมือนล้างถ้วยล้างชามหรือไม่?

อาตมาเคยเปรียบเทียบอัตรภาพของเรา เหมือนเป็นขวดโหลที่มีน้ำอยู่ในนี้ ถ้ากรรมเป็นสีแดงกับสีเขียว แดงเป็นชั่ว สีเขียวเป็นดี คุณทำกรรมดีก็เป็นบุญเป็นสีเขียวใส่ลงไป คุณทำชั่วทำบาปเป็นสีแดงใส่ลงไป อยู่ในขวดโหลนี้ไม่ตกไม่หล่นหายไปไหน และมันสังเคราะห์กัน ถ้าคุณทำแต่แดง ๆ ๆ ๆ คือทำชั่ว ๆ ๆ ๆ โหลนี้ก็จะจะมีแต่ชั่ว มีสีแดงขึ้น แดง ๆ ๆ ๆ ออกฤทธิ์ปรากฏ ตัวคุณนั่นแหละที่ได้รับผลชั่วได้รับบาปได้รับทุกข์ทรมาน ตกต่ำ โง่เง่าอะไรก็แล้วแต่ มันจะเป็นเอง เป็นตามสัจจะที่คุณทำ

แต่ถ้าคุณหยุดชั่วหยุดใส่สีแดง ใส่แต่สีเขียว ๆ ๆ ๆ แดงก็หมดฤทธิ์ เมื่อแดงถูกเขียวฆ่าฤทธิ์ ก็เห็นสีเขียว เขียวก็มาออกฤทธิ์ แต่สีแดงก็ไม่หายไปไหนนะ ถ้าคุณหยุดสีเขียว คุณใส่แต่แดง ๆ ๆ อื่ก็กลับมาทุกข์ทรมานอีก ใส่อะไรลงไปมากก็ออกฤทธิ์อันนั้น อะไรน้อยหรือไม่มี ไม่ใส่อันนั้นลงไป ฤทธิ์ก็ลดลง ซึ่งมีความซับซ้อนลึกซึ้ง นับ

เป็นล้าน ๆ เหตุปัจจัย ไม่ใช่มีสองอย่างแค่นี้แดงสี่เขียว นี้อาตมาสมมุติ
ง่าย ๆ ให้เห็นแก่นนั้น

เพราะฉะนั้น มันจึงยากจะรู้หรือยากจะเอามาจัดเป็นสูตรสำเร็จ
ได้ว่ามันบวกลบคูณหารกันอย่างไร เพราะกรรมชั่วกรรมดีนี้มีหลากหลาย
ชนิดมาก หลากสีลา มีหลากหลายบทบาท มีมากมายเหลือเกินใน
เรื่องของกรรม นับไม่ถ้วน ดังนั้น กรรมจึงมีลักษณะต่าง ๆ กัน อย่างนั้น
อย่างนี้ เมื่อบวกลบคูณหารกัน จึงเอามาจัดเป็นสูตรไม่ได้ จึงเรียกว่า
อจินไตย กรรมวิบากจึงเป็นอจินไตย ที่นี้กรรมชั่วที่เราทำนั้น เราไป
ล้มล้างไม่ได้ ลบออกก็ไม่ได้ คงได้เพียงคุณทำกรรมใหม่นี้แหละเป็น
ตัวแปรที่จะทำให้กรรมในอนาคตของคุณดีหรือชั่ว สบายหรือทุกข์
อนาคตของคุณจะดีหรือตกต่ำ เกิดจากกรรมอดีตกับกรรมปัจจุบันนี้
สังเคราะห์กันออกมา

เพราะฉะนั้น ผู้ใดไปยึดมั่นถือมั่น บุพเพกตเหตุวาทะ ไป
ยึดมั่นถือมั่นกรรมเก่า “**บุพเพ**” นี้คือ กรรมเก่า “**กตะ**” คือ ทำแล้ว
กรรมที่ทำไปแล้วมันเป็นเหตุบันดาลเหมือนกัน แต่คุณไปยึดมั่นว่า
กรรมเก่านั้นนะมันจะบันดาลเราอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้...ผิด !
กรรมเก่า มีฤทธิ์จริง แต่**กรรมใหม่**ที่คุณทำ จะสามารถเป็นตัวแปร
เปลี่ยนแปลงให้คุณมีอนาคตที่เจริญได้ ทำชั่วมาแล้วสามารถ
เปลี่ยนแปลงเป็นคนดี มีผลดีวิบากดี มีสิ่งที่ดีมาให้ฟัง ให้เราได้สร้าง
เผ่าพันธุ์ใหม่ แต่ก่อนเราเป็นเผ่าพันธุ์สัตว์วันรก เราก็ก่อกรรมใหม่
ใส่เข้าไปจนกระทั่งสามารถเปลี่ยนเป็นเชื้อพันธุ์ใหม่เป็นพันธุ์สัตว์เทวดา
เป็นพันธุ์พระพรหม เป็นพันธุ์อาริยะ แต่ก่อนนี้เป็นอมมนุษย์ เป็นมนุษย์

เลว-ต่ำ-ชั่ว แต่ตอนนี้มนุษย์กลายเป็นมนุสโส เปลี่ยนแปลงตนเอง
ได้ เป็นมนุษย์ที่จิตสูงจิตเจริญ เป็นคนประเสริฐ เป็นอารยบุคคล
ได้ เป็นคนไม่มีโลก ไม่โกรธ ไม่หลง ไม่ทำบาปเวร ไม่ทำชั่วในสังคม
ตนเองไม่มีภัย ทำแต่คุณค่าประโยชน์ให้แก่มนุษย์โลก

◎ ทำไม “พุทธ”

จึงไม่ยอมปล่อยให้ความชั่วลอยนวล ?

ศาสนาพุทธนี้ตนเองต้องเปลี่ยนแปลงตนเอง ลำคัญที่สุด
คนอื่นสามารถช่วยได้แต่แค่สอน แค่แนะนำ อย่างพระพุทธเจ้าท่านก็
ตรัสว่า พระองค์บันดาลอะไรไม่ได้ พระองค์ได้แต่บอกแต่สอนเท่านั้น
ท่านได้แต่บอกว่าท่านเป็นผู้ชี้ทาง ชี้ให้ไปอย่างจืด ง่าย ๆ ไป
อย่างนี้ชั่วอย่าทำ กรรมชั่วอย่าทำเสียเลย ทำแต่กรรมดีอย่างนี้เถอะ
ดีก็มีทั้งดีโลกียะเรียกว่ากุศลโลกียะ ดีทั้งเป็นโลกุตระ เป็นกุศลถึงขั้น
โลกุตระ ถ้าทำโลกุตระได้จะเป็นอารยบุคคล เป็นบุคคลประเสริฐ
ลดละกิเลสได้จริง

แต่ถ้าไม่ได้ลดละกิเลสเพียงแต่กดข่มไม่ทำชั่ว พยายามทำแต่
ดี กดข่มความชั่วไว้ ลืม ๆ ทั้งขวางความชั่ว ไม่หันหน้าเข้าศึกษาความ
ชั่ว จัดการกำจัดความชั่ว กำจัดเหตุแห่งความชั่ว เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตา
มุ่งทำแต่ดี ลืม ๆ ๆ ๆ ความชั่ว กลบ ๆ ความชั่ว ไม่สนใจความชั่ว
นั้นไม่ใช่แบบพุทธ

พุทธนั้นเรียน “ทุกข์อริยสัจ” เป็นหัวใจการเรียนรู้ปฏิบัติ
พยายามรู้ทุกข์รู้ชั่ว หาเหตุแห่งความชั่วความทุกข์ อยุ่ให้ความชั่วมา

มีฤทธิ์มีอำนาจในตนเอง ถ้าเอาแต่ข่มขู่ ไม่เรียนรู้ตัวขู่ ลืมทิ้งขู่ ก็คือไม่ได้ล้างเหตุกิเลสที่มันพาขู่ ไม่ได้กำจัดเหตุ ศาสนามากมาย ไม่ได้จับเหตุ ไม่เรียนรู้ร้อยลัทธิ ๔ ไม่จับเหตุที่อยู่ในจิตวิญญาณที่เป็นอกุศลจิต แล้วฆ่าอกุศลจิตนี้ให้ตาย ตายจนไม่เกิดอีก ตายอย่างเที่ยงแท้ถาวร ฯลฯ พระบาลีอันนี้ ท่านใช้ศัพท์ว่า นิจจัง, ฐุวัง, สัสตัง, อวิปรินามธัมมัง, อสังหัง, อสังกุปปัง

กิเลสมันตายอย่างเที่ยงแท้เรียกว่า **“นิจจัง”** ตายอย่างยั่งยืนถาวรเรียกว่า **“ฐุวัง”** ตายตลอดกาลนิรันดรเลย เรียกว่า **“สัสตัง”** ไม่แปรเป็นอื่น เรียกว่า **“อวิปรินามธัมมัง”** ทำได้แล้วเป็นอย่างนั้นแหละ ไม่แปรเป็นอื่นหรือจะอะไรมาหักล้างก็ไม่ได้เรียกว่า **“อสังหัง”** ตายแล้วตายเลย ถาวรเที่ยงแท้จริง ๆ ไม่กลับกำเริบ เรียกว่า **“อสังกุปปัง”**

จิตวิญญาณนี้ เปลี่ยนแปลงให้มาดีได้ ไม่ใช่ไปมุ่งแต่เรียนเรื่องดี ทำแต่ดี ดีก็ทำด้วย แต่หัวใจหลักมุ่งเรียนเรื่องชั่ว กำจัดเหตุชั่ว จนเป็นมรรคเป็นผล อยู่ในขั้นผู้ใดทำสำเร็จจริงแล้ว ก็ถาวรยั่งยืน แน่นนอน ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้จริง ๆ จะเป็นอย่างนี้จริง ๆ

ฉะนั้นพลังของจิตนี้ เป็นพลังที่บันดาลให้เราเป็นไป ถ้าหยุดทำชั่ว ก็จะแปรเปลี่ยนเป็นดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ๆ เป็นจริง พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ ศาสนาพุทธถือว่าเป็นศาสนาวิทยาศาสตร์ เพราะถือว่าไม่ลึกลับ พิสูจน์ให้เห็นแจ้งเห็นจริงเป็น **“สันตสิกฺขิโก”** ทุกคนเอาตนเองเข้ามาปฏิบัติ มาเลยมาพิสูจน์ มาปฏิบัติแล้วก็จะเกิดรู้เองเห็นเองของตนเองด้วยตนเอง เป็น **“ปัจฉัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”**

จะเกิดรู้แจ้งเห็นจริงเองเลย เสร็จแล้วเอามายืนยันกับคนอื่นได้ เรียกว่า **“เอหิภิกขุสตฺถิโก”** ประกาศยืนยันบอกได้ว่าเป็นจริงได้ คุณมาคูสิ เชื้อเชิญให้มาคูหรือทำทนายให้มาพิสูจนได้ ว่านี่ไง..เราเป็นได้จริง ๆ นะ เป็นอย่างนี้ละ

เป็นต้นว่า คนเราจะบริสุทธิ์ศีล ๕ ได้จริง ๆ นะ คนที่บริสุทธิ์ศีล ๕ นี้เป็นคนพ้นบาปไประดับหนึ่งแล้ว ไม่ทำชั่ว ไม่ฆ่าสัตว์ – ไม่ลักทรัพย์ – ไม่พูดปด – ไม่ผิดผิวเมียใคร มีกามบ้างก็ลดลงแล้ว ผัวเดียวเมียเดียว ไม่ไปละเมิดไม่ไปทำยุ่งย่ามอะไรใคร ไม่ตำส่อนในเรื่องกาม ราคะลด – ไม่ติดหรืออกไอ้แค่เหล้ายานี้มันของต่ำ เลิกลดมาได้ จิตไม่ทุกข์ไม่สุข จิตไม่ดูดีไม่ผลึก อทุกข์มีความสุข เหล้ามันก็มีของมัน ก็มีไป แต่เรามีโลกุตรจิต ที่มีสภาวะจิต “อยู่เหนือ” สิ่งเหล่านี้

ในโลกมันจะมีสิ่งชั่วร้ายวนอยู่เต็มไปหมด ลากเยอะ ๆ เงินเยอะ ๆ มีบ่อน้ำมัน มีแก๊สมีอะไรเยอะ ๆ มันชั่วกิเลสคนนะ แล้วเราก็ไม่ต้องไปหลงไหลหรือ ถ้าเราทำก็ทำเพื่อประโยชน์ของสังคมมนุษยชาติ ไม่จำเป็นต้องทำไปเพื่อตนเองร่ำรวย มันจะไม่ไปอยากร่ำอยากรวยอะไร แต่มีปัญญาารู้ได้ว่า ทำได้ก็ทำ แม้ได้มากก็สละออกไม่ต้องรวยก็ได้

๑ ศรัทธา ๔

ที่ทำให้อดีตคาราที่วิกส์ลาทั้งลาภยศออกมา

ถ้าใครรู้จักอดีตมาแต่ก่อน **นายรัก รักพงษ์** สมัยเก่าที่อดีตมาทำงานโทรทัศน์ เป็นคาราเหมือนอย่างเช่นคาราเด็วนี้ เหมือน

คุณไตรภพ เหมือนคุณปัญญา โดยจัดรายการต่าง ๆ นานา อาตมาจัด
เยอะ จัดรายการเด็ก รายการผู้ใหญ่ รายการสาระ รายการเกมโชว์ ฯลฯ
แม้แต่เพลงการละคร อาตมาก็ทำเยอะแยะ อาตมาทำมาก ตอนนั้น
โทรทัศน์มีอยู่แค่ ๒ ช่อง อาตมาอยู่ช่อง ๔ ทำสารพัด อาตมานี้เป็น
คนจัดรายการมากที่สุด ออกโทรทัศน์คืนหนึ่งบางคืนทำถึง ๓ รายการ
แต่ก่อนนี้โทรทัศน์มีแต่กลางวัน กลางวันไม่มี และมีแค่ ๖ ทุ่มเท่านั้น
ไม่กี่ชั่วโมงนี้แหละอาตมาบางวันออกโชว์หน้าถึง ๓ รายการ คนจึงรู้จัก

ตัวอย่างนี้ล่ะ? **129**
การเมืองใหม่ มีย...!!!

หน้าตา คนอายุ ๔๐-๕๐ ขึ้นนี้ จะรู้จักอาตมา เพราะอาตมาเลิกมารมาตั้ง ๔๐ ปีแล้ว มาบวชนี้เกือบ ๔๐ ปีแล้ว เพราะงั้น คนยุคนี้ไม่รู้จักอาตมาหรอก แต่คนรุ่น ๕๐ ปีขึ้นนี้จะรู้จักอาตมา เพราะอาตมาเป็นคนโง่หน้าออกโทรทัศน์ คนที่บ้านก็ต้องเห็นหน้าเห็นตา ใคร ๆ ก็รู้จัก เพราะมันจำเป็นต้องรู้จัก เพราะโทรทัศน์เป็นของใหม่ บ้านไหนที่มีตั้งค์พอซื้อได้ก็ต้องซื้อโทรทัศน์ไปดู เมื่ออาตมาโง่หน้าบ่อยคนดูก็ต้องรู้จักอาตมาด้วยความจำเป็น ไม่รู้ได้ไงอาตมาออกบ่อย ๆ เป็นพิธีกร เป็นคนจัดรายการ ออกหน้าออกตาเกือบทุกวัน เป็นหนุ่มอายุยังไม่มาก หาเงินหาทองได้มากกว่าอาชีพอื่น ๆ หลากหลายอาชีพ

สมัยโน้น ทำมาหาแต่เงินแทบไม่มีเวลาจะได้ออกกินข้าว อาตมาปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าใจ อาตมาก็รู้ว่าทำงานได้เงินก็อย่างนั้น รู้ความลึกซึ้งในธรรม ใจไม่ได้อยากได้อย่างเก่าแล้ว อย่างที่คนในโลกเขาอยากได้กัน จึงทิ้งมา ตอนที่อาตมาทิ้งทรัพย์สินทั้งงานที่ได้เงิน ลาออกมาบวช อาตมาหาเงินได้เดือนหนึ่ง ๒๐,๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ในช่วง พ.ศ. ๒๕๑๐ ค่าของเงินยังไม่ตกต่ำอย่างทุกวันนี้ ยุคนั้นน้ำมันโซล่าลิตรละ ๕๕-๕๗ ตังค์ เบนซินลิตรละ ๑ บาท ๒๕ ตังค์ ทองคำบาทละ ๔๐๐ กว่า นายกรัฐมนตรีเงินเดือน ๘,๐๐๐ บาท ไม่ถึงหมื่นดี คุณจำลองพูดเอง คุณจำลองเคยเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ก็ต้องรู้อัตราเงินเดือนนายกฯ นั่นคือ นายกรัฐมนตรีใน พ.ศ. หลังจากอาตมาบวชได้ไม่นานนัก พ.ศ. ๒๕๒๒ ขนาดนายกฯของประเทศมีเงินได้เดือนละ ๘,๐๐๐ บาท ข้าราชการชั้นตรีเงินเดือน ๗๕๐ บาท ชั้นโท ๑,๒๐๐ บาท แต่หนุ่มรัก รักพงษ์ นี้ เดือนหนึ่งหาเงินได้ ตั้ง ๒๐,๐๐๐ กว่าบาทแล้ว ใน

เพื่อนที่เรียนรุ่นเดียวกัน อาตมาจีรยนต์ติดแอร์ก่อนเพื่อนในรุ่นเลยนะ ซึ่งประเทศไทยตอนนั้นรถยนต์ติดแอร์มันเพิ่งมีกันใหม่ ๆ ด้วย แพง น่าดู นี่ก็เล่าเรื่องเก่าอย่างหนึ่ง เพื่อยืนยันความเป็นตัวตนของอาตมา ให้เห็นความจริง ให้เปรียบเทียบอะไรบางอย่าง

เมื่ออาตมามาบวช ทิ้งรายได้ เงินทอง ตอนออกมาบวชนี้ รายได้จึงนับว่าเยอะอยู่นะ แต่ก็ทิ้งออกมา ไม่ได้เอาลัยอาวรณ์อะไร ที่เล่าให้ฟังนี้ ไม่ได้อวดดีอวดดีหลงว่าตนโก้ ตนหุระอะไร คนที่หาเงิน ได้มาก ๆ อาตมาขอบอกว่าไม่ได้โก้หุระ ขออภัย.. **ขวย !** ด้วยซ้ำ คนที่ไปจุดรีดหาเงินมา ยิ่งไปโกงมายิ่ง.. **มหาขวยเลย !** ขวยยกกำลังสิบ ด้วย โกงยิ่งมากเท่าไร ก็ยิ่งขวยหนัก ที่โกงเป็นหมื่นล้านแสนล้าน โอ้อโฮ..ไม่รู้จักต้องไปวนเวียนตกนรกใช้หนี้บาปอีกเท่าไร ฤทธิกรรม วิบากมันยังไม่ออกฤทธิ์ตอนนี้เท่านั้นเอง

ถ้าคุณมีศรัทธา ๔ คือ ๑. มีศรัทธาเชื่อในกรรม (**กัมมสัทธา**) ๒. มีศรัทธาเชื่อในวิบาก (**วิปากสัทธา**) ๓. มีศรัทธาเชื่อว่ากรรมเป็นของของตน (**กัมมัสสกตาสัทธา**) ๔. มีศรัทธาเชื่อในการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า (**ตถาคตโพธิสัทธา**) หมายความว่า เชื่อกรรมเชื่อวิบาก เชื่อกรรมเป็นของของตน เป็นสมบัติของตน เป็นทรัพย์ที่จะพาเราเกิดเราเป็นไปอีกจนกระทั่งปรินิพพาน ส่งผลเราไปถึงปรินิพพานโน่น

ปรินิพพาน หมายความว่า ตายแล้วเลิกอึดภาพเลย ไม่มีอาตมันของเราวนเวียนอยู่ในมหาจักรวาลนี้อีก สูญสิ้นไม่มีแม่ในทีใด ๆ ชาติขันธ์แตกสูญสลายไปเลย แต่ถ้าคุณยังไม่ปรินิพพาน คุณยังต้องเกิดต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในนี้ แม้คุณเป็นพระอรหันต์จีณาสพ

แล้ว คุณก็เวียนมาเกิดได้อีก ถ้าคุณเองคุณสมัครใจจะเกิด ยังตั้งจิตต่อพุทธภูมิ

๑) ทำไมผู้ที่เชื่อว่าพระอรหันต์ตายแล้วสูญ เป็นมิจฉาทิฎฐิ ?

พระอรหันต์มีสิทธิ์ที่จะเลือกตายแล้วเกิด หรือตายแล้วสูญก็ได้ จึงเรียกว่า “อมตะ” เพราะเลือกเกิดเลือกตายได้ตามที่ตนเองต้องการ ส่วนตายแล้วสูญ คือการไม่ตั้งภพภูมิไม่ต่อชาติอีก จึง.. “สูญ” พระอรหันต์ รู้จักจิตวิญญาณดี และมนสิการเป็น คือทำใจในใจเป็น ได้เรียนรู้และฝึกฝนตนเอง ทำใจในใจของตนให้สะอาดปราศจากกิเลสเกลี้ยง หรือทำจิตวิญญาณในจิตวิญญาณของตนเป็นแล้ว จนกระทั่งรู้แล้วว่าจิตวิญญาณของตนนี้.. ที่สุดเป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน พระอรหันต์ทำเป็นหรือถึงสภาพนั้นแล้วทุกองค์ แล้วท่านมีสิทธิ์ที่จะสลายจิตวิญญาณของตนเองให้สูญก็ได้ หรือถ้าไม่สลายท่านจะต่อภพภูมิไปสู่พุทธภูมิต่อ ก็ยังเกิดอีกได้

เพราะฉะนั้น ถ้าใครมีทิฎฐิ เห็นว่า พระอรหันต์นี้ตายแล้วสูญ เป็นมิจฉาทิฎฐิ เป็นทิฎฐิชั่วช้า (ปาปกัง ทิฎฐิคตัง) มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๕๘ ๒๐๔ ในยมกสูตร ท่านตรัสไว้ชัดว่า มีพระยมกนี้แหละเป็นภิกษุรูปหนึ่ง ไปเข้าใจผิดว่า พระจีณาสพหรือพระอรหันต์นี้ตายแล้วสูญ ตายแล้วพินาศ ตายแล้วไม่เกิดอีก ท่านบอกไว้ชัดเจนเลยว่า ทิฎฐิอันนี้เป็นทิฎฐิชั่วช้าลามก เป็นความเห็นความเข้าใจที่ผิด

เพราะฉะนั้น อย่าไปเข้าใจว่าพระชีณาสพหรือพระอรหันต์นี้ตายแล้วสูญ ตายแล้วเกิดอีกไม่ได้ อย่าไปเข้าใจผิดอย่างนั้น แต่สิ่งที่ตายแล้วไม่เกิดอีกของความเป็นพระอรหันต์นั่นคือ “กิเลส” กิเลสนั้นต่างหากที่ตายสนิทในจิตวิญญาณหรือในรูปนามขั้น ๕ ซึ่งตายแล้วไม่เกิดอีกอย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั้งยืน (ฐวัง) ถาวรตลอดกาล (สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้มันเป็นเรื่องของจิตของวิญญาณ เรื่องของรูปนาม-ขั้น ๕ คือ.. รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่พระอรหันต์จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เพราะฉะนั้นฆ่ากิเลสตายแล้วนั่นแหละ เป็นพระอรหันต์ชีณาสพ กิเลสนั้นตายอย่าง..นิจจัง ฐวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหริัง อสังกุปปัง ตายคือ “กิเลส” ไม่เกิดอีกนั่น ไซ้ ! แต่ร่างกายพระอรหันต์จะตายจะเกิดอีก ตายแล้วเกิดอีกได้ จะมีร่างกายใหม่ในชาติหน้า..ได้ อย่าไปบอกว่า..อรหันต์ตายแล้วไม่เกิดอีก หรืออย่าไปพูดว่า.. หลังการตาย ที่เป็นกายแตกตาย (กายัสสะ เกทา ปรัมมรณา) หลังการตายทางร่างกายท่านไม่เกิดอีก (น โหติ ปรัมมรณา) ร่างกายตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่เกิดอีกนั้น ท่านตรัสไว้ชัดในพระบาลี “ยมกสูตร” นี้เลยว่า กายัสสะ เกทา ปรัมมรณา หมายความว่า หลังจากร่างกายแตกตายของพระอรหันต์ อย่าเห็นผิด แล้วอย่าไปพูดว่า เมื่อกายนี้แตกทำลายตายไปแล้ว ท่านจะเกิดอีกไม่ได้ อย่าไปเห็นอย่างนั้น อย่าไปเข้าใจอย่างนั้น คือเข้าใจว่า หลังการตายของพระอรหันต์ ไม่มีการเกิดอีก อันนี้ลึกซึ้งเข้าใจยาก

อยู่ แต่พยายามทำความเข้าใจก็คงจะเข้าใจได้ (ยมกสูตรอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๕๘)

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดเข้าใจผิดอย่างนี้ว่า พระอรหันต์ตายแล้วสูญ นี่แหละเถรวาทในเมืองไทยเข้าใจตื่น ๆ อย่างนี้ เข้าใจว่าพระอรหันต์ตายแล้วต้องสูญหมดเลย ไม่ว่าผู้บรรลุอรหันต์ต้องคดีหากสิ้นใจตายลง ทุกองค์ต้องไม่เกิดอีก ต้องสูญ เกิดอีกไม่ได้ นี่แหละคือความเข้าใจแบบเถรวาทในเมืองไทย เข้าใจอย่างนี้ ผู้ที่หาว่าอาตมาสอนนอกพระไตรปิฎก อาตมาก็เลยเอาสูตรนี้มายืนยัน เพราะใช้พระไตรปิฎกเล่มเดียวกัน

อาตมานี้ต้องอาศัยเกาะพระไตรปิฎกเป็นหลักเลย ไม่งั้นอาตมาโดนเหยียบแน่ ก็เลยต้องใช้พระไตรปิฎกเป็นหลัก ก็ทำให้เห็นอะไรสักซึ่งละเอียดลออ จึงเอามาอ้างอิง จะได้ฟังอาตมาอ้างพระไตรปิฎกอ้างข้อนั้นเล่มนี้ อ้างพระบาลีบ่อยมาก ซ้ำซากแล้ว ๆ เถ่า ๆ ที่อาตมาอ้างอิงคำบาลี อ้างพระไตรปิฎกจนน่าเบื่อ นั่นอาตมาเจตนาตั้งใจ ขอรกัยที่อาตมาต้องยกอ้าง เพราะเขาว่าอาตมาพูดนอกกริธาพูดนอกพระไตรปิฎก ไม่ได้เอาคำสอนพระพุทธเจ้ามาพูดมาสอน เขาหาว่าอาตมาเป็นอย่างนั้น อาตมาจึงจำเป็นต้องอ้างอิงเพื่อให้เขาได้เอาไปตรวจสอบ ยืนยันว่าอาตมานี้ ไม่ได้้นอกพระไตรปิฎก ไม่ได้้นอกคำสอนของพระพุทธเจ้า จริง ๆ แล้ว...คุณต่างหากเล่าเข้าใจผิด แล้วก็มาหาว่าอาตมาพูดนอกพระพุทธรเจ้าสอน พูดนอกพระไตรปิฎก มาทำลายธรรมวินัย เดียวนี้ก็ยิ่งถล่มทำลายอาตมาอยู่

๑ ใครคือเจ้าของลิขสิทธิ์ศาสนาพุทธ ?
ที่ยังคับให้ใครเข้าใครออกจากพุทธได้ !

มีคณะที่จ้องจะเล่นงานอาตมา ลงข่าวลงคราว จะฟ้องว่า อาตมามาปลอมบวช ผิดกฎหมาย อาตมาเป็นลัทธิมาแฝงในพุทธ อาตมาถูกกีดกัน ทั้งอาตมาทั้งคณะสมณะอโศกถูกเกลียดชัง อาตมาเห็นว่าถ้าขึ้นอยู่กับกฎหมายใหญ่ต่อไป เราทำงานก็ไม่ได้ สอนก็ไม่ได้ ทำก็ไม่ได้ ซ้ำโดนเกลียด โดนทำไม่ดีต่าง ๆ ซึ่งอาตมาเห็นว่าเขาทำบาป จึงได้ขอแยกออกมาเป็นนิกายสังฆวาส สุดท้ายก็ต้องมาไว้คิ้ว มาแต่งตัวให้ดูแตกต่าง มีหลาย ๆ อย่าง ที่ต้องให้แตกต่าง ที่ไม่ผิดธรรมเนียม เพื่อแสดงเจตนาไม่ลอกเลียนพระในเถรสมาคมแล้ว เราไม่อยากจะเหมือนพระเถรสมาคมเลยด้วยใจจริง แต่ก็ยังดัดดันฟ้องร้องว่า อาตมากับสมณะอโศกนี้ไปลอกเลียนลอกแบบเขา ต้องให้เราเลิกบิณฑบาต ห้ามใช้คำพูดว่าอาตมา แม้ห้ามผ้าจีวรก็ไม่ได้ ก็อาตมาเป็นพุทธ ! อาตมาก็ต้องมี “ธรรมเนียมพุทธ” มี “จารีตพุทธ” อาศัยความเป็นพุทธ บรรยายประกาศศาสนาพุทธอยู่อย่างนี้แหละ จะบังคับให้อาตมาไม่เป็นพุทธ มันเป็นไปได้ เพราะอาตมาได้รับเอาศาสนาพุทธเป็น “สรีระ” ที่พึ่งที่อาศัย อาตมาจะเลวหรือจะดีก็แล้วแต่ อาตมาได้คุณธรรมคุณสมบัติ ทั้งจิตและวิญญูณมาจากพุทธนะ แล้วจะให้อาตมาไม่เป็นพุทธได้ไง ? ท่านก็ไม่ใช่เจ้าของ ท่านก็ไม่มีลิขสิทธิ์ในศาสนาพุทธ แล้วท่านจะมาไล่อาตมาออกจากพุทธ อ้าว...ท่านเป็นเจ้าของเมื่อไหร่ ไปจดสิทธิบัตรศาสนาพุทธไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ ท่านถึงจะสงวนลิขสิทธิ์ ไม่ให้อาตมาเป็นพุทธ จะมาไล่อาตมาออกจากพุทธ ...ได้ไง ?

แม้คุณเป็นเจ้าของประเทศนี้ คุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาศาสนาพุทธไว้เป็นของประเทศคุณ ประเทศอื่นเอาศาสนาพุทธไปเรียนไปรู้ไปศึกษาได้ทั้งนั้นแหละ ศาสนาเป็นของสากลประจำโลก เป็นของสาธารณะ ประเทศไทยนี้เป็นเจ้าของศาสนาพุทธคนเดียวไม่ได้นะ จะสงวนลิขสิทธิ์ไว้ว่าฉันเป็นเจ้าของศาสนาพุทธ แล้วคุณไปตั้งกั๊กตั้งเหล่าผูกขาดศาสนาพุทธ เอาไว้เป็นของประเทศคุณ ถ้ามีคนไหนมาเอาศาสนาพุทธ หรือว่าแม้แต่คนไทยเองแท้ ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะนับถือศาสนาพุทธ ถ้าจะนับถือพุทธต้องมาอยู่ใต้อาณัติของฉัน พระพุทธเจ้าท่านสอนที่ไหนแบบนี้ ?

ท่านสอนว่า ให้เคารพธรรมวินัยเป็นศาสดาแทนเรา ไม่ใช่ให้เคารพคนใดคนหนึ่ง หรือยกคนใดคนหนึ่งเป็นใหญ่แทนพระพุทธเจ้า เพราะนั่นคือ **“เผด็จการ”** นี่ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยขนาดนี้ นี่คือลักษณะของประชาธิปไตย ไม่ใช่ยึดที่ตัวบุคคล แล้วยกบุคคลขึ้นมาเผด็จการ หรือแม้แต่ยกคณะบุคคลขึ้นมาเผด็จการ แต่พระพุทธเจ้าให้เอาธรรมวินัยหรือธรรมบัญญัติเป็นใหญ่ ให้อิสระแก่บุคคลอย่างเต็มที่ จึงไม่มีใครเอาสมบัติที่พระพุทธเจ้าให้ไว้แก่โลก แก่สาธารณะ ไปสงวนลิขสิทธิ์ไว้ว่า ฉันเป็นเจ้าของเจ้าเจ้าของ หรือเป็นของตัวเองของฉัน นั่น...มันนอกกรีตซ์ด ๆ

◎ นานาสังวาสเป็นอิสระเสรีภาพสุดพิเศษของพุทธ

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเอาศาสนาพุทธไปศึกษา และทำประโยชน์ เพียงแต่ให้ถูกต้องก็แล้วกัน ส่วนใครที่หลงว่าตัวเองเป็นเจ้าของ

คิดจะสงวนลิขสิทธิ์ศาสนาพุทธ และก็ประกาศว่า ใครจะเอาศาสนาพุทธแบบของท่านไปใช้ไม่ได้ อาตมาไม่เอาหรอกอย่างของท่าน ขอภยันะ อันนี้ต้องพูดสักจะสู่ฟัง ไม่ได้โกรธ หรือรังเกียจท่านหรอก เห็นใจท่านด้วยว่า ท่านยึดของท่าน ท่านคิดว่าศาสนาพุทธเป็นอย่างที่ท่านเป็น ท่านเข้าใจว่าคำสอนพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น ยกตัวอย่างเช่นว่า พระอรหันต์ตายแล้วต้องสูญ อย่างที่อาตมาพูดไว้แล้ว ถ้าใครมาอธิบาย ว่าพระอรหันต์ ตายแล้วไม่สูญอย่างมีนัยสำคัญ อาตมาว่าพระอรหันต์ตายแล้วเกิดอีกได้ อย่างนี้ถือว่ามาทำให้ศาสนาพุทธวิปริตไปจากพระธรรมวินัย คุณยึดอย่างนั้นก็ยึดไปซี ! คุณเข้าใจพุทธอย่างนั้นได้ เราเองก็มีสิทธิเข้าใจแตกต่างกันได้ เรียกว่า “นानาสังวาส” เป็นพุทธด้วยกันแต่เข้าใจแตกต่างกันได้ คุณยึดอย่างนั้น เข้าใจอย่างนั้นคุณก็ปฏิบัติตามของคุณไป คุณถืออันนั้นเป็น “ธรรมวาที” (ถูกต้อง เป็นธรรม) คุณก็เข้าใจของคุณไป แต่อาตมาถือว่าคำสอนนั้นเป็น “อธรรมวาที” (ไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรม) ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า อาตมาก็ไม่เอาตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่างนี้

พระอรหันต์ตายแล้วเกิดอีกไม่ได้ อาตมาถือว่าเป็นอธรรมวาที อาตมาก็ไม่เอาด้วย อาตมาเห็นว่าพระอรหันต์ตายแล้วเกิดได้อีก นี่เป็นธรรมวาที แต่คุณถือว่าเป็นอธรรมวาที มันเห็นต่างกัน เพราะฉะนั้นเมื่อยึดต่างกันแล้ว เป็น “นานาสังวาส” คุณก็ยึดของคุณไป ปฏิบัติพิสูจน์ตัวเองไป ตามความเห็นของคุณ ไม่ได้เป็นปัญหานี้เป็นอิสระเสรีภาพสุดพิเศษของศาสนาพุทธเลย พระพุทธเจ้าท่านตั้งนานาสังวาสเอาไว้ เพื่อให้ต่างคนต่างทำ ต่างดำเนินความเป็นอยู่ ตามที่ตนเชื่อถือชนิดต่างก็

ยืนยันความเชื่อของตนแล้วอย่างเต็มที่ ให้ต่างฝ่ายต่างพิสูจน์ความจริงกันไปตามความเชื่อของฝ่ายตน นานาสังวาสนี่เป็นการให้อิสระเสรีแก่สองฝ่ายที่ต่างก็ยึดความเห็นของตน ๆ ยิ่งแล้ว ถึงขั้นสุดวิสัยที่จะตัดสิน

นานาสังวาส^๒ นี้ พระพุทธเจ้าบัญญัติหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้ชัดเจน อย่างเช่น เป็นนานาสังวาสกันแล้วฟ้องร้องกันไม่ได้ อธิกรณ์กันจนเป็นคดีความไม่ได้ (อธิกรณ์ คือ ทักท้วงกัน ตู่ว่ากัน หรือกล่าวแย้งกันจนเป็นเรื่องทะเลาะกันรุนแรง เป็นคดีความ ถึงขั้นฟ้องร้องที่ต้องมีการตัดสินคดีกัน) แต่จะทักท้วงกัน จะคัดค้านกัน จะแสดงความเห็นแย้งกัน จะพูดจะว่าอันนั้นถูก อันนี้ผิด ซึ่งมันก็ต้องไปกระทบกระเทือนกระทบกันบ้าง อย่างนั้นได้ แต่ต้องอยู่ในขอบเขตไม่เกินกว่า “**พิน္ณสุธา**

^๒ สิทธิและเสรีภาพโดยบริบูรณ์ในการนับถือศาสนาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ ทั้งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ และหลักนานาสังวาสของพระพุทธศาสนา ต่างล้วนมีเนื้อหาของสุดยอดเสรีประชาธิปไตยที่มีเนื้อหาสอดคล้องต้องกัน

รัฐธรรมนูญฉบับแรก พุทธศักราช ๒๔๗๕ แห่งราชอาณาจักรไทย จนถึงรัฐธรรมนูญฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ได้บัญญัติรองรับไว้โดยชัดแจ้งในหมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการถือศาสนา นิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และย่อมมีเสรีภาพในการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อถือของตนเมื่อไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อหน้าที่พลเมืองและไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ ข้อที่ ๑๘ ระบุว่า “บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความคิด มโนธรรม และศาสนา สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะเปลี่ยนศาสนา หรือความเชื่อถือ และเสรีภาพที่จะแสดงให้ศาสนา หรือความเชื่อถือประจักษ์ในรูปของการสั่งสอน การปฏิบัติกิจ ความเคารพสักการบูชา สวดมนต์ และการถือปฏิบัติพิธีกรรม ไม่ว่าโดยลำพังตนเอง หรือร่วมกับผู้อื่นในประชาคมหรือในที่สาธารณะหรือส่วนตัว”

วิกรม” (แสดงความเห็นขัดแย้งกันได้ เพื่อให้เกิดความแจ่มแจ้งชัดเจน) คือ
อย่าไปถึงขั้นฟ้องร้องกัน จาบจ้วงกันจนทำให้เกิดโกรธเคืองรุนแรง จน
เกิดทะเลาะวิวาทกันเป็นเรื่องเป็นราว อย่าทำขนาดนั้น ถ้าทำขนาดนั้น
ท่านถือว่าเป็น **“ปฏิโกศนา”** (แสดงการคัดค้านอย่างจัดแรงแจ้งชัดเจนได้
แต่อย่าแรงร้ายล่วงล้ำไปจนถึงขั้นก่อความไม่สงบเรียบร้อย) ใครทำคนนั้นอาบัติ
อย่างนี้เป็นวิธีการของพระพุทธเจ้า ท่านบัญญัติเป็นกฎเป็นวินัยไว้ครบ
หมดแล้ว

แต่สงฆ์หมู่ใหญ่สงฆ์กระแสหลักก็ได้ละเมิดวินัยเหล่านี้
โดยมาอธิกรณ์เอาตมา กล่าวหาฟ้องร้องเอาตมา แล้วตั้งคณะพิพากษาเอง
ตัดสินเอง ชนิดผิดหลักวินัยข้อสัมมุขาวินัย คือ พิจารณาลับหลังจำเลย

และจากหลักการ **“นานาสังวาส”** ในทัศนะของนักรัฐศาสตร์ **ดร.สมชัย
รักวิจิตร** ได้แสดงความเห็นไว้ว่า “ธรรมะของพระพุทธองค์นั้นลึกซึ้งมาก ความเข้าใจของ
พระที่เป็นปุถุชนนั้น เข้าใจได้ตามภูมิปัญญาของแต่ละบุคคล หรือตามจิตใจว่าใครมีจิต
สะอาดบริสุทธิ์ เข้าใจได้แค่ไหน **แม้แต่สงฆ์บางองค์ที่บวชนาน หรือคงแก่เรียนก็ไม่ได้
หมายความว่า จะเข้าใจธรรมะของพระพุทธองค์ทั้งหมด หรือบางคนอาจจะเรียนแก้ตำรา
มาก แต่จิตใจไม่บริสุทธิ์ก็เข้าใจไม่ถึงอีก** การที่จะกำหนดให้ใครมีอำนาจในการตัดสินนั้น
มันจะก่อให้เกิดความแตกแยก และดีไม่ดีคนตัดสินอาจจะเป็นคนที่ไม่ถูกต้องธรรม
วินัยเสียเอง จะทำให้สงฆ์ที่ปฏิบัติดีถูกกำจัดออกไปด้วย ท่านก็เลยไม่มอบอำนาจให้ใคร
ใครเห็นคำสอนของพระพุทธองค์อย่างไร ก็ปฏิบัติไปตามนั้นก็แล้วกัน บุญของใครคนนั้น
ก็ได้เอง ไม่ต้องไปเบียดบังหรือบังคับฝ่ายอื่น อันนี้...สมัยที่ผมเรียนทางรัฐศาสตร์อยู่
เมืองนอก ชาวต่างประเทศเขายกย่องว่า **พระพุทธองค์เป็นนักปกครองประชาธิปไตย
ที่เยี่ยมยอด ที่ถือว่าทุกคนที่ต้องการทำความดี...มีสิทธิทำความดีในสิ่งที่ตนคิดว่ามันดี
แต่ไม่มีสิทธิที่จะบังคับความเชื่อ หรือบังคับในการสร้างความดีของผู้อื่น** และด้วยเหตุผล
นี้ ศาสนาพุทธเราจึงไม่มีการฆ่ากัน ถ้าจะฆ่ากันก็แค่แย่งตำแหน่งเจ้าอาวาส (หัวเราะ)
แต่ไม่ได้ฆ่ากันด้วยความเข้าใจในพุทธธรรมไม่เหมือนกัน” [จากหนังสือสู่อานาคต ฉบับที่
๓๕๐ เมื่อ ๓๐ ส.ค. '๓๑]

นั่นท่านก็ผิดแล้ว ที่จริงอาตมาประกาศนานาสังวาสกับท่านมาก่อนแล้ว
ท่านก็ยังมาตามบี๊ ตามล้างตามผลาญอาตมา มาฟ้องร้อง ตั้งข้อหา
อาตมา ท่านผิดวินัยแท้ ๆ ท่านก็ทำ ไม่พอ...แจ้งจับอาตมาขึ้นศาล
ฆราวาสอีกแน่ะ

วาง **“ใจ”** เสียเถิดท่านทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า
ถ้าท่านจะอยู่ในธรรมวินัยก็พึงศึกษาวินัยให้ดี ๆ และก็เริ่มปล่อยวางมั่ง
อาตมานะพยายามทำทุกอย่างให้มันอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี แม้เราจะเป็น
นานาสังวาสกันแล้ว มันก็มีการประพฤติปฏิบัติอย่าง **“สมาน”** กันได้
ส่วนหนึ่ง เหมือนอย่างกับสงฆ์ธรรมยุต ประพฤติปฏิบัติกันอยู่กับ
สงฆ์มหานิกายในทุกวันนี้มันแหละ คือ **“แตกต่าง”** ส่วนหนึ่ง ส่วน
แตกต่างก็ประพฤติกันไป ส่วนที่สมานกันได้ร่วมกันได้ก็ร่วมกันไป
ตามที่วินัยให้ทำ

สงฆ์หมู่อาตมาทำอย่างนี้ สงฆ์หมู่ท่านทำอย่างนั้น อะไรที่รับ
กันได้ก็ร่วมกันไป อะไรที่ร่วมกันไม่ได้ก็ไม่ร่วมกัน อันใดผิดวินัยเราก็
ไม่ทำ แยกกันทำตามวินัย แม้แต่ที่สุดท่านตรัสไว้ว่า พระที่เป็นคน
ละกลุ่มหมู่ คนละฝ่ายนี่นะ เป็นนานาสังวาส^๒ ถ้าไม่ยอมแสดงความ
เคารพนับถือ ท่านไม่ต้องไปไหว้ก็ได้ แม้จะเป็นพระที่บวชก่อน แม้
จะมียศสูงศักดิ์สูงก็ตาม ท่านไม่ยอมไหว้ ไม่อยากกราบก็อย่ากราบ
อย่าไหว้ ไม่ถือว่าผิดไม่ถือว่าอาบัติ ท่านให้สิทธิ์ถึงขนาดนั้นแน่
อย่างนี้เป็นต้น มีกฎระเบียบอย่างละเอียดเรียบร้อยไว้หมด กรณีพระ
ที่เป็นคนละฝ่าย คือไม่ได้ **“แตก”** เพียงแค่ **“ต่าง”** แต่เป็นพุทธ
เหมือนกัน แต่ก็ให้ระเบียบวิธีที่จะปฏิบัติอย่างอิสระต่อกัน โดยไม่ไป

ก้าวกายเอาเรื่องเอาราวกัน

เพราะฉะนั้น ในเรื่องสิทธิมนุษยชน พระพุทธเจ้านี้เป็นนักประชาธิปไตยสุดขั้วเลย เป็นทั้งนักการเมือง เป็นนักมานุษยวิทยา นักสังคมศาสตร์ที่ สุดขั้วอด ทั้งรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จิตวิทยานี้ สุดขั้วอดทั้งนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้หมดแล้วนะ แต่คนเราไม่ศึกษาให้จริง ก็เลยไม่ได้ความรู้อันวิเศษของพระพุทธเจ้า

๑ พระโสดาบันที่พิสูจน์ได้ในชาตินี้

อาตมา เสียตายคนไทยที่เป็นพุทธมาตั้งแต่ปู่ย่าตาทวด ตามทะเบียนบ้าน แต่เสร็จแล้วไม่ได้อะไรจากพุทธ พระพุทธเจ้าสอนการศึกษาสาม “ศีล -สมาธิ -ปัญญา” เอาไว้ การศึกษาใด ๆ ของพุทธ ไม่นอกไปจาก “ไตรสิกขา” ใครที่ไม่มี*ไตรสิกขา* ยังไม่ใกล้ความเป็นพุทธ ไม่ตั้งใจเป็นพุทธ มีแต่ป้ายชื่อเฉย ๆ ว่าพุทธ แต่ไม่มีความเป็นพุทธ แม้แต่ศีลอย่างน้อย ๕ ข้อ ผู้มีความเป็นพุทธต้องมี*ไตรสิกขา* ศีล,สมาธิ,ปัญญา

ใครที่เป็นพุทธ บรรลุความเป็นพุทธ มีธรรมะที่เป็นพุทธ เป็นพุทธธรรมที่มีจริง คนนั้นสามารถ เอาเครื่องวัดคือ เอาศีลมาวัด ผู้มีศีลห้าเป็นพื้นฐานเป็นอารยบุคคลระดับที่หนึ่งเรียกว่า “โสดาบัน” แต่ต้องมีศีลที่เข้ากระแส (โสดาบันนะ) ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา (อวินิปาตธรรม) และภูมิธรรมนั้นเที่ยงแท้แน่นอน (นิยตะ) ผู้ที่มีศีลห้าเป็นคนสูงระดับหนึ่งไม่ตกต่ำ และเป็นศีลที่ไม่เสื่อม เป็นคนไม่มีพหิมภักย์ในสังคมระดับหนึ่ง อย่างน้อยที่สุดกายกรรม-วจีกรรมไม่เป็นภัย ไม่มี

อบายมุข เป็นคนไม่ประพฤติเกี่ยวข้องกับอบายมุขแล้ว เอาล่ะ... อบายมุขนี่ดี้น ๆ รู้กันได้ง่าย ๆ จริง ๆ มันมีลึกกว่าอบายมุข (ปากทาง แห่งความฉิบหาย-หัวหน้าความเสื่อม) คือ...“อบาย” (วนเวียนอยู่ในวังวน แห่งความฉิบหาย) ซึ่งครอบคลุมละเอียดกว่าคำว่า “อบายมุข”

ถ้ากายกรรม วจีกรรม คุณไม่ประพฤติแล้ว ทั้งไม่ไปพูด ล้อตวงหรือมอมเมาให้คนไปหลงติดอบายมุข ไม่มีทั้งการกระทำและ คำพูด คงเหลือแต่จิตของคุณอาจจะมีกิเลสอยู่บ้าง ก็ถือว่าเป็นโสดาบัน ได้นับว่าเข้าข่ายเข้าเขตโสดาบัน แต่ยังไม่เที่ยง ถ้าจะให้เที่ยงจริง ๆ จิต ของคุณจะต้องลดกิเลสตัวนี้ ให้ถึงขั้นไม่รู้รู้สึกสุข-ทุกข์ ไม่รู้สึก ชอบ-ชัง จิตเป็นกลาง ๆ อย่างไม่ดู-ไม่ผลัก ใจก็ไม่เดือดร้อน ไม่คืนรนไม่มีกิเลสตัณหาที่จะเข้ามาบังคับให้เราต้องไปละเมิดอบายมุข ต้องไปเล่นไฟ ต้องไปกินเหล้า จะต้องไปเสพมหรสพที่มอมเมา เป็นต้น จึงไม่ต้องไปสุขทุกข์กับอบายมุขทั้งหลายได้ หรือว่าอาจจะมีรสชอบ รสชังอยู่นิด ๆ บ้าง ซึ่งเป็นกิเลสละเอียดขั้นรูปราคะ-อรูปราคะนี้ ก็เบาบางมากแล้ว หรือถึงขั้นไม่มีกิเลสเกี่ยวกับอบายมุขเลย เห็น อบายมุขก็เฉย ๆ ต่อให้เขาปรุงแต่งจัดจ้าน มอมเมากันอยู่เต็มโลก เราก็เข้าใจ ไม่หลงไปกับเขา เพราะอยู่เหนือมันแล้ว นี่คือจิตที่เที่ยง จริง ๆ จิตไม่มีเปลี่ยนแปลงตกต่ำลงไปอีก จึงคือผู้บรรลุแล้วจริง

คนที่มิจิตไม่มีอบายมุขอย่างนี้ได้ และไม่ละเมิดในศีลทั้ง ๕ ข้อ คือ ไม่ฆ่าสัตว์ใด ๆ เลย ไม่อั้งแม่แต่ฆ่าสัตว์เอามากิน ก็ไม่เอา ! ไม่ ทูจริตเอาของของคนอื่นที่เป็นการลักทรัพย์ กามก็มีไม่มาก มีผิวเดียว เมียเดียว ไม่ไปละเมิดนอกใจกัน หรือว่ารูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสที่เป็น

กามคุณ ๕ ก็ไม่จัดจ้านอะไร ทั้งไม่พุดปิดด้วย และงดเว้นจากสิ่งเสพติดทุกชนิด บริสุทธิ์ศีลห้านี้ได้ นั่นคือ อาริยบุคคลระดับต้น โสดาบัน พิสูจน์ได้ในยุคนี้ ชาตินี้เอาตมาพากนมาปฏิบัติพิสูจน์แล้ว จนเป็นหมู่บ้าน หมู่บ้านนี้คนมีศีลห้าทั้งหมู่บ้าน ไม่ฆ่าสัตว์-ไม่ลักทรัพย์-ไม่ผิดผิวเขาเมียใคร-ไม่โกหก ไม่มีสุราสิ่งเสพย์ติด แม้แต่บุหรีก็ไม่มี

ทั้งหมู่บ้าน...ราชธานีอโศก ศีระะอโศก สันตืออโศก ปฐมอโศก ดอยรายปลายฟ้า ภูผาฟ้าน้ำ ดินหนองแดนเหนือ เป็นต้น และชุมชนอื่น ๆ ของอโศกทั้งหมดนี้ บริสุทธิ์ศีลห้า ทั้งกายกรรม วาจกรรม ซึ่งมีบางคนในจิตวิญญาณอาจจะมีเศษกิเลสเหลือบ้าง ที่ยังไม่ล้างอนุสัย ยังไม่ดับอาสวะสิ้น อาจจะมีบ้างสำหรับโสดาบัน แต่มันไม่มีฤทธิ์แรง จนกระทั่งบังคับให้ไปละเมิด ผิดศีล ใครผิดศีลอยู่ที่ชำระโทษกัน ให้สังวร ระวังปฏิบัติใหม่ จนกระทั่งเห็นว่าคนนี้ปฏิบัติไม่ได้ ก็ต้องให้ออกไปจากหมู่ ขอร้อง...อย่าอยู่เลยเพราะว่าทำให้หมู่แปดเปื้อน ขึ้นอยู่ไปพาให้หมู่แยะไปตาม ๆ กัน ตามวินัยหรือวิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธ มีการ **“อัปเปหิ”** ให้ออกจากหมู่ได้ อย่างนี้เป็นต้น

เอาตมาทำสังคมบุญนิยมให้เกิดขึ้น ขออภัยที่ต้องยกตัวอย่างชาวอโศก ที่ยกตัวอย่างนี้ไม่ได้มีจิตอยากอวดอ้างอวดดี ที่พุดไปนี่พุดเป็น **“เอหิภัสสิโก”** เป็นการอ้างอิง ยืนยันว่า เป็นได้จริง เดียวนี้ก็พิสูจน์ได้ เอหิภัสสิโกแปลว่า ทำทายเป็นมาพิสูจน์ได้ และในกาละนี้ก็ยังเป็น **“อกาลิโก”** คือ **ไม่จำกัดว่ายุคไหนสมัยไหน ก็สามารถทำได้ เป็นได้**

คุณไปดูได้ที่สังคมชาวอโศกทั้งหลายสิ เป็น “เอหิภัสสิโก”

คือเชื่อเชิญให้พิสูจน์ได้ ทำทนายให้ไปดูได้ ว่าอกาลิโก แม้อยู่ที่นี่ก็เป็น
ได้ โสดาบัน สกิทาฯ อนาคตฯ อรหันต์ พระพุทธเจ้าตรัสว่า **หากมีผู้
ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด โลกไม่ว่างจากอรหันต์** เชื่อกำตรัส
ของพระพุทธเจ้าใหม่ละ นี่พูดตามหลักวิชาการของภาษาธรรมะเลยนะ
ไม่ได้มีสาเหตุยจิต ขอยืนยัน

เพราะฉะนั้นชาวอโศกที่ได้ปฏิบัติพิสูจน์ธรรมะพระพุทธเจ้านี้
เป็น “โสดาบัน”^๓ ได้ และจะมีชีวิตอยู่อย่างนี้ไปเลย ไม่มีสุขไม่ทุกข์
ไม่ดิ้นรน ไม่เดือดร้อนไปกับบอขายมุข มีศีลห้าบริบูรณ์ กินน้อยใช้น้อย
ขนาดนี้เป็นพอเพียง มีปัจจัย ๔ ข้าว-ผ้า-ยา-บ้าน พออยู่พออาศัย
เท่านั้นก็สุขแล้ว ไม่ต้องไปรบกวนยเดือดร้อนเหมือนชาวโลกเขา ที่ต้อง
ไปแสวงหาเสพบอขายมุขอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ต้องเลย ไม่ต้องฆ่าสัตว์
ไม่ต้องลักทรัพย์ ทรัพย์สินเงินทองมีได้แค่ไหนก็สบายแล้ว น้อยกว่านี้ก็
ไม่เดือดร้อน

^๓ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๓๑ จาก “เวรสุตฺต” ผู้งดเว้นเวรภัย ๕
ประการ เป็น “พระโสดาบัน”

ครั้งนั้นแลท่านอนาถบิณฑิกคฤหบดีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับถวาย
บังคมแล้ว ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง พระผู้มีพระภาคได้ตรัสกอนาถบิณฑิกคฤหบดีว่า
ดูกรคฤหบดี ในกาลใดแล อริยสาวกสงบระบภัยเวร ๕ ประการ และประกอบด้วย องค์
คุณของโสดาฯ ๔ ประการ (โสดาปัตตติยังคะ) ในกาลนั้นอริยสาวกนั้นหวังอยู่ พึงพยากรณ์
ตนด้วยตนเองว่า เราเป็นผู้มีนรกสิ้นแล้ว มีกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานสิ้นแล้ว มีเปรตวิสัยสิ้น
แล้ว มีอบาย ทูตติและวินิบาตสิ้นแล้ว เราเป็นโสดาบัน มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้
เที่ยงที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า

อริยสาวกสงบระบภัยเวร ๕ ประการเป็นไฉน ดูกรคฤหบดีบุคคลผู้มัก
ฆ่าสัตว์ ย่อมประสบบภัยเวรแม้ในปัจจุบัน แม้ในสัมปรายภพ และย่อมได้ส่วยทุกข์โหม่นส
ทางใจ เพราะปาณาติบาตเป็นปัจจัย อริยสาวกผู้งดเว้นจากปาณาติบาตย่อมไม่ประสบบภัย

๑) สาธารณโภคีที่เหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์

อาตมาพาทำจนกระทั่งถึงขั้น “สาธารณโภคี” คนในหมู่บ้านนี้ทำงานฟรี ไม่ต้องมีเงินรายได้ให้แก่ตัวเองเลย ทำได้เท่าไรก็เอาเข้ากองกลาง ซึ่งวิธีการของพระพุทธเจ้านี้ เยี่ยมยอด เหนือชั้นกว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่พยายามจะจัดสรรเศรษฐกิจ จัดสรรทรัพย์สินสาธารณะที่โลกมีอยู่เป็นจำนวนจำกัด แล้วก็แบ่งจัดสรรกันให้ทั่วถึง อย่าให้เดือดร้อน นี่เป็นความหมายของคอมมูนชนิตนั้น แต่...ของพุทธที่อาตมาพาทำนี่ เป็นคอมมูนเหนือชั้น วิเศษกว่าคอมมิวนิสต์ เพราะมันไม่ได้ถูกบังคับ เป็นจิตวิญญาณที่เต็มใจ และอิสระเสรี

แต่คอมมิวนิสต์เป็น **Matarialism** เป็นแค่วัตถุนิยม บังคับทางจิตใจ ใช้การกดขี่ คุณจะต้องเสียภาษีเท่านี้ คุณมีรายได้เท่านี้ต้องเอาเข้าส่วนกลางเท่านี้ ๆ หรือแม้แต่ที่เป็นประชาธิปไตยก็ยังคงถูกบังคับ เช่น บังคับให้เสียภาษี การเสียภาษีของประชาธิปไตยก็ไม่ใช่ด้วยใจสละ

เวอร์แม่ในปัจจุบันแม่ในล้มปรายภพ และไม่ได้เสวยทุกข์โศกน้สทางใจ อริยสาวกผู้งดเว้นจากปาณาติบาตย้อมสงบระงับภัยเวรนั้นด้วยประการอย่างนี้

ดูกรคฤหบดีบุคคลผู้มักถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขาไม่ให้ ... ฯลฯ... ผู้มักประพฤตติผิดในกาม ... ฯลฯ... ผู้มักพูดเท็จ ... ฯลฯ... ผู้มักดื่มน้ำเมาคือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาท ย่อมประสบภัยเวรแม่ในปัจจุบัน แม่ในล้มปรายภพ และย้อมเสวยทุกข์โศกน้สทางใจ เพราะดื่มน้ำเมา คือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาทเป็นปัจจัย อริยสาวกผู้งดเว้นจากการดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาท ย่อมไม่ประสบภัยเวรแม่ในปัจจุบัน แม่ในล้มปรายภพ และย้อมไม่ได้เสวยทุกข์โศกน้สทางใจ อริยสาวกผู้งดเว้นจากการดื่มน้ำเมา คือ สุราและเมรัยอันเป็นฐานะแห่งความประมาท ย่อมสงบระงับภัยเวรนั้น ด้วยอาการอย่างนี้ อริยสาวกสงบระงับภัยเวร ๕ ประการนี้

อริยสาวกเป็นผู้ประกอบด้วยองค์คุณของโสดาฯ ๔ ประการ เป็นโจน

แต่จำนวนตามกฎหมาย ไม่ได้อยากเสียหรือก มีรายไ้มาก ก็ไม่
อยากเสียมาก มันก็โกงภาษี เหมือนบางคนที่เป็นตัวอย่างในประเทศไทยที่
โกงภาษี เลี่ยงภาษี ออกกฎหมายเพื่อจะให้ตนเองไม่ต้อง เสียภาษี นี้
เหมือนอย่างนี้แหละ ไม่มีอุดมคติจริง ไม่จริงใจ ให้อย่างฝืนใจ เพราะ
มันไม่ได้ตั้งใจที่จะละล้างกิเลส กำจัดความโลภ ไม่ได้หัดล้างกิเลส ก็
โลก ก็เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้

แต่ผู้ที่มีมรรคผลของพุทธนี้ไม่ต้องไปบังคับเลย ทำเท่าไรเอา
เข้าส่วนกลางหมด ด้วยจิตใจจริง ตั้งใจละความโลภจริงจัง จึงไม่ใช่
ฝืนใจ

เพราะฉะนั้นจิตใจของผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วนี้
จะเกิดภูมิปัญญา เกิดกิเลสลด จิตไม่ต้องการไ้มาก มีความพอเพียง
มีความมักน้อย กินอยู่ประหยัด ไม่เปลืองไม่ผลาญ เป็นผู้ไม่สะสมวัตถุ

ดูกรครุฑหบดี อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใส อัน
ไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้าว่า แม้เพราะเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้น ... ฯลฯ... เป็น
ผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกธรรม ๑ ย่อมประกอบด้วยความเลื่อมใส อันไม่หวั่นไหว
ในพระธรรมว่า พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคตรัสดีแล้ว ... ฯลฯ... อันวิญญูชนจะพึงรู้ได้
เฉพาะตน ๑ ย่อมประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์ ว่าพระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาค เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว ... ฯลฯ... เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า
๑ ย่อมประกอบด้วยศีลอันพระอริยเจ้าพอใจ ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไทย อัน
วิญญูชนสรรเสริญ อันตันทาและทูลไม่ถูกต้องเป็นไปเพื่อสมาธิ ๑ อริยสาวกเป็นผู้ประกอบด้วย
องค์คุณของโสดา ๔ ประการนี้ ฯ

ดูกรครุฑหบดี ในกาลใดแล อริยสาวกสงบระงับภัย ๕ ประการนี้ และ
ประกอบด้วยองค์คุณของโสดา ๔ ประการนี้ อริยสาวกนั้นหวังอยู่ พึงพยากรณ์ตนด้วย
ตนเอง ว่า เราเป็นผู้มีนรกสิ้นแล้ว มีกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานสิ้นแล้ว มีเปรตวิสัยสิ้นแล้ว มี
อบาย มีหูดดี และวินิบาตสิ้นแล้ว เป็นโสดาบัน มีอันไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นผู้เที่ยง
ที่จะตรัสรู้ในเบื้องหน้า ฯ

สมบัติ เป็นอนาคาริกชน ไม่สะสมทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน แต่ทำงานให้แก่สังคม เป็นคนที่อยู่กับสังคม เกื้อกูลกันเลี้ยงดูกัน เหมือนกับตัวอย่างสังคม “ชุมชนมัทวานฯ” ชุมชนที่ชุมชนมอยู่ขณะนี้ มีชีวิตมาตั้งสองเดือนกว่าแล้ว เป็นยังไง อยู่กันอย่างไร ?... อยู่กันอย่างพุทธ ! ขออภัยนะท่านที่นับถือศาสนาอื่น อย่าหาว่าอาตมาพูดละเมิด ขออนุญาตใช้กรอบของพุทธ เพื่ออธิบายตามหลักของ “พุทธพจน์ ๗” มาตรวจสอบว่า อยู่กันได้ตามหลักเกณฑ์นี้หรือไม่ ?

๑ มหัตศรณ ๗ ประการ ที่ชุมชนมัทวาน ฯ

ชุมชนมัทวานฯ อยู่กันได้ตามพุทธพจน์ ๗ ไหม ? คือ...

๑. มีความระลึกถึงกัน (สาราณียะ)
๒. มีความรักกัน (ปิยกรณะ)
๓. มีความเคารพกัน (ครุกรณะ)
๔. มีการเกื้อกูลช่วยเหลือกัน (สังคหะ)
๕. มีการไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ)
๖. มีความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคิยะ)
๗. ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกิกภาวะ)

อาตมาขอยกสังคมกลุ่มนี้ขึ้นมาเป็น “เอหิปัสสิโก” เป็นสิ่งที่ยืนยันพิสูจน์ได้ หมายความว่าอะไร ? หมายความว่า มีความเป็นอยู่ที่ระลึกถึงกัน ห่วงหาอาวรณ์กัน เช่น รมภ. ห่วงหาอาวรณ์คนที่อยู่ที่นี้ ใครได้รับความเดือดร้อนอะไรบอกการ์ด การ์ดไปดูแลช่วยเหลือ นี่มีความระลึกถึงกัน (สาราณียะ) เออ...คนนี้ไม่มีอาหารกิน ไปนะ ไปที่นั่นที่นี้ อ้าวนี่กินข้าวหรือยัง ไปสิ...นั่นตรงนั้นนะ เดี่ยวนี่นี่มีกลุ่มของหลวงตามหาบัวมาทำอาหารเนื้อสัตว์ ใครจะกินมังสวิรัตก็มากองทัพกรรม ใครจะกินอาหารมุสลิม อาหารปักษ์ใต้ก็มาทางนี้ นี่เป็นการ

ระลึกลึกลงัน ห่วงหาอาวรณ์กัน มีความรักกัน (ปิยภระณะ) รักกันอย่าง มิติสูง ๆ ด้วย ไม่ใช่มิติต่ำ ๆ ตื้น ๆ คือรักกันด้วยกามเท่านั้น แต่เป็น ความรักที่ยิ่งใหญ่ รักมวลมนุษยชาติทั้งหมดเลย เหมือนพี่กันน้องกัน ทั้งหมดเลย เป็นความรักที่ให้ที่เสียสละ มีความปรารถนาดีต่อกัน ไม่ใช่ความรักแบบขี้โลก รักแบบไปทำอะไรกับใครก็ต้องการให้เขา ตอบแทนผลประโยชน์มาให้ตัวเรามากยิ่งขึ้น ๆ หรือเราจะต้องไปเอา ประโยชน์จากเขามาให้คุ้ม ใจ่ความรักอย่างนี้เป็นความรักที่เลว รัก คนไหนจะต้องเอาประโยชน์จากเขา จะต้องเสพประโยชน์จากเขา จะต้องเอาเงินเอาทองเอาสมบัติจากเขา จะต้องสัมผัสแตะต้องรูปรส กลิ่นเสียงจากเขานั้นเป็นความรักที่เห็นแก่ตัว ! ความรักที่ต้องการอะไร จากเขามาเสพเสวยแก่เรา คุณรูปสวยฉ้นจะต้องการความสวยจากคุณ คุณมีกลิ่นหอมฉ้นจะต้องการเอาความหอมจากคุณ เป็นความรักขี้โลก บำบัดกิเลสตัวเอง เป็นความรักชั้นต่ำ

๑ รักอย่างไร ที่ทำให้จิตใจเสื่อมต่ำ ?

ความรักที่ดีนั้นคือ ความรักที่เสียสละให้แก่คนอื่น นั่นคือ ความรักที่วิเศษ ความรักที่เอาอะไรมาให้แก่ตัวนั้นชั้นต่ำ เช่นถ้าส่งเสริม คนนี้ ช่วยเหลือคนนี้ เพราะคนนี้จะเป็นบริวารเป็นไม้เป็นมือ ไปหา อะไรมาให้แก่เรา...คุ้ม มากกว่าที่เราให้เขา เราเสียให้เขาเดือนหนึ่งสาม หมื่น โย้ยมันทำให้เรามากกว่าสามหมื่น ใจ่คนนี้แหละเราต้องรักมันไว้ เพราะมันทำให้เราได้เปรียบ เราได้ประโยชน์จากมัน ความรักขี้หมา อย่างนี้เป็นความรักชั้นต่ำ แล้วมนุษย์นิยมทำด้วยนะ มนุษย์ที่มักมาก

มักใหญ่ ต้องการจะสร้างบิราร สร้างอำนาจและความมั่งคั่งให้แก่ตัวเอง
นี่ จะร้อยเรียงบิรารแบบนี้เอาไว้ คนมีจิตแบบนี้เป็นคนจิตเลื่อมต่ำ
ไม่เจริญ จิตเอาเปรียบ ต้องการบำเรอตน-เห็นแก่ตน นี่คือความ
เห็นแก่ตัว คนมีจิตต่ำอย่างนี้ ไม่ดี เปลี่ยนซะ !

ความรักที่ยิ่งใหญ่นั้นเป็นความเกื้อกูลเสียสละให้คนอื่น
อย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่ต้องการผลประโยชน์อะไรตอบแทน แต่ถ้าเขาจะ
กตัญญูทวดที่ต่อเรา เขาจะกลับมาอุปถัมภ์ช่วยเหลือเรา ยิ่งกว่าที่เรา
ให้ นั่นเป็นคุณงามความดีของเขา ซึ่งเราไม่ได้ไปต้องการหวังให้เป็น
เช่นนั้น แต่เขาทำของเขาเอง เป็นคุณงามความดีของเขา ที่เขาจะ
กตัญญูทวดที่เรา ความรักที่ดีจะต้องเห็นแก่ผู้อื่น ทำเพื่อผู้อื่นอย่าง
บริสุทธิ์ใจ ไม่ต้องการอะไรตอบแทน นั่นคือความรักที่พิเศษ ความรัก
ที่ยิ่งใหญ่

ส่วนความเคารพกัน (ครุภณะ) เคารพกันด้วยความรู้ เคารพ
กันด้วยคุณงามความดี เคารพกันด้วยวัย เคารพกันด้วยความเป็นชาติ
ตระกูล นี่คือนี่ที่เราจะเคารพกันในสังคมชุมชนนี้ ที่มาชุมนุมกันได้
สองเดือนกว่าแล้วนี้ มีความเคารพกัน มีความรักกัน มีความระลึก
ถึงกัน มีการช่วยเหลือกันเกื้อกูลอุปถัมภ์ค้ำชูกัน (สังคหะ) ช่วยการกิน
การอยู่การหลับการนอน การถ่ายหนักถ่ายเบา เกื้อกูล เพื่อแม่ เสียสละ
เลี้ยงดูกัน ไม่ต้องซื้อต้องหา ยาสีฟัน แปรงสีฟัน มีดโกนหนวด ผ้า
กันฝน ร่มกันแดด นานาสารพัดยา แม้แต่เสื้อผ้าก็ยังเอามาแจกกัน
ไม่ต้องแลกต้องเปลี่ยน ใครมีมากก็แบ่งแจกคนมีน้อย คนไหนต้องใช้
คนไหนอดทนได้ เป็นแม่ เป็นผู้ใหญ่ เอาละลูกมันจะเอา ต้องให้ลูกก่อน

แม่ก็ต้องเสียสละให้ลูก อย่างนี้เป็นต้น ก็ช่วยกัน คนไหนแข็งแรง คนไหนอดทนได้ก่อน เอาให้คนอดทนยังไม่ได้ มีการช่วยเหลือกัน เกื้อกูลกัน (สังคะ) สังคมอย่างนี้เกิดแล้ว นี่...ในนี้ นะ

“อวิวาทะ” ไม่ทะเลาะไม่วิวาทกัน มีแต่คนอื่นเขามาวิวาท เรา เราไม่ได้ไปหาเรื่อง ไม่ได้ไปวิวาทเขา และพยายามรักษาความไม่วิวาท มันอาจจะมึปากหอก มีภาษาคำพูดที่เสียดแทงกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ระวังอย่าให้รุนแรง อย่าส่อเสียดคือทำให้กระทบกระทั่ง ทะเลาะโกรธแค้นกัน อย่าโกหก อย่าพูดหยาม มันกระทั่งกระทบกระทั่งรุนแรง เกิดความไม่ชอบใจได้ ไม่พูดอกุศลได้...ดี แต่ถ้าจะพูด บางครั้งบางคราวเราใช้คำพูดคำนี้ดูเหมือนหยาม แต่เมื่อเป็นองค์รวม แล้ว สื่ออันนี้ออกไปแล้วมันเป็นประโยชน์ สามารถให้คนรู้เข้าใจดี ซึ่งดีด้วยซ้ำ เช่น “ตัวกู-ของกู” คำว่ากูเป็นคำหยาม แต่พูดแล้วอธิบาย สื่ออันนี้ชัดเจนดี เพราะปรารถนาสื่อให้รู้ชัด มันจึงไม่ได้เป็นคำหยาม อะไร หรือในหมู่เพื่อนฝูง สนิทสนมรักกัน พูดกู ๆ มึง ๆ กัน เขา ไม่ได้หยามหรือ เขาเป็นเพื่อนกัน เขาใช้กูมึง มันซึ่งใจ มันสนิทใจ เมื่อใช้กูใช้มึง เขาไม่ได้หยามอะไร เขารักกันจะตาย แต่ถ้าคุณมีเจตนาเหยียดหยาม ต้องการที่จะใช้ไปในทางทุจริตอกุศล ใช้ด้วยกิเลสโลภ โกรธหลง คำว่ากูว่ามึงนั้น ก็เป็นคำหยาม

สรุปแล้ว การใช้ปากเป็นอาวุธ หรือคำพูดที่เป็นปากหอก ทิ่มแทงกัน พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ อย่าทำแบบนี้ก็ถูกขั้นต้น แต่สังคะ ละเว้นมันยาก มันจะมีพูดผิดบ้างพลั้งบ้าง หรือว่ายังมีกิเลส ยังมีอารมณ์ ก็อาจจะพูดแรงไปบ้าง กระทบกระทั่งไปบ้าง หยามบ้าง ส่อเสียดบ้าง

นิด ๆ หน่อย ๆ แต่มันเป็นทุจริตกรรม ไม่ดีเลย ส่อเสียดหรือหยาบคาย ก็ไม่ดี หรือเพื่อเจ็อกี่ไม่ดี มันอาจจะเป็นผลกระทบทำให้เกิดแรง กระทุ้งกระแทกเหมือนก้อนหิน ก้อนอิฐ ถูกหัวแตก ก็เป็นบ้าง แต่ถึงขั้นจะลงมือลงไม้ทะเลาะทุบตีกันให้เลือดออก ใช้อาวุธฆ่าแกงกัน อย่างนั้นถือว่าเป็นกรรมหนัก ไม่ทำ ต้องละเว้นเด็ดขาด

สังคมที่ผู้ดีแล้ว อย่างเก่งก็ระมัดระวังเรื่องปาก คำพูด มีกระทบ กระทั่งกันแค่นี้ หยาบกว่านี้ไม่ทำ อย่างนี้เป็นต้น ขออภัยที่ต้องยก หมู่บ้านชาวโศก อาตมาทำงาน ๓๐-๔๐ ปี ในหมู่บ้านชาวโศกทุก ชุมชนไม่มีอาชญากรรมอาชญากร ไม่มีตีกันหัวร้างข้างแตก ใน ๓๐-๔๐ ปีมานี้ แต่ละชุมชน อย่างเก่งก็แค่คำพูดบาดเสียดกันบ้าง เท่านั้นจริง ๆ พิสูจน์ได้สังคมที่เป็นได้ปานนี้แม้ยุคนี้ เป็น “อกาลิโก” พิสูจน์ได้ ไม่จำกัดยุคสมัย

๑ ผู้ทำร้ายและผู้ถูกทำร้าย

ใครกันแน่ที่พ่ายแพ้โดยสังขรณ์

นี่...ในสังคมเรา ชุมชนที่นี้ ก็ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งฆ่าแกงกัน ทุกคนระมัดระวังตำรวมสังวร ของใครของมัน แม้จะมีกิเลส บ้างก็ตาม แต่ถ้ายังลดกิเลสได้เลย มันไม่เกิดการทะเลาะวิวาทกัน หรือก ให้อภัยกัน ยกให้ เออ...เอาเถอะไม่ถึงสา วางปล่อย หัดวาง หัดปล่อย หัดรู้จักจบ เอาแก่ขีตนี้ เขตนี้ เอ้า...ต้องจบ เขาไม่จบ เราต้องจบ คนจบก่อน คนอดกลั้นได้ก่อน คนไม่ทำแรงทำร้ายก่อน คนนั้น...“ชนะ” ! คนที่ไปชกเขา ทำให้เขาเจ็บเขาปวด เขาล้มคว่ำ

เลือดสาด คนนั้นชั่วแล้ว คนนั้นแพ้ เพราะได้ทำผิด ทำแล้ว ได้กรรม
เลววิบากเลวเป็นทรัพย์ของตนแล้ว จึงเป็นผู้แพ้ ต้องเข้าใจสังขรณ์
ให้ดี ๆ

เพราะงั้น สังขรณ์ข้อ “อวิวาทะ” ไม่วิวาท สามัคคีกัน หมักกลุ่ม
สามัคคีกัน อยู่ที่นี่ไงล่ะ ! พิสูจน์ได้ แม้เป็นศาสนาอื่นก็มาอยู่
รวมกันได้ มีจิตวิญญาณรวมใจกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นเอกภาพ
(เอกภาวะ) มีการเกื้อกูลกัน เลี้ยงดูกัน (สามัคคียะ) แม้ในนี้จะมีแตกต่าง
กันบ้าง จากหลายเชื้อชาติ หลายศาสนา ในรายละเอียดปลีกย่อยเป็น
“นานาสังวาส” แต่หลักใหญ่และเป้าหมาย สามารถอยู่ร่วมรวมกันได้
เป็นสังคมมนุษย์ที่มีพุทธพจน์ ๗ ร่วมกัน ไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน
(อวิวาทะ) [อวิวาทะ เป็นหนึ่งในพุทธพจน์ ๗ มีใน “สาราณียธรรม ๖”
พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒]

สาราณียธรรม ๖ ข้อ คือ **เมตตากายกรรม-เมตตาวจีกรรม**
-เมตตามโนกรรม-สาธารณโภคี-ศีลสามัญตา-ทัญญูสามัญตา
พหุติธรรมทั้ง ๖ นี้ปฏิบัติแล้วจะเกิดพุทธพจน์ ๗ อย่างที่อาตมากล่าว
แล้ว จะเกิด...

๑. ความระลึกถึงกัน (สาราณียะ) ๒. ความรักกัน (ปิยกรรมะ)
๓. ความเคารพกัน (ครุกรรมะ) ๔. ความเกื้อกูลช่วยเหลือกัน (สังคหะ)
๕. ความไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) ๖. ความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคียะ)
๗. ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกภาวะ) เป็นเอกภาพ เป็นหนึ่งเดียวกัน
อย่างมวลที่เราอยู่ร่วมกันนี้ สามารถพิสูจน์คุณธรรมอย่างนี้ได้ นี่เป็น
ธรรมะที่พระพุทธรเจ้าท่านสอนให้พิสูจน์ได้ “อกาลิโก” ไม่จำกัดกาลเวลา

ถ้าสังคมอย่างนี้อยู่ประพุดกันไปยาวนาน อยู่กันเป็นปี หลายสิบปี ยี่สิบปี มันก็จะมีพฤติกรรมอย่างนี้ มีกิจกรรมอย่างนี้ มีพิธีกรรมอย่างนี้กัน สังคมไทยจะเป็นสังคมวิเศษยอดเยี่ยมขนาดไหน ? ดีมั๊ย ??

๑) นวัตกรรมทางสังคมที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย

ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า นั้น พิสูจน์ได้จริงเป็นวิทยาศาสตร์ แม้จะดูว่ายาก เอ้!...มันจะอยู่กันได้โดยไม่ทะเลาะกัน ไม่มีอาชญากรรม อาชญากร มีศีลห้า ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีพฤติกรรมตามพุทธพจน์ ๗ อย่างที่ว่านี้ อยู่กันอย่างระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน สงเคราะห์ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน แบ่งกินแบ่งใช้กัน ไม่วิวาทกัน อยู่กันอย่างพร้อมเพรียง สามัคคี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่างเป็นเอกภาพ แล้วมันจะเป็นไปได้หรือ ? ก็เราได้เริ่มต้นกันมาเกือบ ๆ ๓ เดือนแล้ว นี่ไงคือ...การเมืองใหม่ ที่เรากำลังฝันถึงกัน และพากันปฏิบัติอย่างเข้มขันอีกด้วย เพียงแต่จะทะเลาะลงให้รู้แจ้งเห็นจริง จนเกิดจริง เป็นได้จริง อย่างยั่งยืนถาวรให้ได้เมื่อไหร่ นั่นก็คือ ชัยชนะที่สูงที่สุด เมื่อนั้น

แต่สังคมปัจจุบันมันมีแต่ทะเลาะกัน แย่งชิงรบราฆ่าฟันกัน จะเอาเป็นเอาตายกันอยู่เนี่ย เห็นไหมล่ะ ประเทศไทยถูกแบ่งเป็นสองซีกใหญ่ ๆ แล้วตอนนี้ คนหนึ่งก็เข้าใจแบบนี้แหละ จะเข้าไปเป็นทุนนิยม สามานย์แล้วก็ไปจับมือกันกับซ้ายออกหัก อย่างที่คุณสนธิพูด แล้วก็มาซัดกันกับฝ่ายพันธมิตรฯ ซึ่งกำลังรวมตัวและก็มีคุณลักษณะแบบนี้ ถ้ายทอดออกไปแต่ละวัน ๆ เพื่อให้มาดูว่า **สังคมนี้เป็นอย่างไร**

นี้ มาดูสิสังคมตัวอย่าง แม้จะเกิดชั่วคราว สังคมอย่างนี้กำลังรวบรวมกันอยู่เนี่ย กำลังขยายตัวขึ้นในลักษณะเครือข่าย (PYRAMIDAL WEB) สยายทั้งเครือข่ายและมวลข่ายกันอยู่เนี่ย ซึ่งตอนนี้กำลังมี **คณะกรรมการ “พลังแผ่นดิน” พันธมิตร** มีบทบาทที่จะสืบสาน สัมพันธ์กันทุกหน่วย ทุกภาคส่วนทุกระดับ ถักทอกันเป็น “เครือข่าย” ที่มีทั้งยอดปริมิต อันเป็นจุดสูงสุด มีทั้งส่วนนอกและในทิวทัศน์สานสัมพันธ์ต่อเนื่องรองรับกันและกันลงมาหาฐานถึงส่วนล่างที่เป็นส่วนกว้างสุด เป็นปริมิตอลเว็บบ เป็นโครงข่ายที่ยึดโยงถักทอสานสัมพันธ์กันในรูปของ PYRAMIDAL WEB อาตมาเรียกในภาษาไทย ว่า **“เครือข่าย”** อาตมาเรียกว่า เครือแห ถ้า “เครือข่าย” มันจะเป็นแนวระนาบแบน ๆ ระนาบเดียว แต่ถ้าเป็นเครือแหเนี่ยมันเหมือนกับปริมิต มันมีทั้งเนื้อด้านนอก และทั้งเนื้อใน มียอด มีกลาง มีปลาย เหมือนแห แต่ไม่ใช่แค่พื้นแห ด้านนอก ทว่ามีเนื้อในที่รองรับซ้อนสานร่วมประสานกันเป็นสัดส่วนที่ได้ระบบ มีระเบียบ มีสัดส่วนอย่างดี นี่กำลังจัดระบบ มีภาวะเชื่อมต่อสืบสานสืบโยงกันอยู่ นี่เมื่อคืนนี่ก็ตั้งกรรมการ **“พลังแผ่นดิน” พันธมิตร** ๆ ก็มีผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาร่วมมือตั้งหลายผู้หลายคน มันเป็นนิมิตใหม่ของไทย

ประเทศไทยกำลังมี **“นวัตกรรม”** ปรากฏ กำลังเกิดขึ้นแล้ว ถึงรอบมันแล้ว ที่จริงมันสั่งสมมานานแล้ว มาถึงปี '๕๕ ก็ก่อรูปได้ขนาดนั้น ที่พวกเราชุมนุมกัน ๓๔ วัน ในปี '๕๑ คราวนี้ จะเข้าเดือนที่ ๓ แล้ว แล้วจะยืดยาวไปอีกวันยังไม่รู้เลย แต่อาตมาเชื่อว่า คราวนี้เนี่ย แม้จะชุมนุมกันจนกระทั่งจบเกมจบวาระคราวนี้ แล้วแยกย้าย

กันกลับบ้าน แต่จะเหลือโครงข่าย และองค์กร กลุ่มหมูปุคคลที่จะติดต่อกันสัมพันธ์กัน และทำงานร่วมกันอีก เพื่อที่จะทำการเมืองใหม่ให้เกิดขึ้นในประเทศไทย โดยไม่เป็นนิตินัย ไม่เป็นทางการ เป็น เอ็นจีโอ. เป็นไปโดยธรรมชาติของประชาชน ที่มันเกิดโดยธรรมชาติ เกิดโดยสัจจะ ไม่ได้จดทะเบียน เป็นกลุ่มคนที่ทำงานนอกระบบของรัฐสภา นอก รัฐสภา เป็นสภาภาคประชาชนที่เลือกตั้งกันโดยประชาชนตามธรรมชาติ ทำโดยอิสระเสรีภาพ เป็นหมู่กลุ่ม จับกลุ่มขึ้นมาทำเองตามรัฐธรรมนูญนี้แหละคือ เอ็นจีโอ. แต่ ไม่มีรายได้ อาสาทำงานกันจริง ๆ ด้วย ปัญญาวิญญาน ไม่ใช่รับจ้างเป็นอาชีพหากิน

ใน เอ็นจีโอ. ไม่มีรายได้ แต่ เอ็นจีโอ. ที่ไปหากินไปหารายได้ นี้คือ เอ็นจีโอ.ขบถ บางคนอาจจะมียาได้บ้างนิด ๆ หน่อย ๆ พอยังชีพ สำหรับคนที่จำเป็นจริง แต่ไม่ใช่เลี้ยงชีพอย่างเป็นหลักเป็นต้น อย่าง ตั้งเนื้อตั้งตัว ตั้งหน้าตั้งตาทำงานนี้อย่างทำมาหากินเพื่อจะกอบโกยงาน เอ็นจีโอ.คืองานอาสา คืองานเสียสละ เป็นงานเพื่อประชาชน คืองานการเมืองภาคประชาชนโดยแท้จริง ต้องเป็นคนซื่อสัตย์พอสมควร ที่จะจริงกับการเสียสละเพื่อประชาชน แต่เอ็นจีโอ.หรือนักการเมืองที่จริง ๆ สามารถทำงานองค์กรอิสระ หรือองค์กรเพื่อช่วยเหลือสังคมมนุษยชาติ โดยทำงานฟรี อย่างชาวอโศกเรานี้ เข้มเรื่องนี้ ชาวอโศกนี้เป็นเอ็นจีโอ. กลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง แต่คนเขาไม่รับ เพราะเขาถือว่าเราเป็นสายศาสนา ไม่ใช่เอ็นจีโอ. ซึ่งไม่จริง ! เอ็นจีโอ.นี้จะต้องเป็นคนมีคุณธรรมทำเพื่อสังคม ทำเพื่อมนุษยชาติ ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเอง ไม่ใช่เห็นแก่ตัวเองหรือไปล่าลาภ ล่ายศ อยู่ในงานเอ็นจีโอ. ถ้าอย่าง

น้ำมันขบถ น้ำมันไม่ใช่ เอ็นจีโอ. ตัวแท้

เอ็นจีโอ. ตัวจริงจะต้องทำงานเพื่อสังคม ชาวอโศกนี่เป็นงานอาสาให้แก่สังคม แล้วปฏิบัติตนให้ลดละกิเลส ลดละจนกระทั่งตนเองนี้กินน้อย ใช้น้อย มีน้อยก็พอเพียง จนสุดท้ายไม่ต้องมีรายได้เลย ทำงานอยู่กับหมู่กลุ่ม กินใช้อยู่กับหมู่กลุ่มเหมือนอย่างนี้นี่ดูได้จาก... ชาวอโศก ขอภัยเถอะ แหมพูดแล้วก็เหนียม ๆ ว่าเราจะยกย่องคนของตัวเอง ขอภัยไม่ได้ยกหรือก แต่อาตมาเจตนายื่นยันยกขึ้นมาเพื่ออ้างอิง ตามสัจจะที่เรียกว่า “เอธิปัสติโก” คือสิ่งที่เกิดจากพระธรรมที่ควรเรียกให้มาดู จงมาดูมาเห็น เป็นของควรให้มาดูได้ เชิญชวนให้มาดูมาชม ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ เพราะเป็นของจริงและดีจริง เรียนรู้ได้ว่า นี่มีของจริงนะ เป็น “อกาลิโก” ไม่ว่ากาละไหน ๆ ยุคนี้สมัยนี้ก็มีของจริงนะ ยืนยันได้ คนของชาวอโศกทั้งหมดที่มาทำงานไม่มีใครมีเบี้ยเลี้ยงรายได้เลย ไม่ว่าจะไปร่วมเป็นการ์ด ไม่ว่าจะไปร่วมทำอาหาร ไม่ว่าจะไปร่วมให้บริการผสมผสาน ด้านต่าง ๆ นานา ไต่ ๆ อยู่ใน “ชุมนุม มัชฌมานะ” นี้ ทุกคนคลที่เป็นชาวอโศกร้อยเปอร์เซ็นต์นี้ ทำงานฟรี ทั้งนั้นไม่มีเบี้ยเลี้ยง ไม่มีรายได้เลย และก็กินอยู่อย่างนี้กันมานานแล้ว อย่างสุขสบาย หลายผู้หลายคนยังบอกว่าสบาย ขนาดพลตรีจำลอง ยังพูดเลยว่า มากินอยู่ที่นี้สบายจะตายไป ประเดี้ยวก็นอน ประเดี้ยวก็พัก ข้าวมีกิน ดินมีเดิน อยู่อย่างนี้ ไม่ต้องไปเดือดร้อนดินรน เดี้ยวก็มีงานนั้นงานนี้ โอ๊ย...สบายจะตายไป คือคนไม่คิดไม่ยึดแล้ว นอนที่ไหนก็เป็นทิพย์ นอนกลางถนนก็เป็นทิพย์ นอนใต้ต้นไม้ก็เป็นทิพย์ พระพุทธเจ้าให้ฝึกตนอย่างนั้น

เพราะฉันพวกเรานอนที่นี้สบายดี นั่งสบาย กินสบาย อยู่สบาย
ถ่ายสบาย แม้จะไม่สะดวกนักในสถานที่แต่ก็พอทำเนา พออาศัย
ไม่เดือดร้อนนัก แต่เราก็รู้สภาวะความจำเป็น มันมีความจำเป็นขนาด
นี้ ก็ทนเอาหน่อย เพราะฉะนั้นที่เอาตมาหยิบสังคัมกลุ่มขณะนี้ คือ
ชุมชนมัจฉานาหรือชุมชนมหาวิทยาลัยราชดำเนิน เป็นชุมชนที่เกิดขึ้น
ชั่วคราว แต่มีคุณลักษณะ ที่มีสาราณียะ...ระลึกถึงกัน มีปิยภระณะ...
รักกัน มีครุภระณะ...เคารพกัน มีสังคะหะ...เกื้อกูลกัน อวิวาทะ...
ไม่ทะเลาะกัน สามัคคิยะ...สามัคคีกันเอือกิภาวะ..เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ที่แท้จริง

มีสาราณียธรรม ๖ คือ มี เมตตากายภระรม เมตตาวจิกภระรม
เมตตามโนภระรม แล้วก็มีสาธาณภโคะ คีตสามัญดา และทิกฺกุฐีสามัญดา
เมตตากายภระรม ก็คือ กายภระรมมีเมตตา มีเมตตาในความประพฤติทาง
กาย เมตตาวจิกภระรมก็มีเมตตาในความประพฤติทางวาจา สำคัญมากก็
เมตตามโนภระรม มีเมตตาทางจิต จิตนี้แหละเป็นประธาณ มี เมตตา
๓ นี้ ย่อมทำให้อยู่กันอย่างมีเมตตาเกื้อกูลกัน อย่างตอนนี่ที่เคยะโชน
กันว่า “ทักษิณติตตคฺก !” เราก็ได้เจริญเมตตาวจิกภระรม เมตตามโนภระรม
เปลี่ยนคำพูดใหม่เป็น “ทักษิณ สำนิกผิต !” นี้เป็นสาราณียธรรม ใน
พุทธศาสนา

มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา คือมีความปรารถนาให้อยู่
กันอย่างเป็นสุข ใครเป็นทุกข์เป็นร้อน ก็ลงมือช่วยกัน เรียกว่ากรุณา
ใครที่พ้นทุกข์พ้นร้อนแล้ว มีสุขแล้วหรือว่าพ้นทุกข์ไปแล้วก็ยินดี
ด้วย เรียกว่า มุทิตา ก็ยินดีด้วย เมื่อยินดีแล้วก็จบ วางเฉยเป็น

“อุเบกขา” คือจิตอย่าไปยึดมั่นถือมั่นในความดีที่เราได้ทำไปแล้ว ได้ช่วยเขาจนพ้นทุกข์จนเป็นสุขแล้ว อย่าไปยึดว่าเป็นบุญคุณของเรา เราได้ช่วยเขา เราได้ทำประโยชน์แล้ว เราก็อย่าไปยึดเป็นความดีของเรา ไม่ต้องไปยึดไปแบกเอาไว้ นี่คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เป็นคุณธรรม ที่เรียกว่า “พรหมวิหาร ๔” ต้องเข้าใจคุณลักษณะพวกนี้ แล้วปฏิบัติให้ได้แบบนี้ มันจะสุดยอดธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่มีเมตตาทายกรรม มีเมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม

นี่เราอยู่กันอย่างเมตตา กัน เกื้อกูลดูแลกัน มี “สาธารณโภคี” มีอาหารส่วนกลาง มีน้ำส่วนกลาง มีเครื่องใช้ไม้สอยหลาย ๆ อย่าง ซึ่งหลายคนก็ไปเบิกได้ที่ส่วนกลาง จากหลังเวทีนี้บ้าง จากกองทัพธรรมบ้าง เป็นของส่วนกลาง มาเบิกใช้สอยเครื่องใช้ที่สำคัญจำเป็นกันพอสมควร อะไรที่มันเป็นส่วนตัวที่ตัวเองเพื่อ ๆ เกิน ๆ ก็รับผิดชอบเอาเองเถอะ แต่ของส่วนกลาง ของที่จำเป็น เขาก็เกื้อกูล นี่เรียกว่าสาธารณโภคี โดยมีหลักเกณฑ์ หรือวินัย เรียกว่าศีลสามัญญา คือหลักเกณฑ์ กฏ วินัย ส่วนที่เห็นร่วมกันใช้อยู่ร่วมกันในหมู่กลุ่มนี้ เรามาอยู่ที่นี้เราจะต้องทำอย่างนี้ ๆ ผู้ควบคุมกฏหรือควบคุมวินัยนี้ ขอยกให้พลตรีจำลอง ศรีเมือง แหม...มาควบคุมดูแลอะไรละเอียดดี เดียวก็ออกมาประกาศแทรก อย่างนี้นะ...อย่างนี้นะ ไม่เอาะอย่างนี้ นั่นแหละคือศีลสามัญญา คือหลักเกณฑ์ที่เราาร่วมกัน ตอนนี้มี ความจำเป็นต้องใช้ศีลขนาดนี้นะ อยู่กันอย่างนี้นะ

ใครก็ตาม...ขอรักย์ ผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ อิสลาม พุทธ หรืออะไรก็แล้วแต่อยู่ในนี้ ต้องเอาหลักเกณฑ์นี้นะ เราจะต้องปฏิบัติ

อย่างนี้ละ ซึ่งก็ไม่ได้ขัดกับหลักธรรม หลักวินัยของแต่ละศาสนา นี้
ละเป็นการพิสูจน์สังคมมนุษยชาติ มีศีลสามัญตา มีทฤษฎีสามัญตา ทฤษฎี
คือความเห็น ที่แต่ละคนมีความเห็นร่วมกันนั้น คืออะไร เราต้องการ
จุดมุ่งหมายอะไรร่วมกัน เป็นความมุ่งหมายใหญ่ หรือความหมายชั่วคราว
อย่างที่เรามาชุมนุมที่นี่เป็นเป้าหมายชั่วคราว ว่าเรามาชุมนุมกันเพื่อ
ที่จะทำงานใหญ่ คืองานมาร่วมชุมนุมแสดงความเป็นพลังของมวล
ประชาชน ที่จะหยุดรัฐบาลคณะนี้ ซึ่งเป็นคณะที่มีระบอบทักษิณซับซ้อน
ซุกอยู่อย่างชัดเจน เรามาร่วมผนึกกันเอาออกไปให้ได้ ไม่ให้เกิดอีก ระวัง
ถาวรได้ยิ่งดี เพราะทำลายประเทศชาติ นี้เป็น ทฤษฎีสามัญตา อันนี้
เห็นร่วมกันทุกคน เราก็มาทำอย่างนี้เป็นต้น นี่คือเป้าหมายหลักสำคัญ
ซึ่งจะมีปัจจัยย่อย ๆ อีกมากมายที่เป็นตัวแสดงความจริงอันยืนยัน
ความไม่ถูกต้องไม่เหมาะสมของคุณทักษิณของรัฐบาลคณะนี้ เราก็มา
ช่วยกันทำให้ความจริงต่าง ๆ เหล่านั้นปรากฏออกมาให้มาก ๆ ให้
หมด ๆ ดีแน่สัจจะ จนกว่าจะชนะด้วยความจริงเป็นที่ยุติอย่างสันติ
นี่คือสังคมผู้ดี สังคมศิวิไลซ์ ประเทศเจริญ ที่ชนะกันด้วยความถูกต้อง
ไม่ใช่สังคมที่ยังเอาชนะกันด้วยการกัดกันตีกัน ใช้อาวุธฆ่ากัน ตัดสิน
การแพ้ชนะ นั้นมันสังคมดึกดำบรรพ์ โบราณแล้ว

คำสอนของพระพุทธเจ้าทรงสอนมาให้คนเป็นสังคมอารยะ
อย่างนี้ ก็ที่เรามาประพืดต่อกันนี้แหละ เพราะฉะนั้นที่ชาวอโศกมา
ทำงานร่วมกันที่นี่ เพราะอาตมาเห็นแล้วว่า อ้อ !.. อันนี้อยู่ในหลักเกณฑ์
พระพุทธเจ้า มาช่วยกันทำเถอะ ชาวอโศกจึงได้มาทำงานที่นี่ ด้วยเมตตา
กายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตามโนกรรม มีสาธาณโภคี (มีกองกลาง

กินใช้ร่วมกัน) มีศีลสามัญตา (หลักเกณฑ์ที่ปฏิบัติร่วมกัน) มีทิวฐิสามัญตา (ความเข้าใจในเป้าหมายสำคัญร่วมกัน) ชาวอโศกจะทำจริง ๆ และพยายามจะมีสาราณียะ...ระลึกถึงกัน มีปิยภระณะ...รักกันมีครุภระณะ...เคารพกัน มีสังคหะ...ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อวิวาทะ...ไม่ทะเลาะกัน สามัคคียะ...พร้อมเพรียงกัน เอกีภาวะ...เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจริง ๆ มาประพฤติอย่างนี้ ใครจะประพฤติด้วยก็เอารวมเบ็ดเสร็จก็อยู่กันได้อย่างสงบสันติศิมาหลายเดือนแล้ว เป็นปรากฏการณ์ให้เห็นอย่างไม่น่าเชื่อ สันตืออหิงสา สวายนามจริง ๆ

แม้จะมีคนหาเรื่องจะมารวน คนอื่นจะมำทำร้าย เราก็อหิวฐิ ใซ้ยุทธศาสตร์จัดการเขา อย่าให้มำทำเลวทำร้าย หยาบ ๆ ถาย ๆ ในที่นี้ แต่ถ้ำจะมารวมกันดี ๆ เช่น ชาว นปก.บางผู้บางคนมำในที่นี้ เขาประพฤติอย่างที่เราเป็นอยู่ เราก็อไม่ว่ากัน อย่าไปรังเกียจเขา ชาว นปก.เข้ามาอยู่ในนี้ เขาอไมละเมิดวินัยหลักเกณฑ์ อยู่ในนี้ เขาจะมำขอแบ่งกินแบ่งใซ้บ้าง แม้แต่ชาวอโศกบางคน นี้จำหน้าได้ว่าเป็น นปก. มาเอาอาหาร แหม...ตาเขี้ยวใใส่เขา จะอไมให้เขากิน ก็ขอบอกว่า...อย่าเลีย เขามำกินก็ดีแล้ว แม้ชาว นปก.มำแฝงกินที่นี้แล้วก็ไปรับเงินที่สนามหลวง ก็อไมว่ากัน แต่มันเป็นขบถนะ ไปเอาเงินสนามหลวง แต่มำกินข้าวที่นี้ ทางโน้นถ้ำเขารู้เขาก็อว่านะ ทางนี้เรารู้เรอไม่เป็นไรหรอก เรอภักย์ เรอใจดี อไมว่า แต่คุณอย่ามำประพฤติสิ่งที่เป็นอกุศลทุจจริตในที่นี้ ตามขอบเขตตามศีลตามหลักเกณฑ์ของเรา ก็แล้วกัน ถ้ำคุณประพฤติผิด เรอเอาคุณออก อไมให้คุณอยู่ อย่างนี้เป็นต้น นี้คือลักษณะการประพฤติในสังคมอาริยะของมนุษยชาติ

◎ ความต่างระหว่างพลังประชาชนปลอมกับของจริง

เพราะฉะนั้น ถ้าเพื่อว่าผู้ใดมาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว เอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาใช้ในสังคมมนุษย์ให้ได้ นั่นคือ เราเป็นพุทธศาสนิกชนที่เรียนรู้ตามคำสอนอันเป็น “อนุศาสนี” ของพระพุทธเจ้าแล้วเอามาปฏิบัติประพฤติดีได้สำเร็จจริง มีประโยชน์ แม้ชุมชนที่ชุมนุมกันอยู่ขนาดนี้ยังมีประโยชน์เลย ทำงานไปและได้ผลเป็นพลังรวม คิดดูซิ แม้มีคนจรรยาเป็นครั้งคราว และมีคนอยู่ประจำเป็นหลักได้ขนาดนี้ มีมวลชนขนาดนี้ ยังมีฤทธิ์มากขนาดนี้เลย ถ้ามีมวลประชามาร่วมกันมากกว่านี้จะมีฤทธิ์กว่านี้มัย มีมัย (มีคะ-) ไซ้มัย นี่คือพลัง...ขอโทษนี่คือพลังประชาชนที่แท้จริง เขาขโมยเอาคำว่า พลังประชาชน ไป โดยการซื้อ โดยการจ้างวาน นั่นมันเรื่องของพลังประชาชนปลอม ที่ถูกครอบงำทางความคิด ถูกร้อยเอาไว้ด้วยอำนาจเงิน อำนาจงาน อำนาจหลายชนิดบังคับไว้ ที่นี้ไม่มีอำนาจอะไรบังคับคุณมาด้วยอิสรเสรีภาพ ไม่ได้รับจ้างมา ต่างคนต้องเสียเงินเสียแรงงาน เสียความสุขความสบายส่วนตัวที่เราซื้อด้วยเข้าไป มาอดมาทน มาลำบากลำบากด้วยเข้าไป

แต่เรามีปัญญาารู้ว่ามาทำไม มาช่วยในด้านไหน บางคนไม่ได้มาช่วยอะไรได้มาก ขอให้มานั่งรวมเป็นมวลเป็นหมู่เฉย ๆ เท่านั้น ก็เติมมวลพลังประชาชนที่แท้จริงได้ส่วนหนึ่งแล้ว ยิ่งมีความรู้ ความสามารถ มีวัตถุ มีแรงงาน มีจิตวิญญาณ เอามาช่วยกันเข้าไป มันก็จะ เป็นพลังประชาชนที่แท้จริง พลังประชาชนที่แท้คืออันนี้มันกำลังก่อรูปก่อร่าง กำลังเป็นดาวกระจายไปทั่วประเทศ ตามจังหวัดนั้นจังหวัดนี้

โดยมีแนวคิดตรงกัน มีทฤษฎีสามัญตา อยู่ในกฎในระเบียบกัน

เพราะฉะนั้น แม้ที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงออกนอกกฎนอก
ระเบียบ เราจะชำระ แล้วเราก็จะเอาคนที่ทำนอกกฎนอกระเบียบออก
คนนั้นขบถคนนั้นคือคนนอกกลุ่ม ไม่ใช่กลุ่มนี้ มันจะชัดเจนขึ้น
มันจะจัดหรือมันจะแบ่งแยกกันออกไปโดยสังขธรรม สิ่งดีไม่ดีมันจะ
จัดสรรของมันขึ้นเรื่อย ๆ ตามเหตุปัจจัยแห่งสังขธรรม คนกับพฤติกรรม
เป็นเหตุเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดผลตามที่มันเกิดมันเป็นให้เราเห็น
อยู่หลัก ๆ นี้

ที่มีแกนนำทั้งห้าคน มีทั้งด้านศาสนา มีทั้งด้านนักวิชาการ
มีทั้งด้านแรงงานและรัฐวิสาหกิจ อย่างคุณสมบัติ มีทั้งด้านมวลของ
ผู้ที่เป็นสื่อสารอย่างคุณสนธิ แล้วเข้ามารวมกัน และก็มีคนอื่น ๆ อีก
ไม่ใช่มีห้าคนเท่านั้น เช่น มีคุณสุริยะใส แล้วยังมีคนอื่น ๆ อีก อาตมา
ไม่ได้กล่าวชื่อขออภัย ที่รวมสมองร่วมช่วยกันคิด ช่วยกันรังสรรค์ขึ้นมา
ก็เกิดเป็นระบบ เป็นองค์ประกอบแห่งศิลปะและศาสตร์ เราไม่ได้
แต่งตั้งกันอย่างพวกกินเงินเดือนมีอำนาจพิเศษบังคับอันโน้นบังคับอันนี้
แต่เรามาช่วยกันคิด มาร่วมกันจัดสรร มาร่วมกันทำงาน ลงทุนลงแรง
อันนี้เป็นระบบที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ เป็นงานอาสา เสียสละ ไม่ใช่
งานอาชีพหากิน

๑) ทำงานการเมืองอย่างไร

โดยไม่ต้องหาเงินหาทองให้ตัวเอง ?

ชาวโศกทำงานเสียสละสร้างสรรค์ให้แก่มวลมนุษยชาติได้

โดยที่ชีวิตนี้ไม่ได้สะสมเงินทอง ไม่สะสมทรัพย์สินใดๆให้แก่ตนเอง ไม่ต้องหาเงินหาทองให้แก่ตัวเองแล้ว พวกเราใช้ชีวิตเป็นอนาคาริกชน (ผู้ไม่ต้องมีเงินทองบ้านช่องเรือนชาน) ไปถามดูเถาะชาวโศกในที่นี้ทำ งานอยู่กับชุมชนโศกมากี่ปี บางคนอยู่มาสิบปี บางคนยี่สิบปี บางคน สามสิบกว่าปีแล้ว ที่ทำงานอยู่กับชาวโศกมาตลอด ตั้งแต่อาตมา เริ่มต้นบวชมานี้มันเกือบสี่สิบปี บางคนเกือบสี่สิบปีแล้ว อยู่ได้อย่าง สบาย ไม่ต้องมีเงินทอง ไม่ต้องมีรายได้เป็นสมบัติส่วนตัว แต่เป็น “สาธารณโภคี” กินอยู่ส่วนกลางนี้แหละ ในสังคมคนสมัยนี้ยุคนี้แท้ ๆ มันเป็นไปได้ไหม ? เป็นไปได้ ไม่ใช่เพื่อฝัน แล้วทำงานการเมืองได้ไหม ได้ ! คุณทำหน้าที่ไปสิ เพราะการเมืองมีหลายหน้าที่ ที่เป็นไปเพื่อบ้าน เพื่อเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเรา นั่นคือการเมือง

อย่างชาวโศกเรานี้จะมาทำหน้าที่รับใช้ กวาดขยะ ทำความ สะอาด ปัดกวาด เช็ดถู ซึ่งเรารู้ว่างานพวกนี้คนไม่ค่อยอยากทำ แต่มันสำคัญและจำเป็น เราไปทำอันนี้โดยไม่ได้คิดยัดเยียดว่าสูงตามที โลกเขาแบ่งชั้นโลกเขาเรียงเกียด แต่มันจำเป็น มันสำคัญ เราไม่โง่อย่างโลก เราใช้ภูมิธรรม ภูมิปัญญาที่ว่า อ้อ!...นี่มันสมควร แม้จะปัดกวาดเช็ดถู ทำขยะ เราก็นิดีทำ ยินดีรับใช้ ให้บริการอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็เห็นว่ามันดี นี่เป็นการรับใช้ประชาชน เป็นประโยชน์แก่ประชาชน แม้ไม่ได้ ยศไม่ได้ตำแหน่ง แลผมมีคนดูถูกดูแคลนเข้าใจผิดด้วยซ้ำไป แต่กิจนี้ การนี้ทำเพื่อประชาชน ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ตนเลย การรับใช้ประชาชน ส่วนรวมเช่นนี้คืองานการเมือง อย่าเข้าใจว่าการเมืองคือการไปนั่ง ในสภา การถูกเลือกตัวไปเป็นผู้แทน การไปนั่งบริหารแล้วก็ไปพบ

ประชาชน ไปดูว่าเขาขาดหกดกหล่นอะไร ตรงไหนที่เป็นอยู่ไม่เรียบร้อย ไม่เป็นสุข แล้วก็มานั่งคิดช่วยเท่านั้น คนที่ลงมือช่วยจริง ๆ ช่วยประชาชนในเรื่องในส่วนที่จะช่วยให้ประชาชนหรือสังคมส่วนนั้น ส่วนนี้เป็นอยู่เป็นสุข ไม่ใช่ไปช่วยแค่เป็นการหาเสียงไว้เพื่อเขาจะได้เลือกเราเข้าไปเสวยตำแหน่งมีลาภยศสรรเสริญเท่านั้นคือ การเมือง การทำงานช่วยประชาชนเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขโดยตรง โดยไม่มี ตำแหน่งอะไรเลย เป็นการกระทำของประชาชน เป็นการเมือง ภาคประชาชนโดยแท้ ทำอย่างสมัครใจจริง ๆ และเสียสละแท้ ๆ เถอะ

๑ “งาน” การเมือง คืองานอะไรกันแน่ ?

“งาน” มีมากมายหลากหลาย ล้วนคืองาน การบริหารก็คือ “งานการเมือง”...ได้ ลงมือขุด แบกهام กวาดเก็บขยะจริง ๆ ก็คือ “งานการเมือง”...ได้ ขอให้ทำเพื่อช่วยเหลือมวลประชาชนอย่างเสียสละ อย่างไม่รู้ภาวะแฝงเชิงธุรกิจเชิงหาอำนาจมาให้ตนจริง ๆ เถิด

“งาน” การเมือง คืองานอะไรกันแน่ ?

คุณรู้ไหมว่า ชาวอโศกที่มากวาดมาเก็บขยะกันที่นี่ บางคน ปริญญาตรี บางคนปริญญาเอกก็มี บางคนหาเงินได้เดือนเป็นแสน มาทำงานการเมืองกันอยู่ที่นี่นะ คุณไม่รู้จักเขาหรอก แต่เขาปรับใช้คุณ เขาปรับใช้ประชาชนจริง ๆ เหมือนกับเป็นกรรมกร แต่เขากำลังทำงานการเมือง คุณไม่รู้จักเขาหรอก ชาวอโศกที่ปนเปออยู่ในที่นี่ เพราะนั่น สิ่งเหล่านี้เราอย่าไปติดยึดยศศักดิ์ฐานะธุรกิจทรัพย์สิน หลงในโลกกรรม มากนัก เข้ามาเรียนรู้สัจจะ แล้วก็ให้รู้สาระว่า เอ้อ...โอกาสนี้ ยุคนี้

สมัยนี้อันนี้จำเป็น อันนี้สำคัญ กาละนี้ต้องทำอันนี้ มันก็ล้วนคือ “งาน” ทั้งนั้น งานการเมืองล่ะ

ตามประสาอาตมาผู้ไม่เคยเรียนรัฐศาสตร์การเมืองมาเลยในชีวิต แต่ก็มีสิทธิ์ที่จะเห็นว่า การเร่งทำงานกวาดขยะให้แก่สังคมประชาชน เมื่อเรื่องขยะกำลังทำความเดือดร้อนให้แก่สังคมประชาชนอย่างสำคัญ เป็น “งานการเมือง” แท้กว่าการแย่งตำแหน่งรัฐมนตรี การแก้ปัญหาปากท้องให้แก่ประชาชนเป็น “งานการเมือง” แท้กว่าการมัวมุ่นแต่จะแก้รัฐธรรมนูญเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนแก่พรรคพวกตนเอง

นายมี..ประชาชนเต็มจันอยู่หมู่บ้านบางแควิก แกร่งเก็บกวาดขยะเนาที่กำลังเป็นพิษมีเชื้อระบาด ให้แก่หมู่บ้านนั้นหมู่บ้านนี้ไปทั่ว เป็น “งานการเมือง” แท้กว่า **อบต.สมศักดิ์** ที่เป็นอบต.ประจำบ้านบางแควิกคนแก่ ผู้ได้แต่วิ่งต้อย ๆ ตามก้นเมียรัฐมนตรีไปจ่ายตลาดวันแล้ววันเล่า เป็นไหน ๆ และแท้กว่า “งาน” ที่**นายเนว** วิ่งเดินช่วยพ่อของตนจนได้ขึ้นเป็นประธานสภาฯ แท้กว่า “งาน” วิ่งหาตำแหน่ง สร้างอำนาจ ใช้ช่องทางโอกาสกอบโกยผลประโยชน์ เฉพาะอย่างยิ่งแท้กว่าความเข้าใจของคนทั่วไปที่พากันหลงผิดว่า ลีลาเชิงชั้นต่าง ๆ ของนักการเมืองที่แสดงลวดลายกัน เพื่อรักษาฐานะและผลประโยชน์ของตนของพรรค ว่า เป็น “การเมือง” แล้วก็หลงฝังใจกันว่า นี่คือ “งานการเมือง”

“งาน” ธุรกิจค้าขาย ก็ต้องมี “การเมือง” ถ้าเข้าใจคำว่า “การเมือง” อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน” ราชการ ก็ต้องมี “การเมือง”

ถ้าเข้าใจคำว่า “การเมือง” อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน” ทำมาหากิน ส่วนตัว ก็ต้องมี “การเมือง” ถ้าเข้าใจคำว่า “การเมือง” อย่างถูกต้องแท้จริง “งาน” ศิลปะ ก็ต้องมี “การเมือง” ถ้าเข้าใจคำว่า “การเมือง” อย่างถูกต้องแท้จริง อาตมาเรียนศิลปะมาโดยตรง แต่อาตมาไม่ได้เขียนแค่ “ภาพ” ละเลยแค่ “สี” ลงบนผืนผ้าใบเก่งจนขายได้ราคาภาพละรือยล้านพันล้านหรรอก กระนั้นอาตมาก็มั่นใจว่า อาตมาทำงาน “ศิลปะ” ที่เป็น “การเมือง” อยู่ตลอดเวลา

ใน “งาน” ทุกงานต้องมี “การเมือง” ให้ได้ ไม่ใช่มีแต่ตัวกู

พวกกู

**พฤติกรรมที่ยังหาเสียง ยังทำเพื่อให้ได้ประโยชน์ทั้งด้าน
รูปธรรมและทั้งนามธรรมเป็นความโลภใส่ตน ล้วนยังไม่ใช่ “งาน”
ที่เรียกได้ว่า “งานการเมืองอันเป็นประชาธิปไตย” เด็ดขาด**

แล้วนับสำคัญแท้ ๆ ของคำว่า “งานการเมือง” คือ งาน
อย่างไร กันแน่ล่ะ ?

“งาน” การเมือง คือ งานที่ทำเพื่อประชาชนทั้งหมด เพื่อ
ผู้อื่น ที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก
แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน ไม่ใช่งานเพื่อหากินหาเสียงให้แก่
ตัวเรา ให้แก่ครอบครัวของเรา ให้แก่หมู่พวก ให้แก่พรรคการเมือง
ของตน แต่ต้องเป็น “งาน” เสียสละเพื่อผู้อื่นจึงจะเรียกว่างาน
การเมือง ดังนั้นนักการเมืองจึงจะต้องเป็นคนมีธรรมะอย่างแท้จริง
ต้องมีธรรมะขั้นเสียสละได้จริง ๆ จึงจะเป็นนักการเมืองได้ งาน
ที่ไม่เสียสละไม่ใช่งานการเมือง

โลกสังคมขาดธรรมะไม่ได้หรอก จะเป็นศาสนาไหนก็มี
คุณธรรมที่ดีของพระศาสดาของทุกศาสนา ปฏิบัติให้ดี ๆ ตามพระศาสดา
สอนเถอะ แล้วเราจะอยู่ร่วมกันอย่างดีไม่ว่าศาสนาไหนก็อยู่ร่วมกันได้
เพราะคุณงามความดีของมนุษยชาติและของสังคมอันสำคัญ ๆ และ
ยิ่งใหญ่ นั่นตรงกัน จะต่างกันแต่ข้อปลีกย่อยและข้อที่ลึกซึ้งเท่านั้น
ฉะนั้น อย่าไปเอาข้อปลีกซึ่งปลีกย่อยมาขัดแย้ง ทะเลาะกันตีกัน เพราะ
โครงสร้างใหญ่เรื่องใหญ่ ๆ ของศาสดาทุกพระองค์ตรงนี้ตรงกันหมด
อยู่ร่วมกันให้ดี ๆ ให้มีความสุขสามัคคีเถอะ แล้วเราจะเป็นประเทศไทย ที่
มี “นวัตกรรม” ของสังคมอันมีโครงสร้างที่เป็นการเมืองใหม่ เศรษฐกิจ
ใหม่ รัฐศาสตร์ใหม่ สังคมแบบใหม่ขึ้นมา เกิดมาให้โลกดู นี่แม้แต่
การชุมนุมประท้วงล้มล้างรัฐบาลนี้ละ เข้าข่ายขบถเชียวนะ ถ้าไม่มี
รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ พวกเรานี่เป็นขบถ แต่ดีที่ว่ามีรัฐธรรมนูญบอก
ไว้ แล้วเราก็ทำให้ตรงตามรัฐธรรมนูญ ระบุว่าให้ชุมนุมอย่างสงบไม่มี
อาวุธ ไม่ทำร้าย ไม่รุนแรง ประสงค์ดีมีดีอะไรก็สื่อออกไป ทำงานนี้ให้
สำเร็จ เรียบร้อย **ถ้าการชุมนุมอันนี้สำเร็จชนะอย่างเด็ดขาด รับรอง
จะเป็นตัวอย่างให้แก่โลกไม่ใช่ของประเทศไทยที่ยังไม่เคยมีเท่านั้น
จะมีให้แก่โลกเลย** อาตมาพูดอันนี้ใครจะเข้าใจว่าพูดใหญ่พูดโตเกิน
ไป ก็ไปพิจารณาดูก็แล้วกัน ก็ขอจบและขอเจริญธรรมถ้วนทั่วทุกคน
เทอญ สาธุ.....

**จบบทที่ ๓ ที่ว่าด้วยวิถีธรรม ในสังคมการเมืองใหม่ ของ
หนังสือเล่มนี้ คือ ถ้าอย่างนี้ละ? การเมืองใหม่มั๊ย...!!!

บทต่อไปเรื่อง “เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด” จาก
การเทศน์ของ “พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์” ทางโทรทัศน์ช่อง “เพื่อ
มนุษยชาติ” ในรายการ “สงครามสังคม - ธรรมะการเมือง” ทว่าต่าง
กรรมต่างวาระ และได้พิมพ์เป็นหนังสือเผยแพร่แล้ว ก็ได้นำมารวบรวม
ไว้เป็นบทที่ ๔ เพื่อเสริมเนื้อหาของ “การเมืองใหม่” ตามอุดมคติ
ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ความตอนหนึ่งจาก พระโอวาทของเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ ๑/๒๔๗๑

เรื่อง “คัดเตือนข้าราชการมหาดไทยให้สังวรต่อหน้าที่และความ
ประพฤติกองคน”

...ขอเตือนให้ข้าราชการสังวร ในความสุจริตต่อหน้าที่ของตน
และความประพฤติกองคนอันควรแก่ตำแหน่งและศักดิ์ของตน เมตตากรุณาแก่ประชาชนพลเมืองผู้สุจริต เข้มงวดกวดขันในการปราบปราม
พาลชนผู้ประพฤตินิคมพระราชากำหนดกฎหมายเป็นภัยแก่ชุมชน
ข้าราชการผู้ใคร่สำนึกว่าตนได้ประพฤติกบพร่องมาทั้งจงกลับใจเสียใหม่
ยังอาจจะมีทางแก้ตัวได้ ผู้ใดตั้งอยู่ในความสุจริต ไม่เกียจคร้าน
ไม่เท็จต่อราชการ ไม่ใช้อำนาจหน้าที่ในทางผิดทำนองคลองธรรม
ไม่เบียดเบียนราษฎรเพื่อประโยชน์ตน ไม่ทุจริตต่อหน้าที่ ไม่ละเมิด
ต่อคำสั่งและระเบียบราชการ ผู้นั้นไม่ต้องหวาดหวั่นกลัวภัยอย่างหนึ่ง
อย่างใด...

จากหนังสือ...ปรัชญาการครองใจคน โดย. จันทร โปจิตร ป. ๙

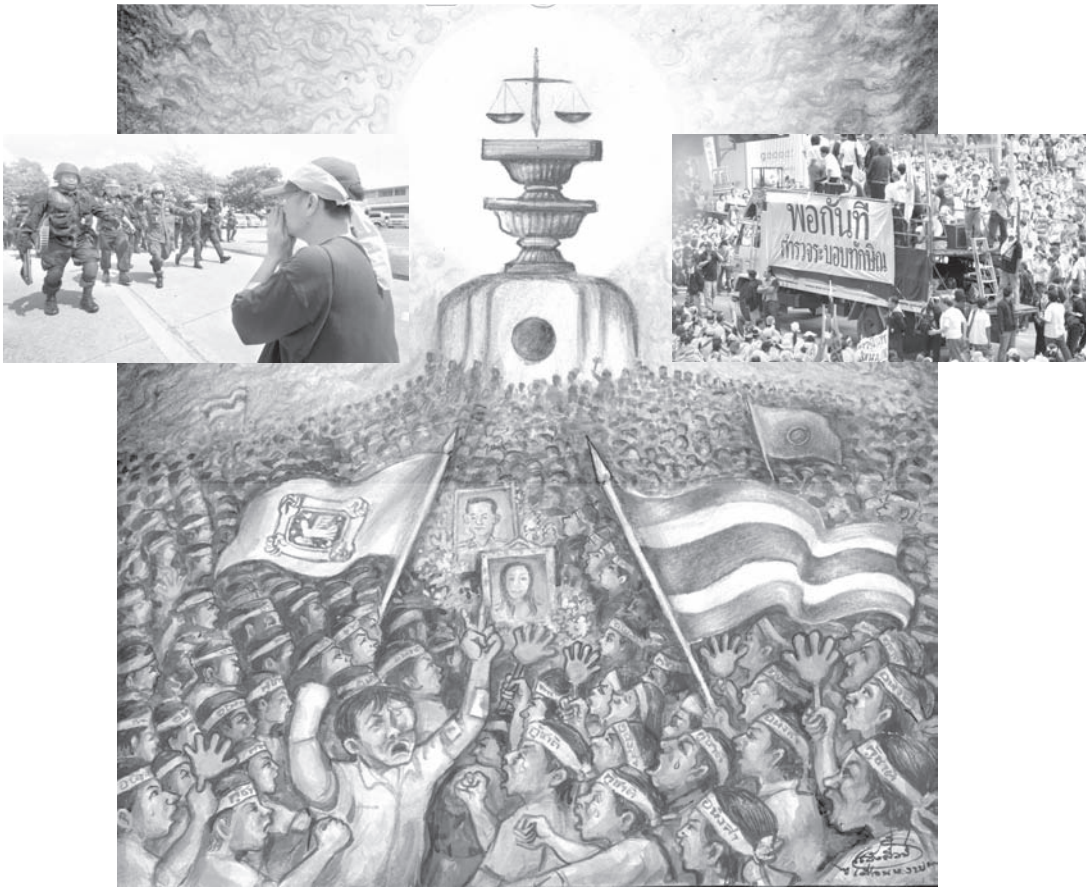
ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

น้อมนบ
น้อมขวัญ
ปัญญาอัน
วรารณ

ปรัชญาวัต

เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด

170 ตัวอย่างนี้ล่ะ?
การเมืองใหม่ มี...!!!

จุดสำคัญของการเปลี่ยนแปลง (Interest point)

การเปลี่ยนแปลง หรือคำว่าเปลี่ยนแปลง คำนี้ ตอนนี้นำมาตั้ง อเมริกาก็กำลังหาเสียงกันโดยใช้คำว่า *เปลี่ยนแปลง* กำลังได้คะแนนเยอะเลยตอนนี้ นายบารัค โอบามา ใช้คำว่าเปลี่ยนแปลง ๆ ๆ นี้ล่ะ เพราะฉะนั้น ขณะนี้ที่ขานรับคำว่า การเมืองใหม่ กันอยู่ตอนนี้ การเมืองเก่าวนอยู่ในอ่างกันมานานแล้ว จะต้องออกนอกกรอบการเมืองเก่านี้ให้ได้ จึงจะเรียกว่าเปลี่ยนแปลงไปสู่การเมืองใหม่ ถ้าเปลี่ยนแปลงได้ จึงจะเกิดการเมืองใหม่ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด** พันธมิตรฯ ชุมนุมอยู่นี้ก็เพื่อยืนยันให้ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันนี้ให้ได้ นั่นเป็นเนื้อหาหลักเป็นเป้าหลัก เป็น Interest point จุดสำคัญของสิ่งที่เราต้องการ

ถ้าไม่สำเร็จ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง วนอยู่อย่างเก่า มีแต่จะเลวร้าย เพราะถ้าเผื่อว่าการเมืองใหม่ไม่เกิด การเมืองเก่าชนะคราวนี้นะ จะพองกว่าเก่าอีกหลายเท่าเลย มันเป็นการต่อสู้อันสำคัญเลยตอนนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อว่าการเมืองเก่าชนะเด็ดขาด การเมืองใหม่ขึ้น

ไม่ได้ รับรองโดนเหยียบแบน ถ้าการเมืองใหม่เกิดไม่ได้คราวนี้ ต่อสู้กันมาขนาดนี้ ก็จะต้องเดินไม่ออกอีกนานแสนนาน การเมืองเก่าจะพองดีไม่ดีก็จะผูกขาดไปอีก

การเมืองเก่าที่มีลักษณะแบบนี้ ๗๕-๗๖ ปีแล้ว ถ้าผูกขาดคราวนี้ไปอีก ๑๕๐ ปี ตายแน่ ๆ เลย มาถึงยุคขนาดนี้แล้วนี่มันน่าจะต้องเปลี่ยนแปลงกันซะที โลกทั้งโลกก็มีกระแสที่จะต้องเปลี่ยนแปลงของเก่าที่มันใช้ไม่ได้ อันนี้ทั้งโลกรู้กันดี เราก็ไม่ได้เป็นคนล้าสมัย เป็นคนที่มั่งงุมมะงาหราอะไร เราก็รู้สึกมอยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็ต้องออกมาช่วยกัน

◎ การเมืองเก่าคืออะไร

ความประพฤติ-เนื้อหาหลักของการเมืองเก่า มันเลวร้ายอย่างไร ?

การเมืองเก่า ก็คือแบบโลกีย์ ฟังตรงนี้ให้ดี แบบโลกีย์แบบเป็นทาสลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เอาให้ชัด... การเมืองเก่าคือการเมืองแบบทุนนิยม-บริโภคนิยม-อำนาจนิยม หรือโลกียนิยมนั่นเอง เพราะฉะนั้น การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยในโลกนี้ทุกวันนี้ก็ดี หรือแม้ในประเทศไทยก็ตาม นักการเมืองเก่าก็ทำการเมืองลอกเลียนกันแบบนี้แหละ คือทำงานการเมืองเพื่อที่จะสร้างฐานะทางลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ให้แก่ตัวนักการเมืองเอง ให้แก่ครอบครัวตระกูลตัวเอง เพื่อหมู่พวกหรือพรรคตนเอง เป็นประชาธิปไตยที่ยังไม่พ้นจากโลกธรรมแบบนี้กันอยู่ทั้งโลกนั่นแหละ บางประเทศอาจจะมีนักการเมือง

ที่พิเศษ ๆ บางคนแต่ก็น้อยคนมาก ที่ดู ๆ จะมีความมั่งน้อยอยู่บ้าง นอกนั้นก็ยังมีแต่เป็นมารยาท สร้างภาพ ซึ่งนาน ๆ จะมีสักคนพอเป็น ตัวอย่างของโลก แต่ขอยืนยันว่ายังไม่รู้จักโลกุตระ ยังทำงานการเมือง เป็นอาชีพหากินชนิดหนึ่งกันทั้งนั้น ไม่ได้ละความเห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชนอย่างเต็มที่หรอก เพราะยังไม่มั่งน้อยสันโดษกันชนิดที่เป็น นักปฏิบัติธรรมไป ทำงานการเมืองไป แล้วใช้การเมืองเป็นการละกิเลส ตนเองจริง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน โดยมีทฤษฎีการประพุดิตนแบบพุทธ ที่เป็นโลกุตระจริงจัง หรือให้ชัด ๆ ก็คือเอาการทำงานการเมืองนั้นแหละ เป็นโจทย์ในการละกิเลสตนเองอย่างมุ่งมั่นจริงจัง ชนิดที่มีทฤษฎีกำจัด กิเลสอย่างสัมมาทิฐิ สำหรับนักการเมืองที่ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้า อรหันต์ก็กิเลสหมดแล้ว

งานการเมืองในโลกทุกวันนี้ยังไม่เป็นโลกุตระ นี่เป็นความเห็น ของอาตมานะ ซึ่งอาตมาเชื่อว่าคนอื่น ๆ ในโลกจะเห็นตามอาตมาพูดนี้ ยากมาก จนกระทั่งเห็นว่าอาตมาเพื่อเจ็ดด้วยซ้ำ ซึ่งอาตมารู้ดีอยู่แล้ว ว่า คนในโลกปัจจุบันนี้เข้าใจศาสนาพุทธกันคนละทัศนคติกับอาตมา แต่อาตมาก็กำลังพิสูจน์ความเป็นศาสนาพุทธตามทัศนคติของอาตมาอยู่ สำหรับอาตมาแล้วขอยืนยันว่า **งานการเมืองประชาธิปไตยไม่ใช่งาน อาชีพเพื่อที่จะล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ให้แก่ผู้ทำงาน การเมือง ไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อพรรคพวก ตนเองแน่ ๆ** แต่งานการเมืองประชาธิปไตยคืองานเพื่อเสียสละ ช่วยมวลมนุษยชาติ ช่วยมวลประชาชนของประเทศ ทำความ เข้าใจกันดี ๆ เกิด

เพราะฉะนั้น ในเมืองไทยที่มีนักการเมืองสืบทอดกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อปู่ย่าตาทวดมีประชาธิปไตย สืบสายกันมาจนถึงวันนี้ ๗๖ ปี ล้วนเป็นบทบาทของการเมืองชนิดเก่า ในประเทศไทยมีกลุ่มนักการเมืองอยู่กลุ่มหนึ่งเท่านั้น วนเวียนทำกันเป็นอาชีพอยู่ตรงนั้น นอกนั้นประชาชนก็บอกว่าการเมืองไม่ใช่ธุระ ถึงเวลาให้ไปลงคะแนนเสียงก็ไปบ้างไม่ไปบ้าง แล้วก็จบ หันมาทำมาหากินของกูไป ฝ่ายบริหาร ฝ่ายรัฐบาลจะแย่งชิงกันยังไง จะดัมย่ำทำแกงบ้านเมืองอย่างไร ไม่รู้ไม่ซี โยนสิทธิให้เหล่านักการเมืองไปเลย โดยเข้าใจแคบ ๆ ตื้น ๆ ว่าเข้าไปไม่เล่นการเมือง เข้าไม่ยุ่งการเมือง ทำแค่ลงคะแนนเสียงแล้วก็จบ ใครจะปู้ยี่ปู้ยำบ้านเมืองทุจริตโกงกินยังไงช่างมัน กูก็ทำมาหากินของกูไป หมกมุ่นอยู่กับโลกีย์ลาลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขของกูไป ตามภูมิเท่าที่แต่ละคนมีจนกว่าจะตาย

ประชาชนส่วนมากไม่เข้าใจว่า การเมืองคือเรื่องของทุกคน โดยเฉพาะระบอบประชาธิปไตย เพราะถูกรอบจำทางความคิดไปแล้วว่าการเมืองคือแค่นี้แหละ ออกเสียงเลือกตั้งเสร็จแล้วจบ ! หมดสิทธิหรือถูกริบสิทธิไปเป็นของนักการเมืองหมดแล้ว โดยนักการเมืองก็หลงผิดกันมานานแล้วด้วยว่า ข้านี้แหละคือเจ้าของการเมือง การเมืองต้องจัดการกันได้แต่ในสภาเท่านั้น นอกสภาเป็นการเมืองไม่ได้ คนนอกสภาไม่มีสิทธิมาออกเสียงอะไรได้อีก ถึงแม้ประชาชนคนใดจะออกเสียงจะตะโกนอะไรขึ้นมา ก็แค่เสียงนกเสียงกา ฟังพอเป็นพิธีพอเป็นมารยาท รับฟังเพื่อเป็นการสร้างภาพไปเท่านั้น

นักการเมืองเท่านั้นที่มีอำนาจเต็ม เพราะรับอำนาจไปจาก

ประชาชนได้แล้ว การเมืองของนักการเมืองแบบนี้ก็หาวิธีที่จะทำยังไงให้ได้คะแนนเสียงมากที่สุด เอาคะแนนนั้นมาเป็นตัวตั้ง ยืนยันว่าเข้ามาจากการเลือกตั้ง ข้านี้แหละประชาชนเลือกมา นี่ไงคะแนนเสียงมากที่สุด ทำลายสถิติขึ้นมาเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะได้คะแนนมาด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม จะซื้อเสียงมา จะโกงมา จะบังคับ จะหลอกล่อ จะใช้เล่ห์สารพัดอย่างไรได้คะแนนมา แล้วก็อ้างเอาการเลือกตั้งอย่างนี้ ๆ แหละคือประชาธิปไตย นักการเมืองก็เข้าใจอย่างนี้ นักวิชาการก็เข้าใจอย่างนี้ ประชาชนก็เข้าใจอย่างนี้ มั่นดินหรือมันต่ำลงไปเรื่อย ๆ ประชาธิปไตยก็เป็นอย่างนี้แค่นี้ เวิร์กจริง ๆ เลย

เพราะฉะนั้น มันได้ฝังรากลงไปในจิตใจนักการเมือง แม้แต่ประชาชนก็เข้าใจอยู่แค่นี้ นี่กว่าอย่างนี้คือการเมืองเท่านั้น ไม่รู้จักสิทธิ์ ทิ้งสิทธิ์ให้แก่นักการเมืองไปหมด คุณปล่อยมือไปให้เขาขี้ขี้ขี้ขี้ เขาจะหาทางหากินจากเมกะโปรเจกต์ จะผันเงินออกมาทางโน้นทางนี้เพื่อที่จะคอร์รัปชัน คอมมิชชั่น โกงกันเต็มที่อยู่แล้วก็ไม่รู้เท่าทัน ไม่สนใจที่จะท้วงติงทัดทานเมื่อเห็นไม่ชอบมาพากล ไม่เอาภาระ ไม่รู้เรื่อง นักการเมืองทุกวันนี้จึงลงทุนกันโดยไม่ได้เสียตมเสียตาย เรื่องเงินเดือนจี้ฝัง อยู่แค่ ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปี รวยละเลย

สรุปแล้ว ถ้าให้นักการเมืองรุ่นเก่า ที่เข้าใจว่าการเมืองเป็นงานหากิน เป็นบ่อทองอยู่เช่นนี้ ดำเนินกันต่อไป ไม่เกิดการเมืองใหม่ ไม่มีมิติใหม่ของการเมืองในประเทศไทยเกิดขึ้นแน่นอน

๑ เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า การเมืองใหม่จะดีกว่าเก่า ?

อาตมามั่นใจว่าการเมืองใหม่จะมีนักการเมืองหน้าใหม่เข้ามา เป็นนักการเมืองหน้าใหม่ จะไม่เหมือนเก่าแล้ว เพราะบทเรียนมันมีแล้ว ใจว่า การเมืองเก่ามันไปไม่รอด ที่กลุ่มพันธมิตรฯ เปิดเผยความจริง แลกกัน ประกาศกัน สื่อสารกันออกไป ๑๐๐ กว่าวัน หรือว่าตั้งแต่ปี ๕๕ มากี่ตาม ก็ได้พยายามอธิบายกันแล้วว่าการเมืองอย่างนั้นไม่เอา หรือ แม้แต่ความเข้าใจในความเป็นกลาง ในวิชารัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ อะไรก็ตามที่จะไปบริหารประเทศ เอามา อธิบายกันเยอะแยะแล้ว ที่พูดเล่นว่า นี่คือนมหาวิทยาลัยราชดำรินี้ ก็ว่าพูดเล่น ๆ เป็นมหาวิทยาลัยเล่นการมกันเฉย ๆ แต่นี้เป็นมหาวิทยาลัยจริง ๆ นะ เล่าเรียนกันจริง ๆ ได้รับความรู้กันจริง ๆ มีเล็กเซอร์ มีฟัง มีจำ มีจด มีความรู้หลากหลาย เรียนรู้กันทั้งใหม่ทั้งเก่าวนไป วนมาซ้ำซาก ที่ดีมาก ๆ เพราะมีเหตุการณ์จริง ทำให้รู้ให้เห็นของจริง เรื่องที่เรียนรู้จึงแจ่มกระจ่าง รู้ได้ง่ายกว่าการเรียนแค่ด้วยจินตนาการ ด้วยตรรกะ นี่มันไม่ใช่ด้วยตรรกะ เป็นเรื่องจริง ปรากฏการณ์จริง สภาวะจริง สถานการณ์จริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ยิ่งกว่าห้องแล็บ ไม่ใช่ห้องทดลอง ไม่ใช่แค่บรรยายอธิบาย แต่เรียนรู้จากห้องของจริง มีปฏิบัติการจริง เป็นวิทยาศาสตร์ที่สุด เกิดความรู้กันมา ๕ เดือนกว่าแล้ว เรียนกันวันละ ๒๔ ชั่วโมง ไม่เว้นวันเสาร์อาทิตย์ ไม่เว้นวันหยุดราชการ ไม่เว้นวันหยุดนักขัตฤกษ์ ตลอดวันตลอดคืน

ไอ้โฮ...มหาวิทยาลัยมหัศจรรย์อะไรขนาดนี้ หลายคนหลายคน

นี่ยังไม่ได้ขาดเรียนเลย ขอนอนพักบ้างงีบบ้าง บ้างวูบบ้างวาบ นอกนั้นก็เรียนต่อเนื่องกันมา ๑๕๐ กว่าวัน ๕ เดือนกว่าแล้ว เป็นเทอมแล้ว ถ้านับจริง ๆ ปาเข้าไปเท่าไรแล้วละ หลายเทอมแล้ว อย่างนักศึกษาที่เขาเรียนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นั้น วันหนึ่งเรียนไม่กี่ชั่วโมงใช้เวลา ๔ ปีก็ตาม แต่มหาวิทยาลัยราชดำเนินนี่คิดดูซิ โอ้โฮ...เยี่ยมยอดจริง ๆ เลย เพราะมันจากการศึกษาที่ได้รับรู้ความจริง ได้ความรู้ อันดีเยี่ยมนี้ ก็จะเกิดการเมืองใหม่ โดยให้หนักการเมืองใหม่นำใหม่ ขึ้นมาดำเนินการเมืองใหม่กันดูบ้าง

๑ หัวใจสำคัญของการเมืองใหม่ เป็นฉันทใจ ?

การเมืองใหม่ ก็คือ การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น ๆ ซึ่งเป็นงานที่จะต้อง... ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา หรือเพื่อครอบครัว หรือเพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งหมด เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตนเอง ผลประโยชน์ใด ๆ ต้องเพื่อปวงประชาชน และนักการเมืองก็ต้องมีพฤติกรรม หรือทำงานนั้น ๆ เพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชน อันไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์มาให้ตนจริง ๆ

จึงจะเกิดการเมืองใหม่

อาตมาเคยกล่าวมาหลายครั้งคราแล้วว่า ถ้ายังมีข้อบังคับหรือยังมีกฎหมายกำหนดให้สังกัดพรรคการเมืองกันอยู่ ต้องมีกฎหมายพรรคการเมืองอยู่ แล้วพรรคก็ควบคุมอะไรต่ออะไรกัน มีวิปเป็นต้น ซึ่ง

ยังมีนัยของการควบคุมลิดรอนสิทธิอยู่ การมีกฎหมายสังกัดพรรค ดังกล่าวนี้อาจยังไม่ใช่ประชาธิปไตย เพราะหนักเข้าก็จะเป็นการเผด็จการ พรรค เผด็จการทางสภาฯ ที่สุดหัวหน้าพรรคเป็นใหญ่ หัวหน้ายึดอำนาจ เบ็ดเสร็จเด็ดขาด ก็เผด็จการด้วยบุคคล เป็นเผด็จการด้วยพรรค เผด็จการ สภาฯ มันประชาธิปไตยที่ไหนกันล่ะ แม้แต่การเลือกตั้งนี้แหละ หากยังให้ผู้สมัครหาเสียงโฆษณาตัวเอง ขอร้องให้คนมาเลือกคนอยู่นั้น ก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยที่ถูกต้อนั้น “พรรค” หรือความเป็นหมู่พวก เป็นพันธมิตรกันมันจะเกิดเองตามธรรมชาติ การบังคับให้มีพรรคมีพวก มีวิป นี้ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย นี่รัฐศาสตร์โพธิรักษ์เป็นคนพูด แม้แต่ การหาเสียง ไปเที่ยวอ้อนวอนร้องขอให้ประชาชนมาเลือกผม ผมจะ ไปรับใช้ ยังหาเสียงโฆษณาตัวเอง ใช้จิตวิทยา ใช้การตลาด ใช้เงิน ใช้ทองใช้อะไรก็แล้วแต่ ชักชวนเรียกร้องเพื่อที่จะให้มาเลือกเรา นั้น ล้วนแต่ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยทั้งสิ้น ประชาธิปไตยจริง ๆ นั้นต้องเอา ของพระพุทธเจ้าที่ตรัสสอนไว้ ซึ่งเป็นประชาธิปไตยสุดยอดเลย

ประชาธิปไตยของพุทธ ไม่ใช่ทำงานเพื่อหาบิรารมาเป็น อุปกรณ์แห่งการมีอำนาจ ไม่ใช่งานเพื่อโน้มน้าวหลอกลวงให้ใครมา เคารพนับถือ ไม่ใช่งานเพื่อให้เกิดลาภสักการะและเสียงสรรเสริญ เยินยอ ไม่ใช่งานเพื่อได้เป็นเจ้าลัทธิหรือเจ้าคณะเจ้าใหญ่แห่งพรรค และเพื่อคัดค้านลัทธิอื่นคณะอื่นพรรคอื่นให้ล้มไป ไม่ใช่งานเพื่อให้ มหาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษ* ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ที่แท้ประชาธิปไตย แบบพุทธนั้นเพื่อทำให้ตนเจริญเป็นผู้หมดกิเลส ไม่เห็นแก่ตัว และ

ช่วยเหลือมวลประชาชน เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ **นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด**

ไม่ใช่ไปพูดหรือไปหาเสียง หรือไปสร้างภาพหลอกลวง หรือโน้มน้าวให้คนเขามาศรัทธาเราแล้วก็เลือกเราขึ้นไป นั่นพุทธยังไม่นับว่าเป็นประชาธิปไตย ประชาธิปไตยจะต้องไม่ไปเรียกร้อง ไม่ไปหลอกลวง ไม่ไปหาเสียง และไม่ต้องไปกำหนดเลยว่าคนนี่คือบริวาร คือพรรคพวก ใครจะมาเคารพนับถือ ใครจะมานิยมชมชอบ ใครจะมาเห็นดีด้วย จะมาเข้าพรรคเข้าพวกเป็นพันธมิตร ก็เพราะปัญญาของแต่ละคนเอง เป็นอิสระเสรีภาพของประชาชนทุกคน แต่ละคนเขามาของเขาเอง เขาเอาความเป็นพันธมิตรมาให้เอง และเขาจะออกจากความเป็นพันธมิตร เขาจะเลิกนับถือ ก็เป็นได้ทันที เป็นอิสระของแต่ละคน ไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องเป็นนิตินัย เขาจะเชื่อถือคุณหรือไม่เชื่อถือคุณ ก็ด้วยตัวเขาเอง

ผู้เป็นประชาธิปไตยแท้จริง จะทำงานด้วยความซื่อตรง บริสุทธิ์ ไม่ต้องอยากให้ใครมานับถือตน ทำแต่ความดี ตั้งใจทำประโยชน์ให้เกิด แก่ผู้อื่นแก่มวลมนุษยชาติให้ได้มาก ๆ ด้วยความเพียร จะไม่หาเสียง จะไม่โน้มน้าวหลอกลวงใครให้มานับถือ ไม่หาบริวาร แต่..จะมีผู้นับถือ มีบริวารตามธรรมชาติแห่งสัจจะเอง **นี่คือ**

*** สุดยอดพระอุดมคติ**

พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติ มีใช้เพื่อ.. ๑. หลอกลวงใครให้มานับถือ ๒. เรียกร้องให้มาเป็นบริวาร ๓. ลากลั่นการะ และเสียงสรรเสริญเยินยอ ๔. จะได้เป็นเจ้าลัทธิ หรือคัดค้านลัทธิอื่นให้ล้มไป ๕. ให้มหาชนเข้าใจว่า เราเป็นผู้วิเศษก็หาไม่ได้

แต่ที่แท้ พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติเพื่อสัจธรรม เพื่อสังวร เพื่อละหนาย เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับกิเลส เพื่อดับทุกข์สนิท เพื่อเจตวิมุตติอันไม่กลับมาเจ็บ(พรหมจริยสูตร พระไตรปิฎกเล่ม๒๑ ข้อ๒๕)

ประชาธิปไตยสุดขั้ว

ดังนั้น นัยสำคัญของการเมืองใหม่ คือ การเมืองใหม่ต้องเป็นการเมืองแบบโลกุตรชนนั่นเอง เพราะการเมืองเก่าคือ การเมืองแบบโลกียะมาตลอด มันล้มเหลวและทะมาให้เห็นชัดเจนแล้ว

การเมืองใหม่เกิดไม่ได้ ด้วยเงื่อนไข ๒ ประการ

๑. ต้องขอร้องให้ระงับหรือหยุดนักการเมืองเก่าก่อน จะเก็บไม้เก็บมือนักการเมืองเก่าที่มีความคิดรวบยอด มีวิสัยทัศน์เก่า ๆ พวกนี้ หยุคชะก่อนเถอะ โดยเฉพาะตัวสำคัญ ๆ เขี้ยว ๆ อยู่ขณะนี้เก็บก่อน ก็พอรู้ ๆ กันว่าเขี้ยว ๆ เขี้ยว ๆ ยังไง วิธีการเมืองพวกนั้นนะ คนเข้าใจว่าการเมืองคือพฤติกรรมที่นักการเมืองทุกวันนี้ ที่คนเขี้ยว ๆ เขี้ยว ๆ เขาเป็นเขาทำกันอยู่นี้แหละ คนเห็นคนรู้ชิมชับริบเอาทีเลยเข้าใจโดยปริยายว่า อ้อ...การเมืองเป็นอย่างนี้นะ เป็นอย่างที่คุณทักษิณทำ เป็นอย่างที่คุณสมักรทำ เป็นอย่างที่คุณเนวินทำ เป็นอย่างที่คุณบรรหารทำ นี่การเมืองคืออย่างนี้ ๆ นี่เอง

สรุปง่าย ๆ ทำเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง อย่างนี้ ๆ แหละการเมือง มันผิดตั้งแต่ที่เอาตมาบอกแล้วว่า **การเมืองไม่ใช่เพื่อตน แต่เพื่อสังคมเพื่อประเทศชาติที่แท้จริง** แต่ที่เขาทำ ๆ กันมันไม่ใช่การเมืองเลย มันเป็นการทำมาหากิน มันคืองานล่าลาภยศสรรเสริญ

180 *ถ้าอย่างนั้นล่ะ?*
การเมืองใหม่ มีย...!!!

สุข เห็นชัด ๆ เมื่อคนเข้าใจผิดอย่างนี้คนก็เลยเข้าใจว่าการเมืองเป็นแบบนี้ แล้วจะให้คนกลุ่มนี้ทำการเมืองนี้ต่อไป มันก็เป็นอย่างเก่าวนอยู่อย่างเก่า ก็ไอ้หน้าเก่า ๆ ความคิดรวบยอดเก่า ๆ วิสัยทัศน์เก่า ๆ อย่างนี้นะเธอจะมาทำการเมืองใหม่ได้ต่อ

และอีกอันหนึ่ง ที่นับวันการเมืองยิ่งเลวร้ายขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ นักการเมืองอาชีพที่มีนี้ ก็เลสเตเขาก็ไม่ได้ลด เขาไม่ได้ปฏิบัติธรรม เขาไม่ได้ตั้งใจหรือพยายามปฏิบัติลดกิเลส อาตมาจึงเชื่อว่าเขาไม่ใช่องค์คุณผู้กลับใจแน่นอน ไม่เชื่อ ๑๐๐ % ไม่เชื่อ ๑,๐๐๐ % ไม่เชื่อ คนพวกนี้หรือ *ลองให้เขาทำดูสิ เขาอาจจะกลับใจเหมือนของคุณิมมาลก็ได้สินะ* อย่างมาพูดเลยอาตมาไม่เชื่อ อาตมาไม่เชื่อว่าองค์คุณิมมาลมาเกิดไม่เชื่อจริง ๆ เพราะฉะนั้น เสียสละหน่อยได้ไหม ? ไหน ๆ ก็รวยเหลือรับประทานกันทั้งนั้น ที่เป็นนักการเมืองที่จิ้นทำเนียบอยู่ทุกวันนี้ นี่ ประกาศทรัพย์สินเงินทองออกมา เห็นมีแต่คนมีเงินเป็นสิบ ๆ ล้านขึ้นไป ๑๐๐ ล้าน ๑,๐๐๐ ล้าน ทั้งนั้นนะ ไม่บอกว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านก็บุญแล้ว และนอกนั้นก็แบ่งไปหมกไปซุกอะไรก็เรื่องของเขาละ ขนาดบอกมานี้ก็ไม่เห็นมีใครมีต่ำกว่า ๑๐ ล้านเลย มีทรัพย์สินกันออกขนาดนี้ นี่พักก่อนเถอะน่า มีกินมีใช้เยอะแล้ว ให้คนอื่นเขาทำงานบ้าง ขอซัก ๕ ปีก็ดีสินะ *

* **วิธีกำจัดขุนนางชั่ว** จากนิทานจีน โดย อ.สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์ ขึ้นเวทีปราศรัยโดยกล่าวถึงความคับหน้าเรื่องการเมืองใหม่ เมื่อ ๑ ต.ค.๕๑ เวลา ๒๓.๐๐ น. ว่า

มีนิทานเรื่องหนึ่ง ในรัชสมัยฮ่องเต้พระองค์หนึ่งของจีน มีขุนนางที่เป็นญาติกับฮ่องเต้แล้วไปฉ้อราษฎร์บังหลวง กดขี่ข่มเหงประชาชน โดยขุนนางคนดังกล่าว รูปร่างเดียวกับนักการเมืองไทยคนหนึ่ง และเมื่อเรื่องดังกล่าวรู้ถึงฮ่องเต้ ทำให้ฮ่องเต้รับใช้การสมานฉันท์ เพื่อ

เพราะฉันจะเก็บนักการเมืองเก่านี้เข้ากรุไว้ซัก ๕ ปีได้อะไร
ตุลาการช่วยหน่อยได้มั้ย (หัวเราะ) ตุลาการช่วยเก็บใส่กรุหน่อยได้มั้ย
คืออาตมาคิดอย่างนี้ว่า ถ้านักการเมืองเก่านี้ถูกเก็บ มัดไม้มัดมือ ไม่
ออกมาอาละวาดแล้ว อาตมาก็เชื่อว่านักการเมืองใหม่ หรือผู้ที่ยัง
ไม่เคยทำการเมืองแต่มีความรู้ความสามารถ และมีความตั้งใจอยู่ อาตมา
ว่ายังมีอีกเยอะ แต่เขาไม่ออกไปต่อแยะ เขาบอกโอ๊ย...เอามือไปชุกหีบ
เอาไม้สั้นไปรันจี้เปล่า ๆ ออกไปทำการเมืองมันเนา ๆ เหม็น ๆ อย่างเก่า
เขาไม่อยากทำ ตลอดชีวิตเขาก็ไม่ทำ ตายกันไปเยอะแล้วที่ไม่มีโอกาส
ได้ทำ เพราะรู้แล้วว่าการเมืองมันก็เนา ๆ อย่างนี้ การเมืองเก่านี้ถ้า
คุณยอมรับว่าเป็นการเมืองน้ำเน่าก็ให้หยุด ตั้งใจสร้างการเมืองใหม่ เก็บ
นักการเมืองเก่าพวกนั้นไว้ก่อน อาตมาว่านี่จะเป็นประเด็นหลักเลย

เมื่อเก็บพวกเก่านี้ไว้หมดแล้ว พวกใหม่ ๆ นี้ก็จะพากันบอ
ว่าเอา ๆ เอาน่า ๆ ตอนนี้อย่างไรถูกพักแล้ว เราก็จะได้ทำกันเต็มที่
คือคนปรารถนาดีต่อประเทศ อาตมาว่ามี และเป็นคนที่มีความรู้เป็นคน
มีความจริงใจ คนที่ซื่อสัตย์ เราก็คัดเลือกดู คนดีคนซื่อสัตย์ก็ค่อย ๆ
เลือกกันมา ก็จะได้คนกลุ่มใหม่มาทำดู อย่างน้อยพอมาลงมือปฏิบัติ
ประพฤติ มาทำงานขึ้นมาจริง มันก็จะเห็นได้ จะเห็นได้ว่า เอ้อ...อันนี้
ดีขึ้นกว่าเก่าอย่างไร แค่นี้ เสนอ สมรรถนะอาจจะไม่ดีกว่าเก่าก็ได้ แต่

แก้ปัญหากับขุนนางชั่ว ก็เลยส่งย้ายให้ไปนับดาว ไม่ต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

“แต่ขุนนางชั่วกลับไปครุ่นคิดว่าจะทำอะไร “ดาว” ถึงจะมีราคา จึงไปบอกกับประชาชนว่า
ห้ามประชาชนก่อไฟพุงหาอาหาร เพราะควันจะไปบังดวงดาว แต่ถ้าใครจะจุดไฟก็ให้เสียค่าเบียร์เจียะ ก็
สามารถพุงหาอาหารได้ และความชั่วของขุนนางคนดังกล่าวก็คือ การเมืองเก่า และถ้าเป็นการเมือง
ใหม่ เราก็จะใช้วิธีตัดสิทธิ์ตลอดชีวิต เหมือนกับเป็นการตอนอย่างถาวร” อสมเกียรติ ระบุ

คุณงามความดีมีมากกว่าเก่า คือดีกว่าเก่ง คุณผลจะเป็นอย่างไรคุณก็จะรู้ แม้สมรรถนะความสามารถในการบริหาร ในการเป็นนักเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ยังไม่เก่งเท่าไรวันนี้แหละ แต่ทางด้านสังคมศาสตร์ มีความเป็น คนดีมีคุณธรรมจริง ๆ ยิ่งกว่า แค่นี้เอาตมาเชื่อว่า ประเทศจะสงบเรียบร้อย จะอุดมสมบูรณ์ขึ้น จะช่วยคนได้มากขึ้น การกระจายรายได้การแบ่งส่วน แบ่งสัดส่วน จะทำงานรับใช้ประชาชนดีขึ้น จริงใจขึ้น มันจะเห็นผลงาน เพราะแค่นี้มีความสุจริตกว่า ก็ช่วยสังคมขึ้นมาเทียบเคียงกันเห็น ๆ ได้

ยิ่งนอกจากมีความดีแล้ว ถ้ายังมีฝีมือ มีความรู้ความสามารถ ทางรัฐศาสตร์ มีความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ที่ดีพอ ๆ กัน หรือเก่งยิ่งกว่าด้วย ก็ยิ่งจะเห็นสังคมสุขสังคมเจริญขึ้นชัดจริงยิ่งขึ้น ๆ

เพราะนั่นสรุปในตอนนี้ชัด ๆ ก็คือว่า **ถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิดแน่** เพราะการเมืองที่บริหารด้วยคณะนักการเมือง ชุดเดิม **ถ้ายังมีนักการเมืองชุดเดิมนั้นดำเนินการอยู่ การเมืองใหม่ เกิดไม่ได้** ไปไม่รอด เพราะนักการเมืองชุดเดิมนั้น แน่นอนเขาจะไม่ เปลี่ยนแปลงความรู้เดิม ๆ ความมีนิสัยเดิม ถ้าเขาเปลี่ยนได้ เขา เปลี่ยนนานมาแล้ว

เพราะฉะนั้น เอาตมากล้าขียนยันได้เลยว่าเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง แนวความคิด ไม่เปลี่ยนมโนทัศน์ ไม่เปลี่ยนวิสัยทัศน์ อันนี้มันบังคับ กันไม่ได้นะวิสัยทัศน์-มโนทัศน์หรือทัศนคติ ซึ่งเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ ที่เป็นประธานสิ่งทั้งปวง มันบังคับกันไม่ได้หรอก มันเป็นเรื่องที่ จิตวิญญาณของแต่ละบุคคล ความดีความชั่วมันอยู่ที่จิตวิญญาณ เขา มีอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น เอาตมาเคยใช้สำนวนว่าคนเรามันก็โง่เท่าที่

เราฉลาด หรือว่าเราฉลาดเท่าที่เราเอง คุณฉลาดเท่าไรคุณเองเท่าไร ก็เป็นของคุณเต็ม ๆ เท่าที่ภูมิธรรมคุณมี และคนเรานี้แน่นอนไม่มีใคร ใช้ความโง่ ที่ใช้นะใช้ความฉลาดกันทั้งนั้น คนไม่ใช้ความโง่กันหรอก ใช้ความฉลาดแต่มันใช้ได้เท่าที่เขาโง่ หรือเขาก็โง่เท่าที่เขาฉลาด เขาก็มีเท่านั้น ดังนั้นถ้าเขาไม่มาเรียนรู้ความไม่ดีของตนแล้วอบรมฝึกฝน ตนให้ดี มันก็แก้ไม่ได้

๒. ต้องเปลี่ยนแปลงมโนทัศน์ (concept) จากการเมืองเก่า ๆ แบบลอร์ดกีร์ ๆ นำเอา ไปเรียนรู้โลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้านัยที่สำคัญแห่ง “การเมือง” ๒ ประการ

ความหมายของคำว่า การเมือง เป็นคำกลาง ๆ ที่พากันเข้าใจยังไม่ตรง ยิ่งเพี้ยน ๆ ผิด ๆ การเมืองเลยกลายเป็นเรื่องเลวร้าย เป็นเรื่องการแก่งแย่งชิงดี อำนาจและผลประโยชน์ให้แก่ตัวเอง

อาตมาเห็นว่าการเมืองเป็นคำยิ่งใหญ่ มาก เป็นงานใหญ่ของ แต่ละสังคมประเทศทุกประเทศ อาตมาไม่ใช่นักรัฐศาสตร์แต่ก็ขออนุญาตนิยาม คำว่า “การเมือง” นั้น คือ ...

งานเสียสละ งานการเมืองคืองาน “ให้” แก่คนอื่น ให้แก่ประชาชน ให้แก่บ้านแก่เมือง ตีกรอบไปถึงการเมืองระดับประเทศ ก็คือเพื่อประชาชนในประเทศ ให้ให้ครบ เฉลี่ยให้มากที่สุด นั่นคืองานที่เรียกว่าการเมือง ถ้าขยายเป็นการเมืองต่างประเทศ นอกประเทศ ก็เพื่อไปช่วยประชาชนคนต่างประเทศ คือ ให้เขา ไม่ใช่ไปเอาของเขา ถ้านิยามอย่างนี้ชัด ๆ งานการเมืองนี้จะเป็นคุณค่าประโยชน์แก่มนุษยชาติในโลก

อีกอันหนึ่งก็คือคำว่า การเมืองนั้น ไม่ใช่งานที่จำเพาะไว้เฉพาะ
นักการเมือง เฉพาะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง แต่การ
เมืองคืองานของประชาชนทุกคน ที่ต้องทำงานการเมือง เพียงแต่ว่า
คุณจะทำงานการเมืองเป็นงานหลัก งานประจำของชีวิตเรา ก็ชื่อว่า นัก
การเมือง หรือคุณทำงานการเมืองบ้างไม่ทำบ้าง ทำงานส่วนตัว มาก
บ้างน้อยบ้าง เช่น ประชาชนทั่วไปไปทำงานการเมืองน้อยหน่อย ทำงาน
เพื่อส่วนตัวมากหน่อย แต่ทุกคนมีหน้าที่ทำงานการเมืองทุกคน แม้คน
ที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลยคุณก็ต้องไปทำ เช่น คุณต้องไปลง
คะแนนเสียงเลือกบุคคลเข้าไปทำงานการเมือง ก็คือ ทำงานการเมือง
ชั่วคราวชั่วคราว

๑ “ข้าฯ ขอรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว”

พิมพ์เขียวของเผด็จการ

ทุกวันนี้งานการเมืองถูกนิยามผิด ๆ ว่า เป็นงานชนิดหนึ่ง
ที่จำเพาะสำหรับคนกลุ่มหนึ่ง แต่ที่จริงมันเป็นงานที่ทุกคนจะต้องทำ
เป็นของทุก ๆ คนจะปฏิเสธไม่ได้ คำว่าการเมืองเป็นคำใหญ่ ครอบคลุม
มนุษย์ทุกคน จะพ้นจากการเมืองไปไม่ได้ ทุกคนต้องทำงานการเมือง
เพราะฉะนั้น ในอดีต เผด็จการ สมบูรณาญาสิทธิราชย์ ถือว่าหัวหน้า
การเมืองใหญ่คือกษัตริย์ มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด และมีคณะที่ช่วย
ทำตามคำสั่งของกษัตริย์ซึ่งเป็นงานการเมืองโบราณ ตามแต่กษัตริย์
จะต้องการอย่างไร คณะที่ร่วมทำงานมีสิทธิ์น้อย มีแค่แสดงความเห็น
ปรึกษาหรือบ้าง ก็อยู่ในคณะหนึ่ง คนกลุ่มหนึ่งก็เลยเข้าใจอย่างนั้น และ

ถือเอาแบบอย่างเผด็จการนั้นมา

งานการเมืองในอดีตจึงเป็นงานสร้างอำนาจขึ้นไปเพื่อมีฤทธิ์มีอำนาจอยู่เหนือประชาชน เป็นเผด็จการบุคคล เผด็จการหมู่คณะ เหมือนพรรคคอมมิวนิสต์ ที่ประกอบด้วยกรรมการพรรค เบ็ดเสร็จเด็ดขาดในพรรค ประชาชนคนอื่นไม่มีสิทธิ์จะออกความเห็นอะไร นั่นก็เป็นการเมืองเผด็จการเก่าแล้ว ทีนี้มาถึงวันนี้ **การเมืองประชาธิปไตย มันไม่ได้มีความหมายอย่างนั้น แต่หมายถึงเป็นเรื่องของบุคคลทุกคน ที่ประธานาธิบดีบราซิล ลินคอล์น บอกว่า “โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”**

ทุกวันนี้ ระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์จบไปแล้ว คอมมิวนิสต์ก็ล้มไปแล้ว คำว่าการเมืองต้องเอาความหมายสากลว่า ทุกคนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น การเมืองก็ต้องแปลเข้าไปในบริบทของประชาธิปไตย การเมืองหรือประชาธิปไตยจึงแปลว่า *ประชาชนทุกคนมีอำนาจ* อำนาจที่แสดงความเห็นเรื่องการบริหารที่จะต้องทำ “เพื่อประชาชน โดยประชาชน” เช่น เลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำแทน เพราะการเมืองในระบอบประชาธิปไตยนั้น อธิปไตยหรืออำนาจเป็น “ของประชาชน” ทุกคน

เพราะงั้น คำว่าการเมืองนั้นต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า “ทุกคน” ต้องทำงานการเมือง ไม่ใช่งานของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น แม้ว่าจะเลือกตั้งตัวแทนขึ้นไปบริหารปกครองดูแลสุขทุกข์ของคนทั้งประเทศ ประชาชนก็ไม่ได้ถูก “ริบ” อำนาจที่จะแสดงออก ประท้วง ตรวจจับ ตรวจสอบ แม้ที่สุดไล่ันการการเมืองออก ให้เล็ก ไม่ให้เป็นตัวแทน

ต่อไปอีกแล้ว อำนาจนี้ของประชาชนทุกคนก็ยังมียู่ ทำได้อยู่ แม้คนเดียวก็มีสิทธิ์ไล่อย่างสงบไม่มีอาวุธ ถ้าคุณมีเหตุผลมีความจริงจนแสดงฤทธิ์แสดงอำนาจกดดันจนกระทั่งคนถูกไล่นั้นสำนึกแล้วลาออกก็เป็นการเมืองประชาธิปไตยทุกประการ คุณเก่งด้วยซ้ำ

◎ ศาสตร์เสื่อมเพราะชั่วข้างขี้ตี่ข้างสงฆ์

การเมืองเสียเพราะชั่ว ๆ ๆ ข้างนักการเมือง !

เพราะฉะนั้น ทหารจะบอกว่าฉันไม่เล่นการเมือง ฉันไม่ทำงานการเมือง หรือที่คุณอัญชะลี ไพรีรัก พูดเมื่อเช้านี้บอกว่า พวกพันธมิตรฯ ไม่มีการเมือง นี่เป็นความเข้าใจผิดลึก ๆ อยู่ ยังไม่สมบูรณ์ แม้ที่สุดนักบวชก็มีหน้าที่ทำการเมือง มีส่วนร่วมในการเมือง ในหน้าที่ของนักบวชก็มีส่วนหนึ่ง ทหารก็ทำงานในหน้าที่ของทหารก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็ต้องทำงานการเมืองด้วย ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาสที่ควรเมื่อถึงวาระที่ต้องทำ ต้องแสดงออกเป็นคะแนนเสียงของประชาชน หรือแสดงอำนาจของความเป็นเจ้าของประเทศ พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยทำงานอยู่นี้ขนาดนี้ คุณไม่เรียกว่าการเมืองได้อย่างไร ในเมื่อไปประท้วง กดดันให้รัฐบาลหยุดปฏิบัติการ นี่เป็นทัศนคติ (attitude) ในความเป็นการเมืองที่ยังไม่รอบ ไม่ครบถ้วน ยังไม่สมบูรณ์ว่าการเมืองคืออะไร

เพราะงั้น แม้แต่คนที่ไม่อยากทำงานการเมืองเลย คุณก็ต้องมีหน้าที่ประชาชน เช่น ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง เป็นต้น คุณต้องไปปฏิบัติหน้าที่นี้เพื่อเลือกตัวแทนของคุณไปบริหารประเทศ แม้คุณ

ไม่อยากทำ แต่คุณก็ต้องทำ เพราะเป็นงานการเมือง เป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน นี่คือการตอบว่าทุกคนเล็งค้ำว่าการเมืองไม่ได้

ที่นี่ยากจะขยายความเข้าใจ ว่ามันโน้ตศัพท์และวิสัยทัศน์ของค้ำว่าการเมือง โดยทั่วไปจะเข้าใจว่าการเมืองคือการรับเลือกตั้งเข้าไปทำงานการเมือง แล้วการเมืองก็อยู่ในระบบสภาฯ เท่านั้น นอกสภาฯ ทำไม่ได้ นี่คิดแล้ว นอกสภาฯทำการเมืองไม่ได้ ประชาชนนอกสภาฯทำงานการเมืองไม่ได้ นี่คือการเข้าใจผิดของคน เท่ากับว่าเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้าสภาฯแล้วก็ได้อำนาจเป็นสิทธิ์เด็ดขาด ประชาชนถูกริบสิทธิ์ไปหมดแล้ว ทำอะไรไม่ได้ คิดอะไรไม่ได้ นี่เป็นความคิดที่ผิดแน่นอน แต่คนเข้าใจอย่างนั้นนะ

๑ การเมืองเป็นเรื่องของ “สภาธิปไตย” เท่านั้นหรือ ?

แม้แต่นักการเมืองก็เคยพูดว่านักการเมืองจะต้องอยู่ในระบบสภาเท่านั้น ภาคประชาชนทำไม่ได้ พันธมิตรฯ คือพวกแก๊งข้างถนน นี่เป็นความเข้าใจผิดที่เป็นความฝังใจ เป็นความเห็นรวบยอด เป็นทัศนคติที่ยึดถือผิด ๆ เป็นอุปาทาน เป็นวิสัยทัศน์ที่ผิด จนเป็นความเข้าใจว่าการเมืองก็คือตามความหมายผิด ๆ อย่างนี้ ในประชาชนทั่วไปจะมีทัศนคติว่าการเมืองคืออย่างนี้กันเยอะ เพราะงั้น เขาจึงถือว่าการเลือกตั้งเป็นหัวใจสำคัญ เพราะผู้ได้รับเลือกตั้งเข้าไปแล้วได้อำนาจเบ็ดเสร็จ พวกนี้ก็รวมหัวกันจะทำยังไงก็ได้ ที่เขาจะ “ริบอำนาจ” จากประชาชนไปอยู่ที่คณะ ส.ส. ครม. คณะรัฐบาล คณะสภาผู้แทนฯ

นี่คือความเข้าใจ ความเห็นรวบยอด (concept) วิสัยทัศน์ (vision) ของคนที่ผิด ประการหนึ่ง

ประการที่สอง การเมืองคืองานของผู้ที่ได้เข้าไปปรับพิชชอบในหน้าที่ดูแลประชาชนอย่างจริงจัง สำคัญเท่านั้น คืองานการเมือง เพราะฉะนั้น คนนอกจากนี้ไม่มีหน้าที่ หน้าที่ทหารก็ทำหน้าที่ทหาร อย่าไปทำงานการเมือง ปล่อยให้ให้นักการเมืองทำของเขาไป ปัญหาการเมืองต้องแก้ด้วยการเมือง ให้นักการเมืองเขาทำกัน คนอื่นไม่เกี่ยวข้อง ก็ตัดออกไปหมดเลย ทหารไปแสดงออกหรือไปทำงานที่เป็นการเมืองไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้น ประชาชนเมื่อเข้าใจว่าการเมืองคืองานของคณะหนึ่งเท่านั้น ทุกคนก็เลยวางมือให้นักการเมืองบู๊บู๊ยำประเทศไปตามที่เขาคิดเขาทำ ยิ่งประชานวางมือไม่ตรวจสอบไม่สอดส่องไม่ประท้วง ทั้ง ๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ประท้วงได้ แต่ก็ไม่กระทำ เพราะลึก ๆ ในมโนทัศน์ (concept) ในวิสัยทัศน์นั้น มันสรุปเสียแล้ว ตกลงลึกลงแล้วว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องของคุณ ก็ลงคะแนนให้แล้ว นักการเมืองก็ทำไปสิ

เพราะฉะนั้น ทหารก็พูด ใคร ๆ ก็พูดว่าอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง นักธุรกิจ พ่อค้าแม่ขาย ชาวไร่ชาวนา อย่าไปยุ่งกับการเมือง งานการเมืองเหมาะให้นักการเมืองไปแล้ว นี่เกิดมาจากรากฐานของความเข้าใจผิดในเบื้องต้นว่า การเมืองคืองานของกลุ่มเฉพาะบุคคล มันเพี้ยนไปผิดไปแล้ว ไม่ได้เห็นว่าทุกคนต้องมีอำนาจช่วยกันปกครองดูแลประชาธิปไตยของประชาชนทุกคน

เมื่อเข้าใจผิดอย่างนี้แล้ว การประพฤติปฏิบัติก็พลอยผิดไปหมด ทหารก็ตีความว่า ปัญหาการเมืองก็แก้ไขด้วยการเมือง ไม่ต้องไปยุ่ง ใครมีหน้าที่ก็ทำหน้าที่เฉพาะของตนเองไป

แต่บอกแล้วว่าการเมืองคือหน้าที่ของประชาชนทุกคน แยกไม่ออก ทุกคนมีหน้าที่ทำการเมืองแม้ไม่เต็มใจ ไม่อยากจะทำ คุณก็ต้องทำการเมืองอยู่นั่นเอง อย่างที่ต้องไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ตัวแทนเข้าสภาฯ เป็นต้น ประชาชนมีสิทธิการเมืองตลอด ไม่ถูกริบ ไม่มีหมด

งานการเมืองต่างจากงานอาชีพหากินส่วนตัว หรืออาชีพงานเฉพาะกิจของตน ส่วนงานการเมืองคืองานของทุกคน แม้คุณจะทำงานหากินส่วนตัว คุณก็ต้องทำงานการเมืองด้วย จะมีคนที่ไม่ต้องทำก็เฉพาะตามกฎหมายกำหนดเท่านั้น นี่เรียกว่าการเมืองประชาธิปไตย แต่เพราะความเห็นรวบยอด วิสัยทัศน์คนตกผลึกแล้วแบบผิด ๆ ว่าไม่ยุ่งไม่เอาการเมือง แบ่งการเมืองออกไปจากชีวิต ที่สุดเมืองไทยจึงต้องออกกฎบังคับให้ไปทำการเมือง ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไง หากไม่ไปก็มีโทษตัดสิทธิอย่างนั้นอย่างนี้ นี่ก็เพราะเข้าใจการเมืองผิดพลาดการเมืองจึงเสียหายไปหมด จนต้องมีกฎหมายบังคับให้ประชาชนทำงานการเมือง บังคับให้ไปลงคะแนนเสียง เพราะความคิดรวบยอด ที่ตกผลึกผิด ๆ ของประชาชนคนไทย การเมืองไทยจึงน่าเฟะไม่ไปถึงไหน เพราะไม่เข้าใจว่างานการเมืองเป็นงานของทุก ๆ คน ใคร ๆ ก็ไม่ควรปล่อยปละละเลย

๑) **นัยลึกซึ้งของ**

“โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน”

และเป้าหมายของนักการเมืองจริง ๆ คือ งานนั้นเพื่อมวลประชาชน เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน สุขทางเศรษฐกิจ สุขทางรัฐกิจ สุขทางสังคมกิจ ก็เป็นความสุขทุกกิจที่จะให้เกิดขึ้นถ้วนทั่ว นั่นคือจุดเป้าหมายเนื้อแท้ของการเมือง และยิ่งคำว่าประชาธิปไตย คือ **โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน** ชัดครบถ้วน เพราะงานการเมืองจึงสรุปได้อย่างยอดเยี่ยมว่า **โดยประชาชนนั้น** ก็คือ **ประชาชนต้องเป็นผู้ทำงานการเมืองทุกคน เพื่อประชาชน** ก็คือ **เป็นงานเพื่อผู้อื่น เพื่อชาวประชาชนให้มากที่สุด** ตัดความเห็นส่วนตัว ความเป็นส่วนตัว ความเพื่อตัวเอง ตัดไปได้เลย งานการเมืองไม่ใช่การทำงานเพื่อตัวเอง เพื่อครอบครัวตัวเอง เพื่อหมูตัวเอง เพื่อพวกตัวเอง เพื่อคณะตัวเอง เพื่อพรรคตัวเอง แต่ต้องทำเพื่อประชาชนทุกคนให้ได้มากที่สุด

ของประชาชน ก็คือ **การเมืองนั้นเป็นของคนทุกคนที่เป็นประชาชน** ก็ชัด ๆ จึงปฏิเสธว่าเราไม่ทำการเมืองไม่ได้ ต้องทำให้ได้ทุกคนไม่มากก็น้อย เพราะมันเป็นงานบุญ เป็นงานเสียสละ เป็นงานที่มีคุณค่า เป็นงานของเราเพราะเราเป็นประชาชน **จะเลียงหนีไปไหน ?** ที่เลียงหนีงานการเมืองกัน ก็เพราะเข้าใจ “การเมือง” ผิดไปนั่นเอง

ความเข้าใจผิดในความเป็น “การเมือง” ของประชาชนคนไทย พอสรุปกันเป็นข้อ ๆ ก็คือ

๑. เข้าใจว่า การเมืองเป็นงานอาชีพชนิดหนึ่ง ของคนกลุ่มหนึ่ง ที่มีนิติบัญญัติกำหนดไว้ อย่างนี้เป็นต้น ที่เป็นความเห็นผิด ๆ

๒. การเมือง คือ เล่ห์เหลี่ยมชนิดหนึ่ง เพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนเอง ไม่ใช่ความสะอาดบริสุทธิ์ที่ซื่อตรง แต่เป็นพฤติกรรมซ่อนแฝง เล่ห์ กระทั่งคำว่า “การเมือง” กลายเป็นคำสแลง ที่หมายถึง การมีเจื่อนำซ่อนแฝงอย่างมิชอบ

๓. การเมือง คือ เกมชนิดหนึ่ง ที่แข่งแย่งชิงอำนาจกัน

๔. การเมือง คือ การเลือกตั้งเท่านั้น ผู้ชนะการเลือกตั้งก็เป็นอันประมุขไปได้แล้ว จึงมีสิทธิ์เต็มในการจะใช้อำนาจอธิปไตยเหนือกว่าใคร หรือ “ริบ” อำนาจอธิปไตยไปจากประชาชนได้เบ็ดเสร็จ

๕. การเมือง คือ อำนาจพิเศษชนิดหนึ่ง ที่เป็นสิทธิพิเศษสำคัญ เมื่อผู้ใดได้ ผู้ใดมี ก็สามารถใช้อำนาจพิเศษนี้ได้ไปทั่วประเทศ

๖. การเมือง คือ งานที่แฝงไปด้วยความไม่ดีไม่งามชนิดหนึ่ง ที่คนผู้มีเกียรติในอาชีพอื่น ๆ ไม่อยากให้อำนาจของการเมืองทาบบลถึงตัว

๗. โดยเฉพาะ การเมืองที่นักการเมืองประพฤติอยู่จริงทั้งหลาย ล้วนเป็นการประพฤติกันอยู่แค่เพื่อโลกธรรมเท่านั้น คือ ประพฤติเพื่อลาภประโยชน์ ที่เป็นลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขให้แก่ตน ให้แก่ครอบครัว ให้แก่พรรคพวกของตน ยิ่งกว่าสร้างผลประโยชน์ให้เกิดแก่ปวงประชาชนเท่าที่ควรกันทั้งนั้น

แท้จริงแล้ว การเมืองคือ งานอาสา เสียสละ ไม่ใช่งานอาชีพทำมาหากิน แต่เป็นการทำงานของทุก ๆ คน ทุกอาชีพ โดย

ประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน เพราะฉะนั้น ทุกคน จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงงานการเมืองได้ ทุกคนมีหน้าที่ต้องทำงาน การเมือง มากบ้างน้อยบ้าง

การเมืองไม่ใช่งานอาชีพเฉพาะที่ตนทำมาหากิน แต่ทุกคน ทุกอาชีพต้องทำงานการเมืองกันทุกคน แม้ผู้มีอาชีพทหาร อาชีพ แพทย์ อาชีพข้าราชการ อาชีพพ่อค้าแม่ค้า อาชีพธุรกิจส่วนตัว อาชีพ กรรมกรชาวไร่ชาวนา ทุกอาชีพก็ต้องทำงานการเมือง ต้องเอาใจใส่ร่วม กระทำด้วย อย่าเข้าใจว่างานการเมืองคือ งานเลข งานไม้ดีไม่งาม ทุกคน มีสิทธิ์ทำงานการเมืองได้ทุกโอกาส ได้ทุกวินาที ถ้าเข้าใจอย่างถูกต้อง ว่าการเมืองคืองานอะไร คืองานที่เป็นผลประโยชน์อันดีงามเพื่อ **ปวง ประชาชน**นั่นเอง ถ้าคนทำงานการเมืองมักน้อยสันโดษ และทำงาน เพื่อคนอื่นจริง ประชาชนจะเลี้ยงไว้ หรือรัฐให้สวัสดิการ คนสุรุ่ยสุร่าย ใครก็ไม่อยากจะทำเลี้ยงไว้ งานการเมืองไม่ใช่งานทำมาหากินเลี้ยงชีพ

ความเสียหายเลวร้ายอันเนื่องมาจากการเมือง เพราะ คนมีความเห็นผิดว่า “การเมือง” เป็น “งานเลข”

แต่ความจริงที่สุด ถูกต้องที่สุดนั้น “การเมือง” คือ “งาน ดี”

ที่ความเห็นเล็ก ๆ ของคนเป็นเช่นนั้น ก็เพราะไปยึดเอา **ความเลวที่คนเลวทำเลว ๆ กันอยู่ใน “การเมือง”** มานิยามลงไป ในคำว่า “การเมือง” คนก็เลยหลงคิดว่า “การเมืองเป็นงานเลข”

คนจึงหลงผิด ปฏิเสธการเมือง ปิดการเมืองเป็นพัลวัน ไม่สนใจการเมือง ไม่เอาใจใส่การเมือง

แต่ความจริงนั้นไม่ใช่เลย “การเมือง” เป็น “งานดี” เพียง
สถานเดียวเท่านั้น “งานที่ไม่ดี” นั้นไม่ใช่งานการเมือง

“งานการเมือง” ต้องเป็นงาน...“เพื่อประโยชน์แก่ปวง
ประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า พุทฺชนฺนิตายะ

“เพื่อความสุบแก่ปวงประชาชน” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า
พุทฺชนฺนสุบายะ

“เพื่ออนุเคราะห์ช่วยเหลือแก่กุลโลก” ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ว่า โลกานุกัมปายะ

โดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชน (Lincoln)

โดยประชาชน คือ ประชาชนทุกคนต้องเป็นผู้กระทำนั่นเอง

เพื่อประชาชน คือ เพื่อประโยชน์แก่ปวงประชาชน เพื่อ
ความสุบแก่ปวงประชาชน ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อครอบครัว
ตัวเอง ไม่ใช่เพื่อพรรคของตนเอง แต่เพื่อปวงประชาชนนะ ! จำไว้
ให้ชัด ๆ

ของประชาชน คือ ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมมีสิทธิ์ร่วมใน
อำนาจนั้น ๆ คืออธิปไตย อำนาจในการประท้วงความไม่ชอบธรรม
อำนาจในการรักษาความดีงาม-ความถูกต้อง เป็นต้น

“การเมืองเก่า” คืองานที่คนเลวทำเลว ๆ กันมาแล้วนั้น
จึงยังไม่ใช่ “การเมือง” แต่เป็น “งานเลว” ที่ต้องเอาออกจาก
“การเมือง” ให้ได้ ถึงจะเป็น “การเมืองใหม่”

๑ ออกนอกกรอบโลกก็ยะไม่ได้ ไปไม่ถึงการเมืองใหม่ !

เพราะฉะนั้น ประเด็นที่สำคัญตอนนี้คือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนแปลงให้ได้จริง ๆ ถ้าไม่เปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เจ๊ง ! ไม่เป็นการเมืองใหม่ อาตมาขอตีค่าให้เลยนะว่าการเมืองเก่า นี่เป็นการเมืองโลกก็ย่น้ำเน่า ขอบยืนยันเลยว่าแม่ ๓๕ ปีเข้ามานี้ **ยังไม่ได้ ออกนอกกรอบโลกก็ยะไปเป็นโลกุตระ** ก็ยังทำกันอยู่เป็นงานอาชีพเพื่อเลี้ยงชีพ แย่งลาก ยศ สรรเสริญ สุขกันไปเท่านั้น เขาพอรู้เหมือนกัน สำนักบ้างเหมือนกัน แต่เปอร์เซ็นต์ที่ทำงานเพื่อประชาชน เพื่อสังคม อาตมาว่าสอบไม่ผ่าน ใ้คะแนนไม่ถึง ๔๐ เปอร์เซ็นต์หรอก เพราะฉะนั้น เปอร์เซ็นต์ที่ทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองเพื่อสังคมประเทศชาติจริง ๆ นี้ น้อย ต่างทำเป็นอาชีพ เพื่อลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เพื่อจะได้เป็นเจ้าของคนนายคน เพื่อจะได้มียศถาบรรดาศักดิ์ จะได้รับการสรรเสริญ ได้เป็นวีรบุรุษ เป็นรัฐบุรุษอย่างฝัน ๆ

ชัด ๆ ก็คือ **ยังไม่มีความรู้โลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า**

อาตมาเห็นว่างานการเมืองของพระพุทธเจ้า เป็นงานเพื่อช่วยเหลือมนุษยชาติ ถ้าจะได้ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุขมาให้แก่ตนเองบ้าง ก็เป็นเรื่องผลพลอยได้ที่เกิดขึ้นตามสังขธรรมตามธรรมชาติเท่านั้น ถ้าใครเป็นอริยบุคคลแท้ ๆ ก็จะไม่เห็นแก่สิ่งเหล่านี้ไปตามลำดับแห่งภูมิธรรม เราอาจจะได้ลาก ยศ สรรเสริญ สุขมาโดยธรรม ก็เป็นการตอบแทนความเสียสละของเราที่ได้ทำไปแล้ว ซึ่งเป็นความกตัญญูของเขา เขาก็มาอุดหนุนจุนเจือช่วยเหลือเราบ้าง ผู้ที่มี

ภูมิธรรมสูงแล้วจะอยู่เหนือลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข ไม่ต้องการ
ร่ำรวย สะสม กอบโกย เพราะเป็นผู้มีปัญหาแล้ว ว่าชีวิตไม่ต้อง
อาศัยการสะสมวัตถุสมบัติมากมายก็อยู่รอด มั่นใจในความสามารถ
ในความขยัน ในความจริงของตนเองที่ตนเองรับใช้ประชาชน ทำงาน
ให้ประชาชนจริง ๆ และมั่นใจแท้ ๆ เลยว่าเมื่อเรารับใช้ประชาชน
ประชาชนเขาจะเลี้ยงไว้ ไม่ต้องสะสมก็ไม่กลัวอดตาย

นี่คือ ความเป็นจริงของอาริยบุคคลที่พึงเป็นพึงมี

เพราะฉะนั้น จึงไม่เป็นทาสลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข อย่าง
แท้จริง ถ้าทำงานหมายเอาลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขมาให้แก่ตนเอง
ไม่มีความพอ ได้มากเท่าไรก็เอากอบโกย ๆ ไม่รู้จักจบจักสิ้นนั้น...
ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้รับใช้สังคม โดยเฉพาะที่เรียกตนเองว่า **เป็นนัก
การเมือง** เพราะงานการเมืองจึงมีใช้งานเช่นนั้น นี่ก็ความรู้ที่
อาตมาเสนอไป ใครจะว่าเป็นเรื่องเพื่อเจ้อเหลวไหลก็ตาม อาตมาไม่
มีปัญหาหรอก แต่อาตมามีสิทธิที่จะเสนอ อาตมาว่าสิ่งที่เสนอเป็น
ความปรารถนาดีต่อสังคม และอาตมามั่นใจด้วยว่า **คนไทยจะเป็น
นักการเมืองชนิดโลกุตระได้ จะไปรับใช้สังคมอย่างโลกุตระได้**
อาตมาจะพยายามทำความเข้าใจสิ่งนี้กับสังคม แล้วก็พาคนในสังคม
เมืองไทยนี้แหละปฏิบัติตนให้เป็นคนอาริยะชนิดนี้ โลกุตรบุคคลชนิด
นี้มันเป็นคนสมบัติอันวิเศษของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของอาตมา ท่านได้
ประกาศไว้ในศาสนาพุทธเราโดยตรง ไม่ใช่เป็นเรื่องประหลาด เป็นเรื่อง
ตรง ๆ และสามารถจะเป็นคนเช่นนี้ได้จริง ขอให้ศึกษากันดี ๆ ให้
สัมมาทิฎฐิเถอะ อาตมาจะพยายามพิสูจน์ พาคนเพียรทำสิ่งนี้

เพราะฉะนั้น จะผลักดันการเมืองใหม่ให้เป็นประชาธิปไตย ดี ๆ แท้ ๆ ไม่ได้ ถ้ายังหลงผิดว่าการเมืองเป็นอาชีพที่สร้างลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขให้แก่ตนเองอยู่ มันเป็นการเมืองใหม่ไม่ได้หรอก นักการเมืองต้องมีคุณธรรมมกน้อยสันโดษไม่มากก็น้อย ยิ่งเป็นโสดเลย ยิ่งดี ถึงแต่งงานมีครอบครัวก็ต้องสันโดษพอสมควร เหมือนอย่างไม่กี่วันที่คุณเทิดภูมิ ใจดี พูดอยู่บนเวที ถ้าคุณเทิดภูมิทำจริงอย่างนั้น ใช้ได้ ที่บอกว่า “**ผมมาทำงานการเมืองนี้ ผมทำไปโดยไม่เกี่ยวกับ ลูกเมียหรือ ผมก็ทำของผมไป ลูกเมียก็หากินกันไป ผมก็มาทำงานของผม ผมไม่ได้เลี้ยงเขาหรือ ผมจะมาทำงานให้กับ ประชาชาติ เขาเลี้ยงผมด้วยซ้ำ**”

นักการเมืองมันต้องอย่างนี้ ฟังแล้วมันอาจจะดูเหมือนไม่ดี ไม่เลี้ยงครอบครัว แต่แท้ ๆ ตามสัจธรรมนั้น “ดีแน่ ๆ” เพราะทำงาน เสียสละเป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อประเทศชาติ จะเลวได้ยังไง ถ้าครอบครัวเข้าใจได้ ไม่มีปัญหาเลย วิเศษด้วยซ้ำ เป็นครอบครัวที่ แสนประเสริฐเลย ในประเด็นที่ไม่ทำงานการเมืองเป็นงานอาชีพไว้หากิน เลี้ยงชีวิตเลี้ยงครอบครัว อันนี้เป็นประเด็นหลักชนิดหนึ่งในคุณสมบัติ ของนักการเมือง เพราะการเมืองคืองานอาสา งานเพื่อประชาชน คุณ ต้องมาอาสาต้องมาทำงานเสียสละ ไม่ใช่เอาเป็นอาชีพเลี้ยงตน นัก การเมืองฝากชีวิตไว้กับงานการเมืองได้

การเมืองใหม่จึงต้องมีหลักเกณฑ์ให้รัฐตั้งสวัสดิการเพื่อดูแล นักการเมือง จะให้หากินเขาอยู่ ให้เขาพอยังชีพได้เท่าไร โดยไม่ต้อง มาก ถ้าให้มาก บำเรอเยอะ ๆ ยังไม่ใช่ให้นักการเมืองจริง นักการเมือง

จริงจะต้องเป็นคนมักน้อยสันโดษ นี่ก็เป็นอีกข้อหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ต้องเป็นคนพอเพียง ต้องเป็นคนมักน้อย ไม่โลภโมโทสันอย่างปลุชชุน ต้องเสียดสละ

● **ความพิเศษและวิเศษของสมาธิพุทธ**
อยู่ในที่สงบก็สงบได้ อยู่ในที่วุ่นวายก็สงบได้
อย่างเที่ยงแท้...ยั่งยืน...ไม่เปลี่ยนแปลง

คนมีจิตใจอย่างนี้ได้ คนแบบนี้มีจริง ถ้ายิ่งปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะพุทธศาสนาที่สัมมาทิฐิจะสร้างคนแบบนี้ได้ ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่หลงป่าเขาถ้ำ ไม่เอาถ่านกับสังคม ศาสนาพุทธรู้จักสังคมรู้จักโลกดี มีโลกวิทู จะเป็นคนมักน้อย ก็ไม่ใช่คนมักน้อยแบบหนีสังคมด้วย มักน้อยที่อยู่กับสังคมอยู่เหนือสังคม เป็นโลกุตระคืออยู่เหนือโลก ยศ สรรเสริญ โลกียสุขก็ได้โดยไม่ต้องไปอยู่ป่าเขาถ้ำ ไร่ป่าเขานั้นมันไม่มีอะไรมากระทุ้งกระแทกกระเทือนเรา อยู่ป่าเอาแต่นั่งสมาธิกดข่มไว้ ก็เลสมั่นกินนอนเนื่องอยู่อย่างนั้น มันก็ไม่ฟุ้งขึ้นนะ แต่พุทธนี่เหนือชั้นกว่าไปอยู่ป่าเขา สามารถอยู่ท่ามกลางผัสสะได้ จะถูกลาภ ยศ สรรเสริญ กามสุข อัดตทัตตสุขกระทุ้งกระแทก ก็เลสก็ไม่เกิด จิตตั้งมั่นแข็งแรง นี่คือนั่งสมาธิไม่เพื่องผล่ำไม่หวั่นไหว *สุญฺฐัสสะ โลกธัมเมหิ จิตตังยัสสะ น กัมปติ* สัมผัสต่อโลกธรรมต่าง ๆ นี้ จิตไม่หวั่นไหว ไม่แปรปรวน ได้อย่างไม่มีการหมุนเวียนกลับทีเดียว ซึ่งเป็น “จิตที่ตั้งมั่น” หรือเป็นสัมมาสมาธิตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “ตั้งมั่น” ได้ถึงขนาดมีคุณสมบัติที่เรียกว่า นิจจัง (เที่ยง)

รูดัง (ยังยืน) สัสตัง (เป็นอย่างนั้นตลอดไป) อวิปริณามชัมมัง (ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น) อสังหิรัง (ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปัง (ไม่กลับกำเริบ) จิตที่มีผลธรรมแบบพุทธนี้เป็นคุณสมบัติที่แท้ จะต้องเป็นได้
อย่างนี้ตามพระพุทธเจ้าท่านสอนคนแล้วก็ให้คนเล่าเรียนฝึกฝนเกิด
มรรคผล ต้องบรรลุดุธรรมแบบนี้ ผู้บรรลุไม่ใช่จะมีแต่ภิกษุเท่านั้นนะ
ฆราวาสนี่แหละที่ต้องมีมรรคผล เป็นอาริยะโสดา-สกิทา-อนาคา
กันได้เลยว่านี่จริง ถ้าศึกษาศาสนาพุทธสัมมาทิฏฐิกัน ฆราวาสที่เป็น
อาริยะต้องมากกว่าภิกษุ

หากมีความรู้โลกุตรัสจะพระพุทธเจ้าได้มากเท่าไร แล้วก็
เป็นคนมีธรรมะเป็นอาริยะบุคคล ปลอดความเป็นทาสลาก ยศ สรรเสริญ
โลกียสุขได้อย่างจริงจังมากได้เท่าไร นั่นแหละยังเป็นผู้ที่จะทำงาน
บริสุทธิ เป็นผู้ที่จะทำงานเพื่อประชาชนได้จริงยิ่ง ๆ ขึ้น เป็นคน
มักน้อยสันโดษ ไม่คิดไม่ยึด ไม่ได้ทำเพื่อลาภเพื่อยศ อย่างท่านปรีดี
พนมยงค์ เป็นต้น ทำงานเพื่อสังคมประเทศชาติ แต่คนเข้าใจไม่ได้
จึงทำงานไม่รอด เพราะ**คนไม่รู้** คนจึงไม่เอา ไม่เอาท่าน ก็ไม่เห็นใจ
ท่าน เลยเป็นผลให้ท่านต้องออกไปตายนอกประเทศ พอความรู้ทาง
รัฐศาสตร์ดีขึ้น ความรู้ทางธรรมะดีขึ้น ๆ จนมาเห็นคุณค่าของท่าน แต่
เห็นก็เมื่อท่านตายไปแล้ว เลยหมดท่า หมดทางที่ท่านจะมาช่วยทำอะไร
ให้ได้แล้ว อย่างนี้เป็นต้น

คนที่ทำงานเพื่อสังคมประเทศชาติจริง ๆ อย่างนี้ ก็มีไม่น้อย
ถ้าเข้าใจพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิก็ยิ่งจะมีได้มากขึ้น ๆ แน่นอน จึง
ต้องเรียนศาสนาพุทธที่เป็นโลกุตระให้สัมมาทิฏฐิ แล้วพัฒนาบุคคลให้

เป็นไปในทิศทางนี้ เพราะมิเช่นนั้นการเมืองก็จะอยู่ในวังวนของโลภี้อย่างเก่า เพราะคนไม่ได้เปลี่ยน สุดท้ายต้องออกมาจับไล่กันไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่ ๑๔ ตุลาคม'๑๖, ๖ ตุลาคม'๑๕ แม้ผ่านมาถึงพฤษภาคม ๒๕๕๖ จนกระทั่ง ๗ ตุลาคม วิปโยค'๕๑ นับวันพระราชก็ร้ายกาจเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อเวลาเปลี่ยน ผู้คนมากมายก็เปลี่ยนตามไปด้วย จากที่เคยกอดคอร่วมกันจับไล่เผด็จการติดต่อกันมา แต่พอมา พ.ศ. ๒๕๕๑ คนที่เคยร่วมกันต่อสู้กลับต้องมาสู้กันเอง ยังคงเหลือเพียงแค่มารเป็นกลุ่มแกนต่อสู้ไม่กี่คนที่มาร่วมเป็นพันธมิตรฯ ยืนหยัดเคียงข้างประชาชน นอกนั้นต่างพากันไปปรับใช้เผด็จการทุนสามานย์อย่างออกหน้าออกตา

๑) อย่าปล่อยให้เชื่อชั่วลอยนวล มันจะหวนมาทำร้ายตัวเราและบ้านเมือง ให้หนักกว่าเก่า

เนื่องจากเชื่อชั่วไม่มีวันตาย การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงให้ถึงจิตวิญญาณ จนถึงขั้นล้างเชื่อชั่วที่เป็นกิเลสอนุสัย อาสวะในจิตวิญญาณได้แล้ว การเมืองก็จะยังคงวนเวียนอยู่กับการจับไล่เหลือบฝูงเก่าไป เหลือบฝูงใหม่ก็เข้ามาแทนที่ ในปี'๔๕ ทักษิณออกไป ได้คณะใหม่เข้ามาพากันกินจนอ้วม เลยไม่ได้ทำอะไรให้แก่บ้านเมือง ต่างคิดคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง ส่วนผลประโยชน์ส่วนรวม ผลประโยชน์ชาติ-ศาสน์-กษัตริย์กลับพากันเข้าเกียร์ว่างอย่างขาดความสำนึกรับผิดชอบ กลับมีแต่ประชาชน ๒ มือเปล่า ไม่มี

ยศ ไม่มีสายสะพายออกมาทำหน้าที่แทนผู้รับผิดชอบในบ้านในเมืองนี้ เพราะฉะนั้นเมืองพุทธอย่าขายหน้าเลย เมืองพุทธจะต้องมี อาริยบุคคลแบบนี้ขึ้นมาทำงานให้แก่สังคมมนุษยชาติ คัดเลือกกันเข้ามาเป็นตัวอย่างอันดีงาม มาช่วยกันรังสรรค์คนเช่นนี้ขึ้นมาให้ได้ จะได้ชื่อว่าเมืองพุทธ โดยไม่จำเป็นจะต้องไปตราเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญเท่านั้น จะเป็นเมืองพุทธโดยจริงเลย เหมือนกับอย่าง อังกฤษเขาก็เป็นประชาธิปไตย แต่เขาไม่ต้องมีแม่แต่รัฐธรรมนูญเลย เขามีธรรมเนียม มีวัฒนธรรม มีความเข้าใจของปวงชน เป็นจารีต ประเพณี โดยไม่ต้องมีข้อบังคับ ไม่ต้องมีรัฐธรรมนูญ มันก็เป็นจริงเอง เป็นประชาธิปไตยเองได้จริง เพราะคนมีความรู้มีคุณภาพในความเป็น ประชาธิปไตยจริง ความจริงมันเกิดจริง จะต้องเป็นอย่างนี้

ทุกคนรู้ว่าอะไรมันผิดจากวัฒนธรรม ธรรมเนียม ประเพณี จารีต ใอันนี้ไม่ใช่ประชาธิปไตย ใอันนี้ไม่ถูก ก็ประท้วงกัน หยุดสิ่งผิดให้ได้ ส่วนใอันที่ใช่ เออ..ส่งเสริม ใอันที่ใช่ ก็ประท้วงกันให้หยุด เป็นหน้าที่ของ ประชาชนทุกคน จะต้องดูแลช่วยกันอย่างนี้เป็นหลักของ ประชาธิปไตย

๑. เพื่อมวลประชาชน เพื่อมนุษยชาติทั้งหลาย

๒. เพื่อปลดแอกสู่อิสระเสรีภาพ พ้นจากความเป็นทาสใด ๆ

ในโลก

เอาตมาศึกษาทางธรรมะแล้วก็รู้เห็นว่าธรรมะพระพุทเจ้า นี้แหละ สุดยอดแห่งประชาธิปไตย ศาสนาพุทธนี้สุดยอดประชาธิปไตย เอาตมาเห็นลักษณะที่เป็นประชาธิปไตยของพุทธ ซึ่งก็เคยนำมาบรรยาย

หลายครั้งแล้ว เริ่มต้นพระพุทธเจ้าได้พระอรหันต์ชุดแรก พระอรหันต์นี้คือบุคคลที่เป็นนักประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบแล้ว พระอรหันต์ทุกองค์ท่านหมดตัวหมดตน ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตน ท่านจึงเห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่มวลมนุษยชาติ เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัวจริง ๆ ได้แล้ว

เพราะฉะนั้น พระอรหันต์ทุกองค์จึงมีพฤติกรรมชัดเจน เป็นนักประชาธิปไตย เริ่มแรกเลยพอมีพระอรหันต์ ๖๐ รูป พระพุทธเจ้าก็ส่งพระอรหันต์ทั้ง ๖๐ รูปออกไปช่วยมนุษยชาติเลย โดยทรงกำชับกำชาชัด ๆ ว่า *จงไปทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติ ผู้มีฐิติในดวงตาน้อย มีอยู่* ก็ไปทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติประชาชนในเมือง ในนิคม นั่นเอง ไม่ได้ให้เข้าไปอยู่ป่าอย่างที่มีผู้มีฉาทธิอยู่กันนั้นหรอก แม้เข้าไปทำงานในเมืองก็ไม่ได้ไปรับจ้าง ไม่ได้ไปทำอาชีพหากิน แต่ไปทำงานปลดแอกให้มนุษย์เป็นอิสระหลุดพ้นอย่างแท้จริง นี่คือนักประชาธิปไตย ไปสร้างประโยชน์ให้แก่มวลมนุษยชาติ (พหุชนหิตายะ) ไปสร้างความสุขให้แก่มวลมนุษยชาติ (พหุชนสุขายะ) และเป็นความสุขที่พิเศษยิ่ง คือ วุฒิสมสุข สุขชนิดบรมสุข ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าปรมมังสุขัง นั่นทีเดียว อย่าไปสร้างความสุขหลงใหลโลกีย์ จะพัฒนาอย่างไรให้เป็นสุขที่เป็นแบบโลกุตระ เป็นวุฒิสมสุข ไปช่วยมวลมหาชนให้เกิดความสุขอันนี้ให้ได้ ไปช่วยเขา ไปแก้กฏอนุเคราะห์ชาวโลก โลกานุกัมปายะ *ไปเอาภาระโลกนี้ไว้* นี่แปลอย่างโพธิธิกษ์ เท่ากับไปแบกโลกนี้ไว้ ก็คือไปเป็นประโยชน์ต่อโลกชัด ๆ

หัวใจของประชาธิปไตย ๒ ประการ

๑) ชีวิตที่ง่าย “นิด” เดียว

แต่เป็นมหาพลังเอ็นโอบอ้อมโลกนี้ไว้

พระอรหันต์ทั้งหลาย เข้าไปแบกโลกนี้ไว้ ไปช่วยโลกเขาหน่อย เพราะท่านหมดกิจของตนแล้ว ท่านหมดภาระของตนแล้ว เอาชีวิตไปอยู่กับสังคม ช่วยสังคม มีบาตรใบเดียวเลี้ยงตนด้วยปัสเชิง มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น หากเขาเห็นว่าเรามีคุณค่า ทำงานให้เขาได้ เขาก็ใส่บาตรแซร์กันให้ยังชีพไป นี่เป็นเศรษฐศาสตร์ขั้นพิเศษของพระพุทธเจ้า โดยอาศัยถ้อยคำบาตรใบหนึ่ง คนนี้ใส่บาตรให้ทัพพีหนึ่ง คนนั้นให้อีกทัพพีหนึ่ง เป็นการเฉลี่ยรับจากคนนั้นนิดคนนี้น้อย นี่คือเศรษฐศาสตร์อันเยี่ยมยอด เมื่อได้อาหารพอ เอาละ...พอฉันแล้ว ก็พอ เมื่อฉันเสร็จ ถ้าอาหารเหลือก็สละออกหมดหรือทิ้งไป ไม่เก็บอาหารไว้ ไม่มีการสะสม สะสมก็อาบัติ ฟรุ้งนี้ไปใหม่ ถ้าเราไม่ตีพอเมื่อใด ไปบิณฑบาตประชาชนเขาไม่ใส่ให้ ไม่ได้เอาอาหารมากิน ก็ต้องอดตาย เขาไม่ใส่ให้ ๗ วันตาย ไม่ตายก็ต้องสึก ทำทายเป็นปานั้น มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ไม่ต้องสะสม แม้แต่อาหารที่ต้องกินทุกวัน สูดยอดมนุษย์เป็นอย่างนี้แหละ มีบาตรบริหารท้อง มีจิวรบริหารกาย ไปได้ทั่วทุกสารทิศ ไม่มีบ้านช่องเรือนชานเป็นของตน ไม่มีเงินทอง ไม่ต้องสะสมวัตถุสมบัติ นี่ตัวอย่างของนักประชาธิปไตยสุดยอดที่มีชีวิตเป็นไปเพื่อผู้อื่น โดยที่ไม่ต้องมีอะไรวนกลับมาบำรุงบำเรอตัวเอง

ส่วนอารยชนระดับที่มีคุณธรรมไม่ถึงอรหันต์ ก็จะมีบริสุทธี

สะอาดไม่เท่าเทียมอรหันต์ แต่ก็มีคุณธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อประชาชนได้มากน้อยลดหลั่นกันลงไป เป็นฆราวาสนี่แหละที่เป็น อาริยะโสดาฯ สกิทาคาฯ อนาคาฯ กันจริง และอาริยชนขึ้นไปแล้ว จากโสดาบันไปเลย เรื่องทุจริตอกุศล เรื่องโลภโกรธหลง จะต้องน้อยลงจริงตามภูมิธรรมแต่ละคนแน่ ๆ ดังนั้นการเสียสละให้ประชาชนได้จริง ๆ โสดาบันก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าสกิทาคามี สกิทาคามีก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าอนาคามี ก็ตามภูมิจริงแน่นอน เป็นต้น แต่ที่เป็นประโยชน์แท้ก็เพราะจะไม่มีทุจริตอกุศลนั่นคือหลักประกันชั้นยอด หรือแม้จะมีก็ตามกิเลสของอาริยชนผู้ที่เกิดยังไม่หมดฤทธิ์บ้าง แม้จะยังไม่หมดโลก ไม่หมดโกรธ ไม่หมดหลงสนิท ทว่าใจที่จริงจะมียิ่งกว่าปลุชนแน่นอน ย่อมดีกว่าคนที่ไม่มีหลักประกันที่ไม่ใช่อาริยชนจริงอย่างแน่แท้

นัยอื่น ๆ ที่ยืนยันความเป็นประชาธิปไตยของพุทธศาสนา อาตมาก็เคยยกตัวอย่างมา เช่น พระพุทธเจ้าตราลักศีล หลักธรรม จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล เป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมนุญของพุทธ เพื่อที่จะให้ประพุดติกัน หลักธรรมวินัยต่าง ๆ ยืนยันว่าเป็นประชาธิปไตย พระพุทธองค์ให้ยกธรรมวินัยเป็นใหญ่เป็นธรรมนุญ **ไม่ให้ตั้งบุคคลใด บุคคลหนึ่งเป็นใหญ่** ให้ใช้องค์สงฆ์เป็นคณะบริหารตามหลักธรรมวินัย นี่ก็คือประชาธิปไตย ไข่ม้อย ?

หรือใช้องค์สงฆ์ทำสังฆกรรมต่าง ๆ เป็นการทำงานที่ไม่แต่งตั้ง บุคคลกำหนดตายตัว นี่ก็ประชาธิปไตยที่วิเศษ

หรือแม้แต่ลักษณะของการใช้ “เข็ญยลิกา” ซึ่งเป็นการ

ตัดสินโดยเอาเสียงข้างมากชนะ ด้วยความเสมอภาค ๑ คน ๑ เสียง
เท่าเทียมกัน (one man one vote) นี้ก็ประชาธิปไตยที่ทุกประเทศ
ในโลกต่างทำกันอยู่ทั้งนั้น พุทธทำมาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว

หรือวิธีปฏิบัติการบริหารปกครองโดยเน้นการระดมสมอง
(Brain Storm) โดยใช้การประชุมคณะสงฆ์ ให้หมั่นพร้องพร้อมกัน
ประชุม พร้องพร้อมกันเล็ก นี้ก็ประชาธิปไตย

และในสถานีท่านก็ตรัสว่า **“สภาใดไม่มีบัณฑิต ไม่มีผู้รู้
สถานนั้นไม่ใช่สภา”** การใช้สถานีก็เป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น
สมาชิกสภาจึงจำเป็นต้องเลือกปราชญ์หรือเลือกบัณฑิต เลือกผู้รู้ที่มี
คุณธรรมเข้าไปทำงานในสภา ที่จะต้องบริหารปกครองก็ต้องเอาบัณฑิต

บัณฑิตที่พระพุทธเจ้าหมายถึงนี้ ไม่ใช่บัณฑิตที่จบมาจาก
มหาวิทยาลัย ตามที่สมัยนี้มีเป็นกันแน่แต่เป็นบัณฑิตที่หมายถึงผู้มีภูมิรู้
อันประกอบไปด้วยศีลธรรมภูมิธรรมชั้นอารยะขึ้นไปนั่นต่างหาก

แต่สภาผู้แทนราษฎรทุกวันนี้ เอาคนไม่ดี คนชื่อเสียง คน
จี้โกง คนไม่สะอาด คนอวิชชา (โง่) ที่เรียกตามศัพท์ว่า พาล ไม่ใช่
“บัณฑิต” ตามธรรม (อารยชนหรือผู้มีภูมิธรรมที่แท้) เข้าไปในสภา เข้าไป
เป็นคณะรัฐมนตรี สภาที่มีคนพาล เป็นสภาที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สภาของ
“บัณฑิตชน” ไม่บริสุทธิ์แบบนี้จึงไม่ใช่สภา การเมืองจะเจริญกันได้ไง

วิธีการต่าง ๆ เช่นนี้

ก็เป็นแบบฉบับของประชาธิปไตยทั้งสิ้น

๑ การปลดแอกได้ มีอิสระเสรีภาพ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

พระพุทธเจ้าท่านปลดแอกเป็นอิสระได้ ในยุคนั้นยุคทาส
แท้ ๆ พระองค์ก็สามารถทำให้คนปลดแอกได้จริง คนที่อยู่ในกรรมนุญ
ของท่าน ปฏิบัติประพฤติกให้ได้ตามกรรมนุญของท่าน คนพวกนี้แม้เป็น
ทาสอยู่ ก็หลุดจากความเป็นทาส แม้มีวรรณะต่ำก็หลุดจากความเป็น
วรรณะ จะเป็นจัณฑาลเป็นศูทรเป็นแพศย์เป็นวรรณะอะไรก็เท่าเทียม
กันหมด กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร เท่าเทียมกันหมด มีเสียงมี
สิทธิ์เท่ากัน มี ๑ เสียงในสภาเท่ากัน มีความเป็นอยู่ประพฤติกได้อิสระ
มีศักดิ์มีสิทธิ์เท่าเทียมกันหมด จบสิ้นความเป็นทาส เป็นอิสระเสรีภาพ
ซึ่งสามารถทำได้ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ระต่อนั้นยุคทาสแท้ ๆ แต่
พระพุทธเจ้าท่านก็สามารถปลดแอกความเป็นทาสความเป็นวรรณะ
ปลดแอกความเป็นศักดินาธิปไตย-อำมาตยาธิปไตย อะไรก็ตามแต่จะ
เรียกกัน ท่านปลดแอกได้หมด อิสระเสรีภาพเคารพนับถือกันด้วยธรรม

นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด เห็นกันจะจะของพระพุทธเจ้า

ตัวอย่างมีมากมาย หลักฐานชัด ๆ อีกเรื่อง เช่น พระพุทธเจ้า
ถามพระเจ้าอชาตศัตรูเลยว่า ถ้าอำมาตย์หรือข้าทาสของท่านสมัครใจ
เองแล้วเข้ามาอยู่ในกรรมนุญของพระพุทธเจ้าปฏิบัติตนตามกรรมนุญได้
จนมีศีลมีธรรมมีคุณสมบัติตามกรรมนุญเลย แล้วท่านจะมาเอาอำมาตย์
กลับไปเป็นข้าทาสของพระองค์คืนใหม่ ? หลักฐานนี้มีเขียนอยู่ใน
สามัญผลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๕ สูตรที่ ๒ พระเจ้าอชาตศัตรู ต้อง
รีบทูลปฏิเสธ “*ไม่ได้ ๆ เป็นอย่างนั้นไม่ได้พะยะค่ะ จะกลับมาเป็น*

อำมาตย์มาเป็นข้าทาสอย่างเก่าไม่ได้ มีแต่ข้าพระพุทธเจ้าที่จะต้อง
กราบไหว้เขา”

แสดงว่าอำนาจฤทธิ์เดชหรือสิ่งที่พระพุทธเจ้าพาทำนี้ มันเป็น
การปฏิบัติประพจน์ที่ประเสริฐ ต้องเคารพ กราบไหว้บูชา จนต้องให้
อิสรเสรีภาพแก่เขา แล้วไอ้การมีอิสรเสรีภาพปลดแอกได้นี้ มันไม่ใช่
ประชาธิปไตยหรือ ?

ยิ่งกว่านั้น พุทธทำอิสรเสรีภาพได้ลึกล้ำเข้าไปถึงจิตวิญญาณ
อีกด้วย ผู้ปฏิบัติบรรลุนิพพานได้แท้จริง จิตผู้นั้นจะอิสรเสรีจาก
ลาภ ยศ สรรเสริญ กามสุข อัตตทัตถสุข จะไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลหรือ
อำนาจหลอกล่อ มอมเมาของลาภ ยศ สรรเสริญ กามสุข อัตตทัตถสุข
อีกเลย

◎ เอาความสูญเสียของข้าฯ คินมา

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าไม่หลงติดสุขอย่างที่โลกโลภก็ย่ำเขาหลอกมา
ตั้งแต่พฤติกรรมชาวโลกอบาย หรืออบายมุข ผู้ติดอยู่ก็ยังเป็นสุข
เป็นทุกข์ แต่คนผู้ไม่ได้สุขไม่ได้ทุกข์ด้วยแล้วในอบายหรือในอบายมุข
นั่นนะ ก็คือผู้หลุดพ้นออกมาได้จริง ๆ เลย คนผู้นี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลา
ไม่ต้องเสียแรงงาน ไม่ต้องเสียทุนรอนอะไรกับเรื่องอบาย ที่เป็นความ
สูญเสียอันสำคัญมากในความเป็นมนุษย์ โสดาบันจึงได้เวลา-แรงงาน
-ทุนรอนกลับคินมาสร้างสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น

นี่คือ ปิดอบายหลุดพ้นจากโลกต่ำ โลกโลภก็ย่ำขั้นต้น คนที่เป็น
โสดาบันหลุดพ้นได้จริง เมื่อกำจัดกิเลสชั้น ๆ ได้ถูกตัวตนของมันจริง

ไม่ว่าทวารวศหรือภิกษุทำได้จริง เรียนรู้ศาสนากันให้สัมมาทิฐิเถอะ

ในโลกขั้นต่อมาก็โลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา ตามลำดับของสภิกขาคามี ที่จริงโลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา โสดาบันก็ต้องเรียนรู้และก็ต้องลดละได้ระดับหนึ่งตามฐานะด้วย สภิกขาคามีคือผู้ลดละกำจัดกิเลสกาม อันได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง โผฏฐัพพะและกิเลสโลกธรรม อันได้แก่ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ซึ่งก็ต้องเรียนรู้กิเลสโลกอัตตาไปตามฐานะด้วย จนกระทั่งหมดสิ้นโลกกาม โลกธรรม โลกอัตตาตามฐานะของสภิกขาคามี ก็เป็นอนาคามี กิเลสโลกอัตตาที่เหลือคือ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา อันเป็นโลกโลภียะสุดท้าย อนาคามีปฏิบัติกำจัดได้หมดสิ้นก็เป็นอรหันต์

“อริยบุคคล” ดังอาตมากล่าวนี้ จะไม่เหมือน “อริยบุคคล” ตามที่คนในศาสนาพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้เข้าใจกันอยู่ คุณธรรมก็ไม่เหมือน คุณสมบัติก็ไม่เหมือน คุณลักษณะทางกายวาจาใจก็ไม่เหมือน เพราะอธิบายคำสอนของพระพุทธเจ้ากันคนละอย่าง อาตมาเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ส่วนครูบาอาจารย์อื่นท่านก็เข้าใจคำสอนกันตามแบบของท่าน ทั้ง ๆ ที่ภาษาพุทธธรรมคำเดียวกัน แต่อธิบายต่างกัน ผู้ฟังอาตมาพูดมาตั้งขนาดนี้ก็คงจะพอเห็นแล้วว่าไม่เหมือนกันอย่างไร

อาตมาอธิบายแบบอาตมา ผู้เข้าใจได้ เชื่อถือก็เอาไปปฏิบัติ ก็จะได้มรรคผลตามแบบที่อาตมาพูด เท่าที่อาตมาอธิบายมา อาตมาก็เห็นว่าปฏิบัติได้จริง โสดาบันเป็นอย่างที่อาตมาพูดนี้แหละ สภิกขาคามีก็เป็นอย่างที่อาตมาพูด อนาคามี อรหันต์ก็จะเป็นอย่างที่อาตมาพูด

ส่วนครูบาอาจารย์อื่นก็ต้องบรรลุโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ตามแบบที่ท่านพูดกันเช่นกัน ใครเห็นอย่างไหนดีก็เลือกเอาได้

อาตมาที่สอนมาไม่นานเลย แค่ชั่วระยะสิบ ๆ ปีเท่านั้น ถ้าเป็นหลายสิบปี หลายร้อยปี ก็น่าจะได้ “อารยชน” แบบนี้มากกว่าที่มีอยู่นี้แน่

คนต้องปฏิบัติได้จริง ถ้าปฏิบัติไม่ได้จริงก็เป็นคำสอนสูญเปล่า หรือคำสอนที่ไม่เป็นจริงกันเท่านั้นเอง ผู้ปฏิบัติได้จริงบรรลุมรรคผล ก็เชื่อเชิญให้ใคร ๆ มาดูได้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็น *เอหิภิกขุสตฺถิโก* และเป็น *อกาลิโก* ก็ต้องจริงแน่ คือ *ไม่จำกัดกาลเวลา* แม้ยุคนี้ที่ปฏิบัติบรรลุได้ ถ้ามีผู้สัจมาทิวฐิ *ตราบใดมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจาก อรหันต์* นี่ก็เป็นคำตรัสยืนยันพระพุทธเจ้าแท้ ๆ จะเชื่อไม่เชื่อก็แล้วแต่

อย่าดูถูกคำตรัสพระพุทธเจ้าเชียวนะ !

คนที่ไม่คิดเรื่องกามไม่คิดเรื่องที่จะต้องไปแลกไปแย่งโลกธรรม ไม่คิดเรื่องลาภ ยศ สรรเสริญแล้วจริง แต่ถ้าจะได้สรรเสริญ ได้ลาภ ได้ยศ ได้วัตถุสมบัติ ก็เป็นไปได้ แต่ผู้หลุดพ้น ไม่สุขไม่ทุกข์กับกามกับลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขนั้น จะไม่เอยากสะสม ไม่เอยากมีมาก คนเหล่านี้ก็ไม่จำเป็นต้องไปแย่งกาม ไม่ต้องแย่งชิงลาภ แย่งชิงยศ แย่งชิงสรรเสริญ แย่งชิงโลกียสุข เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลือก็จะเอามาสร้างสรรค์ ทำงานทำการอะไรได้เยะเยะเลย เอาแรงงานคืนมา เอาเวลาคืนมา เอาทุนรอนคืนมา แล้วก็เอาแรงงานเวลาทุนรอนมาทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์

ยิ่งตนเองรู้แล้ว ประพฤติปฏิบัติแล้ว ยิ่งไม่ต้องไปหลงสุขหลงทุกข์ตั้งแต่โลกต่ำ ๆ มา อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว คนนี้ก็ไม่ต้องไป

เสียเวลา แรงงาน ทูรอนอะไร เพื่อใช้บำเรอตน เพราะมีสุขที่สงบ จากกิเลสต่าง ๆ นั้นแล้ว มีจิตสันโดษ..จิต “พอ” แล้ว คนอื่นเขามี ก็เห็นก็รู้ว่าเขามี ไม่ได้ริษยา คนเขาหลงก็รู้ว่าเขาหลง เขายังติด เขาพากันหลงติดหลงยึด เขาหลงเสพก็เรื่องของเขา แต่เราไม่ได้หลงติดเราก็ก็น่าไม่ต้องไปชวนขวย ไม่ต้องไปเสียแรงงาน ไม่ต้องไปเสียเวลา ไม่ต้องเสียทูรอน คนที่เขามีสุขมีทุกข์กับมันอยู่ เขาก็มีไป เขาก็เสียเวลา เสียแรงงาน เสียทูรอนกับมันไป โลกสังคมนี่ก็จะปรุงแต่งยั่ววนกันขึ้นมาให้มันจืดจางยิ่ง ๆ อีกก็เรื่องของเขา บ้า ๆ บอ ๆ กันไปยังไง คนหลงเขาก็หลงกันไปหลอกกันไป แต่เราหลุดพ้นจากความหลอก อันนั้นแล้ว ไม่ต้องมีสุขลึกลับตามเขาแล้ว คนนี้หลุดพ้นจริง ๆ ไม่ต้องหนีจากลาภยศสรรเสริญโลกีย์พวกนี้ ยังสัมพันธ์อยู่กับมันได้ เพราะมีปัญหา มีความรู้ความเข้าใจ รู้เท่าทันโลกโลกีย์เหล่านี้ดีแล้ว เป็นโลกวิทู รู้จริง รู้ความจริงว่าชีวิตของมนุษย์นั้นถ้าเป็นคนช่วยโลกนี้สุดประเสริฐ (โลกานุกัมปา) และเป็นคนมีจิตใจแข็งแรง จิตนี้เป็นโลกุตรจิต จิตอยู่เหนือโลก อยู่เหนือโลกียะนั้น ๆ จริง อยู่เหนือลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขได้แล้ว เพราะกิเลสลดจริงถึงขีดถึงขั้น ที่สุดเป็นคนไม่มีกิเลส เป็นคนไม่เป็นทาสได้แล้วสัมบูรณ์ จึงไม่จำเป็นจะต้องมีเงินไปจับจ่ายกับสิ่งเหล่านั้นมาสุข จึงไม่ต้องเป็นทาสเงิน ทุกวันนี้เงินเป็นใหญ่ คนที่ยึดติดเงินซะจนไม่กล้าที่จะไม่มีเงิน หรือไม่กล้าจน ไม่กล้า เป็นคนจน จึงเข้าใจความรู้สึกที่ “เป็นคนจนก็เป็นสุข” นี้ไม่ได้ หรือเข้าใจผิดในเรื่องนี้อยู่ มิฉฉาทิฐิอยู่ เข้าใจผิดอะไร เข้าใจผิดว่า ไม่มีเงินนี้มันอยู่ไม่ได้ ขอยืนยันว่าอยู่ได้ และสุขอีกด้วย

● จะเป็นการเมืองใหม่ได้ เงินจะต้องไม่ใหญ่

เพราะงั้น ต้องเรียนรู้ให้จริงเลยว่า เงินคือเครื่องใช้ชนิดหนึ่ง เหมือนถ้วยเหมือนชามหรือเครื่องใช้ต่าง ๆ จริง...เงินมันก็สำคัญในยุคนี้ ยุคสมัยโบราณนั้นเงินเรื่องเล็ก เขาอยู่กันอย่างเกื้อกูลกัน แบ่งกันไป แบ่งกันมา แลกกันไปแลกกันมา เอาข้าวของผลผลิตสินค้าอะไรก็ แลกกันไปมา ไม่ได้คิดของใครมากของใครน้อย ไม่ได้คิดกลัวว่าคุณ ได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรต่ออะไรมา ไม่หรอก แต่สมัยนี้ไอ้โฮ... คิดเล็กคิดน้อย ได้เปรียบ-เสียเปรียบอะไรกัน ว่ากันให้ยุ่งกันไปหมด คิดราคาส่วนนั้นส่วนนี้แล้วก็หาทางคิดเอาเปรียบกันซับซ้อนแสนสาหัส *

สรุป คนที่เห็นแก่เงิน ถือเงิน **ยึดเงินเป็นที่พึ่ง ไม่ยึด สมรรถนะของตน ไม่ยึดความขยันของตนเป็นที่พึ่ง ไม่สร้างสมรรถนะ ไม่สร้างความขยัน** แล้วก็กลัวที่จะ “จน” โดยไม่ต้องสะสมไม่ต้อง กอบโกย ถ้าไม่เข้าใจอย่างนี้ ไม่ประพฤติตนกระทั่งบรรลุนิยามอย่างนี้ คนนั้นแก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ช่วยสังคมไม่ได้ ขอยืนยัน เพราะงั้นการเมือง

* ทิศทางเงินใหญ่มหันตภัยของโลก : นพ.ประเวศ วะสี

มหาวิกฤติเศรษฐกิจโลก ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่พ้น จะทำโลกกลับลำ แต่ประเทศไทยจะกลับลำ ได้อีก่อน ทิศทางที่โลกหลงไปคือ ทิศทางเงินใหญ่ (Big Money Direction) หรือมหาชนาลัย ได้นำโลกไปสู่สงครามความขัดแย้งแย่งชิง และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างรุนแรง เมื่อประเทศไทยรับเอาแนวทางเงินใหญ่เข้ามาใช้ก็เกิดผลอย่างเดียวกัน ทำให้คนไทย ขัดแย้งแย่งชิง ศีลธรรมเสื่อมทรมอลง และเมื่อเงินใหญ่เข้ามายึดอำนาจทางการเมือง การเมืองก็ เบี่ยงเบนไปจนวิฤติ

มหาวิกฤติเศรษฐกิจโลก จะมาทำให้ประเทศไทยหันกลับไปสู่เศรษฐกิจจริง ถ้าเราพัฒนา ขึ้นมาจากพื้นฐานที่ทุกคนพอกินพอใช้ สร้างความเป็นธรรมจากทุก ๆ ด้าน แล้วเราจะดีกว่า สวิตเซอร์แลนด์อีกครั้ง อะไรที่สวิตเซอร์แลนด์ดีเราทำได้ แต่สิ่งที่สวิตเซอร์แลนด์ไม่มีคือ พื้นฐานทางพระพุทธศาสนา

ใหม่ที่จะเกิดนี้จะต้องมีคนชนิดนี้ คือ คนที่มีอิสรเสรีจากการเป็นทาส ในอบายมุข โลกธรรม กามคุณ และอึดตา จึงพ้นจากวัฏสงสารไปตามลำดับ ไม่ต้องวนเวียนเป็นทาสเอามาบำเรอให้แก่ตนอีก มีความเป็น “ไท” ได้อย่างอิสรเสรีสมบูรณ์ที่สุด อันติมะที่สุด

นี่ก็เป็นประเด็นสำคัญที่แสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย

จะอย่างไรจะมาสร้างคนให้เป็นคนเช่นนี้ได้ ถ้าสร้างคนเช่นนี้ได้ เป็นคนที่มีคุณธรรม คุณภาพแบบที่อาตมากล่าวนี้ได้ การเปลี่ยนแปลงของสังคมมนุษยชาติในประเทศจะเกิดขึ้น ประเทศไทยมีคำสอนมีทฤษฎีอันนี้อยู่แล้ว ของพระพุทธเจ้า มาช่วยกันศึกษามาช่วยกันเอาอันนี้ออกมาเผยแพร่ คนจะเผยแพร่ได้ก็ต้องพิสูจน์สัจธรรมของพระพุทธเจ้าให้ได้ในตนเอง แล้วจึงสอนคนอื่นจะมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสอนคนอื่นทว่าตนเองยังเป็นไม่ได้ ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหรอก

ทฤษฎีสำคัญของศาสนาพุทธที่ว่าไว้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มีมากมาย จะเห็นได้ว่าไทยกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรในสังคม อาตมาขอยืนยันว่าศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพราะเป็นศาสนาที่ปลดแอกให้อิสรเสรีแก่มวลมนุษยชาติ สัมบูรณ์จริง แม้แต่ “อึดตา” ของตนเองก็ไม่ใช่ทาสตนเอง และเป็นศาสนาที่มุ่งประโยชน์เพื่อปวงประชานอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตยทั้งนั้น แล้วศาสนาพุทธจะไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างไร คนไทยเป็นชาวพุทธถึง ๕๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะมาเอาของดีที่ไทยเรามีอยู่แล้วนี้ ฟันกันขึ้นมาให้เป็นสัมมาทิฐิ อย่าไปหลงแต่วิชาการของต่างประเทศเขานัก ไม่ได้ลบหลู่วิชาการของต่างประเทศ

เขานะ แต่ว่าของพระพุทธเจ้านี้ก็ไม่ใช่ของด้อย ไม่ใช่ของที่จะต้อง
ดูถูกดูแคลน

แต่เอาตมาว่าคนไทยใกล้เกลือกินด่าง ทั้งของพระพุทธเจ้าไป
ชะนาน ที่จริงไม่ทิ้งหรอกแต่เข้าใจศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไป มิจฉาทิฐิไป
ใครจะว่าเอาตมานั้นแหละที่มีฉฉาทิฐิ หลงผิดในศาสนาพุทธ จนกระทั่ง
ใส่ความเอาตมา หว่ามาทำลายศาสนา มาทำลายพุทธอะไรก็แล้วแต่ ก็
แน่นอนที่เขาต้องเข้าใจอย่างนั้น เพราะมันเข้าใจต่างกันแล้วจริง ๆ จึง
อยู่ที่ต้องใช้เวลาพิสูจน์ความจริงกัน ถ้าเอาตมาผิด มิจฉาทิฐิจริง คนที่
มาปฏิบัติกับเอาตมาก็ย่อมมีติดบอดจนไม่รู้ได้ว่า มรรคผลเป็นอย่างไร?
แต่ที่นี่เขาก็เห็นผลกันว่า ผู้บรรลุมรรคผล จะเป็นคนเช่นไร? จะตรงตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไหม?

◎ ระยะเวลาพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน มรรคผลพิสูจน์ผู้ปฏิบัติธรรม

เป็นต้นว่า...เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ)
เป็นคนมักน้อยหรือกตัญญู (อปปิจจะ) เป็นคนใจพ้อหรือสันโดษ
(สันตคฺคฺชฺ) เป็นคนมีการขัดเกลากิเลส (สตัลเจชะ) เป็นคนมีศีลเคร่งได้
(ฐุตะ) เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) เป็นคนไม่สะสมวัตถุ
ทรัพย์สิน ไม่สะสมกองกิเลส (อปจยะ) เป็นคนมีความเพียรอยู่เสมอ
(วิริยารัมภะ)

จริงไหม ?

หรือ จะเกิดชุมชนสังคมคน...ที่มีปรากฏการณ์แสดงออก

ทางกายซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตากาย-กรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางวาจาซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตาวาจากรรม) ที่มีปรากฏการณ์แสดงออกทางใจซึ่งเป็นความปรารถนาจะให้ผู้อื่นพ้นทุกข์มีแต่สุข (เมตตามโนกรรม) ที่มีทรัพย์สินเป็นของส่วนกลางให้ทุกคนต่างก็ร่วมกินร่วมใช้ได้ ไม่ยึดเป็นของส่วนตน (สาธารณโภคี) ที่มีศีลเสมอสมากัน (ศีลสามัญญา) ที่มีความเห็นไปในจุดหมายเดียวกัน (ทฤษฎีสามัญญา)

และมีความระลึกถึงกัน (สาราณียะ) มีความรักกัน (ปิยกระณะ) มีความเคารพกัน (ครุกระณะ) มีความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ) ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) พร้อมเพรียงกัน (สามัคคียะ) มีความเป็นเอกภาพ (เอกภวาระ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในสาราณียธรรม

ใต้ไหม ?

คำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ปฏิบัติบรรลุได้เรียกว่า **อารยชน** คือผู้ที่เห็นแก่ตัวน้อยลง ๆ แต่เห็นแก่ผู้อื่นมากขึ้น ๆ ๆ ตามฐานะลำดับของความเป็นอารยบุคคล ที่สุดก็ไม่เห็นแก่ตัวเลย คือ **อรหันต์**

จึงเป็นคนทำประโยชน์เพื่อปวงประชามหาชน **พหุชนหิตายะ** อย่างเป็นจริง

และทำงานเพื่อความสุขแก่ปวงประชามหาชน **พหุชนสุขายะ** อย่างเป็นจริง ซึ่งเป็น “สุข” ที่วิเศษเหนือสุขโลกีย์ด้วย

และทำงานช่วยเหลือเกื้อกูลอนุเคราะห์โลก **โลกานุกัมปายะ** อย่างเป็นจริง

ไม่กลับกลอกหลอกหลวง ไม่ทำแค่สร้างภาพ หรือแค่มารยาท

สังคมแห่งสามัญสำนึกเท่านั้น เพราะเมื่อได้ปฏิบัติจนบรรลุธรรม จิตของผู้บรรลุก็จะเข้าสู่ความเป็นโลกุตรตามฐานานุฐานะแต่ละบุคคลจริง ซึ่งคนชนิดนี้แม้ในสังคมปัจจุบันก็มีจริงเป็นจริงอยู่ แต่คนปดุษชนทั้งหลายถึงแม้จะเห็น “อารยชน” จะสัมผัสสัมผัสคลุกคลีกันด้วยซ้ำ ก็ไม่รู้จึกว่าเขาเป็น “อารยชน” ใ้ได้ง่าย ๆ หรือ

เพราะยังเข้าใจศาสนาพุทธไม่สัมมาทริฎุจจริง (นี่...อาตมาว่าเขานะ)

เพราะมี “ความเห็นรวบยอด” หรือมโนทัศน์ว่า อารยบุคคลคือ คนอีกแบบหนึ่งตามที่สอนกันมาผิด ๆ อยู่ในสังคมศาสนาพุทธมานานแล้ว

คือว่า...ต่างฝ่ายต่างก็เชื่อมั่นกันไปคนละแบบเสียแล้ว ชาวพุทธส่วนใหญ่เชื่อมั่นอย่างหนึ่ง ฝ่ายอาตมาก็เชื่อมั่นกันไปอีกอย่างหนึ่ง แต่ละฝ่ายต่างก็มี “ลัจจาภินิเวส” (ความปักมั่นในความเชื่อของตน ความยึดมั่นที่ตนเชื่อนี้แหละว่าจริง)

จึงเกิด... “อารยชน” กับ “อริยชน” หรือโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ขึ้นมา ๒ แบบ คือ ต่างก็เห็นว่า คุณสมบัติที่ดี คุณวิเศษที่ดี พฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่ดี ของ “อารยชน” นั้นก็แบบหนึ่ง ส่วนของ “อริยชน” ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แตกต่างกันไปคนละแบบ คนละอย่างเสียแล้ว ชนิดที่ต่างฝ่ายต่างก็ยืนหยัดยืนยันแน่นเหนียวของตน ๆ กันไปคนละแบบ

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่เป็นประชาธิปไตยที่จริงแท้แน่นอน เป็นประชาธิปไตยที่มีธรรมาธิปไตยสัมบูรณ์ด้วย

ถ้าเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างจริงแล้วก็จะเอามาศึกษากัน ฝึกฝนกันให้ได้คุณธรรม ตามคำสอนจริง คนที่บรรลุนิพพานจริง เป็นขั้น มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ในสามขั้นนี้ก็ยังมีคุณธรรมมากน้อยชอยละเอียดกันอีก ไม่ใช่มีแค่คนหมดกิเลสสิ้นเกลี้ยงเป็นอรหันต์ขั้นเดียวเท่านั้นขั้นต้นได้ภูมิธรรมมา นักศึกษาที่มีภูมิอริยธรรมขั้นต้นนี้เรียกว่า โสดาบัน นักศึกษาหรือว่านักปฏิบัติธรรมได้ความรู้ ได้ปริญญาของพระพุทธเจ้าขั้นต่อไปอีกก็เป็นสกิทาคามี เห็นแก่ตัวน้อยลงไปกว่าขั้นต้น สูงต่อไปเป็นอนาคามียิ่งเห็นแก่ตัวน้อยลง ๆ ไปอีก อรหันต์

นั้นหมดเลย หมดความเห็นแก่ตัวเลย นอกจากหมดความเห็นแก่ตัวแล้ว ยังจะเห็นแก่ผู้อื่นนะ แล้วก็มี ความชวนช่วยช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นจริง ภาษาทางธรรมก็ว่าโลกานุกัมปา หรือ พหุชนหิตายะ นั่นเป็นคุณสมบัติของอารยชน นี่คือนิยามของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ปริญญาจากมหาวิทยาลัย

อารยชนของพระพุทธเจ้านี้ไม่ใช่เกียจ ขยันหมั่นเพียร ทำงานชวนช่วย ทำงานที่มีปัญญารู้ว่างานใดมีโทษ งานใดไม่มีโทษ จะเข้าใจ มีความรู้ จะรู้ชัดจริง ๆ งานที่เป็นอบายมุข งานที่แย่งคาม งานที่แย่งลาภ ยศ สรรเสริญ สุข งานที่แย่งอตตะ จะรู้ดีไปตามภูมิที่สูงขึ้น ๆ และจิตก็หลุดพ้นออกมาจริง ผู้มีปัญญาเป็นอรหันต์จะรู้ครบ หรือภูมิอนาคามีก็รู้หมดแล้วเรื่องโลกพวกนี้ แค่ว่าเหลือก็เรื่องเล็กน้อยอยู่ในจิตคือสังโยชน์เบื้องสูง ซึ่งมีเศษเป็นรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อะไรของท่านเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งเป็นนามธรรมไม่เป็นภัยต่อใครมีแต่จะเป็นประโยชน์ต่อคนอื่น สกิทาคามีก็คุณประโยชน์มากกว่าโทษรองลงมา โสดาบันก็ไม่ใช่โทษไม่เป็นภัยแต่มีคุณแก่สังคมยังไม่มากเท่าสกิทาคามี แต่เริ่มเป็นคนมีคุณประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติจริงแล้ว

“จริงแล้ว” หมายความว่า**มีใจที่จริงแล้ว** เพราะกิเลสเล็กน้อยลงจริง เล่ห์หลวงไม่มีแล้วในใจ มีแต่ความซื่อสัตย์ แม้จะยังมีส่วนเห็นแก่ตัวอยู่ส่วนหนึ่งตามฐานะแห่งโสดาบัน แต่พฤติกรรมไม่เป็นเล่ห์หลวงแล้ว ข้างนอกเป็นจริงอย่างไร ข้างในใจก็จริงอย่างนั้น จึงมีคุณประโยชน์แก่สังคม เพราะกิเลสลดลงส่วนหนึ่ง มีความเห็นแก่ตัวน้อยลงจริง มีความเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าความเห็นแก่ตัว “ตัวตน” น้อยลง คือมี

“อรรถา” ลดลงระดับหนึ่งจริงนั่นเอง ซึ่งเป็นผู้มีภูมิธรรมเลยเขต ปุณฺณ สอบได้เป็นอารยบุคคล เห็นแก่ตัวน้อยลงจนเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่า...จริง

อารยบุคคลคือผู้ที่เห็นแก่ตัวน้อยลง ๆ แต่เห็นแก่ผู้อื่นมากขึ้น ๆ

เพราะฉะนั้น จึงไม่เป็นภัยต่อสังคม นี่คือพระอาริยะ หรือ อารยบุคคลของศาสนาพุทธ แม้จะอยู่ในร่างฆราวาส ไม่ใช่คนไปมุด อยู่ในป่าเขาถ้ำ ไม่รู้เรื่องราวอะไรที่เป็นเรื่องจริงของสังคม แต่จะรู้เรื่องอะไรที่ลึกลับประหลาด ๆ มีฤทธิ์มีเดชมีอะไรที่มันไม่ค่อยจะรู้กันก็ได้ มีแต่เรื่องลึกลับ ๆ ลับ ๆ พวกMagicalทั้งหลายแหละ อาตมาว่า! อ้ออย่างนั้น เอาเถอะคุณจะเข้าใจว่า อารยบุคคลเป็นอย่างนั้นคุณเชื่อแบบนั้นก็ไปเอาเถิด อาตมาว่าพุทธแบบนั้นอาตมาไม่เอา ส่วนพุทธของพระพุทธเจ้าอาตมาก็ว่าเป็นแบบที่อาตมาว่า ใครชอบแบบไหนก็ต่างคนต่างเลือกเอา พุทธที่อาตมาพูดนี้อาตมาว่า จะเป็นประโยชน์แก่ตนแก่ท่านอย่างเห็นได้สัมผัสได้ว่า คนไม่เห็นแก่ตัวเป็นอย่างนี้ คนไม่โลภเป็นอย่างนี้ ไม่โกรธเป็นอย่างนี้ ไม่หลงเป็นอย่างนี้ คนเป็นสุขที่สงบหรือหลุดพ้นโลกอบายเป็นอย่างนี้ สงบเพราะหลุดพ้นจากโลกธรรม ไม่ติดลาภติดยศเป็นอย่างนี้ สงบเพราะหลุดพ้นจากโลกกามารมณ์ ไม่ติดในรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสเป็นอย่างนี้ ๆ และมีคุณค่าเป็นประโยชน์แก่ปวงประชาชน พุทฺชนิตายะ นั้นเป็นอย่างนี้ ๆ

เชื่อเชิญให้มาดูได้ ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ นี่...ไม่ใช่พูดอวดอ้าง แต่เป็น เอหิปัสติโก อาริยบุคคลเป็นได้ แม้ในกาละปัจจุบันยุคสมัยนี้ ยืนยัน ความเป็นอกาลิโก จริงตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า

◎ คุณสมบัติ ๕ ประการ

สำหรับผู้อาสาเข้ามาทำงานการเมืองใหม่

ส่วนหลักเกณฑ์ของนักศึกษาจบชั้นต้น โสตาปัตติยังคะ ที่เรียกว่า องค์คุณของโสดาบันนั้น คือคนที่มึศีล ๕ ก็มีศีล ๕ กันเป็น ปกติในชีวิตจริง ๆ ศีลข้อ ๑ กายกรรมจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่มีพฤติกรรมฆ่า สัตว์ ไม่ทำร้ายทำลายสัตว์ โดยไม่ต้องฝัน ไม่ต้องสำรวมสังวรอะไรแล้ว มีความเมตตาต่อสัตว์แท้ ทั้งไม่ทุจริต ไม่โกง ไม่หลอกลวง ไม่ จี้ขโมยทรัพย์สินของคนอื่น นี่เป็นศีลข้อ ๒ เพราะฉะนั้นคนไม่มีกิเลส โทสะ ใจไม่อามหิตถึงขั้นฆ่าสัตว์ ไม่จี้โลภจนกระทั่งเอาทรัพย์สินของ คนอื่นด้วยทุจริต คนชนิดนี้ไปทำงานการเมืองก็วิเศษแล้ว และเหตุการณ์ ฆ่ากันในใจกลางเมืองหลวง เมื่อ ๗ ตุลาคม จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลย ถ้านักการเมืองมีศีลกันเพียงแค่อข้อ ๑ ข้อ ๒ เป็นต้น ก็เป็นคนไม่เป็ นภัยต่อสังคมแล้ว ใช่มั้ ?

ยังเป็นคนที่ไม่มีกามจัดจ้าน ผัวเดียวเมียเดียว รุปรสกลิ่นเสียง สัมผัสก็ไม่ยุ่งยากแน่นอน เพราะคำว่ากามหมายถึงรุปรสกลิ่นเสียง สัมผัสข้างนอก เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงผู้ชายก็คือรุปรสกลิ่นเสียงสัมผัส นั้นแหละ คือกิเลสตามคุณ ๕ นั้นลดลงระดับหนึ่งแล้ว มีส่วนเหลือ อยู่บ้างในฐานะโสดาบัน ก็ชื่อสัตย์ ไม่ล่าสอนแ่มีผัวเดียวเมียเดียว

แต่ใจวอกแวกนิด ๆ หน่อย ๆ ก็อาจจะมีบ้างแนในบางคน เพราะแค่
ขั้นโศดาบัน แต่มีภูมิธรรมแท้ ก็เลสไม่แรงจนต้องละเมิดออกมา
ข้างนอกเด็ดขาด สำหรับโศดาบันผู้มีภูมิเข้าขั้นโศดาบันแท้ แล้วเขา
ก็จะสั่งวรกำจัดกิเลสของตนที่ยังมีอยู่นั้น ๆ ให้ได้ ด้วยหิริ-โอตตปปะ
และอิทธิบาทของตนจริง

อาตมาว่ามีคนชนิดนี้เยอะอยู่นะ ในทางกายกรรม วจีกรรม
ไม่ละเมิดอกุศลพวกนี้แล้ว ชื่อสัตย์ สุจริต ผัวเดียวเมียเดียวไปตลอด
ชีวิต หรือไม่วอกแวกเลย ผัวเดียวเมียเดียวจริง ๆ และเรื่องงาม รูป
รส กลิ่น เสียง สัมผัส เขาก็ไม่เดือดร้อนอะไร หรือแม้แต่คนบริสุทธ์
ในศีลข้อ ๒ ไม่ทุจริต ไม่เอาของคนอื่นเขาเลย มีได้ในประเทศไทย
หรือไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ประสงค์ ไม่ปรารถนาจะฆ่าสัตว์เลย มีได้ ส่วนไม่
พูดปด อันนี้จริง ๆ นั้นมันน่าจะง่ายกว่า ๓ ข้อต้นนั้นอีก ที่ตั้งใจ มีสติ
พยายามไม่พูดปด จะด้วยเรื่องอันใดก็ไม่พยายามพูดปดเลย เมื่อจนทาง
จริง ๆ ก็แค่เลี้ยง ไม่ปด แค่พลิกแพลงไปบ้าง ถ้ารู้ว่าพูดปด อาย
ไม่กล้าพูดปด มีความละอาย (หิริ) มีความเกรงกลัวต่อบาป (โอตตป-
ปะ) เป็นเทวดาระดับที่ ๑ คือ โศดาบัน เรื่องสิ่งเสพย์ติดเหล้ายา
อบายมุขไม่มี คนไทยมีคุณสมบัติที่มีศีล ๕ อย่างนี้ มีอยู่ เชื่อกันว่า
คนมีศีล ๕ กันได้ทั้งหมดที่บ้านนั้นมีอยู่จริง นี่เป็นศีลเบื้องต้นของศาสนา
พุทธ คือศีล ๕ ข้อ

ดังนั้น ผู้บริสุทธ์ด้วยศีล ๕ และไม่มียอบายมุขนี้เป็นเครื่อง
ชี้บ่งที่ชัดเป็นรูปธรรมมากเลย อาตมาว่าคุณสมบัติอย่างนี้ก็เป็นเครื่อง
ตรวจสอบ เครื่องวัด คัดเลือก เอาบุคคลมาทำงานการเมืองใหม่ได้

ยังเป็นสภิกษาคามี ลดละความใคร่อยากในโลกกามคุณ ๕ ในรูป รสกลิ่นเสียงสัมผัสที่เหลือ ก็มาเรียนรู้กิเลสพวกนี้ ยังติดยึดในลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข โลกธรรม ๘ ก็มาเรียนรู้กิเลสที่มันติดยึดสิ่งเหล่านี้ แล้วล้างกิเลสพวกนี้ได้จริง ๆ เป็นศีล ๘ เป็นสภิกษาคามี

เพราะฉะนั้น สภิกษาคามีก็จะปฏิบัติเว้นขาดหรือปฏิบัติล้าง ละกิเลสส่วนนี้ การกินการอยู่ก็จะดีขึ้น กินดีขึ้นนี้หมายถึงกินน้อยลง มีวิกาลโภชนาฯ มีนัจจะ คีตะ วาทิตะ วิสุกทัตสนา มาลา คันธะ วิเลปนะ ธารณะ มัชฌนะ วิภูสนัญฐานา ต้องมาเรียนรู้พวกนี้ อูจา สยนะ มหาสยนา ไม่ใช่มีแค่พยัญชนะ หรือแค่ภาษาที่ท่องได้เท่านั้น แต่เมื่อฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอที่จะรู้สภาวะจริงของกิเลสพวกนี้ แล้ว ล้างกิเลสพวกนี้จริง ๆ ให้หมด ก็จะไม่ติดยึดในสิ่งที่เป็นรสชาติเกี่ยวกับ เรื่องหลงมกมายอยู่กับกาม อยู่กับโลกธรรม ปฏิบัติได้ให้สูงขึ้น ๆ จะ เป็นผู้มีเวลามากขึ้น มีแรงงานอิสระเสริมมากขึ้น มีทุนรอนมากขึ้นไม่ต้อง ไปจมอยู่กับโลกพวกนี้อีก จิตหลุดพ้นออกจากโลกกาม โลกธรรม ๘ ได้มากขึ้น ๆ โดยไม่ได้หนีไปจากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หรือลาภ ยศสรรเสริญนั้นหรอก แต่มีภูมิธรรม จิตที่หลุดพ้นนั้นอยู่เหนือรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อยู่เหนือลาภ ยศ สรรเสริญนั้น ๆ และเป็นคนมี สมรรถนะ มีความรู้ความสามารถ ตามที่โลกเขามีกันนี้แหละไม่ได้ต่าง ไปจากคนโลก ๆ เลย มีความรู้ มีความสามารถอยู่กับชาวโลกเหมือน ชาวโลก

ไม่ใช่ต้องหนีปลีกออกไปนั่งหลับหูหลับตาในป่าในถ้ำแล้วทิ้ง ความรู้ความสามารถที่เคยร่ำเรียนมา เคยเชี่ยวชาญชำนาญมา พอไป

นั่งหลับตาทำสมาธิ ๑ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ก็ลืมไปหมด เรือไปหมดเลย จนไม่รู้จักโลกที่คนมีเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส มีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เลยช่วยโลกช่วยคนไม่ได้เท่าที่คนควรทำได้ ศาสนาพุทธไม่ใช่อย่างนั้น

ศาสนาพุทธอยู่กับโลก แต่ล้างกิเลสไปแล้วอยู่เหนือโลก เรียกว่าโลกุตระ คนอื่น ๆ เขาหลงไหลติดยึด เขาก็เสพเขาก็ยังสุขกับสิ่งเหล่านั้นอยู่ ส่วนผู้หลุดพ้นเขาก็อยู่เหนือมัน อยู่กับมันโดยไม่มีกิเลส เสพกิเลส สุขกับมันที่เป็นวัตถุกาม-วัตถุโลกธรรม รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และลาภ ยศ สรรเสริญไม่มีฤทธิ์ไม่มีอำนาจทำให้เกิดกิเลสอีกแล้ว ที่จะต้องทำให้ท่านต้องตกเป็นทาส ท่านจะชนะมันทุกอย่าง เพราะฉะนั้น คนอย่างนี้อยู่ในโลก ทำงานให้โลก ให้แก่สังคม มีลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขด้วยนะ แต่ท่านอยู่เหนือมัน ท่านไม่หลงเป็นทาสมัน คนจะเอาเงินเอาทองเอาลาภมาตีหัวท่านมาฟาดหัวท่าน ไม่ได้กินหรอก แม้จะเอาลาภ เอายศ มาหลอกล่อ ไม่ต้องถึงไปแย่งหรอก เชื่อไหมล่ะว่าคนอย่างนี้มีจริง เป็นไปได้ สกิทาคามีที่สูงขึ้นไปเป็นอนาคามี จะอยู่เหนือโลกธรรม เหนือกามได้จริง

พระอนาคามียิ่งจะมีลาภเยอะ ยศสูงขึ้นไปแน่ คนจะยอมรับนับถือ จะได้รับแต่งตั้งทางโลกด้วย แต่ท่านไม่ได้เป็นทาสยศ ไม่ได้อวดเบ่งหลงอำนาจ ไม่ได้ยึดติด ท่านทำงานตามหน้าที่ของยศ ยศคือตำแหน่ง ที่ให้รับผิดชอบการงานนั้น ๆ ยศคือการกำหนดหน้าที่ฐานะ และท่านก็รับผิดชอบทำงานไม่ได้หลงสิ่งนั้น ท่านจะเข้าใจในเสียง สรรเสริญ นินทาว่าร้าย คำเหน็ดเตียน ไม่ได้ไปหวนไหว แต่ไม่ใช่

หน้าด้าน จะฟังและรู้ มีเหตุผล รู้หลักฐานความจริง เราทำสิ่งที่ดีแต่เขาไม่รู้ เขาก็ินทาเอาได้ ท่านจึงมั่นคงแข็งแรง ไม่กลัว ไม่ท้อแท้ไม่เหลาะแหละคงทำงานต่อไปได้ แต่ถ้าที่เขาติเตียนทักท้วงมันผิดจริงก็แก้ไข ไม่ใช่ หน้าด้าน คือดัน

แน่นอนจะมีเสียงนินทาว่าร้ายตำหนิติเตียน เพราะคนในโลกที่หลงติดโลกีย์ ติดเงิน ติดบริโภคนิยม ติดอำนาจ มีเยอะ มีพวกมาก ท่านจึงจะถูกต่อต้าน ถูกต่อว่าเยอะ จากผู้ติดยึดที่มีเยอะ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่ท่านทนได้โดยไม่ต้องทน เพราะมีปัญญาเข้าใจและไม่มีกิเลสมาเป็นตัวบังคับให้ต้องทนอะไร ไม่ต้องฝืน ไม่ต้องทุกข์ ไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องเศร้าสร้อย ไม่ต้องกลัวฉุนเฉียวอะไรเลยจริง ๆ

เพราะฉะนั้น พระอนาคามีไม่จู้จี้กับลาภ ยศ สรรเสริญ โลกีย์สุขแล้ว จึงยังมีเวลามาก เพราะไม่เสียเวลาไปมัวบำเรอกิเลส กินก็น้อย ใช้น้อย ไม่เปลืองไม่ผลาญ แต่มีสมรรถนะสูง เมื่อได้เวลา ทุนรอนแรงกายแรงสมองคืนมา ก็เอามาทำประโยชน์ ช่วยสังคมได้มากขึ้น ไม่สะสม ไม่กอบโกย เป็นอนาคาริกชน ไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทอง บ้านช่องเรือนชาน ไม่ต้องสะสมได้แล้ว แล้วยังคงทำงานอยู่กับสังคม เพราะนั่นจึงเหมาะจะไปเป็นนักการเมืองอย่างยิ่ง หรือเป็นคนที่ไปบริหารงานให้แก่สังคมอย่างยิ่ง ยิ่งเป็นนักบวชยิ่งสูงกว่านักบริหารอีก ยิ่งเป็นอรหันต์ ยิ่งจะไม่มีโลกโลกีย์อะไร ๆ เหลือติดยึดกันอีกเลย

ส่วนอนาคามีที่ยังเหลืออรุปรอตัดตา ที่เป็นโลกอัตตาชั้นปลาย หรือส่วนเหลือที่เป็นมโนมยอัตตาสุดท้ายก็ละล้างไป สำหรับอนาคามีไม่มีแล้วในโอฬาริกอัตตา เหลือมโนมยอัตตานิด ๆ หน่อย ๆ แต่ก็

เข้าใจเยอะแล้วว่าเป็นมายา หรือสิ่งที่มีมันหลอกแวบ ๆ อัดตาที่
ปลอมแปลงนิด ๆ หน่อย ๆ เศษเสี้ยวน้อยแล้ว หรือรูปอัตรตาต่าง ๆ
ก็น้อยแล้ว ดับพวกนี้หมดก็เป็นอรหันต์ เป็นอรหันต์อยู่ในสังคมเมือง
ไม่ใช่ อรหันต์อยู่ในป่าในเขาในถ้ำอย่างนั้น ไม่ใช่ นะ อรหันต์เป็นฆราวาส
ก็ได้ ถ้าอยากจะอยู่ในฐานะฆราวาส และจิตของท่านเป็นจริงนะ

อรหันต์ทุกรูปนี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสกับอรหันต์ ๖๐ รูป
แรกว่า ไปเลยไปช่วยคน ไปทำงานกับคน คนที่มีธุลีในดวงตาน้อย
ยังมีอยู่ ไปช่วยเขาให้เกิดประโยชน์แก่มวลประชาชน พุทธชนิตายะ
พุทธชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ที่ท่านตรัสไว้นี้ เป็นประชาธิปไตยชัดเจน
เลย ให้ไปแสดงธรรมให้งามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด
ครบทั้งอรรถ ทั้งพยัญชนะ บริสุทธิบริบูรณ์ ไปช่วยเขา อย่างนี้เป็นต้น

นี่คือหน้าที่ของพระอรหันต์ จะมีรูปเป็นนักบวชหรือไม่
ไม่เป็นไร แต่มีรูปนักบวชก็ดี เพราะบวชแล้วมีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น
มีบทบาททำให้คนเล็งใจได้ การบิณฑบาตเป็นการแสดงธรรม นี่คือ
เศรษฐศาสตร์ชั้นสูง เป็นการแชร์ชนิดเลิศยอด ขออาศัยแบ่งกินแบ่งใช้
เท่านั้นเอง แล้วกว่าบาตรไม่สะสม แต่ละวัน ๆ ผ่านไปอยู่ด้วยความจริง
อยู่ด้วยความดี ถ้ามีความดีเพียงพอ คนก็ช่วยกันเล็งใจไว้ ท่านก็อยู่
รักษาชีวิตรอดไปได้ และก็ทำงานให้แก่สังคมต่อไป

๑ แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่า

เราเป็นอาริยบุคคลระดับไหน ?

ผู้ใดมีดวงตาเห็นธรรม จะอ่านออก รู้ได้ เราจะอ่านตัวเราเองได้

เป็นโศดาบัน สกิทาคามี อนาคตามี เป็นอรหันต์ มีปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ
วิญญูหิ (ความรู้ที่รู้ได้ด้วยตนเอง-ไม่ใช่รู้จากคนอื่นบอกว่า เรابرรถุชั้นนั้น
ชั้นนี้) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้จริง แม้เป็นนามธรรม ก็สามารถ
ออกมาเป็นรูปธรรม เป็นลีลาพฤติกรรมของความจริงดูซิ พ้นจากความ
เป็นสัตว์นรกเป็นอย่างไร พ้นจากความเป็นเปรต พ้นจากความเป็น
เดรัจฉาน พ้นจากความเป็นสัตว์อบายทุกดิวินิบาต เปรต อสุรกาย
เป็นอย่างไร ?

นั่นก็คือ จิตวิญญาณจะเกิดใหม่ เมื่อปฏิบัติไปแล้วจิตวิญญาณ
ก็จะเข้าสู่ทิศทางโลกุตระ เรียกว่าเข้ากระแส แต่ก่อนมันวนเวียนอยู่แต่
กระแสโลกียะ มีแต่ดิ้นรนแสวงหา ได้มาก็เป็นสุข เป็นสัตว์เทวดาโลกีย์
ไม่ได้มาก็ทุกข์ อยู่กับวังวนของโลกียะ เมื่อมาเรียนรู้แล้วล้างกิเลสที่
มันเข้าใจถูกแล้ว แต่ก่อนหลงว่ามันดี ตอนหลังมารู้ว่ามันชั่ว ควรเลิก
ก็เรียนรู้ให้สัมมาทิฐิ ฝึกฝนให้ล้างเลิกจนได้ บรรลุ หลุดพ้นโลกนั้น ๆ

๑ พระโศดาบัน คือ ผู้ที่ปดอบาย ๔

ในระดับของโศดาบันนี้คือ เลิกโลกอบาย ความเป็นเปรต
ก็คือมีความอยากกระสัน สัตว์นรกคืออาการจิตดิ้นรนเร่าร้อน เดรัจฉาน
คือจิตที่เป็นสัตว์โง่ ไม่รู้ความจริง ไม่เข้าใจ ไม่เชื่อ เช่น ดิดอบายมุข
มันก็คือ ความหลอก ขอยกตัวอย่างอบายที่เป็นรูปธรรม เช่น ดิดการ
พนัน ดิดสิ่งเสพย์ดิด เป็นต้น คนที่มีจิตวิญญาณเป็นอวิชา มีภูมิ
ปัญญาโง่ เขาก็จะไม่เชื่อ การพนันมันสนุกดีนี้ มันได้กำไรด้วยนะ เล่น
การพนันแล้วได้เงินมาเลี้ยงชีวิตด้วย

หรืออวิชาษาที่เข้าใจผิด เช่น ไปโกงไปทุจริตเขามันได้เงินนะ ยังมีช่องทางโกงได้เป็นหมื่นเป็นแสนล้าน คนอวิชาษาเขาจะทำ รู้ว่าผิดกฎหมายด้วยซ้ำไป เขาก็รู้แต่เขาอวิชาษา จบต้อกเตอร์มีภูมิปัญญา เฉลียวฉลาดทางโลกก็ใช่ แต่โง่ทางธรรม อวิชาษาจึงไม่ใช่ “ความโง่” ที่ไม่ฉลาดแบบโลก ๆ ไม่ฉลาดในความตึ๊ดตึ๊ดโลก โลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอตตะตา เพราะงั้นจิตพวกนี้จะเป็นอย่างนี้ไม่เปลี่ยนแปลง เขาก็จะหลงใหลได้ปลื้มไม่คิดจะเปลี่ยนแปลง ก็ยังเป็นปุถุชน เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์ออบาย เป็นสัตว์ชั้นต่ำ เป็นต้น และสัตว์ชั้นอื่น ๆ

คนที่เข้าใจดี ฟังธรรมะเข้าใจดี ก็จะถามว่าทำไมชีวิตเราจะต้องอยู่อย่างโง่ อยู่กับการพนัน อยู่กับสิ่งเสพยาเสพติด เมื่อได้ก็สุข ไม่ได้ก็ทุกข์ เรำร้อน อากาศเรำร้อนเป็นการแสดงลักษณะหนึ่งของจิตวิญญูญาณ เรำร้อนนั้นแหละคือสัตว์นรก มันกระสัน กระจายก็เป็นเปรต มันโง่ก็เป็นเดรัจฉาน เป็นสัตว์ที่หมายถึง “จิตตกต่ำ” (วินิปาติกะ) เพราะงั้นผู้มีจิตวิญญูญาณ เป็นเช่นนี้ อยู่ในร่างกายของคนรูปร่างของคน ต่อให้หล่อต่อให้สง่างาม ต่อให้อยู่ในฐานะที่คนทางโลกรับรองว่าเป็นคนชั้นสูง เป็นคนในระดับบริหาร เป็นคนที่ยอมรับนับถือกันอยู่ในสังคมก็ตาม คนชนิดนี้แหละที่เป็นสัตว์ออบาย คือ สัตว์เปรต (มนุษย์สเปโด) สัตว์นรก (มนุษย์สนิรโยโก) สัตว์เดรัจฉาน (มนุษย์สเตรจลาโน) สัตว์อสุรกายกันอยู่ในสังคม โดยสัญจรธรรม ร่างคนเป็น ๆ นี้แหละ แต่ “จิต” เป็นสัตว์ออบาย แล้วจริง อาศัยร่างกายที่มีรูปร่างมนุษย์อยู่ เรียกตามศัพท์ว่า “อมนุษย์” คือ สัตว์ออบายแท้ ๆ หรือพูดกันให้ชัด ๆ ที่สุด “อมนุษย์” ก็คือ สิ่งทีรูปร่างเป็นสัตว์มนุษย์แต่โดยสัจจะเป็นสัตว์ออบาย-สัตว์นรก-สัตว์เปรต

-สัตว์เดรัจฉาน-สัตว์อสุรกาย

ถ้าเข้าใจแล้วพิสูจน์ให้หลุดพ้นความเป็น “สัตว์” ชนิดนั้น เมื่อพิสูจน์แล้วคุณก็จะรู้ความจริงโดยตนเองเลย *ปัจจุัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ* เรียนรู้แล้วเราจะรู้ว่า หมดความเป็นสัตว์โลกีย์นั้น ก็คือ จิตไม่สุขไม่ทุกข์ มันหมดความเป็นเดรัจฉาน ไม้โง่แล้ว มันเข้าใจ มันฉลาดขึ้นแล้ว มี “วิชา ๘” ขึ้นไปตามลำดับ คือ จับสมุทัยล้างกิเลสได้ไปเรื่อย ๆ จะเห็นว่าเราเดินร่นน้อยลง เราเป็นเปรตกระสันน้อยลง ความเดือดร้อนเร่า ๆ ดิ้นรนเหมือนปลาถูกทุบ จะเพลลา ๆ ลงมากกระทั่งหยุดความเป็นสัตว์นรก สัตว์อบายก็จะลดลง ๆ ๆ ๆ ดับกิเลสที่เป็นเหตุ นั้น ๆ หมด หยุดสนธิ หลุดพ้น คุณก็จะไม่มีสุขมีทุกข์ (อทุกขมสุข) ในโลกแห่งสัตว์นั้น ๆ

ถ้าคุณยังมีกิเลสมาก กิเลสในโลกอบายเป็นต้น คุณได้มาเสพมาก คุณก็หลงมันมาก คุณก็หลงว่ามันเป็นสุขมาก โกงเขาได้มาก ๆ คุณก็หลงว่ามันเป็นสุข ได้อำนาจใหญ่มา มีอิทธิพลทางด้านเลว คุณก็หลงว่ามันเป็นสุข เมื่อมีใครมาลบเหลี่ยมก็เป็นทุกข์ พอลดกิเลสแล้ว “สุขทุกข์” นี้หายไป อาตมากำหนดบริบทอยู่แต่แค่ “อบาย” นะ กำหนดบริบทให้ดี ๆ แค่นี้ได้นะ ยังไม่ได้พูดถึงโลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา ที่ลึกเลยเขตไปมากกว่านี้ละ ทำความเข้าใจให้ดี ๆ

เพราะฉะนั้น คนที่เรียนรู้อย่างนี้จริง ชีวิตก็จะรู้อารมณ์ของจิต จิตมันลดความดิ้นรนน้อยลง ความอยากกระสันน้อยลง มันเบา มันบาง แต่ฉลาดขึ้น ไม้เป็นเดรัจฉาน ไม้วิชาเหมือนเก่าแล้ว ที่เคยตกนรก

อบาย เปรตวิสัย ก็สูงขึ้นแล้ว หลุดพ้นออกมาเรื่อย ๆ แล้ว จนกระทั่ง
กิเลสหมด คุณก็หลุดพ้นจากสภาพพวกนี้ ไม่ดิ้นรนแล้ว ไม่เป็นสัตว์
อบายนรกแล้ว อาการของสัตว์นรกที่เกิดจากติดการพนัน ติดสิ่งเสพติด
หรือติดการโกงในจิตของเราไม่มีแล้ว ในอบายภูมิทั้ง ๔ ถ้ายังโกงอยู่
ยังไม่เป็นโสดาบัน จนกว่าคุณจะสำนึกได้ว่า *เอ..ไปโกงเขาทำไม ชีวิต
ไม่ต้องโกง ก็อยู่รอด ดีด้วย* แล้วคุณก็ล้างกิเลสตัวโกง ตัวทุจริต
ไม่เอาแล้วมันหายบขี้ คนทุจริตมาก โกงมาก หยาบมาก ถ้าโกงน้อย
หายบน้อย ฉลาดโกง ยิ่งซับซ้อน หลอกหลวงมนุษยชาติ ถึงระดับชาติ
ระดับโลก ยิ่งชั่วใหญ่ ยิ่งบาปหนักซับซ้อนเข้าไปอีก พุดแล้วก็คง
ไม่ยากที่จะเข้าใจ

ใครมาปฏิบัติเสร็จแล้ว ดับตัณหา มันหมดจิตกระสันอยาก
มันจะไม่มีอาการ ที่อยากจะไปโกง อยากเสพติด เสพสการพนัน
จะหมดสุขหมดทุกข์ในจิต จะไม่มีสภาพทุกข์เลยแม้เราไม่ได้โกง
เราไม่ได้เสพติดที่เราเคยคิดเคยอรร้อยเคยสุข จิตก็ไม่ดิ้นรนเดือดร้อน
จิตอุเบกขา จิตอุทกขมสุข จิตสะอาด จิตว่าง ไม่เป็นเปรตแล้ว
ไม่เป็นสัตว์นรกแล้ว ไม่โง่แล้ว พันอวิชชา พันเดรัจฉาน ไม่ตกต่ำอีก
แล้ว ขึ้นสูงไปชั้นหนึ่งแล้ว ไม่ได้เป็นสัตว์อบายอีกแล้ว จิตเจริญแล้ว
ปิดโลกอบายได้ นี้อาตมายกตัวอย่างพุดถึงบางเหตุปัจจัยในบริบท
โสดาบันนะ อื่น ๆ ก็มีเหตุปัจจัยอื่นอีกในอบายมุข ในสิ่งที่หายบคาย
เป็นทุจริตกรรมที่เกี่ยวกับราคะ โทสะ เราจะเข้าใจโดยปริยายจริง ๆ
ว่าราคะขนาดนี้ โทสะขนาดนี้ยังหายบ มันยังต่ำอยู่ ราคะแรงขนาดนี้
เรายังไม่พ้นโสดาบัน โทสะขนาดนี้ยังไม่ใช้โสดาบัน เราจะประมาณได้

เหมือนเรารู้จักจุดจิตที่เราติดสิ่งเสพติดเหล้า ยา ติดการละเล่น ติดการพนัน ติดซีโงก ทูจจริต อุกุศล หยาบคายอย่างนั้น อย่างนี้ เราจะเข้าใจเลย จะรู้จัก-เจตสิก-รูป-นิพพานหรือนิโรธ “นิโรธ” คือ “ดับจิตอกุศลของโลกสัตว์ออบาย” ได้จริงแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาปฏิบัติธรรม จิตวิญญูณจะเจริญก้าวหน้าพัฒนาขึ้นไป ดับกิเลสได้จริง คุณธรรมของโศดาบัน ก็จะมีขึ้น (สิ้นสุด) กับทั้ง ๔ สัตว์โลก คือไม่มีแล้ว คือดับออบายภูมิ ๔ นั้นแล้ว หรือสิ้นสุดกับโลกออบาย ชีณนिरยะ (สิ้นสุดกับนรก) ชีณปิตติวิสัยยะ (สิ้นสุดกับวิสัยแห่งเปรต) ชีณตริจจानโยนิยะ (สิ้นสุดกับกำเนิดตริจจาน) ชีณา-ปายทุกติวินิปาตะ (สิ้นสุดกับเรื่องออบายทุกติและวินิบาตะ)

และโศดาบันยังมีคุณสมบัติอีก ๔ คือ โศดาป็นนะ (เข้าถึงกระแสโลกที่เป็นโลกุตระ) อวินิปาตธัมม (ความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) นียตะ (เที่ยงแท้ในผลที่บรรลุ) สัมโพธิปรายณะ (ตรัสรู้แน่ในเบื้องหน้า) จิตวิญญูณเข้าสู่กระแสของโลกุตระ สูงขึ้นมาระดับหนึ่ง เข้ากระแสโศดาบัน อวินิปาตะ คือ จิตนั้นจะไม่ตกต่ำไปสู่ความเป็นอย่างที่เคยเป็นก่อนนี้อีก จะไม่ตก ลงไปอีกแล้ว ไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา เป็นปกติ เป็นสามัญ บรรลุธรรมในจิตของออบายนี้แล้ว เมื่อไม่ตกต่ำก็พากเพียรปฏิบัติไปเป็นนียตะ หมายความว่า เข้าเกณฑ์ แข็งแรงเที่ยงแท้ แน่นอน เป็นผลสำเร็จอีกในระดับหนึ่ง ไม่มีถอยหลัง คนนี้แน่นอนว่าเป็นโศดาบันจริง สำเร็จขั้น “ผล” ไม่ใช่แค่ “มรรค” และสัมโพธิปรายณะ สำทับเข้าไปอีก มีแต่จะสูงไปในเบื้องหน้า อย่างเดียว จะตรัสรู้ในเบื้องหน้าแน่ จะบรรลุสุดจบได้ ในประเด็น ในรอบ ในกรอบของคุณธรรมเรื่องนั้น ๆ

หรือเรื่องใดก็ได้แล้วแต่ นี่ก็คือคุณสมบัติที่รับรองโดยพระพุทธเจ้า ตรัสไว้ เป็นสูตรเป็นทฤษฎีเลย

๑) หลักประกันที่จะทำให้หน้การเมืองใหม่

เพราะฉันผู้ที่มีภูมิโสดาบันจริง เลิกเหล่าเลิกยา เลิกสิ่งเสพติด เลิกการพนัน เลิกโกง พอเข้ากระแสนี้ เมื่อดับที่เหตุแล้วจริง จิตมัน จะไม่ไปยินดีในเรื่องจะโกงอีก ในการเล่นการพนันอีก มันหมดรส เลย เป็น *Status Quo* เป็นสถานะปัจจุบันที่มีอยู่ให้เห็น กิเลสเกิดอยู่ก็ เห็น และกิเลสในปัจจุบันนั้นดับแล้วก็เห็น เห็นอยู่เป็นของจริงเลย เป็นการปฏิบัติที่จับมันกันตาย ไม้ชิงมงาย เป็นวิทยาศาสตร์ที่รู้แจ้ง เห็นจริง ดับได้ชนิดที่ทำงานแน่นอนมันคงเลย ของพระพุทธเจ้านี้ *อาเสวนา ภาวนา พหุสีกัมมัง* ต้องทำเสพซ้ำๆเข้าไปซ้ำมา (อาเสวนา) ให้เกิดผล (ภาวนา) คือผลที่เราทำได้นั้นแหละทำให้มาก (พหุสีกัมมัง) ทำงานแข็งแรงมั่นคง หยั่งลงอย่างสมบูรณ์ ยืนยันได้พิสูจน์ได้อย่าง แท้จริง ไม้ไซโมเม หรือเดา เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นโสดาบันดังกล่าวนี้ จึงมีหลักประกัน จะเป็นคนที่ไม่โกง จะไม่ติดการพนัน ไม่ต้องเสียเวลากับโลกชั้นต่ำ ทั้งทุรอน แรงงานไปกับเรื่องเหล่านี้ เอามาทำงานอื่นที่ดีกว่านั้น คนนี้จะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่สูง พัฒนาตนเองขึ้นมาสู่สภาวะ กอบกู้ตนเองได้ โดยเฉพาะไม่โกง ไม่ทุจริตไม่อกุศลแล้ว อย่างน้อย ก็ในขั้นต้นแต่มีสมรรถนะตามความรู้ความสามารถที่จะทำงานให้สังคม

ถ้าได้บุคคลที่มี “อารยธรรม” ดังอาตมาสาธยายมานี้แหละ คือ บุคคลที่จะเข้าไปทำงานการเมืองใหม่ คุณว่าดีมั้ละ ?

สรุปง่าย ๆ ไปก่อนว่า คนที่เป็นผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า
อย่างที่ว่ามากล่าวนี้แหละ โสดาบันก็เบื้องต้น สกิทาคามี สูงขึ้นไป
อีกชั้นหนึ่ง อนาคามีก็สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง หยุดการไปสู่โลกแห่งการ
วนเวียนไปเสฟไปสุขไปทุกข์กับโลกีย์ต่ำได้แล้ว แล้วก็ปฏิบัติเป็น
สกิทาคามีเพิ่มขึ้นไปอีก แล้วก็ต่อภูมิอนาคามี ก็ฐานสูงขึ้น ๆ ไป
ตามลำดับ คนเหล่านี้แหละยืนย่นได้ ปฏิบัติ ประพฤติ อยู่ในโลกนี้
เป็นได้ มีได้ จึงจะเป็นผู้ไปทำงานให้กับสังคมโลกได้ดี อย่างมีหลัก
ประกัน เป็นที่พึ่งของสังคม

ถ้าเป็นนักการเมือง ที่เป็นโสดาบัน ก็จะไม่โกงแล้ว โสดาบัน
บางคน อบายมุขไม่มีแล้วอาจจะมีเรื่องกาม มีเรื่องโลกธรรม มีเรื่อง
ลาภ ยศ สรรเสริญอยู่อีกพอสมควรก็ลดกิเลสอีก โลกแห่งกาม
โลกธรรม ๘ ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็เรียนรู้อีก จิตเรายังติดยึดอยู่อีกว่า
ได้ลาภมาก็สุข ถ้าหากเราทำงานไม่เห็นแก่ลาภ ก็จะได้มาโดยธรรม
เรียกว่า ลาภธัมมิกา เราไม่ยึดติดเป็นเราเป็นของเราได้มาก็แบ่งแจกกัน
ใช้ไปกินไป สละออกไป เกื้อกูลกันไป เราทำได้เราก็เป็นคนที่มี
ประโยชน์คุณค่าต่อโลก

หรือเราติดกาม ติดราคะ รุปรสกถันเสียงสัมผัสเสียดสี คุณ
ก็เรียนรู่ว่ากิเลสมันเป็นอย่างไร กามตัณหามันเป็นอย่างไร ฝึกฝนไป
ก็จะเกิดญาณหรือวิชานันเอง จะกำจัดกิเลสกามเป็น กระทั่งเหลือ
กามสุดท้ายคือ กามาสวะ เป็นอย่างไรคุณก็จะรู้จะเห็นมัน เมื่อดับ
กามาสวะสิ้น คุณก็ไม่ต้องไปเสียแรง เสียเวลา เสียทุนรอนไปกับการ
บำเรอสุขทุกข์กับกาม ชีวิตก็ง่ายขึ้น เวลาเหลือเพื่อขึ้นมา ทุนรอนก็

ไม่ต้องไปจับจ่าย แรงทางกายทางสมองก็ไม่ต้องไปใช้ในเรื่องเหล่านี้ เก็บเอาความสูญเสียที่เคยวิชาคืนมาได้ ก็เอา “ความสูญเสีย” นั้น ๆ มาทำงานอื่น ๆ ที่เป็นงานไม่มีโทษ งานที่เป็นประโยชน์คุณค่า ได้มากขึ้น ยิ่งปฏิบัติตลอดได้สูงขึ้นไปอีก ๆ ๆ ก็จะได้ “ความสูญเสีย” ที่เป็นเวลา ทุนรอน แรงกายแรงสมอง “คืนมา” สร้างสรรประโยชน์ คุณค่าให้แก่ตนให้แก่สังคมได้อีกยิ่งขึ้น

คนที่หลุดพ้นไปตามลำดับ ยิ่งเป็นสภิกขุ ยิ่งเป็นอนาคาฯ อนาคาฯ นี้จะไม่มีกามหรือ กามหมดเลย ไม่ต้องสุขต้องทุกข์กับกาม เรื่องผู้หญิงผู้ชายเฉย ๆ จะเรียกว่ากามตายด้านก็ได้ แต่ที่ยังไม่หมดก็ ส่วนเสขกิเลสที่เหลือ อนาคามีจะยังมีรูปราคะ อรูปราคะ หรือเสขชูลี ของภวตัณหา ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงของความต้องการจะแสดงออกมาทาง กายทางวาจาแล้ว แม้เรียกว่าราคะ ก็เป็นราคะหรือกิเลสที่เกี่ยวกับ “รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสกาย” ที่เหลือเพียงระริก ระริ้ว ปรี้ยวพราย เป็น เสขเล็กเสขน้อยอยู่ภายใน ไม่มีฤทธิ์แรงที่จะแสดงออกทางกายทางวาจา เลย มันเกิดในใจที่ใด เจ้าตัวก็จะรู้สึกชิงชังตัวเองที่มันยังไม่หมด มันจะไม่มีความสุขเลย เกิดเมื่อไหร่มันทุกข์เมื่อนั้น จะไม่สนองกิเลส รูปราคะ-อรูปราคะของตนแล้ว ไม่เสพสมสุขสมแล้ว มีแต่จะอดอดเห็น เป็นทุกข์ที่ชัดเจน แล้วก็พยายามล้างของตัวเองให้หมด กิเลส ส่วนเหลือนี้ไม่มีฤทธิ์มีแรงไม่มีทางที่จะออกมาทำลายโลก ไม่เป็นภัย ต่อโลก อนาคามีจะหมดปัญหาเรื่องกามภายนอก หรือเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสกาย และจะไม่แย่งชิงทรัพย์ศฤงคารลาภยศของมนุษย์แล้ว จะไม่สะสมลาภยศที่เป็นวัตถุสมบัติแล้ว คนระดับอนาคามีจึงไม่มีพิษ

ไม่มีภัยในสังคมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเมือง เรื่องลาภ ยศ จึงเป็น
หลักประกันอันสำคัญของความเป็นมนุษย์ในสังคมที่จริงยิ่ง ไว้ใจได้
แน่แท้

ส่วนกิเลสมานะสังโยชน์ ที่ยึดดี ถือตัว ซึ่งก็ไม่ใช่การยึดการ
ถือที่แรงที่มากเลย เป็นแค่เศษธุลีการยึดดีการถือตัวอยู่น้อยเต็มทีแล้ว
ไม่มีฤทธิ์ที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลยแล้ว เป็นกิเลสส่วนเหลือที่จะต้อง
เรียนรู้ส่วนเหลือของตน แล้วกำจัดของตนให้หมดสิ้น และกิเลสอุทธัจจะ
ที่เป็นธุลีละอองส่วนเหลือเศษกิเลสอนุสัยอาสวะ ยิ่งเป็นเศษกิเลส
สุดท้าย ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงอะไรที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลย แม้แต่ตนเอง
เพียงแต่เศษปลายท้ายสุดที่ตนจะเก็บจะเซ็ดถูให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่
กิเลสที่ทำทุกข์ทำภัยใด ๆ ให้แก่ใครทั้งตนทั้งผู้อื่น เป็นเพียงส่วนเหลือ
สุดท้ายเป็นอนุสัยอาสวะ ก็ต้องใช้ “วิชา” ความรู้ตัวแท้ทำการล้าง
ชำระกันให้ถึงความสะอาดหมดจดให้ได้เป็นที่สุด จนครบถ้วนทั้ง
“อุทธัจจสังโยชน์” และ “อวิชชาสังโยชน์” อันเป็นความรอบรู้อบรม
บริบูรณ์ ไม่เหลือเศษแม้ “อวิชชาสวะ” ซึ่งได้แก่... เศษปลายของยัง
ไม่รู้ความสิ้นสุดจบครบทุกสภาวะของความเป็น “เจโตวิมุตติและปัญญา
วิมุตติ” จึงจะเป็นอรหันต์

เพราะฉะนั้นคนที่เป็นอย่างนี้ไปทำงานอยู่ในสังคม ช่วยเหลือ
มนุษยชาติ มีหลักประกันที่มันไม่ไปโกง มันไม่ไปโลภ มันไม่ไปแย่ง
ไปชิง มันไม่โลกโมโหโหด มันไม่ไปเอาของใคร ที่จะสร้างสรรค์ให้เขา-
ให้เขา-ให้เขา จะแบ่งแจก จะไม่มีอคติ ไม่ลำเอียง โดยเฉพาะที่จะ
ลำเอียงมาเข้าข้างตัว เข้าข้างครอบครัวของตัวเอง เข้าข้างพรรคพวกของ

ตัว หมู่ฝูงของตัว มันจะไม่มีลำเอียง มันจะซื้อสัตย์สุจริตจริง ๆ อย่าง
ยั้งยืน ไม่กลับกลอก ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลง จะมาหักล้างความ
เป็นธรรมที่บรรลุแล้วนี้ได้เลย ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เทียงแท้
(นิจจัง) ยั้งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ
(อสังkupปิง)

วีรชน หรือวีรบุรุษในสังคมไทยมากมาย พอได้อำนาจวาสนา
ขึ้นมาเป็นผู้บริหารไม่ช้าไม่นานก็จะพากันลุ่มหลงเงินตราและบ้าอำนาจ
จากวีรบุรุษก็กลายเป็นเวรบุรุษในที่สุด และทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา
ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารติดอบายมุข เขาก็ย่อมจะเอาอบายมุข (คาสิน-หวย
ออนไลน์ ฯลฯ) เข้ามาบริหารประเทศด้วย หรือถ้าผู้นำลุ่มหลงเงินตรา
ก็จะพบบ้าไปกับเมกะโปรเจ็คต์ และตัวเลขของจีดีพี. โดยละเลยคุณภาพ
ชีวิตของประชาชน

ดังนั้น หากผู้นำผู้บริหารติดยึดในโลกีย์มากเท่าใด ก็จะสามารถ
ทำเพื่อประชาชนได้น้อยเท่านั้น ส่วนคนที่หลุดพ้นจากโลกีย์ออกมาได้
คนเหล่านี้จะทำงานให้แก่สังคมอย่างมีคุณภาพ อย่างมีคุณค่า อย่างพิเศษ
นี่คือธรรมะของพระพุทธเจ้าที่อยากจะให้มาพิสูจน์กัน ทำท่ายให้มา
พิสูจน์ นี่เป็นความเห็นของอาตมา

อาตมาเข้าใจพุทธศาสนาว่าทำให้คนที่บรรลุธรรมมีคุณธรรม
คุณสมบัติอย่างนี้ ส่วนใครไม่เห็นอย่างอาตมา ก็ว่าที่อาตมาพูดนี้ผิด ก็
แน่อนอนคุณก็ไม่เอา คุณก็จะไปเอาตามศาสนาพุทธที่คุณเข้าใจว่า โสดาฯ
สภิกทาฯ อนาคตฯ ธรรมันต์ จะต้องออกไปออกเขาออกถ้า หรือนั่งสมาธิ

สะกดจิต ไม่ได้เข้าใจอย่างที่อาตมาสาธยายนี้ เมื่อคุณฟังอาตมาอธิบายแล้ว คุณไม่เห็นด้วย ก็ไม่เป็นไร คุณก็ไม่ต้องเอา คุณก็ไปเอาอย่างที่คุณเชื่ออย่างโน้นแหละว่าถูกต้อง เพราะมีครูบาอาจารย์สอนกันมานาน คุณจะอ้างอิงอย่างไรก็ว่าไป เพราะอาตมาก็ยืนยันว่า มีหลักฐานในพระไตรปิฎกนี่ละ แม้แต่อรรถกถาจารย์อาตมาเองก็ไม่ค่อยจะเอาด้วยเท่าไร ที่อาตมาเอาเป็นหลัก มายืนยันก็เอาจากพระไตรปิฎกนี่แหละ เพราะงั้น คนที่บรรลาก็จะเป็นเช่นที่อาตมาพูด จะมาทำงานให้แก่สังคม โดยเฉพาะมาทำงานการเมือง มาทำงานบริหาร มาทำงานช่วยสังคมมนุษยชาติ อาตมาขอยืนยันว่าคนที่ เป็นอริยบุคคลนั้น ไม่ใช่คนที่ไม่รู้โลก ไม่รู้โลกีย์ ไม่รู้สังคม ไม่รู้วาลาภ ยศ สรรเสริญเขาเป็นยังไงเขาแย่งชิงกันยังไง อาจจะไม่ลึกซึ้งตรงที่ว่าไม่มีเหลี่ยมคู่แข่ง ไม่เก่ง ไม่มีเหลี่ยมเล่ห์กลโกงอย่างเขา อาจจะไม่เก่งอย่างนั้น แต่จะรู้ว่ามันคืออะไร มันแย่งกันอย่างไร แล้วก็มาช่วยกันปรับ มาช่วยกันทำงานให้แก่สังคมได้อย่างมีหลักการ เพราะฉะนั้นคนชนิดนี้แหละ อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว จะเป็นคนที่มาพากันปฏิบัติใหม่ มาประพฤติอยู่กับสังคม ไปทำงานการเมืองใหม่ ช่วยมนุษยชาติในสังคม

งานการเมืองคืองานที่ไปทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง คนเหล่านี้ ถ้าไปอาสาทำงานเพื่อบ้านเพื่อเมือง เป็นนักการเมือง หรือคนทำงานการเมืองในสังคม คุณลองคิดดูซิว่าคนเหล่านี้ เป็นคนที่จะพอรับได้มั๊ย ? เพราะไม่ใช่คนโง่ แต่เป็นคนรู้สังคม จะรู้เศรษฐศาสตร์ จะรู้สังคมศาสตร์ จะรู้การงานหน้าที่ที่เขาทำอยู่ในสังคม มี “อนวัชชะ” ฐานะที่ไม่มีโทษอะไรต่าง ๆ นานา และงานที่จะเป็นประโยชน์ในสังคม

ที่จะต้องใช้ต้องอาศัย

เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะไปรับหน้าที่เป็นนักการเมือง คือผู้ไปทำงาน รับผิดชอบต่อประชาชน รับผิดชอบต่อสังคมแท้จริง จะช่วยสังคมมนุษยชาติได้อย่างมาก อาตมาพูดมานาน มามากแล้วว่า การเมืองคือการเข้าไปรับใช้ประชาชน ไปอาสาเสียสละให้แก่สังคม ไม่ใช่ไปทำมาหากิน เพราะฉะนั้น โสดาฯ สกิทาฯ โดยเฉพาะชั้นอนาคาฯขึ้นไปนี่ เป็นคนไม่มีโลกธรรม ไม่คิดแล้วลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ถึงขั้นทำงานฟรีได้จริง ไม่คิด เพราะฉะนั้นเรื่องทุจริต ชักโกง ไม่ซื่อสัตย์ ไม่มีแล้ว คนชนิดนี้ คุณคิดว่า ไปทำงานให้แก่สังคมมันจะเป็นอย่างไร เมืองไทยเป็นเมืองพุทธนะ ถ้าเชื่อว่า ที่อาตมาพูดมานี้เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่ถูกต้อง ลองมาศึกษาดูสิ อาตมาก็เสนอว่าของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ คุณฟังแล้วเชื่อเข้าใจเห็นด้วยก็มา ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่มา มีอิสระเสรีภาพที่จะไม่เอา ไม่มีปัญหาอะไร

อาตมาทำงานมาถึงวันนี้แล้ว เห็นสังคมประเทศไทย ที่เป็นเมืองพุทธ คงมีบารมีของศาสนาพุทธอยู่พอสมควร กำลังจะเปลี่ยนแปลงการเมือง เป็นการเมืองใหม่ อาตมาก็เสนอแนวคิดที่จะมีอาริยบุคคล ดังกล่าวนี้นี้เข้ามาร่วมกัน พยายามจะเลือกจะเฟ้นอย่างไรก็ตามไป เอา มา ให้ทำงานการเมืองใหม่ดังกล่าวนี้นี้ ถ้ามีคนชนิดนี้มาทำ เชื่อไหมว่าจะเป็นการเมืองใหม่ ชนิดเป็นอาริยบุคคล คือมีคนที่จะเข้ากระแสโลกุตระ โสดาฯ... สกิทาฯ... อนาคาฯ... อรหันต์ฯ มาช่วยทำงานช่วยสร้างประโยชน์ให้แก่มวลมหาประชาชน พุทฺชนฺทิตายะ ช่วยให้ปวงประชาชนเป็นสุข พุทฺชนฺสุขายะ และช่วยอนุเคราะห์โลก โลกานุ-

กัมปายะ อย่างเป็นจริง

◎ คำตอบอยู่ที่...คน !

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่กฎหมาย แต่พอเกิดปัญหามันเมืองมาทีใด ก็จะมุ่งไปแก้ที่กฎหมาย หรือมุ่งแก้รัฐธรรมนูญก่อนอื่น ทั้ง ๆ ที่ปัญหาสำคัญนั้น ไม่ได้อยู่ที่ รัฐธรรมนูญ แต่มันอยู่ที่ “คน” ถ้ามีคนคืออย่างที่ว่านี้ ก็จะมารังสรรค์รัฐธรรมนูญให้ดีขึ้นนั่นแหละ แม้รัฐธรรมนูญไม่ดี เขาก็จะไม่ละเมิด และจะช่วยกันแก้ไขให้ดีขึ้นเห็นควร เพราะเมื่อรู้ว่ามันไม่ดีด้วยปัญหาที่ไม่มีอคติ คนดีมีปัญญาก็จะทำให้ดี ถ้ารัฐธรรมนูญดี ก็ใช้ต่อไปเลย เพราะรัฐธรรมนูญก็คือสิ่งที่คนนั้นแหละร่างขึ้นมา ตามอำนาจของทั้งกิเลสและความมีปัญญาผสมกัน ถ้าปัญญามาก-กิเลสน้อย รัฐธรรมนูญก็ออกมาสวย สมบูรณ์แบบ ไม่ลำเอียงเพื่อใคร เพื่อพวกไหน แต่เพื่อประชาชนส่วนรวมอย่างชัดเจน ไม่เห็นแก่ใคร

เพราะฉะนั้นเราเอาที่ “คน” ก่อน สร้างคนก่อน อย่าเพิ่งไปมัวแต่หลงวุ่นอยู่แต่กับรัฐธรรมนูญกันเลย ที่มีแล้วพอใช้ได้ก็ใช้ไปก่อน เมื่อช่วยกันสร้างคน ได้คนดี แล้วเราจะได้สิ่งที่จริง โดยเฉพาะคนที่ไปทำหน้าที่นักการเมือง ต้องเป็นอารีบุคคลจริง เพราะอารีบุคคลคือ คนที่เป็นอิสระจากโลกอบายได้แล้ว เพราะลดโอฬาริกอตัตา-มโนมยอตัตา-อรุปรอตัตาอย่างหยาบได้ส่วนหนึ่ง นั่นคือโสดาบัน คนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมไปได้เรื่อย ๆ ลดโอฬาริกอตัตา มโนมยอตัตา อรุปรอตัตาอย่างกลางได้มากขึ้น ๆ นั่นคือสกิทากามีที่สูงขึ้น ๆ จนที่สุด คนที่เป็นอิสระจากโลกกามและโลกธรรมได้หมด และลดโอฬาริกอตัตา

มโนมโนมโน อรูปอดีตอย่างละเอียดได้อีก จนเหลือแต่รูปปรากฏ
อรูปปรากฏ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา อันเป็นมโนมโนมโน อรูปอดีต
ส่วนน้อย ส่วนบาง ๆ สุดท้ายเท่านั้น นั่นคือ อนาคามี คนที่เป็นอิสระ
จากโลกอดีตได้หมดสิ้น นั่นคือ อรหันต์

◎ หัวใจ ๒ ประการ
ของคนที่เข้าไปทำงานการเมืองใหม่
ต้องรู้แจ้งรู้จริง

คนที่เข้าไปทำงานการเมืองใหม่ จะต้องรู้แจ้งรู้จริงว่างาน
การเมืองนี้มีหัวใจ ๒ ข้อใหญ่ ๆ

ข้อ ๑ คืองานการเมืองต้องเป็นงานที่ทำเพื่อมวลมนุษยชาติ
ไม่ใช่การทำงานที่ทำเพื่อตนเอง ทำเพื่อครอบครัว จึงไม่ใช่งานทำมาหากิน
เลี้ยงครอบครัวเลี้ยงครัว ไม่ใช่อย่างนั้นแน่ ต้องชัดเจนว่าไม่ใช่งานที่ทำ
เพื่อตัวเอง ครอบครัวตัวเอง หรือหมู่พวกตัวเอง แต่งานการเมืองคือ
งานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพื่อคนประชาชนในประเทศ

ข้อ ๒ งานการเมืองต้องเป็นงานคุณธรรมและเป็นกุศล
คนทำต้องมีคุณธรรม เพราะเป็นงานที่มีจริยธรรม เป็นงานที่เป็นงาน
ประเสริฐ งานบุญ ไม่ใช่งานบาป งานเพื่อมวลมนุษยชาติทั่วประเทศ
จะเป็นงานบาปได้ยังไง เพราะฉะนั้นงานนี้จะต้องเป็นงานที่มีคุณธรรม
งานการเมืองต้องมีคุณธรรม ต้องเป็นกุศล เพราะฉะนั้นคนที่จะไป
ทำงานนี้ต้องเป็นคนมีคุณธรรมอย่างแท้จริง เป็นอาริยบุคคล เมื่องาน
มันเป็นงานที่จะต้องเป็นงานคุณธรรม คนทำงานก็ต้องเป็นอาริยบุคคล

จึงจะแท้

เพราะคนที่ทำงานการเมือง จะต้องเสียสละจริง ๆ จึงต้องมีคุณธรรมมีจริยธรรม ทำเพื่อกุศล กุศลแปลว่าความดี ความฉลาด และไม่ใช้ฉลาดแกมโกงนะ นี่เป็นประเด็นหลักเลย

เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าใจ “หัวใจ” การเมืองแบบนี้ไม่ได้ นักการเมืองไม่เข้าใจการเมืองอย่างนี้ก็ไปทำงานการเมืองไม่ดี นักการเมืองที่เข้าใจการเมืองอย่างชัดเจน ประชาธิปไตยแท้ ๆ มันเป็นอย่างไร เข้าใจอย่างดีและตนเองเมื่อเป็นนักประชาธิปไตยอย่างนั้น ก็ต้องมาเผยแพร่ให้ความรู้แก่ประชาชน พร้อมกันนั้นประชาชนก็ต้องชวนขว้ายเพื่อที่จะศึกษาฝึกฝนตนเองด้วย ให้อำนาจประชาธิปไตย เพราะมันเกี่ยวข้องกับตนเอง เมื่อคุณเป็นพลเมือง การเมืองมันถึงคุณทุกคน คุณจะไปหลบอยู่ในรูในเรียวกี่ไหน ๆ ก็ตาม คุณเป็นพลเมืองนี้ การเมืองนี้ถึงคุณทุกคน แน่ ๆ มากน้อยแล้วแต่ คุณเองคุณเป็นคนทำมาหากิน ไม่ใส่ใจเรื่องการเมือง การเมืองก็เข้ามาครอบงำคุณอยู่ดี เพราะการเมืองเป็นงานสังคมศาสตร์ เป็นงานเศรษฐศาสตร์ เป็นงานรัฐศาสตร์ เป็นต้น เศรษฐศาสตร์เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนเองกินใช้ เป็นอยู่ในสังคม แม้คุณจะทำมาหากินเพื่อที่จะเลี้ยงชีวิตตนเอง ผลกระทบหรือผลเชื่อมโยงอยู่กับกระแสของสังคม เศรษฐกิจของสังคมมันก็ต้องขึ้นกับคุณ คุณก็ต้องขึ้นกับเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติ คุณไม่หลุดพ้นไปจากการเมืองได้หรอก ทุกคนไม่สามารถหนีไปจากอำนาจของการเมืองได้ แม้คุณเป็นขอทาน

แต่ทุกวันนี้ คำว่า “การเมือง” มันไม่ได้มี “หัวใจ” ดังที่

อาจมาว่ามานี้เลยในสังคมไทย แต่หัวใจของ “การเมือง” มันกลับมีความหมายตรงกันข้ามกับที่เข้ามาด้วยซ้ำ มันตกผลึกในหัวใจคนไปหมดแล้วมั้งว่า คำว่า “การเมือง” นี้หมายถึง ความไม่ดี จนถึงความเลวร้ายเสียหายไปแล้ว กระทั่งกลายเป็นคำสแลงที่หมายถึงด้าน “negative” (แง่ลบ) เสียสิ้นแล้ว

๑๕๐ วันของการสร้าง “เนื้อหา” แห่งการเมืองใหม่

อาจมาดูปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ เห็นว่าการเมืองของเมืองไทยนี้มันงงงาม งงงามตรงไหน ? งงงามตรงที่เป็นการต่อสู้ประทุกันอย่าง โอ้โฮ...มันเคยมีเธอ ไปตั้งเป็นระบบชุมชนเลย มีคณะประชาชนรวมกัน เป็นเมืองเลยนะ ชุมชนเมืองมัทวาน มีหม้อข้าวหม้อแกงมีที่หลับที่นอน มีส้วม มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย มีที่พัก มีที่พยาบาล มีการศึกษา มีมหาวิทยาลัย โอ้โฮ..พร้อมพรักเลย แม้แต่ร้ายรำก็มี เพลงการก็มี ครบครันเลย เรียบร้อยด้วย แล้วก็ไม่มีวิธีจัดการกันอย่าง “สาธารณโภคี” อันนี้ลึกลับใหญ่

พวกชุมชนพันธมิตรฯขณะนี้นี้เป็นลักษณะของสาธารณโภคีคือทุกคนสมัครใจไม่ได้บังคับกันนะ คณะพันธมิตรฯที่ประทุงอยู่นี้เป็นกลุ่มชุมชนคนไม่น้อยนะ เป็นหมื่นเป็นแสน พักกันอยู่ประจำนี้ไม่ได้ น้อยไปกว่าจำนวนพัน เป็นพันขึ้นไปทุก ๆ วัน สุกรเสาร์อาทิตย์เป็นหมื่นเป็นแสนก็มี ทำกับข้าวกับน้ำเลี้ยงกันอยู่ที่นี่ทุกวัน ๆ เป็นพันเป็น

หมั่นกันทุกวัน การเป็นอยู่อุปโลกบริโลกเครื่องกินเครื่องใช้ ต้องอาศัยใช้กินร่วมกัน นี่ทดสอบมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ในชุมชนชุมชนนี้ อยู่แบบสาธารณโภคีล้าลอง มีของส่วนกลาง คนที่อยู่ในขอบเขตที่จะไปใช้สอยเบิกจ่ายขอรับขออะไรได้ เขาก็พิจารณาไปตามควร มีคณะผู้บริหารหรือว่าผู้ที่ดูแลจัดสรร มีจริง ๆ ทำกันมา ๑๕๐ กว่าวันแล้ว อยู่กันยังงี้ดูแลกันยังงี้ ช่วยเหลือเพื่อพ่ายกันยังงี้ ทำงานกันยังงี้ ไม่ได้ตั้งเงินดาวเงินเดือนอะไรกัน ทุกคนสมัครใจมาช่วยกันทำคนละหน้าที่ หมุนเวียนกันทำนั่นทำนี่บ้าง ทำประจำหน้าที่เดียวบ้าง มีตั้งแต่ กองทัพอธรรมเข้าไปร่วมเป็นแกนทำงาน มีสมรรถนะ มีความรู้ความสามารถเท่าไรต่างก็ทำ ใครถนัดอะไรก็ช่วยกันทำ ตั้งแต่ปิดกวาด เช็ดถูไปจนกระทั่งถึงแบกหามให้บริการ ไปจนกระทั่งถึงบริหารช่วยคิด ช่วยอ่าน ช่วยดูแล เป็นคีย์แมนคุมเกม แม้ส่วนอื่น ๆ ทีมอื่นก็มาร่วมกัน ทางฝ่ายทีมงาน “ผู้จัดการ” หรือเอเอสทีวีก็มา ทางประชาชนแต่ละกลุ่ม จากกลุ่มแรงงาน รัฐวิสาหกิจ กลุ่มเกษตรกร แม้แต่กลุ่มอิสลาม ก็มา กลุ่มนักเรียนนิสิตนักศึกษา ก็มา อย่างนี้เป็นต้น

จากภายนอกหมุนเวียนกันมาช่วยเป็นกะ เป็นครั้งเป็นคราว หรือประจำที่อยู่ประจำไป ผู้อยู่ข้างนอกมาช่วยเป็นกะโดยความสมัครใจ ก็ทำกันไป

ก็มาแบ่งหน้าที่ร่วมกันทำ กินใช้ร่วมกันอยู่ในนั้น ใครมีของตนเองมาก อาจจะเสียสละก็จ่ายออกไป ใครไม่มีจะเสียสละจะกินใช้ร่วมกันก็ไม่มีปัญหา ใครที่มีแรงงานก็เอาตัวและแรงงานจ่ายออกไปทำงานร่วมกัน คนข้างนอกเมื่อรู้เห็นเข้า โอ้...เขาจะทำงานเพื่อ

ประเทศชาติอันนี้เหรอ คนเข้าใจเขาก็ช่วยมา คนในเราก็ช่วย คนมาไกล่มาชิดช่วยเองควักกระเป๋าเอง ช่วยทั้งแรงงาน ช่วยทั้งทรัพย์สินเงินทอง ช่วยทั้งข้าวของ คนที่ห่าง ๆ ออกไปก็ช่วยมา เมื่อยู่ต่างประเทศ อยู่ถึงยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย ถึงตัวมาไม่ได้ ก็ส่งทรัพย์สินเงินทองมาให้ ไม่ได้ขอร้อง ไม่ได้มีการบังคับใคร ทั้งหมดนี้คือทุนหนุนหลังของ พันธมิตรฯ ที่หลายคนกังขาว่า พันธมิตรฯ มีไอ้โม่งที่ไหนมาหนุนหลัง คำตอบที่ถูกต้อก็คือ พลังทุนทางสังคมของการเมืองใหม่นั้นเอง

ถ้าใครดูรายการเมื่อเช้านี้ ที่เขาเอามาฉายซ้ำทางโทรทัศน์ เพื่อมนุษยชาติ คุณตายแน่ มุ่งมาจน พิธีกร เขาเอาพวกที่ทำงาน มีคุณถึงไท มีคุณสู่เสรี มีคุณยลศิริ มาสัมภาษณ์การอยู่ร่วมกันของผู้ชุมนุมที่ปักหลักปักค้างเป็นอย่างไร ? ปรากฏว่าแต่ละคน ๆ ต้องลงทะเบียนนะ มาอยู่ที่นี้มีกลุ่มมีหมู่ เหมือนกลุ่มของบ้านนี้ กลุ่มนี้มีใครต่อใครบ้าง ก็คน ขาดเหลืออะไร ก็มาเบิกมาใช้ของที่จำเป็นสำคัญ ๆ ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ยาสระผม สบู่ต่าง ๆ นานา ทั้งยากิน ยาทา สารพัดยา มาอยู่มากินเป็นระบบงตี่ใหญ่ กินอยู่เป็นส่วนกลาง ถึงเวลาตื่นเข้าชั้นมาต่างคนต่างก็ช่วยกันทำหน้าที่ เสร็จแล้วมีเรื่องราวอะไรที่ต้องการไปแสดงพลัง ก็พร้อมเพรียงช่วยกันออกมาเป็นมวล

ไอ้โฮ...อาตมาว่ามันเปิดฉากของมนุษย์เผ่าสังคมใหม่ ที่มีการเป็นอยู่ร่วมกันเป็นสังคมชุมชน ที่มีลักษณะดี ๆ หลาย ๆ ด้าน ย่อมาไว้เป็นรูปแบบจำลอง Model เป็นการย่อรูปแบบสังคมจำลองที่กำลังเกิดอะไรให้ดู ท่ามกลางกรุงเทพ ใจกลางประเทศไทย ข่าวดาวโลกาภิวัตน์นี้มันแพร่ออกไปทั่วโลกนะ และมันเปิดเผยอะไรต่ออะไร

ออกไปให้เห็นทั่วโลก

เอาตามว่ามันมีทั้งเรื่องสังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ซึ่งต่างล้วนเป็นพฤติกรรมที่ดึงามของมนุษย์อยู่ในศาสตร์ทั้งหลายเหล่านั้น แม้แต่เศรษฐศาสตร์ก็ตาม มันเป็นการสะพัดการเป็นอยู่เอื้อเพื่อเกื้อกูลกันตลอดเวลา คณะสื่อสารก็ไอ้โฮ...ต้องทำงานตลอด ๒๔ ชั่วโมงนี้ ใช้จ่ายเงินไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ แต่ก็อยู่ได้ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ก็พอหมุนเวียนได้ โดยมีคนข้างนอกที่เห็นด้วยเห็นดี ก็เข้าอุดหนุนอุปถัมภ์คำชู้ไม่ต้องรีดเก็บเหมือนอย่างการเก็บภาษีเลย ไม่ต้องไปกำหนดว่ารายได้คุณเท่านี้ คุณจะต้องเสียเท่านั้นเท่านี้เปอร์เซ็นต์ ใครมีจิตใจเสียสละมีความเต็มใจเท่าไร ก็จ่ายออกมาเลย มันเป็นอิสระเสรีภาพที่เป็นสุดยอดประชาธิปไตย*

นี่คือผลของการนำเอาธรรมะของพระพุทธเจ้ามาให้ศึกษาฝึกฝนกัน แล้วจะได้สังคมอย่างนี้ ขออภัย..ที่จะต้องกล่าวถึงตัวอย่างนี้เกรงใจจริง ๆ อย่างชาวโศกเรานี้ทำได้แล้ว ทำได้อย่างเข้มข้นกว่า

*จุดเริ่มต้นของสังคม “พระศรีอารีย์” โดย คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ขึ้นเวทีปราศรัย โดยกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของธรรมะว่า

พวกเรามั่นใจว่าเราชนะแน่ ๆ เพราะเราเอาธรรมนำหน้า ในโลกในจักรวาลนี้ ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่า “ธรรม” แม้แต่พระสมณโคตม พระองค์ท่านยังตรัสว่า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา ตถาคต เพราะฉะนั้นเรากำลังเดินตามรอยพระพระพุทธเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พวกเราแกนนำทั้ง ๕ คน ไม่ได้หวังอะไรทั้งสิ้น เมื่อชาติบ้านเมืองสงบแล้ว ดีแล้ว พวกเราก็จะหายไปกับสายลม และจะเป็นคนธรรมดาที่เดินอยู่บนท้องถนน เท่านั้นเอง ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

สิ่งที่พี่น้องสู้มา กลายเป็นหลักการและอุดมการณ์ของสังคมไปแล้ว ขออภัยพี่น้องศาสนาอื่นที่จะกล่าวว่า นี่คือนจุดเริ่มต้นแห่งยุคพระศรีอารีย์ จริง ๆ แล้วในศาสนาอื่นเขาก็มีพระศรีอารีย์ก็คือ เมตไซฮาร์ ของพุทธเรายุคพระศรีอารีย์จะเกิดในอีก ๒,๐๐๐ ปีข้างหน้า แต่มันจะต้องมีจุดเริ่มต้นใช่ไหม ?

244 ถ้าอย่างนั้นล่ะ? **๕**
การเมืองใหม่ มีย...!!!

นี้ด้วย เข้มข้นตรงไหน ตรงที่ในชาวโศกเองนี้ทำงานฟรีกันทั้งหมด หมู่บ้านเลย รายได้เข้าส่วนกลางทั้งหมดไม่ได้แบ่งเป็นส่วนตัวเลย และ ก็กินใช้เครื่องอุปโภคบริโภคอยู่ในนั้น ต่างกินใช้ร่วมกัน รู้จักจัดสรร งบประมาณกัน ทำมาแล้วหลายปีติดๆ ๓๐ ปีกว่าแล้ว จะย่างเข้าสู่ ๔๐ ปีแล้ว และทุกคนก็เป็นคนปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนลดละกิเลส อย่าไปฟุ้งเฟ้อ จะกินจะอยู่จะใช้อะไรก็ให้รู้จักสละ ให้อสิ่งทีหลอกล่อมอมเมาให้ไปหลงโลก หลงลม ๆ แล้ง ๆ โลกมันพาผลาญพาเปลือง เมื่อมันไม่มีความจำเป็น อะไร ๆ ทีลดละได้ ก็ลดลงมา ๆ ก็ประหยัด มัธยัสถ์ เข้าข่ายเศรษฐศาสตร์ เข้าเป้า **Economy** แปลว่า ประหยัด มัธยัสถ์ ตรงเป๊ะเลย ซึ่งเป็นเรื่องหลัก เป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องถูกต้อง ของสังคมมนุษยชาติที่ดีที่สุดเลย

เพราะฉะนั้น เราทำได้มานานแล้ว และมันเกิดอย่างนั้นได้ เพราะอะไร เพราะคน คนเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ อะไรขึ้นมา อย่างแท้จริง จึงสามารถเอามาต่อยอดได้ด้วยหลักเกณฑ์ที่เราได้ทำกับสังคมชาวโศกกันมาก่อน ยกเอาชาวโศกเข้ามาทำ เป็นแกนหลักจริง และก็มีองค์ประกอบของคนอื่นที่มีความเข้าใจเรา เข้ามาร่วมกัน ก็ใช้หลักเกณฑ์เดิมของเราบ้าง แล้วก็ขยายผลเชื่อมโยงออกไปหาผู้ที่ยังอยู่ข้างนอก ก็รวมกันเข้ามาต่อเนื่องเชื่อมโยง ดังนั้นเมื่อชาวกองทัพธรรมเข้ามาทำงานกันที่นี่ โดยไม่มีใครเคยได้ เบี้ยเลี้ยงเบี้ยบ้ายรายทาง เงินเดือนเงินดาวอะไร นี้ ๕ เดือนเข้าไปแล้ว จะอยู่ไปอีกกี่ปีก็ไม่มีปัญหาหรือสำหรับชาวกองทัพธรรม เขาเป็น อย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ริษยาว่าคนนั้นคนนี้มียา

ได้มีเบี้ยเลี้ยง เลยจะขอเงินส่วนนั้นส่วนนี้ไปใช้อย่างเขาบ้าง ไม่ได้เรียน
นะ เราในฐานะของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ความจำเป็นไม่เท่ากัน มันมี
ได้ก็แบ่งแจกกันไปเท่าที่ควร มันไม่พอก็ช่วยกัน บอกกัน พอบอกข่าว
ประกาศออกไปคนก็ช่วยกันถ้าสมมุตินะ สมมุติ... แหมชุมชนนี้อยู่ไป
อีก ๓ ปี และก็อยู่กันได้ตามระบบอย่างนี้ เป็นสาธารณโภคีอย่างนี้
เพราะฉะนั้นถ้าขยายผลจากอันนี้เป็นแกนของสังคมออกไป โอ้อโฮ...
มันจะเกิดระบบอย่างสวยงามเลย

ใครที่มีส่วนเกินของเงินรายได้บ้างก็หมุนเวียนช่วยกันไป
อุปถัมภ์ค้ำชูกันไป ไม่ได้เป็นระบบประชาธิปไตยแบบต้องไปกำหนดว่า
ต้องเสียภาษีเท่านั้น เอาเงินเข้ากองกลางเท่านั้น ๆ ไม่ต้อง เป็นการให้
มาด้วยความเข้าใจ ด้วยปัญญา ด้วยเข้าใจ มีความเห็นร่วมกัน บอกว่า
อย่างนี้ต้องช่วยเหลือกัน เมื่อเขามีส่วนเกิน ส่วนเหลือ อยากจะช่วย
เขาก็ทำของเขาเอง และทางกองกลางก็ใช้จ่ายออกไปให้ประหยัด
อย่าฟุ่มเฟือย อยู่ในเรื่องในราวที่จำเป็นอย่างแท้จริง มันเป็นสังคมศาสตร์
ที่วิเศษ เศรษฐศาสตร์ที่สูงที่สุด รัฐศาสตร์ก็เยี่ยมยอด ซึ่งสะท้อนให้เห็น
ว่า มันอยู่เหนือกว่าทั้งประชาธิปไตย อยู่เหนือกว่าทั้งคอมมิวนิสต์
เพราะทุกคนทำด้วยความอิสระเสรี และเต็มใจทำ

เป็นทั้งประชาธิปไตยที่เยี่ยมยอด คอมมิวนิสต์ที่เยี่ยมยอด
รวมไว้อยู่ในนี้เลย เนี่ย...มันเป็นการเมืองใหม่ นี่ละการเมืองใหม่ เพราะ
แต่ละคน ๆ นั้นไม่ได้เอาความเห็นแก่ตัวเป็นหลัก เอาความเห็นของ
ส่วนรวมเป็นหลัก อยู่กันอย่างส่วนรวมเป็นหลัก ทุกคนต้องอดออม
ต้องอดใจ ต้องระงับความอยากเอาไว้ ต้องพยายามอย่าไปเห็นแก่ตัว

อะไรให้มาก และพยายามช่วยงานช่วยการกัน โดยไม่ต้องมาอ้าง มาวาน ไม่ต้องเอาอะไรมาบังคับ คนทุกคนมีสำนึกทำด้วยความพอใจ ทำด้วยความเต็มใจ ทำด้วยความเข้าใจ และก็อยู่กันรอค แลยกลาย เป็นประท้วงที่น่ารักน่าเอ็นดู มีเด็กอายุแค่ ๓ เดือน ๔ เดือนก็มานั่ง ประท้วงร่วมด้วย อายุน้อยสุดมีตั้งแต่อายุ ๑๐ วัน ก็มี ๓-๔ เดือนก็มี ไปจนกระทั่งถึงคนแก่อายุ ๘๐-๙๐ พวกนั้นนั่งรถขึ้นมา แล้วก็มาร่วม นั่งประท้วงกับเขาด้วย

โอ้...มันงามอะไรขนาดนั้น ประท้วงกันอย่างอหิงสา มัน สงบเรียบร้อย ไม่มีอาวุธ ไม่มีการทำผิดกฎหมาย มันไม่ได้ผิดตาม รัฐธรรมนูญเลย แล้วเป็นการประท้วงอะไร...? ประท้วงล้มรัฐบาลนะ มันเทียบเท่ากับขบถนะ มันไม่ใช่ประท้วงเรื่องถนนไม่ดี ประท้วงการ ขึ้นราคาสินค้า หรือประท้วงการเอาเนื้อของต่างประเทศเข้ามาอย่าง เกาหลี ประท้วงแค่เรื่องที่รัฐบาลทำอย่างนี้ไม่ถูก ต้องเลิก นี่...มัน ไม่ใช่ประท้วงเรื่องปลีก ๆ ย่อย ๆ นะ กำลังประท้วงล้มรัฐบาลนะ ถ้า ไม่มีหลักของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันรับรองไว้ และไม่มีหลักของ ประชาธิปไตยที่ทั่วโลกเข้าใจดี ที่ทั่วโลกให้สิทธิเสรีภาพประท้วงได้ ต้องถือว่า...ขบถนะ คณะนี้ขบถ ! ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ เลย

แต่เราไม่ใช่ผู้ขบถ เราคือนักประชาธิปไตย อำนาจประชาชน ย่อมมีสิทธิที่จะทำได้เต็มที่ โดยอยู่ในหลักในเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ กำหนดไว้อย่างไม่ได้ละเมิดเลย แล้วอยู่ในหลักในเกณฑ์ที่ โอ้โฮ... โคมเอย...โคมงาม...อร่ามแท้... แดะดะลิ่ง โอ้โฮ เห็นโคมงามเลย มันงดงามจริง ๆ ไม่รู้จะจะมีใครเข้าใจยังไงกันบ้าง ? แม้อาตมาไม่ใช่

นักรัฐศาสตร์แต่เอาตามองว่า นี่เป็นพฤติกรรมสังคมประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นอย่างงดงาม

เพราะฉะนั้นอาจมาคิดว่าการทำงานอันนี้ไม่น่าที่จะอดทนระอากใจ ไม่น่าเหนื่อยหน่าย มันน่าจะมีพลังตั้งโถม ต้องออกมารวมกำลัง มาสร้างสภาพสังคมประชาธิปไตยนี้ขึ้น ให้มีประสิทธิผลจนเกิดความสำเร็จ อย่างสวยงาม มันไปได้ดีแล้วพฤติกรรมของการประท้วงนี้ มันน่าชื่นชม น่าชื่นใจ มันเป็นพฤติกรรมที่สวยงามแล้วแน่นอนมันมีบกพร่อง มันมี Error ที่เป็นส่วนอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผิดพลาด มันมีบ้างแน่นอน แต่โดยค่ารวมโดยองค์รวมแล้ว ไปได้งามไปได้สวยงามจริง ๆ นี่อาจมาว่าเอาตามาเข้าใจเอง ตามความรู้ของเอาตามาว่า สังคมไทยกำลังมีนวัตกรรมแห่งสังคมในด้านพัฒนาทางการเมือง กิติ พัฒนาทางสังคมกิติ หรือแม้แต่ถ้าเข้าใจถึง ลักษณะของ เศรษฐศาสตร์ ของชุมชนที่เป็นอยู่ขณะนี้ ที่เขากำลังขยายผลออกไปสู่ประชาชนรอบนอก ตอนนี้เป็นดาวกระจายออกไปทั่วประเทศนะ มีกลุ่มย่อย มีพันธมิตรย่อย มีทั้งส่วนตัวที่ไม่มาเข้าหมู่ ไม่เข้ากลุ่มหรืออก แต่แอบดูอยู่ เห็นด้วยเห็นดี คอยส่งเสริมมาด้วยลักษณะนั้นสนับสนุนมาในลักษณะนี้ หรือแม้แต่ผู้เห็นดีเห็นด้วย แต่ไม่ได้เปิดเผยตัว แต่แอบเห็นด้วยอยู่เดี๋ยวนี้นี้มีไม่น้อย เพราะว่ามันยุติธรรม มันสุจริตดีนะ มันเป็นการชุมนุมที่สวยงามนะ เออ...อย่างนี้ถูกต้อง เห็นดีเห็นด้วยอยู่ แต่...เปิดเผยไม่ได้ เดียวเป็นภัยทางอาชีพ เป็นภัยทางสังคม เพราะฉะนั้น เดียวขอให้พันธมิตรฯชนะเบ็ดเสร็จก่อน ค่อยเปิดตัวยังไม่แน่ ยังไม่ชนะชัด ๆ ประเดี๋ยวเสียท่านะ มันมี "hidden mental"

(ลับลมคมนัยอยู่ในจิต) เป็นสิ่งที่แฝงซ่อนอยู่ในจิตมนุษย์อย่างนี้ มันมีอันนี้อยู่ในคนแน่นอนไม่ใช่มี อันนี้ก็ไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร เราเห็นใจอาตมาว่าอาตมาเข้าใจและเห็นใจ

เพราะฉะนั้น เราจะทำให้ได้ ให้เป็นประสิทธิผลที่สมบูรณ์ที่สุด สร้างความจริงที่ดี ๆ อย่างนี้ไปเถอะ มันเป็นพฤติกรรมสังคมที่ดีแล้ว เป็นพฤติกรรมสังคมที่สวยงามมาก ไม่รู้ว่า อาตมาจะหลงอันนี้มากไป หรือเปล่า ก็ช่วยกันดูก็แล้วกัน ซึ่งอาตมาภูมิใจในคนไทยว่า คนไทยเราทำได้ขนาดนี้เชียวหรือ ! ไม่รู้จะอาตมาเป็นคนไม่ได้เรียนรัฐศาสตร์ ไม่ได้เรียนประวัติศาสตร์จากประเทศต่างๆ เพราะฉะนั้นก็ไม่ได้รู้โลก ไม่รู้สังคมว่า ต่างประเทศเขามีอะไรมากมายแค่ไหน ในสังคมประเทศอื่น ๆ เขามีพฤติกรรมสังคมแบบนี้ ในเชิงของการเมือง ในเชิงของสังคมศาสตร์แบบนี้ละ เขามีความเรียบร้อยกันได้ขนาดนี้ ทั้งสงบและก็มีน้ำหนักมาก มีผลถูกต้องตามหลักวิชาการ มันมีผลมีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมานี้ เช่นว่า มันจะต้องมาเปิดเผยความจริงมาแจหลักฐาน เอาบุคคลมาแสดงตัว เข้ามายืนยัน เข้ามาให้น้ำหนักของค่าความถูกต้อง มันก็ให้คะแนนกันอยู่เรื่อย ๆ ใช่มั๊ย ? เป็นคะแนนให้ค่าแต่ละฝ่าย ๆ ฝ่ายไหนจะถูกแท้ ฝ่ายไหนจะผิดแท้ ฝ่ายไหนจะดีแท้ ฝ่ายไหนจะไม่ดีแท้ ก็มีมาให้คะแนนสะสมกันมาตลอด อย่างสงบเรียบร้อยสวยงาม และเป็นปึกเป็นแผ่น แน่นจึ้นหนาจึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ

ดังนั้นพวกเราที่เข้าใจแล้ว ต้องออกมาช่วยกันสนับสนุนอันนี้ เพราะว่าผลได้ที่ตามมา สิ่งเป็นผลพลอยได้มันคือ รูปแบบของสังคม และวิธีการของสังคม ที่ทำกันอย่างนี้แหละ จะประทุงก็ประทุง

กันอย่างนี้นะ จะมาดำเนินการวิธีประท้วง ต้องใช้วิธีประท้วงอย่างไร ! แล้วจะสนับสนุนกันยังไง ? จะดำเนินกันยังไง ? รับผิดชอบกันยังไง ? จะปฏิบัติหน้าที่กันยังไง ๆ ๆ ๆ อย่างนี้ ! นี่แหละ... มีสิทธิกันเต็มที่ ในมนุษย์มีสิทธิมีหน้าที่กันอย่างถูกต้อง ช่วยทำกันได้คนละไม้คนละมือ อย่าง โอ้โฮ...ดงาม ! เป็นประชาธิปไตยที่ดงามมากเลย !

คำถามยอดฮิต **เรามีสิทธิชนะมั๊ย ?**

มีสิ ! อตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่อตมาอาศัยดูตามข้อมูล หลักฐานความจริง ความเป็นไปได้ ทั้งสถิติที่ปรากฏเกิดขึ้นมาเรื่อย ๆ ของใครฝ่ายไหนมีอัตราการก้าวหน้า ก็เก็บสถิติเป็นคะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ เครื่องชี้บ่งที่จะตัดสินให้ชนะในการต่อสู้ครั้งนี้คืออะไร ? ก็คือ ใครผิด... แพ้ ใครถูก...ชนะ ใครชั่ว...แพ้ ใครดี...ชนะ ใครไม่ควร...แพ้ ใครควรกว่า...ชนะ และการต่อสู้กันคราวนี้ที่พิเศษมาก ก็คือ คะแนนชี้แพ้ ชี้ชนะ ที่อาศัยเครื่องชี้บ่งสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ พฤติกรรมของใคร รุนแรงกว่า...แพ้ ! ของใครสงบกว่า...ชนะ ! หรือใครใช้อาวุธ...แพ้ ! ใครไม่ใช้อาวุธ...ชนะ !

ที่อตมากล่าวว่า สำคัญคราวนี้มีความพิเศษมาก เพราะเป็นการต่อสู้กันด้วยการตัดสินกันด้วย “สันตภาวิวัฒน์” คือ การนับเอาคะแนนของผู้สามารถสงบกว่า สุภาพกว่า ทำความไม่รุนแรงได้ ยิ่งกว่าเป็นเครื่องตัดสินการแพ้-ชนะ **เป็นการอภิวัฒน์พัฒนาของสังคมมนุษย์แท้ ๆ เลย** ไม่เหมือนการต่อสู้หรือสงครามใด ๆ ในอดีต

ซึ่งอดีตกาลผ่านมานั้น คนผู้ใดถูกต่อยเตะจนล้มคว่ำ เลือดสาด
หน้าแตก แขนหักขาหัก ตาย นั่นคือ **ผู้แพ้** ! ส่วนผู้ดีเขาได้ เตะเขา
ได้ จนเขาเจ็บเขาตาย จะเป็นผู้**ชนะ** ! หรือสู้กันใครใช้อาวุธทำแรง
ทำร้ายกว่าได้ คนนั้น**ชนะ** !

แต่คราวนี้ สังเกตให้ดี ๆ เห็นไหม... ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายไหน
ต่างก็แย่งกันจะเป็นผู้สงบ ผู้ไม่รุนแรง ผู้ไม่มีอาวุธ ไม่ใช้อาวุธร้ายแรง
กันทั้งสองฝ่าย ทั้ง ๆ ที่ยิงเขาเลือดสาด ถึงตายแท้ ๆ ก็หาทางหลบเลี่ยง
ถึงขั้นโกหกว่า ตนไม่ได้รุนแรง ไม่ได้ใช้อาวุธร้ายอาวุธแรงอะไร ไม่มี
อาวุธ ทั้งโกหก ทั้งปิดป้องเป็นพัลวัน สร้างหลักฐานปลอมขึ้นมา
กลบเกลื่อนกันให้วุ่นไปหมด เพื่อแข่งแย่งว่า ตนสงบ ตนไม่รุนแรง

นี่คือ **สงคราม “สันตภิวัตน์”**

การต่อสู้คราวนี้อาศัยตุลาการภิวัตน์ มีการตัดสินทั้งจาก
ผู้พิพากษาศาลตุลาการ ตัดสินความผิด-ความถูก เก็บคะแนนไปเรื่อย ๆ
และทั้งจากประชาชนทำหน้าที่ตุลาการด้วย เรียกว่า **ประชาธิปไตย** เป็น
ผู้ให้คะแนน โดยการแสดงตัวเข้าข้าง มารวมกันชุมนุมมากขึ้น ๆ ๆ ๆ
หรือแม้แต่เห็นด้วยเข้าข้างแล้ว แต่ตัวมาไม่ได้ ก็แสดงออกในการ
สนับสนุนทางอื่น ประกาศชื่อ ส่งเสียงอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วยทรัพย์สิน
วัตถุ ช่วยแรงงาน แม้แต่แสดงออกด้วยการไปใช้ “มือตบ” ปรบได้
คนอีกฝ่ายหนึ่ง ปรบไล่กันที่โน่นบ้างที่นี้บ้างทั่วไปหมด ก็เป็นการ
แสดงออกที่เป็นคะแนนประชามติแห่งประชาธิปไตยอย่างแท้จริง
สะสมกันไปเรื่อย ๆ ช่วยกันตัดสินจากเหตุการณ์ จากพฤติกรรม จาก
หลักฐานองค์ประกอบต่าง ๆ ใครผิด ใครถูก ใครดี ใครชั่ว ใครบิดเบือน

ใครโกหก ใครรุนแรง ใครสงบ ต้องพิสูจน์ความจริงกัน

ใครผิดพลาดตามที่กล่าวนี้ ก็ “เสียท่า” เสียคะแนนไปเรื่อยๆ
เท่าที่มีผลเก็บคะแนนกันมาแล้ว ถึงวันนี้ อาตมาว่า คะแนน
เราชนะ...นะ บวกลบกันแล้ว ว่ามั๊ย ?

อาตมาขอตอบด้วยภูมิของอาตมาว่า ประชาชนมีสิทธิ์ชนะ
แม้จะสู้รบมายาวนาน เพราะการต่อสู้คราวนี้ มันไม่ใช่มวยน็อก ไม่ใช่
มวยโหด ไม่ใช่มวยเข่นฆ่า ไม่ใช่มวยใช้เรี่ยวแรงให้อีกฝ่ายเจ็บ หรือ
ตาย แล้วคนน็อกได้ชนะ มันไม่ใช่มวยชนิดนั้น แต่นี้เป็นมวยเก็บ
คะแนน จึงไม่มีการน็อกกันด้วยความรุนแรง ด้วยอาวุธ ชกกันครบ ๑๒
ยก ชัดกันเก็บคะแนนกันไป ครบยกเมื่อไหร่กรรมการรวบรวมคะแนน
ใครคะแนนมากกว่าก็ชนะไป แต่การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีกำหนดว่ากี่ยก
๕ ยก หรือ ๑๒ ยก เหมือนชกมวยเวที มันไม่มีกำหนด จึงไม่รู้จะยาว
เท่าไร

แต่เราก็เห็นนี่ว่า อีกฝ่ายหนึ่ง “เสียท่า” อยู่เรื่อยไม่ใช่หรอ
ก็นั่นแหละคือความชนะ ต้องสู้กันไปเรื่อย ๆ เก็บคะแนนชนะอย่างนี้
แหละไปเรื่อย ๆ ที่สุดจะชนะเด็ดขาดก็ต่อเมื่อเขา “หมดท่า” โน่นแหละ

เพราะฉะนั้น จึงเก็บคะแนนต่อ ๆ ไปเรื่อย ๆ ในการรบคราว
นี้มีคะแนนอะไรบ้าง หนึ่งคะแนนความจริง ความผิดความถูก ความควร
ความไม่ควร ความดีความชั่ว คนตัดสินคือตุลาการ (ตุลาการภิวัตน์) สอง
ใช้มวลเสียงข้างมาก (ประชาธิปไตย) ใช้การแสดงมตออกเสียงรวมกัน
ในการประท้วงทุกวันนี้คนหมุนเวียนมาไม่ขาดสาย หมุนเวียนกันไป
เรื่อย ๆ มากเป็นคราว น้อยเป็นครั้ง วันเวียนอย่างนี้มา ๑๕๐ กว่าวัน

แล้ว ทรงสถิติที่ถือได้ว่าคงที่และมีอัตราการก้าวหน้าอยู่จริง นี่ก็เป็นการเก็บคะแนน

ความหมุนเวียนนั้น มันอาจจะพร่องไปบ้างเป็นคราว เช่น ตอน รุ่งเข้ามาหาสาย ๆ ก็น้อยหน่อย พอตกบ่ายไปหาเย็นก็มากขึ้น ๆ ๆ พอหกทุ่ม ก็ลดลง ๆ ในวาระที่ต้องการมาก ก็มากขึ้นได้ทันตา มากันทั่วประเทศได้อย่างเห็นได้ชัด ๆ หมุนเวียนไปอยู่อย่างไม่มีโรยรา

ในประเด็นของประชามติ ก็มีการแสดงออกถึงผู้ที่เห็นด้วย กับพันธมิตรฯ มีเพิ่มขึ้น ๆ ๆ ผู้ไปแสดงตัวเอา “มีอตอบ” ไล่นายกฯ ก็ ดี ไล่อรัฐมนตรีต่าง ๆ ก็ดี ไล่อคนพรรคพลังประชาชนก็ดี กระจายไปทั่วตามจังหวัดต่าง ๆ นั่นคือคะแนนของประชามติทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ในตอนนายกฯ สมชายไปที่สุราษฎร์ผู้หญิงคนหนึ่งอุตส่าห์ซ่อนตัวเข้าไปอย่างยากเย็น ประชิดตัว เอา “มีอตอบ” ออกมาปรบ...ตะโกน สมชาย ขายชาติ ๆ อยู่คนเดียวได้เด่เลย นั่นก็เป็นการพากเพียรที่จะแสดงประชามติ จนคนที่นั่นเขาบอกว่านี่ไม่ใช่คนปกติได้ มาจากภาคกลาง ผู้หญิงคนนั้นก็เลยหลงได้บอกเลยว่า ฉันนี่แหละคือคนสุราษฎร์จวนานแท้ นี่ก็ประชามติเพื่อแสดงว่า พันธมิตรฯ อยู่ที่สุราษฎร์ก็มีนะ อยู่ที่ นครศรีธรรมราช ที่จันทบุรี ที่พาราคอน ที่ธรรมศาสตร์ก็มี มันจะเกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างไม่เคยมี ไม่เคยเกิด เพื่อแสดงถึงประชามติ นี่ก็คือวิธีหนึ่งบอกคะแนนเสียงอันหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเข้าใจอย่างนี้ก็ขอให้ช่วยกันให้มากขึ้น ๆ ๆ ๆ นี่ก็ เครื่องชี้บ่งนับคะแนนเป็นสถิติ จนกว่าจะมีเหตุการณ์ที่อาตมาก็บอกไม่ได้ เพราะคำนวณถึงจิตต์อด้านของเขาไม่ได้ จนกว่าความไม่ชอบมาพากล

จะถูกแฉออกมาเต็มที่ เพื่อให้คนได้รู้มากขึ้น ๆ ๆ ๆ จนกว่าประชาชน
ที่กำลังดู ยังรู้ไม่แน่ชัดว่าควรเข้าข้างฝ่ายไหน หรือแม่ผู้ที่หลงติดฝ่าย
โน้นอยู่ เมื่อเห็นความจริงความควรกว่ามากขึ้น ๆ ๆ ๆ จนถึงขีดหนึ่งก็
จะตัดสินใจเลือกข้าง เลิกกลัว เลิกยึดความเป็นกลางแบบมิชฌาติภูติ คือ
เริ่มเกิดปัญญาเห็นจริงว่า ความเป็นกลางนั้นต้องเข้าข้างคนดีคนถูกต้อง
ก็ตัดสินใจเข้าข้างคนดีคนถูกต้อง หรือคนที่แพงก็ ก็เลิกแพงก็ พวกกัน
กลับใจ ตอนนี้อย่างไม่กลับใจเพราะยังเชื่อว่า คนที่เขาศรัทธานั้นยังมีดี
น่า ๆ ต่อไปเมื่อความจริงปรากฏ เราสู้กันด้วยวิธีสู้ดี วิธีอารยะ ไม่ตีรัน
ฟันแทง ไม่ทำร้ายทำลายกัน อย่างคนที่ยังไม่เจริญที่เขาทำกัน ผู้เจริญ
นั้นสู้กันด้วยความจริง ด้วยปัญญา คนมีปัญหาที่จะสำนึกตัดสินใจได้ ก็
จะให้ฝ่ายถูก ฝ่ายดี...ชนะ ฝ่ายผิด-ฝ่ายชั่ว...ต้องแพ้ จนเกิดประชามติ
ออกมาลักษณะประชาธิปไตยก็จะเกิด เพราะฉะนั้นก็ต้องใจเย็นช่วยกัน
ต่อไป

เพราะฉะนั้น ตอนนี้ก็คิดว่า ความจริงกำลังค่อย ๆ ปรากฏ
ขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้ว อย่างที่อาตมาพูดแล้วพูดเล่าหลายครั้งหลายคราว
ว่า ต้องเอาหลักของพระพุทธเจ้ามาแก้ปัญหา คือจะต้องใช้หลักของ
“ตัสสปาปิยสิกา” (ให้มีการชำระความตัดสินใจโทษผู้ผิด) กับหลักของ
“เยภุยยสิกา” (ให้ตัดสินใจด้วยการใช้มติของเสียงส่วนใหญ่) หรือใช้ภาษาสมัย
ใหม่ก็ว่า ดำเนินไปด้วย “ตุลาการภิวัฒน์” และ “ประชาธิปไตย” ทำ
งานไปเรื่อย ๆ ตุลาการภิวัฒน์ก็ดำเนินไป คือ มีการตัดสินใจความผิดถูก
ออกมาให้แก่งังคมรู้เห็นกันมากขึ้น ๆ ประชาชนก็จะได้รู้ความจริงว่า
ฝ่ายไหนมีความถูกต้อง-ความผิดมากกว่ากัน และเยภุยยสิกา คือ ตัดสิน

กันด้วยเสียงข้างมาก ซึ่งเรื่องของประชาธิปไตย หมายความว่า มีประชาชนพากันออกมาเป็นมวล ออกมาแสดงเสียงข้างมาก ออกมารวม ๆ ๆ ๆ ตัวกัน ปรากฏออกมายืนยันความเป็นคะแนนเสียงของมวลมหาชนตัวจริง ไม่ใช่แค่...ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่คูหากาบัตรเท่านั้น นี่แหละตัวจริง

และที่ถามกันไม่รู้จบ ก็คือจะจบได้อย่างไร เพราะในเรื่องการประท้วงคราวนี้ มันไม่เหมือนทุกครั้งทุกคราวเลย ที่เคยจบกันด้วยความรุนแรง เมื่อนี้ออกกันลงไป ก็รู้ว่าใครแพ้ใครชนะ จบด้วยการทำหั่นกันสุดท้ายลงเอยกันด้วยคนแพ้คือคนที่ถูกอำนาจความรุนแรงนั้น กำราบหรือปราบลงไป นี่ก็คือ การตัดสินแบบสังคมนะ ถ้าสมัย

การแพ้ชนะกันแบบนั้น มันไม่รู้แจ้งด้วยสัจจะว่าใครดีใครชั่ว ใครผิดใครถูก ไม่ได้ถูกชำระเปิดเผยกระจะกระจ่าง ก็เลยยังไม่รู้ใครผิดใครถูก รู้แต่ว่า คนมีความรุนแรงเก่งกว่า เป็นผู้ชนะ ความจริงจึงถูกปกปิดต่อไป คลุมเครือกันต่อไปอีก ไม่แพ้ไม่ชนะกันแบบอารยะซักที

● บัณฑิตครั้งนี้

จะมีรูปแบบต่างจากที่แล้วมาอย่างไร

ครั้งนี้เอาตามบอกแล้วว่า จะไม่ชนะกันด้วยความรุนแรง ชนะด้วยการฆ่าเขาได้ ทำร้ายทำลายเขาลงไปได้ นั่นคือผู้ชนะ คราวนี้จะไม่ใช่แบบนั้น เพราะมันจะจบกันด้วย ผู้สงบ-ผู้สุภาพ-ผู้ไม่ใช้ความรุนแรงได้ดีกว่าได้จริงกว่า จะเป็นผู้ชนะ ผู้มีคะแนนความผิดมาก แพ้ ผู้มีความถูกมาก ชนะ ซึ่งเป็นการประกาศความจริงชนิดหนึ่ง ให้รู้ว่า

ผู้ใช้ความรุนแรง ผู้ทำร้ายเขาจะเป็นผู้แพ้ ผู้สงบกว่า ไม่รุนแรงกว่าเป็นผู้ชนะ ซึ่งต้องใช้คะแนนแห่งมวลประชาชนเป็นประจักษ์ตามระบบประชาธิปไตย

นี่คือบทใหม่ของสงครามการต่อสู้ทางการเมืองครั้งนี้ที่กำลังเกิดอยู่ในประเทศไทย เป็นความเจริญที่ก้าวหน้ากว่าอารยะประเทศต่าง ๆ ในโลก ชนิดที่ยังไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนเลยที่เป็นการต่อสู้กันด้วย “อารยธรรม” แบบมีคุณลักษณะของโลกุตระ อันแสดงออกให้เห็นกันทั้งรูปธรรมและนามธรรมอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน จะมองกันออกว่าใครทำคะแนนอยู่ **แต่อย่าเพิ่งชะล่าใจนะ ก็ยังไม่แน่นอน ฝ่ายรัฐบาลอาจจะพลิกกลับชนะด้วยความรุนแรงก็ได้** ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นมันก็กลับไปอยู่อีกรอบเดิม ไม่มีอะไรใหม่ ทุกอย่างก็เข้าสู่วังวนเก่า ๆ ตามเดิม ขอยืนยันว่าตามเดิมเลย และสังคมนั้นก็ยังคงนับถือเอาผู้ใช้ความรุนแรงเป็นฮีโร่ ชัยชนะอย่างนั้นไม่ได้เป็นสิ่งใหม่ใช่ไหม ? สังคมนั้นก็ไม่ได้พัฒนาหรือเจริญขึ้นแต่อย่างใดเลย

แต่ถ้าความสงบ ความสุภาพชนะ ก็จะกลายเป็นฮีโร่ชนิดใหม่ เกิดเป็นพระเอกชนิดใหม่ขึ้นมา เป็นผลงานสงครามชนิดใหม่ ลูกเด็กเล็กแดงหรือใครต่อใคร ก็จะบันทึกลงไปว่านี่คือผู้ชนะ อย่างนี้คือการชนะชนิดใหม่ มันจะอธิบายความต่างไปจากที่เคยมีมา อย่างซับซ้อนลึกซึ้งเลย จะอธิบายถึงเหตุปัจจัย ถึงคุณค่าความดีว่าทำไมชนะ ชนะด้วยอะไร บรรดานักวิจัย นักศึกษาต่าง ๆ จะมาช่วยกันวิจัย ว่านี่คือบทบาทใหม่ การต่อสู้ทางการเมืองแบบใหม่ ที่น่าจะเกิดที่สุดในโลก เพราะเป็นความก้าวหน้าที่ชนะกันแบบโลกุตระแท้

ซึ่งแตกต่างออกนอกกรอบของความชนะแบบโลกียะไปคนละทิศแล้ว
ขณะนี้การต่อสู้คราวนี้มันดำเนินมาดีแล้ว เดินทางมาเรื่อย ๆ
ความพากเพียรในการต่อสู้มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าใครตาดี เห็นแล้ว หรือ
มีปฏิภาณปัญญาดี ๆ ย่อมมองออกว่า ผู้ชนะหรือว่าผู้ที่ได้แต่มัน
ได้แต่้มตรงที่ไปทำร้ายคนอื่นเขา หรือได้แต่้มตรงที่สุภาพ เรียบร้อย สงบ
เมตตา เกื้อกูล เอื้อเฟื้อ เจือจานกัน มีน้ำใจ ทนได้ ยอมให้ ใจกว้าง
มือภัย มีการแสดงคุณลักษณะพวกนี้ชัดเลยในฝ่ายที่ได้แต่้ม

พฤติกรรมอันนี้แสดงออกมาหลายวันจนเป็นเดือน และหลาย
เดือนมาแล้ว ก็ต้องอดทนกันอย่างมาก แต่แน่นอนมีความบกพร่องบ้าง
แม้ในฝ่ายที่ได้แต่้มอยู่เป็นธรรมชาติ นี่เป็นความจริงของสังคมที่เป็น
คุณสมบัติของมนุษย์ ที่กล้ำกลืนย่น พิสูจน์ความจริงอันนี้ ได้แสดงออก
จนปรากฏ อตมาว่าผู้ที่มีภูมิปัญญาฟังหรือว่าเห็น ตามที่อาตมาพูด
และเห็นความจริงที่ปรากฏอันนี้เกิดขึ้นอยู่ที่นี่ ก็น่าจะเข้าใจน่าจะเห็นดี
ด้วย มันเป็นเรื่องที่ดีมาก ที่วิเศษมาก

๑) แล้วจะจบอย่างไรให้สวยงาม ?

อาตมายังบอกไม่ได้นะตอนนี้ว่าจะจบอย่างสวยหรือไม่สวย
เพราะว่าการต่อสู้มันก็ยังดำเนินอยู่ มันก็จะเกิดเหตุปัจจัยต่าง ๆ โพล่
ออกมาเรื่อย ๆ อย่างที่อาตมาเคยอธิบายไว้ เรื่องมันก็จะดำเนินไป เรา
ไม่รู้หรือกว่ามันจะเป็นอย่างไร ตัวจบมันจะมีเหตุปัจจัยอะไรมาชี้ว่า
นี่ถึงขั้นสุดท้าย ตัดสินลงไป ผู้แพ้...แพ้ด้วยประเด็นอย่างนี้ แพ้ด้วย
เหตุการณ์อย่างนี้ แพ้ด้วยลักษณะอย่างนี้ ที่สุดจริง ๆ จะเป็นอย่างไร

อาตมาหายใจหรือเปล่านั้นไม่รู้ ถ้าเป็นอย่างที่อาตมาหายใจไว้สวยแน่ สวยวิเศษเลย แต่มันก็เกิดผลซึ่งชัดขึ้นมาเรื่อย ๆ อยู่นะ ตั้งแต่เริ่มต้น มาชุมนุมประท้วง ซึ่งก็มีผลคะแนนความผิด-ความถูก ความดี-ความไม่ดี ความควร-ความไม่ควร เกิดขึ้นมาแล้วตามลำดับ โดยปรากฏผลจากการตัดสินใจของศาลบ้าง ตัดสินชี้ชัดด้วยเหตุการณ์ที่แสดงจาก พฤติกรรมจริงบ้าง นี่คือการตัดสินส่วนหนึ่ง

อีกส่วนก็มวลของประชาชนที่ออกมารวมกลุ่มกัน พยายาม เกาะกลุ่มมาให้ได้เรื่อย ๆ ๆ ๆ เป็นมวลคะแนนเสียง เป็นมวลประชาชน นี่คือการขูขยสีกา ส่วนการตัดสินคดีต่าง ๆ นี่คือการตัสสปาปียสีกา ก็มี การตัดสินออกมาเรื่อย ๆ แล้วเป็นไง **คนผิดก็จะสร้างผิด ๆ อยู่เรื่อย ๆ คนโง่ก็จะทำโง่ ๆ อยู่เรื่อย ๆ** เป็นธรรมชาติของสัจจะ เขาก็สร้างคดี ขึ้นเองเรื่อย ๆ ๆ ๆ หรือคดีที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้วก็ต้องให้ศาลตัดสิน ออกมา ๆ ๆ คนชั่วจะทำชั่ว คนผิดจะทำผิด คนดีจะทำดี นี่คือการสัจจะ สิ่งเหล่านี้แหละจะเป็นคะแนน หรือจะเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่การจบ

ซึ่งจะพ่ายแพ้ด้วยความไม่ดีตามสัจจะความจริง จะพ่ายแพ้ เพราะทำความรุนแรง-ทำความไม่สงบ ผู้ชนะจะไม่ชนะด้วยการ ฆ่าแกง ด้วยอำนาจมืดอำนาจป็น ด้วยอำนาจตีรันฟันแทง ด้วยเรี่ยวแรง เหมือนสัตว์เดรัจฉาน เหมือนสมัยโบราณที่ยังป่าเถื่อนอยู่ นี่มันสมัยใหม่ แล้ว ยุคใหม่แล้ว เพราะฉะนั้น มันจึงจะจบด้วยการชนะอย่างผู้ดี ผู้มีปัญญาที่เห็นความจริงจะช่วยกันตัดสิน ปัญญาของผู้มีหน้าที่ พิพากษา และปัญญาของประชาชนก็ช่วยกันตัดสินเองด้วย

จึงขอให้มวลมหาประชาชนผู้ที่ปฏิบัติความดีความถูกต้อง

ยื่นหยัดยืนยันไว้เลย พิสูจน์กันให้มันรู้กันซะทีว่าอำนาจธรรมะนี้มัน
จะต้องชนะอธรรม ความสงบเรียบร้อย เมตตาเกื้อกูล ไม่ไปทำร้ายทำลาย
ใคร มีแต่จิตใจดี ทนเอา ยอมให้ ใจกว้าง มีอภัย ดูสิ่งเหล่านี้เป็น
ธรรมะ มันจะชนะอธรรมได้จริงมั๊ย ? แหม...มันน่าลุ้น ! และมันก็ได้
ลุ้นกันมาอยู่เรื่อย ๆ ขณะนี้ได้ลุ้นกันมา ๆ ๆ ความสวยงามของผลก็
เกิดให้เราเห็นมาตามลำดับนี้

อาตมาว่า มนุษยชาติไม่โง่เง่าจนกระทั่งไม่รู้จักสัจจะ-อสังจะ
ธรรมะ-อธรรม คงไม่ถึงขั้นขนาดนั้น ถ้าถึงสมัยกสิยุคนั้นแน่นอนคน
จะไม่มีปัญญารู้จักธรรมะหรืออธรรม จะไปหลงอธรรมซะเยอะ มันจึง
เกิดลึกลับ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้นนั้น อาตมายังมีความหวังและยังมั่นใจ
อยู่ว่า ธรรมะจะชนะอธรรม นะ มาเถอะ...มาร่วมมือกัน มาศึกษากัน
จริง ๆ แล้วพัฒนาขึ้นไปให้ได้ อาตมาเห็นว่าสงครามครั้งนี้มันมีผลที่
ปรากฏสวยงามจริง ๆ จนถึงปัจจุบันนี้ ความจบยังไม่ถึงที่สุดที่จะแสดง
ตัวให้เราเห็นเท่านั้น ก็ต้องทำไป รอดูไป ความจบนั้นว่าจะเป็นอย่างไรมี
มี “สันติ-อหิงสา” ได้สวยงามแค่ไหน ?

ในประเด็น **สันติ-อหิงสา** นี้ลึกซึ้ง อาตมาอธิบายไปหลาย
คราวแล้วว่า การต่อสู้คราวนี้เป็นการต่อสู้ทั้งดงาม เป็นการต่อสู้แบบ
สงครามของสังคมสมัยใหม่ มันข้ามเขต พันมิติเก่า พลิกสู่มิติใหม่
ที่ผู้ชนะคือผู้รุนแรง ผู้ทำร้ายเขาได้ กระทั่งเขา เขี้ยบบอกเขาได้
จนกระทั่งเขาไม่มีทางสู้ คนไม่มีทางสู้ด้วยเรี่ยวด้วยแรงด้วยถูกกระทับ
แอ้งแม่งลงไป คนนั้นแพ้ คนกระทับเขาได้...ชนะ นั่นเป็นสมัยเก่า
มันโบราณ ความคิดเก่า ๆ ไม่เจริญ ยังต่ำยังเลว ที่นับถือกันว่าคน

ทำร้ายเขาได้...ชนะ

เพราะฉะนั้น คนที่สงบ ไม่ทำร้ายได้ ดีที่สุด แม้โดนทำร้ายก็ไม่ทำร้ายตอบ คนนี้ชนะ คนทำร้ายเขา...แพ้! ฟังความนี้ให้ดี ถูกต้องไหม สมควรมั๊ย นี่เราเป็นมนุษย์อาริยะ ที่เจริญจริง เพราะฉะนั้นความเข้าใจในความเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐ เข้าใจกันแล้ว ตัวอย่างที่เกิดขึ้นคราวนี้ เราได้ต่อสู้กันมาด้วยความสงบ สันติ อหิงสาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้สวยงามมาตลอด ผู้ทำความรุนแรงมาจึงแพ้มาตลอด ตั้งแต่ครั้งคุณทักษิณ มาถึงคุณสมัคร มาจนกระทั่งคุณสมชาย เขาทำความรุนแรงหลายแบบ

เหมือนที่ น.ส.พมดิชนลงข่าวพาดหัววันที่ ๘ ตุลาคม '๕๑ ว่า

ทหารออกมาช่วยตำรวจ เพราะว่าควบคุมความวุ่นวายไม่ได้จริง ๆ นั่น ทหารควรออกมาช่วยประชาชน ควบคุมตำรวจ ไม่ใช่ออกมาช่วยตำรวจควบคุมประชาชน ที่ควรควบคุมจริงนั้นไม่ใช่ประชาชน ประชาชนเขาควบคุมของเขาได้อยู่แล้ว เขาสันติแล้ว เขาอหิงสา แต่คนที่ก่อความวุ่นวายอยู่จริง ก่อความรุนแรงจริง โกงหกหลบเลี่ยงอยู่ไม่หยุดนั่นนะ คือ ตำรวจ คุณไปควบคุมตำรวจสิ ไม่ใช่ไปช่วยตำรวจให้มาควบคุมประชาชนอีกทีหนึ่ง นี่คือนัยที่พูดให้เห็นชัดเจนว่าตอนนี้เราต้องหมั่นสมองให้ทันสมัยนะ ไม่ใช่สมัยเก่า ๆ แล้ว จะต้องทำความเข้าใจให้ดี ๆ ว่า ตอนนี้อะไรเกิดขึ้นในเมืองไทย

สงครามสังคม ที่ “สันติ-อหิงสา” ตอนนี้นั้นกำลังเกิดขึ้น เป็นมิติใหม่ ต้องใช้ “ปฏิภาณวิวัฒน์” (ปฏิภาณ+อวิวัฒน์) คือ มันมี

การอภิวัฒน์ คือ ความเจริญที่ประเสริฐ ความงอกงามที่วิเศษ เพราะฉะนั้น ปฏิภาณภิวัฒน์ จึงหมายถึง ความเจริญที่ประเสริฐของ ปฏิภาณหรือของความรู้ไหวพริบ ความงอกงามที่วิเศษแห่งความรู้ไหวพริบกำลังเกิดกำลังดำเนินขึ้นในสังคม ต้องศึกษาต้องติดตามให้เกิด ปฏิภาณอย่างนี้ ถ้าใครไม่รู้วิธีไหนก็เห็น ไม่ศึกษาอย่างสัมมาทิฐิ ก็จะไม่มีความรู้ในสิ่งประเสริฐหรืออย่างวิเศษ ที่สามารถรู้โลกุทธะบรรลุธรรมโลกุทธะ คนนั้นยังไม่ทันสมัย คนนั้นยังไม่ก้าวหน้าเข้าสู่การเมืองใหม่

และจะต้องเจริญเรียนรู้ควบคู่ไปในทาง “อารยวิทยา” คือจะต้องมีความรู้ในเรื่องของความประเสริฐของมนุษย์ ต้องมีความรู้ในเรื่องของภูมิธรรมอันวิเศษของมนุษย์ เพราะฉะนั้นการชนะในขณะนี้นั้นเป็นการชนะด้วย...

๑. จะต้องชนะกันด้วยความถูกความผิดที่เป็นความจริงอย่างลึกซึ้ง ความจริงของสังคมนุษยชาติที่วิเศษ ซึ่งมีปัญญาตัดสินใจได้ว่าคนไม่ใช่เดรัจฉาน และไม่ใช่คนโบราณเถื่อน ๆ ที่เอาเรี่ยวเอาแรงทำสงครามรบราภักันต่อสู้กัน กัดขี้นแข้งให้เขาแพ้ จนต่อสู้ไม่ไหวแล้วได้ เป็นผู้ชนะ ไม่ใช่แล้ว นั่นมันเท่ากับเดรัจฉานปฏิบัติ เราไม่เอาแล้ว เรี่ยวแรงแบบเดรัจฉานที่ทำกันอย่างนั้นมาตัดสิน เราต้องประเสริฐกว่านั้น และใช้ความจริงความถูกความผิดมาตัดสิน อย่างที่ได้อธิบายมาแล้ว

๒. ด้านตุลาการภิวัฒน์ ก็มีการตัดสินกัน คนโง่ก็จะทำสิ่งโง่ คนชั่วจะทำสิ่งชั่ว มันไม่หยุดหยอก เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นนี้ คนชั่ว

ก็จะทำสิ่งชั่วขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็จะมีการฟ้องร้องเมื่อเข้าสู่ศาลตุลาการ ก็ตัดสินไป ๆ เขาไม่หยุดง่าย ๆ หรือคนชั่ว-คนโง่ จริง ๆ เขาก็จะยัง ทำความชั่ว ทำสิ่งโง่ไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้น ฝ่ายตุลาการก็จะตัดสิน ไปเรื่อย ๆ ใครทำผิดใครทำถูก คนชั่วยอมทำผิดแน่นอน คนโง่ยอม ทำผิดแน่นอน คนฉลาด คนดีคนมีภูมิปัญญาที่แท้จริงก็จะทำสิ่งที่ถูก มันจะตัดสินชี้ชัดกันจริง ๆ จะมีข้อมูลหลักฐานการประพฤติปฏิบัติ เปิดโปงต่อไปเรื่อย ๆ

จึงจะต้อง “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ช่วยกันไขความจริง ออกมาให้มาก ๆ หหมด ๆ”

เพราะฉะนั้น ๑. **ตุลาการภิวัตน์** ก็จะเกิดคะแนนของความ ถูกต้อง และจะชนะกันด้วยคะแนนความถูก คนถูกก็จะต้องชนะ คน ผิดก็ต้องแพ้ หรือคนดีก็ต้องชนะ คนชั่วก็ต้องแพ้ เก็บคะแนนกันไป

๒. ประเด็นของประชาธิปไตย คือ **ประชาธิปไตย** จะมี ประชาชาติ จะมีคะแนนของประชาชนเป็นมติ ซึ่งเกิด **ปฏิธานภิวัตน์** อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว เกิดความรู้พัฒนาไปหาพริบ มีความงอกงามที่ วิเศษแห่งความรู้ที่เป็นไปหาพริบ ประชาชนเกิดไปหาพริบจากการซึมซับ ก็มี เกิดไปหาพริบจากการศึกษา ในเหตุการณ์ ในปรากฏการณ์ ในสื่อสาร ก็มี เพราะได้กระทบสัมผัสได้เรียนรู้เข้าไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ มีข้อมูลจาก ความจริงที่ปรากฏให้เห็น กระจะกระจ่าง เขามีอิสรเสรีภาพในการรับรู้ ในการแสดงความเห็น ตามหลักของประชาธิปไตย เขาก็วินิจฉัยตัดสิน เกิดปฏิธานปัญญาขึ้นมาว่า อ้อ... อันนี้ถูกแน่นอน เสร็จแล้วก็ตัดสินได้ จะช่วยใคร จะเข้าข้างใคร ให้เป็นน้ำหนักรวมมวลชน สมทบกันรวม

กันขึ้นมาเรื่อย ๆ โดยเลือกข้าง...เลิกทำตัว “เป็นกลาง” ตามที่มีฉันทิภูจิ เพราะเข้าใจผิดว่า “เป็นกลางนั้นไม่เข้าข้างใคร” ที่จะอึด-พะอมมานานได้ซะที

เพราะฉะนั้น การชุมนุมยืดเยื้อยาวนานจนถึงขนาดนี้ คนถามนักถามหนาว่า มันจะจบลงอย่างไร ตรงไหน แหม...อาตมาเห็นใจนะ ตรงนี้ เห็นใจมากกับสิ่งที่อยากจะรู้กันว่าจะจบอย่างไร ตรงไหน คำตอบของอาตมา มีอย่างนี้

คำตอบในเรื่องแรก ทุกคนต้องติดตามอย่ากระพริบตา แล้วทุกคนช่วยกันปฏิบัติตามสิ่งที่เหมาะที่ควรให้มากขึ้น นี่ต้องร่วมแรงร่วมใจ ศึกษาตามติด และร่วมไม้ร่วมมือ อย่างที่ออกมาชุมนุมกันนี้เป็นต้น ต้องทำกันให้หนัก มีงานอะไรที่คุณช่วยได้

เช่น เป็นทนาย ก็ช่วยเดินเรื่องทางตุลาการเพื่อให้มีการตัดสินความกันออกมา นี่คือ ตุลาการภิวัตน์ ช่วยกันทำให้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ การช่วยกันทำ จะก่อให้เกิดผลดี สะสมคะแนนไปเรื่อย ๆ **ที่สุดก็จะถึงจุดจบ**

คำตอบในเรื่องต่อมา ขณะนี้ก็คงจะรู้แล้วว่า ผู้ชนะคือผู้ที่ไม่รุนแรง หรือคนที่ดี คนแพ้คือคนผิดหรือคนชั่ว ดังนั้นต้องช่วยกันทำตนให้เป็นคะแนนที่จะสะสมเข้าไปให้มาก ๆ ๆ ๆ นี่ก็ตุลาการภิวัตน์

อีกเรื่อง คือ ประชาภิวัตน์ มวลประชาชนที่จะเป็นคะแนนเสียงและไม่ใช่เป็นการให้คะแนนเสียงเลือกตั้งในคูหาหย่อนบัตรลงกล่องเท่านั้น แต่เป็นการแสดงตัวบุคคลออกมาให้นับหัวได้เลย มาร่วมก่อเกิดเหตุการณ์ แสดงปรากฏการณ์จริง มวลประชาชนมานี้ ร้อยกว่าวัน

แล้วนี่ ยังมีเกิดเหตุการณ์ตุลาเถื่อนในครั้งนี้ คนก็ยังเกิด *ปฏิภาณกิวัณน์* มากขึ้น ๆ ๆ ๆ มีปัญญาเข้าใจมากขึ้น ก็เลยยิ่งมาร่วม ๆ ๆ ๆ เป็นอิสรเสรีภาพของแต่ละคน เป็นระบอบประชาธิปไตยที่สวยงามมากเลย เรียกร้อย สันติ นี่เป็นมิติใหม่ของโลกแล้ว

เพราะฉะนั้น การเมืองไทยที่กำลังเกิดสงครามสังคมในขณะนี้มันจะพิสูจน์ความจริง ตามที่กล่าวมานั้น มันจะตัดสินกันอย่างไร? จะตัดสินกันได้ก็ต่อเมื่อ... *ตุลาการกิวัณน์* นับคะแนนความถูกความผิดนั้นอย่างหนึ่ง เมื่อมีมากพอก็ชนะคะแนน สอง ตัดสินด้วยมวลประชาชนที่ยืนหยัดยืนยันขึ้นมาเรื่อย ๆ ๆ ๆ เมื่อมันมากถึงขนาดหนึ่ง คนก็ต้องจำนน โดยเฉพาะระบอบประชาธิปไตยนี่เป็นตัวแท้เลย ตอนนี้นักยังไม่เข้าใจเพราะมันเป็นเรื่องใหม่ ไม่ใช่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น เป็นเรื่องใหม่ของโลกเลย เพราะทุกที่มันมีแต่ตัดสินแพ้-ชนะ ด้วยการตีกัน ทะเลาะกัน แล้วก็ฆ่ากัน ชนะกันแบบว่าคนนี้มีอำนาจมีเรียวมี่แรง ชนะทุกที นั่นหนึ่ง สองชนะกันแบบกลบเกลื่อนกันไป ประนีประนอมกันไป ไม่ได้ตัดสินเด็ดขาดด้วยสัจจะจึงไม่จบอย่างชัดแท้ ไม่ได้ขาด ไม่สมบูรณ์แบบ แต่ครั้งนี้มันจะจบสมบูรณ์แบบ เพราะจำนนต่อ

๑. ใครถูกใครผิดแน่แท้ มีคะแนนอย่างสมบูรณ์ ชนะอย่างชัดเจน ความถูก คนถูก คนดี ชนะ

๒. คะแนนเสียงของมวลประชาชนจริง ๆ ทั้งที่มาร่วมกัน ชุมนุม ทั้งที่แสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นพ้อยกแมยัก เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้แสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ อีกมากมายที่สื่อแสดงให้เห็น

เห็นเป็นคะแนนเสียงได้ กระทั่งมีคะแนนถึงขั้นหนึ่ง ซึ่งตอบไม่ได้ว่า
อยู่ตรงจุดไหน ที่จะมีผลตัดสิน ก็ให้มวลประชาชนนี้แหละออกมา
ช่วยกันแสดงหรือกดดัน ช่วยกัน ๆ ๆ ๆ จนกว่าคะแนนมวลจะ
มาก ๆ ๆ ๆ พอจนกระทั่งเขาจำนน คือ มากันเป็นแสนเป็นล้านแล้ว
ก็อยู่กันทั้งล้าน อยู่ปรากฏตัวเป็นแสนเป็นล้านนี้แหละ ยืนยัน
กันหลาย ๆ วันติดต่อกัน เต็มถนนไปหมด อาตมาว่าจำนนแน่จริง ๆ
มาเป็นแสนเป็นล้าน ถ้าถึงล้านคนขึ้นนะ คนมันจะเต็มถนนราชดำเนิน
ไปหมดเลย มันจะล้นหลามไปจนกระทั่ง มันจะเกิดปฏิกิริยาเอง ถ้า
ไม่เชื่อมาลองดูสิ รับรองไม่จำนนก็ให้มันรู้กันไป

ทางคู่ต่อสู้ก็จะยอมจำนน จนบอกว่า เออ... แพ้วะ ! เพราะ
คะแนนเสียงประชาชนมันมากจริง ๆ จนเขาต้องยอมเองนั่นแหละ

โอโฮ ! การชุมนุมคราวนี้หนักกว่าปี'๕๘ มาก เพราะอยู่กัน
ติดต่อกันไม่มีหยุดไม่มีพักกันเลย สื่อสารถ่ายทอดโทรทัศน์ก็ติดต่อกัน
ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ไม่ได้เว้นแม้แต่วันเดียว ๑๕๐ กว่าวันแล้ว ก็ปรากฏ
ว่าผู้คนเข้าใจเพิ่ม ๆ ๆ ๆ ตั้งแต่ประชาชนธรรมดาเป็นแม่ค้าแม่ขาย
ชาวไร่ชาวนา คนทำมาหากินสามัญปกติธรรมดา ๆ จนกระทั่งถึงขั้น
เป็นคนระดับกลาง มาช่วยกัน ทั้งออกมาเป็นตัวบุคคล ทั้งส่งเสียง
ให้ทุรนรอน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในการชุมนุมครั้งนี้ แม้รัฐบาลจะ
ดูถูกดูแคลนว่าแค่หยิบมือเดียว มันร้อน มันเหนียว มันหนัก มันลำบาก
เดี๋ยวมันก็เลิกรา คนไม่เอาหรอก เขาคิดไม่ถึงว่ายังมีคนรักชาติ รัก
ประเทศ พร้อมที่จะต่อสู้เพื่อประเทศชาติ เพื่อความถูกต้อง เขาไม่คิด
ว่าคนไทยจะมีจิตวิญญาณขนาดนี้ เขาจะถูกประชาชนคนไทยมากไป

ที่ไปไหนได้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ มาจนถึงวันนี้ ไม่ได้เป็น
ดังที่คณะกรรมการควบคุมดูแลคนหายยื่นเอาไว้

คณะชุมนุมคราวนี้ มีการตั้งข้อสังเกตแต่แรก ๆ ว่า มีแต่คนแก่
เด็ก ๆ วัยรุ่นหายไปไหน นักเรียน นักศึกษาหายไปไหน ถึงวันนี้ก็
ออกมากันแล้ว มาพีนึกกำลังกันดำเนินบทบาท แม้แต่กลุ่มสหภาพ
แรงงานต่าง ๆ ก็พากันออกมา ประชาชนนั้นก็มากันก่อนแล้ว แม้แต่
กลุ่มราชินีกุลก็มีมาแล้ว ยังเหลือที่จะออกมาปรากฏตัวเด่นชัดเป็นมวล
เป็นหมู่ ก็คือกลุ่มนักวิชาการ กลุ่มข้าราชการ ถ้ามีมวลนักวิชาการ หรือ
มวลครูอาจารย์ มวลข้าราชการออกมาแสดงตัวเหมือนอย่างของเด็ก ๆ
เขามาจับหมู่จับกลุ่ม เหมือนอย่างกับกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ จากภาคนั้น
ภาคนี้ จากจังหวัดนั้นจังหวัดนี้ มากันให้เป็นการหมู่ที่เห็นเด่นชัดเลย
ประกาศตัวตนให้รู้กันโจ่งแจ้งเลย

ถ้าพากันออกมาทั้งกลุ่มข้าราชการ นักวิชาการ ต่อท้ายด้วย
กลุ่มตำรวจ ทหาร ไม่ต้องเอาอาวุธมานะ เก็บไว้ให้หมด เราไม่ต้องการ
และไม่จำเป็นต้องใช้ มาเป็นมวลพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
มาแสดงตัวว่า เราเป็นมวลของประชาชน เราเป็นประชาชนคนหนึ่ง
แม้จะมีอาชีพทหาร อาชีพตำรวจก็ตาม เราก็คือประชาชน ที่ออกมา
แสดงอภิปไตยของความเป็นประชาชน มาลงคะแนนความเป็นประชาชน
แท้ ๆ ให้แก่ประชาชน แสดง “ประชามติ” นี่คือประชาชน ! ก็จะมี
คะแนนเสียงชนะ เมื่อนั้น จบ ! จบแน่นอน เมื่อถึงเวลาที่มีประชาชน
ทุกหมู่เหล่าออกมายืนยันแสดงประชามติมากเพียงพอ

เพราะฉะนั้นความจริงอันนี้จะปรากฏแก่โลก ขอให้มาช่วยกัน

สร้างสงครามสันตภิวัตน์ ช่วยกันหน่อย ให้เกิดเห็นปรากฏการณ์ใน
โลก จะได้เป็นตัวอย่างของโลก ไทยเราที่เกิดก่อน ให้บันทึกใน
ประวัติศาสตร์โลกว่า การต่อสู้ทางการเมือง ล้มล้างคณะบริหารให้เกิดขึ้น
ได้ด้วยสันติ โอ้โฮ...มันจะสวยอะไรขนาดนั้น

เพราะชนะกันด้วยความถูกต้อง-ความผิด ความไม่รุนแรง
ความสงบ ไม่ใช่ต้องเข่นฆ่า แต่เอาเถอะ...สำหรับครั้งนี้มันก็ครั้งแรก
มันอาจจะขาดตกบกพร่องมี เกิดความไม่หิริ ไม่โอตตปปะะ มันก็ต้อง
มีอะไรแรง ๆ ไปบ้าง เสียชีวิตบ้าง ต้องเจ็บตัวอะไรบ้างจากนี้ไป
อนาคตถ้ารู้กันแล้ว ความละอาย หิริโอตตปปะะจะเกิดขึ้นมาก จนไม่กล้า
ทำรุนแรง มันจะเกิดการเรียนรู้ เกิดพัฒนาการของสังคมมนุษยชาติ
ขึ้นไปเรื่อย ๆ ๆ ๆ

เพราะฉะนั้น คราวนี้ ช่วยกันหน่อย ให้มันเกิดความจบ ให้มัน
เกิดความชนะ-แพ้กันอย่างสันตภิวัตน์ อย่างสันติ อย่างสวยงาม โดย
มีหลักการตัดสินใจอย่างที่อาตมาว่านี่ อยากจะกำชับกำชาว่า อย่าปลุกเร้า
ทำให้เกิดความรุนแรง อย่าพยายามยั่วยุกันให้เกิดความรุนแรง แม้ทาง
พันธมิตรฯ นี้ก็ตาม อันนี้ขอเถอะ อย่าพยายามยั่วยุให้เกิดความรุนแรง
เราทำสวยงามมาถึงขั้นนี้แล้ว อีกไม่กี่ก้าว ไม่กี่เมตร จะถึงฝั่งแล้ว จะ
ถึงที่หมายแล้ว อย่าทำให้เรือล่มตอนใกล้ฝั่ง ช่วยกันทำให้ดี ๆ ทำให้
จริง ๆ “**ทนอีกนิดเถอะน้า**” นี่ชื่อนวนิยายของพ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์
และ “**เข็ดจริง ๆ ให้คืนตาย**” นี่ก็เป็นชื่อนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของ
เขาเหมือนกัน หัวือหาดีมาก

เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่ง..เข็ดจริง ๆ ให้คืนตาย...ทนอีกนิด

เถอะนำ !

ศาสตร์ และศิลป์ในการแสดงออก ไม่ว่าจะพูด จะแสดง ทำทางมันไม่ต้องหยาบก็ได้ ไม่ต้องดำก็ได้ หยาบและดำนี่คือความรุนแรงนะ ใช้ศาสตร์ใช้ศิลป์กันให้แจ่ม ๆ เถอะ ศิลป์ก็คือการประกอบนัจจะ คีตะ วาทิตะ แสดงท่าทาง สร้างลุ่มเสียง ใช้สำเนียงผสมผสานให้ชวนชม

ศาสตร์คือความรู้ที่ใช้ความรู้ผสมผสานสี่ออกมาให้เป็นศิลป์ก็สามารถดึงคนฟังให้ตรึงอยู่กับที่ อย่างคุณสุริยะใส อ.ปราโมทย์ นาคทรรพ อ.เจิมศักดิ์ หรือท่านทูตหลายท่าน นายทหารหลายท่าน เป็นต้น จะเสียดังเท่าไรไม่มีปัญหาถ้าคอไม่เจ็บ ไม่ว่ากัน แต่อย่าหยาบคาย อย่าดำนี่แหละสำคัญ

● จบกันอย่างไร ? ส่งท้ายเสียที

ขณะนี้... เป็นธรรมชาติธรรมะสงครามแท้ ๆ เพราะว่าเป็นสงครามที่แข่งกันระหว่างธรรมะกับอธรรม คะแนนที่จะเก็บมาพิสูจน์กันก็ได้มาจาก ๒ ทาง คือ **ตุลาการภิวัตน์** และ **ประชาธิปไตย** ตุลาการภิวัตน์ก็คือการเก็บคะแนนจากการตัดสินอะไรเป็นธรรมะ อะไรเป็นอธรรม อะไรดี อะไรชั่ว อะไรถูก อะไรผิด อะไรควร อะไรไม่ควร ตามสัจจะเลย

การให้คะแนนนี้ไม่ใช่ให้เฉพาะศาลนะ คะแนนถูก คะแนนผิด คะแนนชั่ว คะแนนดี ประชาชนเองก็ให้คะแนน และแสดงออกมา ยกตัวอย่าง ที่...นายกฯ ไปตรวจงานที่ TOT เมื่อวานนี้ (๒๒ ต.ค.

'๕๑) ถูกพนักงานและพันธมิตรฯ ใช้มือตบ ปรบไล่เป็นร้อย ๆ คน ซึ่งเป็นไปโดยธรรมชาติ พวกมันส่งเสียงร้องตะโกนขู่ว่า แรงหน่อยก็ใช้ขวด ใช้รองเท้าเตะขว้างบ้าง เมื่อโดนหน่วยคุ้มกันนายกฯ กระทุ้งกระแทกเอา ถึงขั้นควักปืนออกมา ก็เป็นธรรมดาบางคนก็ห้ามจิตใจไม่อยู่ แต่ทั้งนั้น ๆ ล้วนคือองค์ประกอบแห่งการแสดงออก ที่รวมกันขึ้นเป็นเครื่องชี้ให้เห็นน้ำหนักของการขับไล่ นายกฯ คนนี้

ซึ่งจัดอยู่ในการแสดงปฏิกิริยาของคนเจริญ ไม่ได้รุนแรงฆ่าแกง ทบตี ทำร้ายเป็นเรื่องเป็นราว เพียงแต่กดดัน หรือแสดงออกให้เห็นว่าฉันไม่ชอบเธอนะ เธอผิวดนะ คือการให้คะแนนแก่ฝ่ายธรรมะตอนนี้เกิดคลื่นมือตบไปทั่วประเทศเลย ทั้งทำเป็นกลุ่ม และแม่คนเดียว เหตุการณ์เหล่านี้ก็จะเกิดสึนามิตบาทให้ตัดสินว่าฝ่ายไหนดี ฝ่ายไหนชั่ว ฝ่ายไหนถูกต้อง ฝ่ายไหนผิด สมัยนี้โลกาภิวัตน์ ประชาชนทั่วโลกก็จะรับรู้รับเห็นทั้งภาพทั้งเสียงทั้งสดทั้งแห้ง ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เห็นชัดเจน ประชาชนเหล่านั้นก็จะใช้วิจารณญาณของเขา ให้คะแนนตัดสินในจิตวิญญาณตามภูมิธรรมของแต่ละคน ยิ่งเหตุการณ์ไหนคนส่วนใหญ่ของโลกรับรู้เห็นพร้อมต้องกันว่าสิ่งนี้มันผิด ก็จะเป็นคะแนนธรรมชาติของสังขรณ์ที่จะเกิด

สงครามคราวนี้ยาวนานมาถึง ๕ เดือนแล้ว (เริ่ม ๒๕ พ.ค.'๕๑) ได้เกิดพลังงานอันนี้ลงไปสู่คนทั้งในและนอกประเทศ กระจายไปกับข่าว ไปกับบทความ ไปกับบทวิจารณ์ต่าง ๆ ไปกับคนสู่คน ไปกับสื่อสารพัด ให้ประชาคนในและนอกประเทศรับรู้รับทราบ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นคะแนนด้วย แม้ชาวต่างประเทศเขาที่รับรู้ ก็เป็นคะแนนแห่งสังข

ฝ่ายใดได้คะแนน จะเป็นบวก หรือเป็นลบ ก็ล้วนคือการตัดสินใจช่วย เป็น**ตุลาการ**พัฒนาอย่างแท้จริงอยู่ในตัว เชื่อใหม่ว่าพลังงานแห่งความ รับรู้ทางจิตวิญญาณดังว่านี้มีจริง และสามารถถอดออกฤทธิ์ออกเดชตัดสินใจ ได้ด้วย

ที่นี้พลังมวลชนอีกฝ่าย เป็น**ประชาธิปไตย**ของอีกฝ่ายหนึ่ง ก็แสดงมวลเหมือนกัน แต่มันไม่ใช่มวลชนอิสระ มันแฝงการหลอกลวง แฝงการจ้าง แฝงการบังคับ ไม่แน่ชัดว่ามาด้วยความสมัครใจจริง หรือเปล่า เป็นมวลชนที่มาโดยไม่บริสุทธิ์ มีหลักฐานซึ่งบ่งยืนยัน ความไม่บริสุทธิ์มากมาย เช่น พระภิกษุที่ได้รับนิมนต์มาแสดงมวล ในงานที่ลานพระรูปฯ วานนี้ เจตนาเอามาไว้ข้าง ๆ กับพันธมิตรฯ ด้วยนะ เจตนาที่ไม่ซื่อแล้ว และภิกษุที่มานั้นแหละท่านก็มาพบพวก เราบอกว่าท่านถูกหลอกลวง นึกว่าจะให้มาเทศน์ แต่กลับมานั่งฟัง คุณสล้าง บุณนาค ปราศรัย นี่เป็นแผน เห็นมัย แดมเกิดวิปริตฟ้าฝน ถล่มอีก เต็นท์พังล้มฟ้าตกลงมาทับรถของคุณสล้าง นี่ก็เป็นคะแนนเสียง ที่เกิดโดยเหตุการณ์

คุณเปลว สีเงิน ก็เขียนวิจารณ์คำนวณว่านิมนต์พระมาเป็น หมื่น ๆ รูป แล้วต้องจ่ายองค์ละเท่าไร ไหนจะค่ารถเดินทาง ค่าเก้าอี้ ค่าจัดเวที เป็นหมื่น ๆ ตัว รวมแล้วต้องจ่ายเท่าไร ไม่รู้ที่ล้านบาทเป็นการลงทุนที่สูง ต่างกับฝ่ายพันธมิตรฯ ที่มากันเอง จ่ายเอง มีพ่อยก แม่ยกช่วยกัน แม้คนที่มาร่วมชุมนุมนี้ก็เลี้ยงดูกันจนอ้วนไปหมดแล้ว

เรื่องคนเจ็บจากเหตุการณ์ ๗ ต.ค. ก็ไม่ได้ไปเรียไร เพียงแต่ บอกบุญไปเท่านั้น น่าใจ จิตวิญญาณใครต่อใคร ที่มองไม่เห็นตัว

เป็นคะแนนของจิตวิญญาณ ส่งมาได้ถึง ๓๐ กว่าล้าน เพียงไม่กี่วัน เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องแสดงบอกถึงการให้คะแนนของธรรมชาติหรือของธรรม หรือฝ่ายหนึ่งกับอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งสิ้น *

นี่เป็นเครื่องชี้บ่งถึงคะแนนของสิ่งที่ไม่เห็นตัวตน แต่มีบอกความจริงอยู่ในนี้ ที่พอที่จะอธิบายถึงได้ คุณฟังแล้วก็เข้าใจ อตมาก็อบอุ่นใจที่คุณพิภพจะบริหารเงินนี้ให้ดี โปร่งใส จะแจกให้หมดตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคให้คนเจ็บ ไม้ให้เหลือแม่สตางค์แดงเดียว ยิ่งบริสุทธิสะอาดเท่าไร ธรรมาธรรมะสงครามนี้ก็ยิ่งงามเท่านั้น คุณพิภพก็ทำงานเพื่อมนุษยชาติ ไม่ได้เบียดเบียน รายได้ตอบแทนอะไรเลย

อตมาหยาบเรื่องง่าย ๆ มาอธิบายมาชี้ให้เห็นพลังต่าง ๆ ได้ พลังกุศลมาเป็นเครื่องแสดง พลังอกุศลก็แสดงเหมือนกัน มาถึงวันนี้ที่แสดงออกแต่ละเรื่องแต่ละอย่างตั้งแต่ตุลาการโดยตรง ทั้งประชาชน

* นายพิภพ ธงไชย ขึ้นเวทีปราศรัยที่ทำเนียบรัฐบาล (เมื่อ ๒๒ ต.ค.) โดยกล่าวถึงความมีน้ำใจอันแสนงดงามของผู้ที่เข้าร่วมชุมนุมที่ทำเนียบฯ ว่า

“ผู้บาดเจ็บที่อยู่โรงพยาบาลทุกคนบอกว่า ถ้าหายจากอาการบาดเจ็บแล้วจะรีบกลับมาร่วมชุมนุมต่อที่ทำเนียบฯ ส่วนเจ้จู้ เห็นผู้บาดเจ็บแล้วกลัวว่าจะไม่ได้รับข่าวสาร เลยไปซื้อวิทยุให้แกผู้บาดเจ็บเพื่อจะได้ติดตามข่าวสารอย่างใกล้ชิด ที่สำคัญสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้พระราชทานกระเช้าดอกไม้ และผลไม้ให้กับคนเจ็บที่โรงพยาบาลกลาง ขอพระองค์ทรงพระเจริญ” นายพิภพ กล่าว

ส่วนเงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ และเสียชีวิตนั้น นายพิภพ กล่าวว่า ยอดเงินบริจาครวมทั้งสิ้น ๓๔,๐๓๔,๑๘๗.๖๑ บาท โดยทีมงานของตน ได้ตระเวนเยี่ยมคนเจ็บ โดยจะแบ่งการจ่ายเงินเป็น ๓ ช่วง ซึ่งรวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๒๓,๐๖๖,๐๐๐ บาท รวมทั้งจะมอบทุนการศึกษา และจัดเป็นเงินทุนเพื่อประกอบอาชีพ ซึ่งจะเหลือเงินอยู่อีกประมาณ ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ เราก็จะมาดูว่ากรณีใดที่เราจะต้องจ่ายระยะยาว และจากวันเกิดเหตุเพียง ๑๐ กว่าวัน กลับได้รับเงินบริจาคมากขนาดนี้ จึงถือเป็นความมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง เพราะมีการรวมน้ำใจครั้งใหญ่ที่สุดของประเทศไทย

ให้คะแนน ทั้งในและต่างประเทศ แม้แต่พลังจิตวิญญาณที่แสดงออกเป็นรูปธรรม หรือไม่แสดงตัวก็แล้วแต่ สิ่งเหล่านี้เป็นพลังกุศลหรือพลังธรรมะ แน่นอนฝ่ายอธรรมก็มี เป็นทางเลือกของประชาชน ตามแต่ใครจะเข้าใจเห็นดีเห็นด้วย เป็นประชาภิวัฒน์ ประชาชนให้คะแนนผิด-ถูก ก็จะผสมอยู่ในเรื่องราว บทบาท เหตุการณ์ พฤติกรรม เหล่านี้ด้วย และคะแนนเหล่านี้ก็ไม่ได้ประกาศเป็นภาษารูปธรรมชัดเจน เหมือนผู้พิพากษาตัดสิน แต่มันก็เป็นคะแนนก่อเกิดประชามติ

การต่อสู้ครั้งนี้เป็น**ธรรมาธรรมะสงคราม** ที่อาตมาภาควิไม้มาก เพราะเป็นการเพิ่มภูมิปัญญาของมนุษย์โลก การรบคราวนี้เอาอะไรเป็นเครื่องตัดสินสำคัญ มีอยู่ ๒ เรื่องหลัก คือ

๑. ความถูก-ผิด ดี-ชั่ว

๒. ความสงบ ความรุนแรง

ซึ่งเป็นการตัดสินสงคราม หรือตัดสินการต่อสู้ ของอารยะ
ขณะนี้แต่ละฝ่ายล้วนแล้วแต่วิ่งไปสู่จุดสันติ ไม่รุนแรงทั้งสิ้น
ใช่มั๊ย ? ทั้งสองฝ่ายเลย แต่พฤติกรรมใครรุนแรงจริง ก็เห็นได้
เห็นไหม ฝ่ายที่ทำรุนแรงแท้ ๆ ก็หลบเลี่ยงแก้ตัวเป็นปลิววันเลยว่า
ฉันเปล่ารุนแรง คุณต่างหากรุนแรง ขณะนี้โลกเขาก็รู้กันหมดแล้ว
ใครจริงใครเท็จ

แต่เดิมนั้น สงครามทั่วโลกที่เคยมีมา จะจบลงด้วยความรุนแรง
เลือดตกยางออก คนรุนแรงมากกว่าชนะ คนที่ถูกกำราบด้วยความรุนแรง
แพ้ นั่นเป็นการ “ตัดสิน” ของมนุษย์ที่ยังไม่พัฒนา ที่ยังไม่ฟันปัญญา
เถื่อน ซึ่งยังใช้การตัดสินแพ้ชนะกันด้วยเร็วแรง ด้วยเขี้ยวด้วยงา ด้วย

อาวุธทำร้ายกันได้แล้วชนะ ก็เหมือนสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายมันยังทำกันอยู่

หรือจบลงด้วยการตัดสินแบบยังไม่ชัดเจน ยุติยังไม่ประเสริฐ ดั่งความจริง ยังไม่รู้แจ้งผู้ผิด-ผู้ถูกที่แท้ จะด้วยการห้ามทัพไว้ได้ชั่วคราว ด้วยอำนาจอะไรก็ตาม แล้วมี “ตาอยู่” สุขเอาพวงมัน ๆ กลางตัวไปกิน หรือให้มีการทำเป็นสมานฉันท์แล้วก็กลบเกลื่อนความผิดความถูกกันไว้ ก็ยังไม่ได้รู้กันว่าใครผิดใครถูกแท้ ใครดีจริงใครอริยะจริง

เป็นการ “จบ” หรือยุติลงอย่างนี้กันมาตลอด จึงยังคลุมเครือ มาตลอดว่าฝ่ายไหนถูกฝ่ายไหนผิดกันแน่แท้

เพราะความเจริญประเสริฐของสังคมชนยังไม่ถึงขีดถึงขั้น แต่สงครามคราวนี้ เป็นสงครามที่เอาตมาลูนี่ให้จบลง ด้วย...

หนึ่ง คนถูก-คนดีแท้ ๆ คะแนนมากน้า...ชนะ

สอง คนสงบได้มากกว่า ไม่รุนแรงได้มากกว่า...ชนะ

ความสงบ-ไม่รุนแรงผนวกกับความถูกต้อง-ดีงาม เมื่อรวมคะแนนแล้วได้ชนะเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ซึ่งยังไม่เคยเกิดตัวอย่างในโลก ครั้งนี้อาตมาลูนี่ให้เมืองไทยจบลงแบบนี้ เป็น**รัฐธรรมนูญสงคราม**

ขณะนี้เมืองไทยกำลังมีโมเดลของ**รัฐธรรมนูญสงคราม** เป็นการประกาศโมเดลใหม่ มิติใหม่ เป็นนวัตกรรมของการต่อสู้ทางการเมืองทางการเมืองบริหารปกครอง เรียกว่า **สงครามการเมืองกันจริง ๆ** ซึ่งการต่อสู้ไม่ว่าอย่างใดก็นับว่าสงครามทั้งนั้น ขณะนี้เป็นสงครามการเมืองตัวอย่าง บทบาท ลีลา พฤติการณ์ของสงครามครั้งนี้มันก่อให้เกิด

ภูมิปัญญา ก่อให้เกิดเห็นความเป็นไปได้ของพลังสงบ ของธรรมชาติ
อันวิเศษ สันติ-อหิงสา ไม่รุนแรง มนุษย์ต้องใช้ “สันติ-อหิงสา” ให้
มีน้ำหนัก ให้มีอำนาจ ให้มีฤทธิ์สยบ “ความรุนแรง” (หิงสา) จนต้อง
แพ้ให้ได้ สร้างฤทธิ์ สร้างอำนาจของความสงบสันติให้บังเกิดผลสำเร็จ
คราวนี้มีผลเกิดให้เห็นพอสมควร

เพราะฉะนั้น คະแนนที่ได้ด้วยความสงบกว่า ตรงตาม
รัฐธรรมนูญมาตรา ๖๓ ชุมนุมประท้วงได้โดยสงบและไม่มีอาวุธ
ขณะนี้ทุกคนเก็บอาวุธ ขนาดตำรวจออกมาปราบปราม ก็ยังทำเป็น
ซ่อนอาวุธ แต่สุดท้ายเขาแพ้เพราะเขาชักเอาอาวุธมายิง ถึงยังงั้นตำรวจ
ก็ยังแก้ตัวอยู่อีกว่า เขาไม่ได้ยิง ไม่ได้ทำระเบิด ฝ่ายพันธมิตรฯ ต่างหาก
เล่าทำ ! ?

ซึ่งนัยสำคัญนี้ชี้ให้เห็นว่า ต่างก็จะแย่งกันเป็น “ผู้สงบ” ให้
ได้ทั้งสองฝ่าย น่าดีใจใหม่ว่า นี่คือการเจริญพัฒนาของคนไทย

ขณะนี้ทั้ง วีซีดี. หนังสือ และลงในเว็บไซต์ และหลักฐานที่
สื่ออื่น ๆ ออกประจานความจริงกันไปทั่วแล้ว พันธมิตรทำวีซีดี “ตำรวจ
ฆ่าประชาชน” อีกฝ่ายก็ทำวีซีดี ของเขาเหมือนกันนะ ใช้ชื่อว่า
“พันธมิตรฯ ฆ่าประชาชน” ออกมาย้อนแย้ง สู้กัน ประเด็นที่สู้ก็คือ
ต่างก็... “ข้าไม่ได้รุนแรงนะ ที่รุนแรงนะเอ็งตะหาก” ทั้งนั้น ๆ เลย
ใช่มั๊ย ?

เมืองไทยทำสงคราม ต่างแย่งชิงเก็บคะแนนให้ตนเอง ด้วย
การใช้สันตอาวุธ ความสงบ อหิงสา ไม่รุนแรง นี้แหละคือ สันตา-
ภีวัฒน์

ความสงบ คือ สันตะ ความเป็นไปที่ก้าวไปสู่ความประเสริฐ คือ อภิวินัย สงครามครั้งนี้เป็นสงครามที่ดำเนินไปหาสันติ ซึ่งทุกคนก็พยายามที่สุดเลย ใช้สันตะเป็นอาวุธ ทำอย่างสุดสามารถสุดวิสัยของแต่ละคน แม้ฝ่ายพันธมิตรฯ เองบางคนก็แรงจนถึงละเมิดบ้าง แต่คำรวมแล้ว แน่นอนมันไม่สะอาด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ มันมีบกพร่องผิดพลาดบ้าง แต่ก็ชัดเจนแล้วว่าเป็น **สันตภาววิวัฒน์** แน่นอน คือ ใครจะ **สันติ** กว่ากัน

การต่อสู้คราวนี้ เห็นพหุติภาพชัดว่า เป็นสงครามที่ต่างก็ชิงชิง “**สันติ-อหิงสา**” กันโจ่งแจ้ง ต่างฝ่ายต่างก็ “**สำนึก-สังวร**” ไปในทางแข่ง “**สันติ**” อย่างแท้จริง แต่ละฝ่ายต่างก็พยายามอวดศักดิ์ อวดพลังแห่ง “**สันตภาววิวัฒน์**” กันเป็นพัลวัน ไม่เหมือนการต่อสู้ทั้งหลายที่แข่งกันอวดศักดิ์ว่าข้ารุนแรงได้เจ๋งกว่า เบ่งศักดิ์การมีอาวุธร้ายมีอาวุธมาก ประหัตประหารได้เก่งกว่า และไม่ได้รู้สึกว่าเป็นความผิดที่ได้ **อวดข้ารุนแรงกว่า !** แข่งเบ่งอำนาจกัน ตามที่สงครามสามัญทำกันในสังคมโลก

แต่ไม่ใช่ เพราะพหุติภาพทั้งสองฝ่ายชัดยิ่ง ว่าต่างชิงชิงสันติ สงครามชิงชิงสันติคราวนี้ คะแนนของตุลาการวิวัฒน์ก็ดี ประชาวิวัฒน์ก็ตาม ทำให้ประชาชนเลือกข้างเลือกฝ่าย สุดท้ายก็ออกมาออกมา ๆ ๆ ๆ เป็นประชามติให้คะแนนชี้ผลคำตอบตัดสินแพ้ชนะ...ชัดขึ้น ๆ

คุณคูลีลาของคณะรัฐบาลติ ขณะนี้ยังไม่หมดท่า แต่เสียท่า คุณว่ามั๊ย แต่ละท่า ๆ ที่ออกมาของทางรัฐบาลนี้ ยังรักษาทำอยู่นะ เตะอยู่

คันทุ้งร่อนอยู่หน้าคุณเลย แต่คะแนน**เสียท่า** จริงมัย เอาละทางพันธมิตรฯ ก็มีเสียท่าบ้าง แต่บวกลบคุณหารกันแล้วใครเสียท่ามากกว่ากัน นี่แหละ มันจะดำเนินไปเป็นประชาธิปไตย จนสุดท้าย**หมดท่า** นี่คือตัวจบ ไม่มีใครตัดสินหรือก สูดท้ายตัวเองแอ้งแม้งหางยเก้ง หมดท่าด้วยพลังสงบ-พลังความถูกต้อง มันไม่ได้เผด็จศึกด้วยอาวุธ ด้วยความรุนแรง อำนาจจ่มเบ่ง ตีทุบอะไร มันเป็นเรื่องหมดท่า เพราะได้**เสียท่า** จนสุดท้ายก็...

หมดท่า !!!

เอาตามพยายามใช้ภาษาไทยสื่อสภาวะสัจจะให้ฟังเข้าใจได้มัย สูดท้ายมหาประชาชนจะร้องเฮ ตะโกนว่า นั่น**หมดท่า**แล้ว คว่าไม่เป็นท่า หางยเก้งแล้ว **หมดท่า**เลย ลั่นท่าแล้ว เอาตามว่านี่เป็น**ธรรมาธรรมะ สงคราม**ที่จะเกิดขึ้นถึงที่สุดดังที่กล่าวนี้ใหม่หนอ

และสงครามครั้งนี้ ซึ่งเป็นตัวชี้วัดว่าผู้สันติกว่าเป็นผู้ชนะ ก็ จะเกิดบทใหม่ เกิดการเมืองแบบใหม่ เป็นการเมืองที่สู้กันด้วยสันติ จะเป็นตัวอย่าง เป็นโมเดล ที่เอาตามว่า นี่แหละการเมืองใหม่ แม้สงคราม ก็เป็นสงครามอารียะ ช่วยกันหนอยได้มัย คนไทยเอ๊ย ! นี่ขอร้องเลย จะทำอย่างไรจะช่วยให้พลังทั้งรูปธรรมและนามธรรมแสดงความจริงใจให้ เกิด ดังกล่าวนี้ โลกทั้งโลกจะได้เกิดสงครามชนิดใหม่ เกิดการเมืองใหม่

เพราะฉะนั้น ต้องไว้อาวุธ นี่คือเรื่องแรกเลย เป็นรูปธรรมที่ มันชี้ชัดว่าแพ้ ใครมีอาวุธแพ้ นี่เป็นเบื้องต้นเลย ต้องเอาออกต้อง ไม่มี ถ้ามีอยู่ เป็นความต่างพริ้วเป็นความผิด ต้องสู้ด้วยมือเปล่า ด้วย

ความสุภาพ ด้วยความนิ่ง ด้วยความไม่ไปทำร้ายใคร ใครทำร้ายก็ยอมให้ถูกทำร้าย ถึงขั้นนั้นด้วย ไม่ตอบไม่ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าโง่งง เหมือนวัวควาย ให้เขาทำร้าย ก็ไม่ใช่ แต่มีปัญญารู้ว่า เรายอมไม่ทำร้ายใคร ใครทำร้ายเราเราก็ไม่แสดงกิริยาทำร้ายตอบ ศาสนาทุกศาสนา รู้ดี นี่คือธรรมะ รู้ความจริงอันนี้ชัดเจน

เพราะงั้น ช่วยกันรักษาความบริสุทธิ์ รักษาความเป็นจริง ดังกล่าวนี้ด้วยเถิด ช่วยกันด้วยเถิด เราทำมานี้แก่นนำก็พูดแล้วว่าเราเหลืออีก ๑๐๐ เมตร เหลือช่วงสุดท้าย เกมสุดท้าย วาระสุดท้ายแล้ว มาช่วยกันหน่อยเถอะ...!!

*ฉบับที่ ๔ ที่ว่าด้วยเปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด ของหนังสือเล่มนี้

ถ้าอย่างนี้ล่ะ? การเมืองใหม่มั้ย...!!!

บทต่อไปเรื่อง “การเมืองอย่างนี้ ยังไม่มีในโลก” จากการเทศน์ทำวัตรเช้า เรื่อง “ประชาธิปไตยของชาวนุญนิยม” เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔ ณ พุทธสถานสันติอโศก กรุงเทพฯ และอีกเรื่องคือ “การเมืองอย่างนี้ ยังไม่มีในโลก” เทศน์ก่อนฉันวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ณ สัมมาสถานทะเลธรรม จังหวัดตรัง จึงนำมารวบรวมไว้เป็นบทที่ ๕ เพื่อเสริมเนื้อหาของ “การเมืองใหม่” ตามอุดมคติของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์.

ขอแสดงความยินดี ในวาระครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ. เราคิดอะไร

การเมืองอย่างนี้ ยังไม่มีในโลก

เจริญธรรมทุก ๆ คน

วันนี้เป็นวันทำของโครงการสมาชิกสัมพันธ์ ภาคราชการ วิชาชีพ ซึ่ง เป็นกิจกรรมของพรรคการเมือง พรรคเพื่อแผ่นดิน ปีหนึ่ง ๆ เราจะมีสมาชิกของแต่ละภาค แล้วก็มีการเครือข่าย มีผู้สนใจ เข้ามาร่วม ในกิจกรรมของเรา ทำอาหารเลี้ยงกันไป ฟังเทศน์ ฟังธรรม ได้ ประโยชน์ได้ความรู้ มาร่วมกันรับรู้ มาร่วมกัน วิเคราะห์วิจัยเรื่องของ สังคม เรื่องของประเทศ เรื่องของมนุษยชาติด้วย เราก็ทำกันมา งาน การเมืองกับงานธรรมะ

อาตมาจะอธิบายถึงการเมืองกับธรรมะ ให้พวกเราเข้าใจได้ ชัดขึ้น ให้เราได้ฟัง ได้รู้ ได้เข้าใจ หลายคนเห็นว่าชาวโศกนี่ดี ประสพผลสำเร็จในเรื่องการทำให้เกิดชุมชนเข้มแข็ง ฟังตนเองได้ ช่วยสังคมได้ แต่ไม่เห็นด้วยที่ไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง เพราะทั้งโลก เข้าใจว่าการเมืองเป็นความเสื่อม เป็นความเลวร้ายและฤทธิแรงมาก ไม่ไว้หน้าใคร ธรรมะนั้นก็ไม่ไว้หน้า เพราะฉะนั้น อย่าเอาธรรมะไป

เพื่อน รังแต่จะเสียธรรมะอย่างเดียว

◎ การเมืองใหม่เป็นโลกุตร

นั่นเป็นการเมืองโลกียะ เป็นการเมืองสกปรก ไม่ใช่การเมืองโลกุตร ไม่ใช่การเมืองบุญนิยม แน่นอน ถ้า “ธรรมะ” นั้นยังไม่ใช่โลกุตร ออกไปยุ่งกับการเมืองเขา เสร็จเขา เรียกร้อยโรงเรียนการเมือง เขาจะใช้ธรรมะเป็นทาส ใช้ธรรมะเป็นเครื่องมือ เขาพูดธรรมะก็พูดเพื่อเป็นเครื่องมือของเขา จุดไหนดีเป็นเชิงธรรมะ เขาก็พูดเอาเข้าตัว อาศัยอันนี้ชูตัวเอง จุดเสียหายจุดชั่วเขาไม่พูดไม่เสนอ

นวัตกรรมทางการเมืองหรือการเมืองใหม่ เป็นการเมืองสะอาด เป็นการเมืองบุญนิยม เป็นการเมืองอารียะ หรือการเมืองโลกุตร เป็นการเมืองที่ยังไม่เคยมีในโลก

พวกเราเข้าใจแล้วก็จะไปช่วย เพราะเรามั่นใจในธรรมะ ว่าแข็งแรง แต่อย่าอวดดีว่าแข็งแรงง่าย ๆ นะ ถ้าไม่รวมกลุ่มกันดี ไม่แข็งแรง ทะเล่อทะล่าออกไปเหมือนลูกแกะหลงฝูง ตาย ต้องอยู่ในฝูง อย่าออกจากฝูงอโศกไปเชียว ถ้าทำในฝูงอโศก เป็นหมู ๆ ๆ อย่างนี้เมื่อไรละก็ เขาทำร้ายอะไรเราไม่ได้

คนไปทำการเมืองคือคนเสียสละจริง ๆ ช่วยประชาชนมนุษยชาติ การเมืองคือการช่วยมนุษยชาติ ช่วยกันให้เกิดเศรษฐกิจดี ความเป็นอยู่ดี สังคมดี สุขภาพดี มีวิถีการดำเนินชีวิตไปดี นั่นแหละการเมืองต้องช่วยคน ช่วยประเทศชาติ ช่วยสังคม ช่วยกันทุกด้าน การเมืองคือการช่วยสังคมมวลมนุษยชาติ ให้อยู่ดีมีสุข ถ้ายิ่งลึก ๆ

ก็คือสุขแบบโลกุตระเลย สุขโลกีย์ก็ไม่ว่า แต่ต้องลดกิเลส การเมือง บุญนิยมต้องลดกิเลส นี้ เจื่อนใจหลักตายตัว ทุกคนต้องพยายามลด กิเลส ไม่ใช่ทุกคนพยายามเสริมกิเลส

การเมืองคือการลดกิเลส เพราะคนไปทำงานการเมือง ไม่ลด กิเลส มันถึงฉิบหายอย่างที่เห็นนี้ จนกระทั่งธรรมะอย่าเข้าไปใกล้นะ มันเอาตาย

◎ การเมืองใหม่คือการเสียสละ

ความเป็นจริงมันเป็นอย่างนี้จริง ๆ เป็นความจริงของ สังคมเป็นความจริงของโลก เพราะฉะนั้นเราต้องมาสร้าง ต้องมา พิสูจน์ ต้องมาทำการเมืองบุญนิยมนี้ขึ้นไป เขาเข้าใจยังไม่ได้ เพราะ ความเข้าใจการเมืองของเขาเป็นอย่างนั้น มี concept หรือ มโนทัศน์ การเข้าใจรวม ค่าของความเข้าใจว่า การเมืองต้องไป แบบโลกียะ จะต้อง ไปล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข จะต้องมียอำนาจ จะต้องหาวิธีการ ช่วยสังคมโดยแฝงไปกับโลกีย์

คนที่มองลึก ๆ คนที่มีปัญญาเข้าใจกระแสสังคมที่แท้จริงแล้ว เขาจะบอกว่าการเมืองดีขึ้นไปไม่ได้หรอก เขามีวิสัยทัศน์ (vision) มองไป ไกลอีกว่า ถ้าเป็นอย่างนี้ มีแต่จะล้มเหลว ไปไม่รอด

แต่การเมืองบุญนิยมนี้เจริญได้ เมื่อ concept ของการเมือง บุญนิยมเป็นอย่างนี้ คือการช่วยสังคมมวลมนุษยชาติ คนเสียสละจริง ๆ ช่วยประชาชนมนุษยชาติให้อยู่ดีมีสุข ให้ลดกิเลส มันมีตัวอย่าง การ ปฏิบัติธรรมของพวกเราเป็นมรรคองค์ ๘ แก้ไขปรับปรุง ทั้งความเห็น

ความดำรินึกคิด ทั้งการพูด การกระทำทุกอย่าง ปรับปรุงทั้งการงานอาชีพ เราปฏิบัติอยู่ในมรรคองค์ ๘ ทั้งหมด ผู้ที่ทำงานอาชีพก็ต้องปฏิบัติธรรม อาชีพการเมืองก็ปฏิบัติธรรม

ตัวอย่างการทำบุญ เราทำบุญอินทรียี่ขายตันละ ๒๑๐ บาท บริษัทบุญเคมีเขาขายตันละ ๒๕๐ บาท เขาขายไม่ออก เราก็บอกสูตรทำบุญอินทรียี่ให้ แต่ขอให้ขาย ๒๑๐ บาทนะ มากกว่านั้นนิดหน่อย เราไม่ว่า ถ้าถูกกว่าของเราได้ยิ่งดี เราขาย ๒๑๐ คุณขาย ๒๐๐ ก็ไม่ว่า เพราะคุณทำอุตสาหกรรม มีเครื่องมือดีกว่า อาจลดต้นทุนกว่านี้ก็ได้ เขาก็เอาไปทำ เขาอาจได้มากกว่าที่ขายบุญเคมี ๒๕๐ บาทด้วยซ้ำ เขาทำมากขึ้น เราก็ทำน้อยลง

นี่คือแนวคิดบุญนิยม เราเสียสละ ไม่หวังแทน ไม่โลภมาก ไม่ได้มานั่งกอบโกย รีดนาทาเร้น เอาเปรียบเอารัด ไม่ได้ทำเพื่อรำรวย

นี่คือคนทำงานการเมือง อาชีพคือการเมือง เรามีธรรมะ เราจึงทำงานการเมืองได้อย่างนี้

ถ้าไม่มีธรรมะ ทำงานการเมืองอย่างนี้ไม่ได้หรอก ไม่ยอมเสียสละ เรื่องอะไรจะบอกสูตรคุณ เรื่องอะไรจะให้คุณขายได้มากกว่าเรา แล้วเราต้องลดของเรา แต่เราทำได้ เราช่วยได้ เราก็จะลดงานลง เพราะงานบุญมีคนทำแทน ดี เราลดงานบุญ เราเอาเวลาไปทำงานอื่น

การเมืองโลกียะเขาไม่ทำหรอก เขาไม่ยอมช่วยอย่างนี้ ถ้าไปช่วย เขาต้องมีเอี่ยว มีส่วนได้ ต้องขายสูตร เขาเป็นอย่างนั้น

◎ การเมืองใหม่คือการสร้างสรรค์บุญ

บุญนิยมทำงานการเมืองกับสังคม ด้วยพื้นฐานรากของจิตต่างกัน มีอุดมคติต่างกัน

อุดมคติสุดขั้วอดสวย ๆ เหมือนกันได้ แต่อุดมคติไม่ใช่อุดม-
การณ์

อุดมคติกับอุดมการณ์ต่างกันอย่างไร?

อุดมคติคือ คติสุดขั้วที่จะไปให้ถึงที่สุด เป้าหมายสูงสุด
(อุดม แปลว่า สูงสุด)

อุดมการณ์คือ การกระทำสูงสุด (การณ์ แปลว่า ทำ)

คุณมีอุดมคติเป็นเป้าหมาย แต่ความจริงไม่ทำตามอุดมคติ
เท่าไรหรอก สมมุติให้คุณทำตามอุดมคติได้เท่านี้ ทำอุดมการณ์ ได้เท่านี้
มันโน้มนำไปหาอุดมคติได้เหมือนกันนะ แต่ทำไม่ถึงอุดมคติหรอก มันก็
ได้ผลเท่าที่ได้ สูงต่ำเท่าไรแล้วแต่ โลกุตรจะได้อุดมการณ์สูงมาก
เพราะการละความเห็นแก่ตัว ละความโลภ โกรธ หลง คือไม่มีกิเลส
ละอคติต่าง ๆ เมื่อไม่มีกิเลสก็ทำได้ดี เพราะฉะนั้น สังคมก็สงบ ไม่มี
อคติ และมีประโยชน์ต่อสังคม ทุกวันนี้คนยังไม่เชื่อว่าธรรมะของ
พระพุทธเจ้าที่เป็นโลกุตรจะเกิดจริง มีจริง จะมีมรรคผลจริง

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาหลับหูหลับตา ไม่ใช่ศาสนาเห็นแก่ตัว
ไม่เจาะช่องน้อยแต่พอดี อยู่แต่พอดี ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเพื่อ
มวลมนุษยชาติ พุทธนิตายะ พุทธนสุขายะ โลกานุกัมปายะ ตั้งแต่
ยุคพระพุทธเจ้าจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ นักบวชมีน้อยกว่าฆราวาส
พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ตรัสว่าศาสนาพุทธ คือ นักบวชเท่านั้น ศาสนา

พุทธมีบริษัท ๔ ครอบครัณ มีระบบ มีสภาพ เป็นสังคมที่รวมกันทั้ง
ฆราวาสหญิง-ชาย นักบวชหญิง-ชาย ต้องช่วยกัน

ในประเทศไทยนี้ มีคนนับถือศาสนาพุทธ ๕๐ กว่าเปอร์เซ็นต์
เขาก็บอกเขามีศาสนาพุทธ เขาปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตามธรรม
ของพระพุทธเจ้านี้แหละ ถ้ามว่าการปฏิบัติตามธรรมของพุทธนี้
คนเหล่านั้นมุ่งนิพพานไหม? ไม่มีใครคิดถึงนิพพานหรอก ไม่เอา
นิพพานหรอก ท่องคาถาขอนิพพานนั้น สำหรับคนพอเข้าวัดบ้าง แต่คน
เข้าวัดก็เปอร์เซ็นต์ คนเข้าวัดขอนิพพานไม่หมดด้วยซ้ำ คนนอกวัด
ไม่มีมุ่งหมายนิพพาน ทำมาหากิน อ้าวได้ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข
มาเลี้ยงตัวเองรอดก็บุญแล้ว เป็นพุทธนี้แหละ ทั้งนิพพานแล้ว เขา
ไม่เชื่อว่านิพพานมีจริง ลดละกิเลสได้จริง เขาจึงไม่เข้าใจว่า โลกุตระ
คืออะไร หรือบุญนิยมคืออะไร อย่าว่าแต่การเมืองเลย อาชีพบุญนิยม
คืออะไร เขายังฟังไม่ขึ้น กสิกรรมบุญนิยมทำอย่างไร ไม่รู้เรื่อง

เราช่วยกันปลูก ทำปุ๋ย รมรงค์เครื่องข่ายไร้สารพิษ ทำประโยชน์
เพื่อส่วนรวม มีความรู้อะไรบอกกัน ช่วยกัน พยายามจับกลุ่ม ทำให้
แข็งแรง ปลูกเร้ากัน ทำให้ดี อย่างที่ทำไปแล้ว มันสูญเสีย มีบทเรียนแล้ว
ให้ทำใหม่ ทำกสิกรรมไร้สารพิษ ทุกคนปรารถนาดีต่อกัน ไม่ได้แอบ
แฝงว่าเราจะเอาคุณเป็นทาส เอาคุณเป็นเครื่องมือ เอาคุณเป็นองค์
ประกอบ แล้วเราได้ประโยชน์สูงอย่างทุนนิยม ทุนนิยมจะมีตัวล่ออย่างนี้
มีบริวาร ชี้ให้แบ่งข่มได้ มีตัวช่วยแล้ว เขาเองเขารวยใหญ่ เขาได้มาก
มีทั้งอำนาจ มีทั้งลาภ มีทั้งเงินทอง มีทั้งสรรเสริญด้วย ได้หนักก็ได้
มากกว่าเขา เป็นเจ้าของ เสวยสุข รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ทรูหรา

ฟูฟ่า ทุกอย่างได้หมด นั่นเป็นแบบโลกียะ

อันนี้ต้องเข้าใจให้ได้ เรามีคำตอบให้สังคมได้ว่า พระเอา
ธรรมะชั้นโมไปยุ่งกับการเมืองเขาทำไม เราไม่ยุ่งกับการเมืองโลกียะ
หรือ เราจะทำสร้างการเมืองใหม่ การเมืองของเราจะเป็นอย่างไร เป็น
โลกุตระหรือเป็นบุญนิยม เป็นการเมืองจริงใจ เป็นการเมืองเสียสละ
คนทำงานการเมือง ไม่ใช่ทำเพื่อจะเอาลาภ เอายศ ไม่ไปล่าลาภ ยศ
สรรเสริญ แต่ทำเพื่อสร้างสรรบุญ

ธรรมะกับการเมืองต้องเกี่ยวคู่กันและกัน ต้องช่วยเหลือกัน
และกัน มีสัมพันธภาพอันดี อยู่รวมกันเป็นองค์รวม (holism) แยก
ไม่ได้ มี interaction มี relation หรือ relative อยู่ด้วยกัน มีปฏิสัมพันธ์
ช่วยกันสงเคราะห์กัน ทำงานร่วมกัน จัดเถลาคันบ้าง ส่งเสริมกันบ้าง
มีทั้งส่งเสริมทั้งขัดแย้งอันพอเหมาะ มันเป็นปฏิภิกิริยา บทบาทของ
การเจริญ กิจกรรมของการเมืองมีธรรมะอยู่ตลอด

ศาสนาพุทธไม่ได้ประพาศิธรรมนอกสังคัม เราประพาศิธรรม
ในสังคัมตามฐานะ จึงเรียกมัชฌิมา คนนี้ถือศีลได้แค่นี้ ละกิเลสได้แค่นี้
เอาเท่านี้ก่อน บางคนทำศีลข้อเดียวก่อน เอาศีลข้อเดียว บางคนเอา
แค่ละอบายมุข เลิกบุหรีก่อน เลิกเหล้าก่อน เลิกอะไรก็แล้วแต่ของ
แต่ละคน ผู้หญิงติดอะไรมากก็เลิกอันนั้นไปก่อน จนกระทั่งมีอินทรีย์-
พละ รู้แนวปฏิบัติ แล้วก็เลิกสิ่งอื่นต่อไปอีก เพิ่มเสริมขึ้นไป เรา
เลิกละได้ ลดได้ มันจะมีอินทรีย์พละ มีวสี มีอำนาจ มีความเข้มข้น
ของความสามารถ สูงขึ้นเรื่อย ๆ ปฏิบัติได้สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามจริง เรา
ก็จะสร้างสังคัมบุญนิยม สังคัมที่มีธรรมะสูงขึ้นด้วย

สังคมที่มีธรรมะจะอยู่รอด คนจะช่วยตนเองได้ก่อน การช่วยตนเองให้ได้คือ ลดตนเอง ตนเองรอดแล้วจึงช่วยคนอื่น ให้รอดไปด้วยกันได้

◎ นโยบายการค้ากับต่างประเทศในการเมืองใหม่

มีคำถามว่าวิสัยทัศน์ของนักการเมืองทุกวันนี้เพื่อพัฒนาวัตถุของกินของใช้ให้พอกับความต้องการ ถนนหนทาง ที่อยู่อาศัยเจริญรุ่งเรือง ทุกคนในประเทศร่ำรวยแล้วผลิตเพื่อส่งออก นำเงินเข้าสู่ประเทศ เขาล้มเหลวตรงไหน

เขาล้มเหลวตรงที่เขาทำให้ทุกคนได้กำไร มีแต่คนเอา ไม่มีใครให้ ถามว่าเขาเอาจากใครล่ะ ไม่มีคำตอบ เขาไม่เอาจากไทยก็ต้องเอาจากคนต่างประเทศ รีดเอามาจากต่างประเทศ คนที่เสียประโยชน์คือต่างประเทศ พูดโดยสังขกรรม คุณเห็นแก่ตัวใช่ไหม ทุนนิยมถือว่าต้องได้กำไร คุณเอาเปรียบนะ ถ้าพุดอย่างบุญนิยม คุณบาป คุณไปเอาของเขา คุณบาป เพราะฉะนั้น คุณจะให้ประเทศไทยพัฒนาขึ้นไปให้เอาเปรียบชาวโลกเขาหรือ พุดให้ชาวโลกฟังก็ได้ ชาวโลกชอบไหม ก็ไม่ชอบ

การเมืองบุญนิยมพัฒนาเศรษฐกิจแบบบุญนิยมเราสร้างสรรค์ให้อุดมสมบูรณ์ แล้วเราก็กินใช้ของเราเอง ฟุ้งตนเองรอด ไม่ต้องรบกวนคนอื่น เราไม่เอาไว้มากด้วย เฉลี่ยให้คนอื่น ๆ ไป แจกเหลือจึงขาย นี่ก็คือเศรษฐกิจบุญนิยม คือแนวคิดของบุญนิยม ไม่ได้มีประโยชน์แต่เฉพาะประเทศ ไม่ได้เห็นแก่ประเทศตน ดูดจากประเทศ

ได้ ๆ ๆ มีฐานะดีขึ้น ๆ ๆ แข็งแรงขึ้น เป็นโครงสร้างที่ใหญ่ สูงขึ้น เรื่อย ๆ มีอำนาจแล้วเขาก็กอบโกย ทุนนิยมนี้โลกโมโทสันเอาลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เขาจะรวยไม่มีขีดความพอ แล้วเขาก็ถือกันว่า นี่ สุจริตยุดิธรรม สังคมตกลงกันอย่างนี้ ทุนนิยมเสรีบอกว่าปลาใหญ่กิน ปลาเล็กได้ ถือว่าสุจริต เขาไม่ได้ถือว่าปลาใหญ่ควรจะเสียสละ ช่วยเหลือ ปลาเล็ก เพราะปลาใหญ่กำลังวังชาติ มีสมรรถภาพสูง เลี้ยงตนเองรอด เขาควรจะกินน้อยใช้น้อย เสรีงแล้วก็ช่วยตัวเล็กตัวน้อยอื่น ๆ ยิ่ง ตัวใหญ่มากยิ่งขึ้นช่วยคนอื่นได้มาก ไม่ใช่ยิ่งใหญ่มาก ก็ยิ่งกินมาก ยิ่ง ปากกว้าง ท้องยิ่งโต ยิ่งกินไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนกับปากกรวยไปใหญ่ เลย **นี่ระบบทุนนิยม**

แต่ระบบบุญนิยมฝึกให้กินน้อยใช้น้อยแต่ไม่ได้ทรمانร่างกาย ไม่ได้ทรمانชีวิต หัดมักน้อยสันโดษอย่างมีปัญญา อย่างเข้าใจเหตุผล เข้าใจสัจจะความจริง เรียนรู้ฝึกฝนลดกิเลสได้จริง เสรีงแล้วก็ช่วยคนอื่นเขาให้ได้มาก ยังมีสมรรถนะสูง ยิ่งเก่ง ยิ่งสามารถ ยิ่งมีความรู้ มีศักยภาพมากขึ้น ทำได้มาก สร้างได้มาก ขยันมาก ชำนาญมาก ยิ่งจะมีทั้งคุณภาพและปริมาณได้มากขึ้นแต่เรากลับกินน้อยใช้น้อยลงไป เราไม่สะสมไม่กอบโกย ไม่เอาไว้เป็นส่วนตนเกินความจำเป็น

แนวคิดของพุทธไม่ใช่พัฒนาเศรษฐกิจโดยเพิ่มรายได้ แต่ให้ ลดรายจ่าย การลดรายจ่ายนั้นแหละ เป็นการเพิ่มรายได้ เพราะส่วนเหลือ มันมีเพิ่มขึ้น ต้องเข้าใจสัจจะให้ชัดอย่างนี้ ถ้าเข้าใจไม่ชัดอย่างนี้ มัน แก้ปัญหาไม่ตก

การลดรายจ่ายของคุณก็คือคุณต้องตรวจสอบ คุณไปจ่าย อะไร

อื่น ๆ ประเทศอื่นจะฉิบหายอย่างไรก็ช่างมัน เศรษฐกิจทุนนิยม
ทุกวันนี้ ตัวเองไม่ละกิเลส กินมากใช้มาก ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย แล้วยัง
สะสมกักตุน ไม่รู้จักพอ เมื่อไม่พอคุณก็ขยายอาณาจักรไปดูดเอาจาก
ต่างประเทศ

ถ้าเรากินน้อยใช้น้อย กินอยู่กับที่ ใช้อยู่กับที่ ไม่ทวิ ไม่
วูบวาบ แล้วนั่งสงบ กินเท่านั้นพอ ใช้นั้นพอ ร่างกายเราไม่โตไม่ใหญ่
เกินกว่านี้ กินไม่มากใช้ไม่มากกว่านี้ไปอีกจนตาย เอาไว้แค่พออยู่
พอกิน แล้วเราก็ยันสร้างสรร เมื่อเราอุดมสมบูรณ์ ก็จะมีผลผลิต
เหลือเฟือมากพอเอื้อเฟื้อเจือจานสังคมประเทศชาติ ไม่ต้องถนอม
ขยายอาณาจักรเพื่อจะดูดเอามาให้ตัวเอง จะขยายอาณาจักรก็เพื่อ
ไปแจกของ ไปขายของราคาถูก ไปช่วยเหลือคนที่อดอยากกว่าเรา
เราพึ่งตนได้แล้ว เราจึงช่วยเขา ไม่ใช่ไปเอาเปรียบเขา เราทำเท่าที่เรา
ทำได้ จะขยายถ้าสามารถ จะช่วยไปเรื่อย ๆ ๆ

ทุดการถ้าเราจะหาว่าสินค้าใดเป็นประโยชน์แก่เขา กลุ่มไหน
สังคมไหนควรได้รับประโยชน์ เราเอาไปให้เขา หรือขายให้ถูก ๆ ไม่ใช่
ไปหาที่ที่ขาดแคลน มีความต้องการสูง แล้วมันรวยพอมีทางซื้อเราได้
เพื่อหวังจะขายสินค้า ไปเทียวล้วงตักกินไส้ของคนอื่นเขา อันนั้นมัน
ทุดการถ้าประเภทรีดนาทาเร้น แต่เรากลับไปบำรุงตักบำรุงไส้เขา ใคร
ตักพิการไส้พิการ เราจะไปบำรุงตักบำรุงไส้ให้ มันคนละแนวคิด

◎ การพัฒนาเศรษฐกิจในการเมืองใหม่

ทุนนิยมเป็นระบบฉ้อฉล นายทุนไม่ได้ลดกิเลส เขาก็มีแต่

ที่ฉิบหาย ไม่ได้เรื่อง มีอะไรที่เฟ้ออีก แต่ละคน ๆ เพื่อไม่รู้ตั้งเท่าไร ไปติดไปยึดอยู่เยอะ ที่ควรลดได้ก็ลดลงมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่อบายมุข สิ่งที่ไม่จำเป็น สิ่งที่ผลาญพำ ไปเล่นการพนัน ไปกรอกเหล้า กินยา เทียวเตร่เฮฮา ซ้อปิ้ง เดินดูสินค้า เห็นอะไรเหมาะใจก็ซ้อมา มันติดนิสัยอย่างนั้นแหละ ไม่มีความจำเป็นก็ซ้อมา เงินก็ฉิบหายเสียไป เวลาที่ไปเดินก็เสียเปล่า แทนที่จะเอาเวลามาสร้างสรรคุณค่าความดีงาม

เราจะช่วยสังคมได้ก็เพราะว่าเรารู้จักวิถีการปฏิบัติตนก่อน เราลดละลงมาแล้ว ฟังตนเองรอด เมื่อเราช่วยตนเองได้แล้ว เราก็ช่วยคนอื่น เอาพลังงานที่เหลือทุนที่เหลือมาสร้างสรรค์ เอาเวลา เอาแรงงานมาสร้างสรรค์เพิ่ม ไม่สร้างความสูญเสีย แต่สร้างสรรค์เพิ่ม เมื่อสร้างสรรค์เพิ่ม คุณก็ดีขึ้นแน่ ฐานะต้องรวยขึ้นแน่ นี่แหละคือการพัฒนาเศรษฐกิจที่แท้จริง

๑๑ สมรรถภาพของนักการเมืองใหม่

การสูญเสียในมนุษยชาติมี ๓ อย่าง ๑ สูญเสียเวลา ๒ สูญเสียแรงงาน ๓ สูญเสียทุนรอน เอาไปโถมใส่ข้า้หุมราช้หามาแห่ง ฉะนั้น เราเอาความสูญเสียของเราคืนมาได้ เราก็เอามาสร้างสรรค์ สร้างสรรเกินกินเกินใช้ เราก็เสียสละได้ คนในที่นี่ฟังตัวเองรอด ๑๐ คน มีส่วนเหลือคนละ ๑๐ คนละ ๒๐ คนละ ๓๐ คนละ ๔๐ บางทีคนละ ๑๐๐ เกินกว่า ๑๐๐ เพราะพวกเรลดกิเลส ไป เราจะกินจะใช้น้อยลง ๆ สมรรถภาพเราก็จะเพิ่มขึ้น คิดมูลค่าสมรรถนะของตัวเราประมาณ ๑,๐๐๐ บาท แต่เราอาศัยกินใช้สอยประมาณ ๒๐๐ หรือ ๓๐๐

บาท ที่เหลือ ๓๐๐ บาท ๘๐๐ บาท ก็ไม่เก็บกักไว้สร้างกำไรให้ตัวเองมากจึ้นอีก แต่ สะพัดออกไปช่วยสังคม ยิ่งมีคนเสียสละเป็นบุญนิยมแบบนี้มาก ๆ สังคมก็ได้ประโยชน์มากขึ้นด้วย

ถ้าคนคนหนึ่งมีรายได้เฉลี่ยแล้ววันละถึง ๑ ล้านบาท เขาเอาจากสังคมเดือนหนึ่ง ๓๐ ล้าน ปีหนึ่ง ๓๖๐ ล้าน ๑๐ ปี เขาจะได้ ๓,๖๐๐ ล้าน ๒๐ ปีเขาจะได้ ๗,๒๐๐ ล้าน เขามีแต่ดูแลเอา เขาเอาส่วนได้ส่วนเกินเขาไปมากถึงขนาดนั้น มูลค่าขึ้นตามการตีราคาของคน เขาไม่เคยอายไม่เคยพอ หากจะมีบ้าง ก็แค่ทำที่ที่มีการสละแถมสรรเสริญ หรือแลกสิ่งตอบแทนอื่น อย่างมีเชิงชั้นซับซ้อน

ถ้าเราคิดมูลค่าอย่างนี้ของค่าแรงงานหรือค่าสมรรถนะ คนที่พัฒนาสังคมมนุษยชาติเหมือนทำงานการเมืองก็ควรราคาสูง เพราะทำงานเสียสละสร้างสรรค์ให้พวกเราเป็นอยู่สุข ให้กินให้อยู่ให้ใช้ พัฒนาการงานอาชีพ การทำงานกับสังคมทั้งด้านสาธารณสุข ด้านการศึกษา ด้านกิจกรรม ด้านวิศวกรรม แม้แต่สื่อสารมวลชน แม้แต่วรรณกรรม drama and music อาตมาก็ทำหมด ไซ้ใหม่ เพราะฉะนั้น ค่าตัวอาตมาน่าจะแพง แต่อาตมาไม่ได้รับตามมูลค่านั้นเลย อาตมาคืนให้สังคมทั้งหมด

ศาสนาพุทธสอนให้เราเป็นผู้สร้าง แล้วเป็นคนขยันหมั่นเพียร มีสมรรถนะ มีความรอบรู้ พหุสูตแปลว่าความรอบรู้ มีความรู้เหมือนกับโลกเขารู้ด้วย และธรรมะก็รู้ด้วย ไม่ได้ปิดกั้น เพราะฉะนั้น เมื่อมีความรู้กับโลกกับสังคม กับกิจการงาน อย่ามาปิดกั้นว่าอย่ามายุ่งกับการงานทางโลก อย่าไปงุ่น ไม้ไซ้กิจของสงฆ์ ไม้ไซ้กิจกรรมะ พวกนี้

เป็นพวกกีดกันทั้งนั้นแหละ กีดกันศาสนาหรือสงฆ์ออกจากกิจการของเขา เพราะเขามีกิลเดสโลก คนไม่โลก มันขัดแย้งกิลเดสเขาอยู่ลึก ๆ

เราจะไม่ไปยุ่งเลยในกิจการอบายมุขของคุณ แต่จะใช้ “หอกปาก” (มุขสัจดี) ชัดคุณอย่างเดียว เราจะไม่ร่วมสังฆกรรมอะไรกับคุณเลยในงานอบายมุข การงานหลายอย่างเราไม่ร่วมกับคุณหรือไม่ต้องมาห้าม แต่งานที่มนุษย์ต้องอาศัย เราจะร่วมหมดทุกงานแหละ ยิ่งการเมืองเป็นงานที่สำคัญ งานเพื่อปวงประชาชนแท้ ๆ ไม้ให้ธรรมะเข้าไปวุ่น ไม้ได้

คนที่จริงใจ คนที่มีจิตวิญญาณแท้ไม้ได้ไปล่าลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข แต่จะมาทำงานกับสังคมกับมนุษยชาติ เพื่อช่วยสังคมด้าน เศรษฐกิจ ด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านการสร้างสรรค์ผลิต ด้านไหนก็แล้วแต่ ก็กระทรวงของคุณ เราก็ช่วยเหมือนทุกกระทรวงนั้นแหละ ถ้าเราสามารถช่วยได้ แล้วว่าเรายุ่งเกี่ยวกับการเมืองไหม เราทำงานการเมืองไหม ทำ แต่เราไม้ได้ทำอย่างคุณทำ เราทำ โดยการให้คนเข้าใจให้ลึก และพัฒนาคนเป็นหลัก คุณจะทำงานอะไรเป็นอาชีพ เมื่อคนดีคนเป็นหลักก็ทำอาชีพเหล่านี้ดี อาชีพนี้เจริญงอกงาม และอาชีพนี้ก็ประโยชน์ต่อคนต่อสังคม

ไม้ใช่สร้างอาชีพ ทำอาชีพ เพื่อไปเอาเปรียบคนเอาเปรียบสังคม เพื่อไปเสาะแสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขให้ตัวเอง แต่ให้ทำงานอาชีพเพื่อที่จะช่วยคน เกื้อกูลคน คนที่เป็นอาริยบุคคล จะเป็นคนขาดทุนในสังคมเสมอ ๆ ๆ เสียสละให้แก่สังคมเสมอ ๆ ๆ

ในสังคมชาวบุญนิยม มีแต่คนขาดทุนให้แก่สังคมเสมอ ๆ ๆ ๆ

เราไม่เอาเปรียบจากสังคม นั่นแหละคือการเมืองโลกุตระ นั่นแหละคือนักธรรมะที่ทำงานสังกัดป๊ะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ อยู่ในสังคมตามหลักมรรคองค์ ๘ ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นประโยชน์ตนประโยชน์ท่านอย่างแท้จริง

คุณธรรมหรือคุณวิเศษอย่างนี้ ๆ มีจริง คนเสียสละมีจริง คนทำงานฟรีมีจริง ทำงานเพื่อประโยชน์ของสังคม เพื่อคนอื่นจริง ๆ

◎ สังคมอุดมสมบูรณ์ในการเมืองใหม่

เมื่อคนมีคุณธรรม รู้จักเสียสละ สร้างสรร ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ ไม่แย่งชิงโลกธรรม ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข สังคมก็จะอุดมสมบูรณ์

ยิ่งฝึกฝนเสียสละมากขึ้น ไม่เอาหนักเข้าก็จะทำงาน ไม่เอาเงินเดือน เป็นนายกรัฐมนตรีกี่ไม่เอาเงินเดือน นักบริหารของเราจะไม่เอาเงินเดือนเหมือนทำงานในครอบครัว ทุกคนเป็นพี่เป็นน้อง เป็นลูกเป็นหลาน เป็นญาติกันทั้งหมด เรามีวัฒนธรรมกินใช้ร่วมกันเป็นสาธารณโภคี รวมเป็นกลุ่มเป็นหมู่หลายคน ยังมีพลังรวมกันมากโดยไม่บังคับกดขี่ ใช้ชีวิตด้วยความเข้าใจ ตามคำสอนทางศาสนา มีการจัดการซื้อสัตย์สุจริต เข้าใจหลักสังฆกรรม คนที่จะเข้าไปช่วยจัดการบริหาร ก็จะเป็นคนที่มีภูมิธรรม เป็นคนลดละ มัคน้อยสันโดษ แล้วตัวเองก็มีสมรรถนะสูง มีความเข้าใจที่ไปทำงานกับสังคมได้มาก คนก็เข้าใจว่าคนนี่ โอ! เป็นคนมีคุณภาพมีภูมิธรรมสูง มัคน้อยสันโดษลงไปได้ดี แล้วก็มีความรู้ความสามารถที่จะช่วยเหลือ เพื่อพ่าย ทั้งอธิบาย ทั้งช่วย

ประสานทั้งช่วยทำช่วยสร้างให้เจริญขึ้นไป

จริง ๆ แล้ว ผู้บริหารควรจะเป็นอนาคตามีไม่ต้องสะสมทรัพย์ ศฤงคารบ้านช่องเรือนชาน ไม่ต้องมีคู่ด้วย เป็นอิสระ ไม่ต้องมีภาระทางครอบครัว ทำงานด้วยจิตใจ ทำงานด้วยความซื่อตรง ไม่ลำเอียง เป็นคนเสียสละสร้างสรรค์ข้อสัตย์สุจริตอย่างแท้จริง ขยันหมั่นเพียร มีความรู้ให้เก่งกว่าเขาก็ได้ ไม่ได้ปิดกั้น ความสามารถความรู้ แต่จิตวิญญาณต้องเป็นจิตวิญญาณอารียะ เป็นจิตวิญญาณที่ได้พัฒนาจริง ๆ ปฏิบัติลดละจริง ๆ แล้วก็ทำงาน ช่วยเหลือสังคมจริง ๆ

เอาตมาอยากจะเห็นวันนี้เลยนะ อยากจะเห็นวันนี้พรุ่งนี้ นายกฯ ไม่รับเงินเดือน รัฐมนตรีไม่รับเงินเดือน นายกฯ ไปไหนมาไหนก็ฟรีอยู่แล้ว ดีไม่ดีนั่งเครื่องบินโน่นเนาะ จะไปนี่ด่วน เฮ้อ! เบลีคอปเตอร์ของหน่วยนั้นส่วนนี้พร้อมบริการ ขึ้นเครื่องบินไปเลย ต้องเร็ว รัฐก็ดูแลกันดีไปทำงานให้ประเทศชาติ ทำงานให้ประชาชนส่วนรวม ไม่ได้ทำอะไรเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว

ตำแหน่งอื่น ๆ ก็เหมือนกัน ไม่ต้องรับเงินเดือน แต่ก็ทำงานขยันพากเพียร ทำงานโดยไม่ลำเอียง จัดสรรพิจารณาเรื่องราวโน่นนี่ของประเทศ ไม่เห็นแก่ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข

ถ้าเรายังเอี้ยวโลก ยศ สรรเสริญอยู่ มันก็เอี้ยวไซ้ใหม่ มันไม่เอี้ยวอะไรต่ออะไร ใจก็เป็นกลาง ไม่ลำเอียง อันนั้นเป็นเรา เป็นของเรา ละโอฬาริกอัตตา ไม่ใช่ลูกเราหลานเรา ไม่ใช่พี่เรา เมียเรา ไม่ใช่น้องเราพี่เรา โอฬาริกอัตตาก็ลด เอาละ มโนมยอัตตา ไม่ต้องพูดถึง เราไม่ค่อยสร้างมาเท่าไร ไม่ได้บันดาลสร้างรูป สร้างนิมิตมา

หลอกตนเอง อรุปอัตรดา อัตรดาที่เป็นอรุป เป็นอาการนาม เป็นสภาพ ที่อยากได้ อย่างนั้น อยากเป็นอย่างนี้ อยากเป็นอย่างโน้น ก็ละลดมา

ไม่มีแม้แต่สภาพนามธรรมต่าง ๆ ที่เราฝึจะเสพย์ จะต้องได้ ต้องมีต้องเป็นอยู่ ต้องสนใจตามที่เรปรารถนา เป็นอัตรตามานะ ต่าง ๆ เรารู้้อการอารมณ์พวกนี้ ละลดกิเลส พวกนี้จริง เราก้จะมีพลังสร้างสรรค์ ที่ดี เป็นพลังสร้างสรรค์ที่ไม่ดำเียง ซื่อสัตย์สุจริต เราจะรู้จักสังคม จะมีโลกวิทู

ศาสนาพุทธมีโลกวิทูไม่ใช่พระพุทชเจ้าองค์เดียวที่เป็น โลกวิทู เป็นผู้รู้แจ้งโลก ทุกคนเรียนรู้เหมือนอย่างพระพุทชเจ้า แม้ไม่เท่าท่าน ก็เถอะ ก็แนวเดียวกัน ลูกหลานมีเชื้อเดียวกันนะ ไล่ขึ้นไปลิถ้าคุณ เจริญสูงสุด คุณก็เท่ากับพระพุทชเจ้า มีโลกวิทูเท่ากัน แม้ยังไม่เท่ากัน ก็มีโลกวิทูตามฐานานุฐานะ เจริญมาตามลำดับ มีโลกุตรจิต มีสภาพ ของโลกานุกัมปา มีสภาพของการเอื้อ อนุเคราะห์โลกเกื้อกูลโลก ช่วยเหลือโลก อุดหนุนจนเจือโลกอยู่ สังคมก็ได้รับการอุดหนุนจนเจือ จากผู้ที่มีความสามารถนั้น ๆ

ยิ่งเสี่ยสละมาก สมรรถนะของเรายิ่งสูง แต่เรายิ่งเอาไว้น้อย เพราะเราได้ฝึกฝนรู้ยั้งในการกินน้อยใช้น้อย กินอย่างที่มีนเป็นสาระ สัจจะเท่านั้น อะไรที่จะยังขันธยังชีพยงชีวิตไป ค่าใช้จ่ายสิ่งโน้นสิ่งนี้ ก็อย่างจำเป็น ไม่ได้ฟุ่มเฟือยสุรุษสุร่าย ไม่เพื่อไม่เกิน ไม่ใช่เงินอย่าง ไม่เหมาะไม่ควร

ของกินของใช้ที่ผลิตเองได้ก็ทำขึ้นมาเพื่อกินเพื่อใช้ แต่ก็ผลิต เพื่อคนอื่นด้วย ให้เหลือให้มากเกินกว่าที่เรากินเราใช้ แล้วเราก้จะได้

อาศัย ขายก็ขายอย่างบุญนิยม คือขายให้ถูกลง ๆ ๆ ถ้าถูกลงเท่าไร นั่นคือการพัฒนา ถ้าใครยังขายแพงขายชู้ดรีด เอาแพงเอาเงินมาก บาบกินหัว เป็นหนี้บาปหนี้กรรม นี่คือการเศรษฐศาสตร์บุญนิยม

◎ การเมืองใหม่คือทางรอดของมนุษยชาติ

ศาสนาพุทธในประเทศไทยเสื่อมจนกระทั่งชาวพุทธแท้ ๆ ไม่เข้าใจสาระของพุทธ พุทธสภาวะที่เป็นพุทธสภาวะแท้ ๆ ให้ฟัง ก็ไม่รู้เรื่อง เข้าใจโลกุตระธรรมไม่ได้ เข้าใจพุทธที่แท้จริงไม่ได้

การที่จะอธิบายว่า ทำไมชาวอโศกถึงไปยุ่งการเมือง ก็ต้องพูดให้ดีขึ้นหน่อย พุทธดี ๆ พุทธให้นุ่มนวล อ่อนน้อมถ่อมตน พุทธให้อ่อนหวาน อย่าไปยิงเขาอย่างอาดมา เดี่ยวบอกว่าพ่อท่านยังทำ เห็นช้างจ้อย่าขี่ตามช้าง ช้างใหญ่เขาก็จีก่อนโตได้ ช้างตัวเล็กไปจีก่อนโตเหมือนช้างใหญ่ ก็นั่นแตกตายนะ อย่าอูตริ ต้องประมาณตน

อย่าอวดดี อย่าอวดเก่ง เอาคนสมัครใจฟัง อธิบายให้เขาเข้าใจเถอะ คนที่ไม่พอใจฟัง รังแต่ทะเลาะกันตีกัน ฆ่าแกงกัน ไปไม่รอด เราต้องรู้ความจริง เราพูดไม่ได้หรอก พระพุทธเจ้าท่าน ใช้สำนวนนี้ ความเห็นของคุณกับความเห็นของเราคนละอย่างแล้ว เพราะฉะนั้น ก็คงต้องเดินคนละทาง ท่านบอก เราไม่สามารถทำความเข้าใจเขาให้เข้าใจอย่างนี้ได้แล้ว ขนาดพระพุทธเจ้ายังจำนนเลย แล้วเราจะเก่งขนาดไหน กันเชียว

แต่เราก็ไม่สิ้นหวัง เราทำของเราไปก็แล้วกัน คุณเข้าใจก็แล้วกัน คุณเข้าใจแล้วก็สร้างแล้วก็ทำ พระพุทธเจ้าท่านยืนยันว่า สิ่งที

สมบูรณ์สูงสุดแล้ว เป็นนิจจัง ฐวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง
อสังกุปปัง มันเที่ยงแท้ ยั่งยืน มั่นคง ไม่แปรเปลี่ยน แน่นอน
ไม่กลับกำเริบ โลกเขาก็ต้องการทฤษฎีที่ยั่งยืนเหมือนกัน ทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้านี้แหละยั่งยืน พระองค์ตรัสมา ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว

เดี๋ยวนี้ก็ยังพิสูจน์ได้ เอหิปัสสิโก เรียกร้อง ทำทายเป็นมา
พิสูจน์ มันน่าดูจริง ๆ นะ เป็นของแปลก ของมหัศจรรย์ ของดีด้วย
อะไรที่ดี ๆ ที่โลกพุด อยู่ที่นี่หมด คืออย่างโลกุตระนะ ถ้าอย่างโลกียะ
รวยดีกว่าจน ที่นี้ไม่มีหรือก ที่นี้ไม่ให้สะสมให้รวย

ถ้าใครเอาเงินมาทำบุญกับอาตมา แล้วแต่อาตมาจะเอามา
ทำประโยชน์อะไร อาตมาจะต้องเอามาทำประโยชน์แก่ส่วนรวม แก่
ประเทศชาติ ประโยชน์ต่อศาสนา ต่อธรรมะ หรือแม้แต่ประโยชน์แก่คน
ก็ตาม ที่มันเป็นประโยชน์ที่ควร อาตมาไม่เก็บสะสมไว้เป็นส่วนตัว
แม้แต่บาทเดียว

อาตมามั่นใจในธรรมะ ชัมโม หเว รักษติ ชัมมจาริง ธรรม
รักษาผู้ประพฤติธรรม อาตมาไม่กลัวอดตาย ไม่กลัวพวกคุณจะปล่อย
ให้อาตมาตายง่าย ๆ อาตมากลับแต่คุณจะทำอาตมาไว้แม้อาตมาขอตาย
อาตมาไม่ไหวแล้ว คุณก็เอาสายมาแห่ตรงนี้สอดตรงนั้น เป็นมนุษย์พีช
พันธุ์สาย อาตมากลับแต่อย่างนั้น บอกอย่าให้ท่านตาย ไม่รู้จะเอาไว้
ทำอะไรแล้วตอนนั้น อาตมาไม่กลัวหรือกว่าเจ็บป่วยแล้วไม่มีใครรักษา
ไม่มีข้าวให้กิน ไม่มีเสื้อผ้าจะนุ่งห่ม ไม่กลัวหนาวตาย อาตมาพิสูจน์
ได้แล้ว เชื่อมั่นจริง ๆ ชัมโม หเว รักษติ ชัมมจาริงจริง ๆ

๑ พัฒนาการสู่การเมืองใหม่

บางคนวาสนาบารมี วิชาไม่ดี ไม่รู้ไปสร้างเวรสร้างกรรม เป็นหมาหัวเน่ามาแต่ปางไหน มาชาตินี้ทำดีเยอะ แต่เพื่อนก็ไม่เกื้อกูล เพื่อนก็ไม่ช่วย ไปเบิกส่วนกลางก็ไม่ได้ ยอมรับไปเถอะ โดยอุคมคติ ของพวกเรา เรามาเกื้อกูลกัน ไม่ได้หวังแทนเป็นของตัวเอง ทุกคน ฝึกฝนแบบนี้ และมีแนวคิดนี้แน่นอน แต่ทำไมเขาไม่ให้คุณ เขาไม่ยอม ให้อะไร แต่คนโน้นไม่ดีกว่าเรานะ จี้เกี่ยวกับเราด้วยซ้ำไป ประจบ ประจบหรือเปล่า ก็ไม่ประจบประเจงนะ แต่ทำไมเขาได้ อันนี้ตอบ ไม่ได้ มันเป็นวิชาของแต่ละคน เพราะฉะนั้นคุณอย่าไปเสียตาย อย่างน้อยใจ ทำดีไม่ได้ดีเพราะทำดียังไม่มากพอ

ทำเพิ่มขึ้นอีกเถอะ กิริยาวาจาของเรายังไม่งาม พฤติกรรม ของเราไม่งาม คนจึงหมั่นไส้ เราทำงานยังไม่มากพอ ขยันไม่มากพอ สมรรถนะยังไม่สูง แสดงออกถึงการเกื้อกูลคนอื่นยังไม่พอ คุณก็ดู จุคบพร่องของตัวเองว่าเรากพร่องอะไร เราก็ทำเพิ่ม ก้มหน้าก้มตา ทำดีทำความเจริญไป ทำแล้วก็ป็นวิชาของเรา แม้ชาตินี้ไม่ออกผล จะแสดงผลในอีกหลายชาติก็ตามแต่

ถ้าเชื่อว่ากรรมนั้นเป็นของตน เป็นกัมมัสสกตา คุณทำแล้ว ดีเป็นของตน ชั่วก็เป็นของตน สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลังวิปาโก สุกตหรือทุกกฏ คุณจะทำดีหรือทำชั่วก็เป็นกรรมเป็นผลวิบาก และ คุณก็เป็นทายาท (กัมมทายาท) คุณต้องรับมรดกของกรรมของคุณ คุณ ทำชั่วแล้วบอก เฮ้ย! ไม่เอา มรดกนี้ไม่เอา กรรมชั่วจะทำไว้ปางไหน ก็ช่าง ยิ่งไปทำไว้หลายปีหลายชาติแล้ว ไม่เอา ลืมแล้วไม่ได้ กรรม

ของคุณทำจริงคุณต้องเป็นทายาทของกรรมของคุณไม่เอาไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ เพราะฉะนั้นอย่าทำชั่ว ทำแล้วผลมาเมื่อไร ห้ามไม่ได้นะ ถ้ามันจะมาเล่นงานคุณ มันมาเล่นงานคุณแน่ พระพุทธเจ้าถึงตรัสว่ากรรมชั่วแม้เหนื่อยอย่าทำเสียเลย

ยกตัวอย่าง คุณตีหัวคนเปรี้ยง มีน้ำหนักแห่งบาปแห่งกรรมแรงเท่านี้ บาตเจ็บมากขนาดนี้ ด้วยความโกรธเท่านี้ คิดค่าเป็นตัวเลขแล้วคือบาป ๕๐๐ คุณก็ต้องรับกรรมนี้ ๕๐๐ เต็ม ๆ คุณบอกแบ่งคนนั้น ๑๐ คนนี้ ๒๐ คนนั้นเอาไป ๑๐๐ ฉันทก็เลยเหลือ ๓๗๐ มันแบ่งไม่ได้ กรรมที่เราทำเราต้องรับกรรม เป็นทายาท เป็นมรดกกรรมของเราเต็ม ๆ

ในศาสนาของพระพุทธเจ้า กรรมนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่มาก เพราะว่ากรรมเป็นตัวจริง ล้มผัสได้ ทุกคนเรียนรู้ได้ ปฏิบัติเห็นตัวตน จะดีจะชั่วก็รู้ เป็นพระเจ้าหรือชาตาน พระเจ้าเป็นกรรมดี เป็นสิ่งที่ดีที่พิเศษ พระเจ้าคือพลังงานที่ยิ่งใหญ่ สร้างทุกอย่าง บันดาลทุกอย่าง เราก้สร้างพลังงานกรรมของเราให้ยิ่งใหญ่ ให้สร้างทุกอย่าง ให้บันดาลทุกอย่าง ในสิ่งที่ดี เรียกว่าพลังงานทางพระเจ้า สิ่งชั่วก็เป็นพลังงานทางชาตาน

ศาสนาพุทธเรียนชาตาน เรียนพลังงานที่ก่อปรก่อกันเป็นชาตาน ล้างเหตุ ล้างตัวตนทางที่ก่อพลังงานนี้ไม่รู้จักจบสิ้น ล้างถึงต้นแห่งของตัวการร้ายที่ก่อชาตาน หรือตัวเชื้อแท้ของชาตาน หรือตัวผีตัวบาป ตัวอกุศล ตัวทุจริตทั้งหลาย กิเลสตัณหาเป็นตัวบาปแท้ ชำตัวนี้ให้ได้ ศาสนาพุทธให้จัดการกับชาตาน เพราะเป็นตัวทำลาย ตัวไม่ดี ต้องรีบจัดการ

ศาสนาพุทธไม่พูดถึงพระเจ้า ไม่ค่อยสูงส่งกับพระเจ้าเท่าไร

ไม่ค่อยยกย่องยกย่องเชิดชู แต่เราก็ส่งเสริมสนับสนุนให้ทำดียิ่งขึ้น เป็น
อภิปรายทำดี ทำให้ดียิ่งขึ้น หรือถ้าไม่ดียิ่งขึ้น มันดีเท่านี้ก็ไม่ใช่เป็นไร
มันไม่ได้สร้างความเสียหายเสื่อม ไม่ได้ทำลาย ก็ปล่อยมันได้ เพียง
แต่มันดีน้อยไปหน่อยเท่านั้นเอง

๑ ประชาธิปไตยในการเมืองใหม่

การเมืองใหม่ไม่ต้องหาเสียง เวลาเลือกตั้ง นักการเมืองไม่ต้อง
ลงทุนเหมือนทำธุรกิจ ใครหาเสียงอยู่ชิวๆยังน่าเกลียด ตัวไม่ดีจริง
ประชาชนไม่รู้จักจริง นั่นไม่ใช่ประชาธิปไตยจริง ถ้าคนดีจริงประชาชน
ต้องรู้จักว่า คนนี้แหละเหมาะสมที่จะเป็นนายกฯ คนนี้เหมาะสมที่จะ
เป็นรัฐมนตรี แม้รัฐมนตรีก็ให้ประชาชนเลือกหมด ไม่ต้องให้นายกฯ
เลือกหรือประชาชนเลือกเลย คนนี้เหมาะสมเป็นรัฐมนตรีคลัง คนนี้
เหมาะสมเป็นรัฐมนตรีคมนาคม คนนี้เหมาะสมเป็นรัฐมนตรีเกษตร คนรู้จัก
เข้าใจกันจริง

ประชาธิปไตยที่แท้ไม่ต้องมีพรรค ประชาธิปไตยก็คือ อิศร-
เสรีภาพของแต่ละบุคคล แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ทุกคนเข้าไปอยู่ในสภา
ก็ต้องเอาตัวแทนไป เลือกคนนี้แหละเป็นตัวแทนเราไปคิดแทน จะออก
กฎหมาย พิจารณาเรื่องนั้นเรื่องนี้ เป็นวิธีการของสังคมหมู่่มาก มันต้อง
มีระบบมีวิธี ก็เข้าไปทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริต ไปเป็นตัวแทน

เมื่อเลือกไปแล้ว เป็นตัวแทนแล้ว ไม่ต้องมีพรรคหรือ
ออกเสียงตามสุจริต อิศรเสรีภาพของแต่ละบุคคล แต่ถ้าไม่เป็นพรรค
แล้วมันจะสะเปะสะปะ ไม่มีอะไรจะรวบรวมแนวคิด ไม่มีอะไรรวบรวม

พลังเลย จะรวมเป็นพรรคก็ได้ แต่อย่าบังคับกันว่าลูกพรรคจะต้อง
อย่าแตกเสียงนะ คิดแยกไม่ได้ บังคับกันไว้ อย่างนี้มันก็กดขี่ เผด็จการ
อยู่ในที่

เพราะฉะนั้น พรรคจะไม่บังคับเขา เขาจะออกเสียงแตกก็ได้
ไม่ต้องมีวิปคอยควบคุมเสียง การมีวิปของพรรค วิปรัฐบาล วิปฝ่ายค้าน
จึงกลายเป็นเผด็จการ ทุกวันนี้ยังเป็นเผด็จการในระดับอย่างนี้

เราต้องแก้ไขจุดนี้แม้จะยาก เพราะการเมืองในระบบที่อาตมา
พูด ประชาธิปไตยอย่างนี้ยังไม่เคยมีในโลก อยากจะให้มันขึ้นมาบ้างไหม
นี่ยากเอาต่อไป สำเร็จไหม ต้องลงมือทำ ทำตัวเรานี้แหละให้บริสุทธิ์
สะอาด ลดความเห็นแก่ตัว ลดกิเลสลงไปให้จริง ถ้าเชื่อว่าทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้าล้างกิเลสได้ จึงพัฒนาตนเองให้ล้าง กิเลส แล้วก็มาทำงาน
เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์ เพราะตนเองไม่ได้กินบุญตัวเอง ไม่ได้เปลือง
ไม่ได้ผลาญพร้ามากกว่าที่เราจะสร้างสรรค์ลงไป แล้วก็ไม่ได้กักตุน
กอบโกยมาไว้เป็นสมบัติของเรามากเกิน สอดคล้องกันหมดเลยกับ
หลักเศรษฐศาสตร์ที่เขาเรียนกัน

การแบ่งรายได้เฉลี่ยให้แก่ผู้ที่จะทำได้ ก็จะมีเจ้าหน้าที่ดูแล
แจกจ่ายแจกจ่ายเพื่อแผ่ไปให้แก่ผู้ที่จะทำได้ จะมีระบบการช่วยเหลือ
ที่ละเอียดลึกซึ้ง มีกระทรวงนี้กระทรวงนั้น ซึ่งมีคุณภาพ มีความรู้
แบบพุทธไปช่วยพวกเขาไร้ชานา เพื่อแผ่ไปแต่ละกระทรวง จะไม่เกี่ยง
ความรับผิดชอบ แล้วก็ไม่แย่งงบประมาณกันด้วย จะดูตามเหมาะสม
อันนี้มีความจำเป็นนะ อันนี้เดือดร้อนมาก เอาไปก่อนเลยงบประมาณ
ไม่ใช่ว่ากระทรวงข้าเอามาก ๆ อยู่เรื่อย ดูตามความเป็นจริง

ของสังคม ตามดีมานด์และซัพพลาย ทุกคนที่จะมาบริหาร ไม่ว่า
เจ้าหน้าที่เจ้ากระทรวงไหนก็จะเห็นแก่ความเป็นจริงของส่วนรวม
ประเทศชาติ เห็นเลยว่าเราเดือดร้อนเรื่องอะไร อ้อ! ขณะนี้ประเทศ
เราควรเร่งรัดพัฒนาคมนาคม กสิกรรม การพาณิชย์ สาธารณสุข
การศึกษา อะไรก็แล้วแต่ เจ้ากระทรวงแต่ละเจ้ากระทรวงจะมาคุย
กันปรึกษากัน เออ! จริงนะ เออเออจะงบประมาณอันนี้ เร่งรัดพัฒนา
ให้เจ้านี้ก่อน แล้วคนจัดสรรทุนก็จัดสรรไปถึงเป้าหมาย ถึงมือ ถึงที่
ถูกต้อง พัฒนาได้ไม่สูญเปล่า ทุกอย่างแม่นยำ

๑๐ อุดมการณ์ของการเมืองใหม่

อุดมการณ์ฟัง ๆ ดูกี่ดีนะ แต่ต้องปฏิบัติให้ได้จริง ผাগความ
หวังไว้กับพวกเรา ต่อไปก็ถ่ายทอดไปให้รุ่นเด็กรุ่นนักเรียนรุ่นเยาวชน
จะได้เข้าใจอย่างนี้ แล้วพัฒนาตนให้เป็นอย่างนี้ รับผิดชอบประเทศ
ชาติต่อไป เราก็เป็นแกนเป็นหลัก ให้มันดีขึ้น เราต้องเป็นตัวอย่างให้ดี
แล้วมันจะซึมซับต่อไปสู่นักเรียนสู่เยาวชน เป็นการถ่ายทอดที่ลึกซึ้ง
ถ้าเราไม่เป็นจริง ก็ไม่มีอะไรให้ซึมซับ มีแต่การบอก พูดไว้เฉย ๆ ซึ่ง
มันไม่จริง จะซึมซับถ่ายทอดกันอย่างไม่ลึกซึ้ง แต่ถ้าเราเป็นจริง ยิ่ง
เข้มแข็งยิ่งแข็งแรง เป็นหัวเชื้อที่ดี มันก็จะซึมซับเข้ามาเอง

คุณจะบอกจะสอนเขาด้วย แล้วก็เป็นตัวอย่างให้เขาเห็นด้วย
เขาก็จะซบซาบทั้งตัวอย่างทั้งผล เขาอยู่ร่วมกับเรา เขาจะเห็นผล เออ!
ผลมันดีกว่า ดีกว่าอย่างไร บางอย่างอธิบายไม่ได้ แต่เขาจะเห็นจริงว่า
อ้อ! อย่างนี้ดี ไซ้ อย่างนี้ถูกต้อง คนที่มีปัญญา มีภูมิปัญญา เขาก็

จะรับชัชชบา ถ่ายทอดดียิ่งกว่าการสอนด้วยปาก ทำจริง เป็นจริง เห็นผลจริง รับรู้จริงด้วย

หลายอย่างเป็นนามธรรม หลายอย่างเป็นแต่เพียงพฤติกรรม กิจกรรมก็เป็นกอบเป็นกำ พิธีกรรมก็เป็นกอบเป็นกำ แต่พฤติกรรมมันไม่ตายตัว มันไม่อยู่นิ่ง ถ้าเรามีพฤติกรรมที่ดีจนถาวรแข็งแรงหลาย ๆ คนมีพฤติกรรมคล้ายกัน เป็นคนที่ไม่โลภไม่โกรธไม่หลงเหมือนกันอย่างนี้ คนนี้ก็โลภ คนนี้ก็โกรธ คนนี้ก็ไม่หลง มีกันสักร้อย สักพัน สักหมื่น สักแสน สักล้าน มันก็เป็นเนื้อเดียว พฤติกรรมของแต่ละคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นเอกภาพเหมือนกัน สอดคล้องกัน

มีเหมือนกันที่มีนัยแตกต่างกัน ลีลาแตกต่างกันแต่เป้าหมายเดียวกัน คนเราจะให้ลีลามันเหมือนกันได้อย่างไร ไซ้ไหม บางคนดูหวาน ๆ บางคนดูร้าย ๆ แรง ๆ แต่ดูเหมือนกัน เนื้อหาเดียวกัน ดูหวาน ๆ ก็เพื่อเนื้อหาอันนี้ ดูร้าย ๆ แรง ๆ ก็เพื่อเนื้อหาอันนี้ มนุษย์มีความหลากหลายเป็นธรรมชาติอย่างนั้น ซึ่งเรากำหนดไม่ได้ แต่เมื่อเราเข้าใจแล้วว่าเป้าหมายอันเดียวกัน เป็นทฤษฎีสถิติตามัญญตา ศีล-สามัญญตา เข้ากันได้ เป็นไปได้ ร่วมกันได้ สมานกันได้ แต่มีนัยที่ต่างกันอยู่ในที่เท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น ตอนนี่เร่งรัดพัฒนาแต่ละบุคคลของพวกเรานี้แหละให้เข้มแข็งขึ้น ให้แข็งแรงขึ้น ให้พัฒนาขึ้น แล้วมวลจะมาเอง ประชาธิปไตยไม่ต้องโฆษณา ศาสนาพุทธไม่ต้องโฆษณา ไม่ต้องมี advertising จะหอมหวานทวนลมไปเอง ไปเรียกแมลงกู่ แมลงผึ้งมาเอง การโฆษณายังไม่ใช่ประชาธิปไตย และไม่ใช่พุทธด้วย พุทธ

ไม่ต้องโฆษณา เป็นแต่เพียงบอกความจริง เสนอความจริงไปพอสมควร ไม่บอกความจริงออกไปเลยก็ไม่ได้ จะไม่โชว์ไม่แสดงก็ไม่ได้ แต่ก็ ไม่อยู่ในลักษณะถึงขั้นโฆษณา จะแบ่งเขตว่าโฆษณากับชี้แจงบอก ความจริงแก่สังคมแก่นุชย์ มันคืออะไร แค่นั้น ตัดเขตตรงไหน บอกตายตัวไม่ได้ ทุกคนไปเรียนรู้แล้วกระทำเอาที่แล้วกัน

ถ้าพวกเรามีคุณธรรมทางใจ ภาย วาจา เราเข้าใจว่า ควรจะ ประพฤติอย่างนี้ ควรจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอันนี้ หลุดพ้นโลกอบายมุข หลุดพ้นโลกกามคุณ หลุดพ้นโลกกรรม เราอยู่กับโลกกามคุณแหละ แต่เราหลุดพ้น เรารักษาดินให้มั่นคงในธรรมได้เหมือนน้ำแข็งกลาง เต่าหลอมเหล็ก รักษาตนไม่ให้เปื้อนกามคุณเหมือนบัวอยู่ในน้ำ ไม่เปียกน้ำ

เราเหลือเศษอะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ เราก็เรียนรู้ของเรา ถ้าเรา จะไปนิพพานไปวิมุตติ เราก็ล้างกิเลสในใจของเราให้เกลี้ยง ให้สิ้น แล้วเราก็ประพฤติปฏิบัติอยู่ในสังคมนี้อะละ มนุษยชาติที่ปฏิบัติอย่างนี้ เรียนอย่างนี้ แล้วยังมีคุณภาพอย่างนี้จริง ๆ จะทำให้สังคมนี้อยู่ในรูป ไหน วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นยังไง

วัฒนธรรมที่มีคุณภาพของพุทธ มีลักษณะหรือวรรณะ ๕ อย่าง คือ เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย สันโดษ มีศีลเคร่ง มีการขัดเกลา มีอาการนำเต็มใส ไม่สะสม และปรารถความเพียร

มักน้อยนี้ ต้องกำชับกำชากัน มักน้อยไม่ได้หมายความว่า เราทำแค่นี้ก็พอแล้ว เพราะเราไม่ได้อยากได้มากนัก เราก็ทำเท่านี้ เราไม่ได้อยากได้มาให้ตัวเองก็เถอะ เราก็ทำให้มาก ถ้าเรามีสมรรถนะ

มีเวลา มีความรู้ เราก็สร้างสรรค์ให้มาก แต่เราเปลืองน้อย เอาไว้เป็นของเราน้อย จนกระทั่งไม่ต้องเอาไว้เป็นของเราเลย แล้วก็จะมีระบบวิธีอย่างพวกเรายู่นี้ ไม่ต้องสะสมเป็นของตนเองเลย แล้วก็ทำงานอยู่กับหมู่กับกลุ่ม ทำงานได้ยิ่งดีเท่าไรก็ยิ่งดี มีสมรรถนะสูงขึ้น แล้วก็รับใช้ปวงชน แล้วกลุ่มหมู่นี้จะเลี้ยงไว้ใหม่ จะพึ่งเกิดพึ่งแก่พึ่งเจ็บ พึ่งตายกันได้ใหม่ มั่นใจใหม่

ดูซิว่าคนจะไม่ยอมรับนับถือ ไม่เคารพบูชาใหม่ ไม่ต้องมีไม่ต้องสะสมนี้ เอาออก ๆ จนสุดท้ายไม่ต้องมีเลย ไม่ต้องมีเงิน ไม่ต้องมีทรัพย์สินของตัวเองเลย มีแต่ของส่วนกลาง อาศัยกินอาศัยใช้กันนี้ แล้วเรามากน้อยสันโดษจริง ยิ่งใช้น้อยกินน้อยได้ ไม่ผลาญไม่เปลืองได้เท่าไร มั่นใจเป็นส่วนเหลือที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้มาก แล้วเราก็ไม่ได้กระเบียดกระเสียดกระทั่งตัวเองธรรมดา ตัวเองทุกข็ร้อนตัวเองเสียหายเสื่อมโทรม เราก็แข็งแรงดี สุขภาพดี พอเป็นไป มันจะเกิดสภาพพวกนี้ มักน้อย สันโดษ พอ ใจพอ มีน้อยก็พอ ไม่ต้องไปเที่ยวได้แย่งได้ชิงอะไร พึ่งตนเองได้ เพราะเราขยันหมั่นเพียร อยู่ทุกวัน ส่วนที่เราสร้าง เรากิน สมรรถนะของเราทุกวันนี้ กินกิน กินใช้ของตัวเอง มีส่วนเหลือเผื่อแผ่ผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา.

เรียบเรียงจากการแสดงธรรมของสมเด็จพระโพธิญาณเถระ (พรหมเทพ) เรื่อง “ประชาธิปไตยของชาวบุญนิยม” (ทำวัตรเช้าวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔ ณ พุทธสถานสันติอโศก กรุงเทพฯ) และเรื่อง “การเมืองอย่างนี้ ยังไม่มีในโลก” (เทศน์ก่อนฉันวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๖ ณ สังฆสถานทะเลธรรม จังหวัดตรัง)